

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UNVEILED

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
JANE HENRY

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

AÇIKLANDI
KARANLIK BİR ANLAŞMALI EVLİLİKİ
AGE MAFİ A ROMANCE

BRATVA KINGSİ

JANE HENRY

Açığa Çıktı: Karanlık Bir Görücü Usulü Evlilik Mafya Romantizmi

Copyright © 2025 by Jane Henry

Tüm hakları saklıdır.

Bu bir edebi kurgu eseridir. Tüm isimler, yerler veya olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya kurumlarla benzerlikler veya benzerlikler yalnızca tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, taranamaz veya dağıtılamaz.

Telif hakkıyla korunan çalışmanın izinsiz olarak çoğaltılması, iletilmesi, dağıtılması veya Yapay Zekaların (YZ) eğitiminde kullanılması yasa dışıdır ve ABD telif hakkı yasasının ihlalidir.

ISBN: 978-1-961866-28-7

ACKNOWLEDGMENTS

Bu kitabın hayata geçmesine ve elinize ulaşmasına yardımcı olan kişilere teşekkür etmek isterim!

- Öncelikle, Semyon Kopolov'a dair vizyonumu *Unveiled*'ın alternatif kapak baskısında hayata geçiren The Book Brander Boutique'e ve *Unveiled*'ın gizli kapak baskısını hazırlayan Jason O'Bannon'a teşekkür ederim.
- KLS Edebiyat Hizmetleri'ndeki muhteşem editörüm Steph'e mizahı, geri bildirimi ve sabrıyla bu hikayeyi ve bitmek bilmeyen sorularımı çözmeme yardımcı olduğu için teşekkür ederim.
- Bu kitabın yazım sürecindeki vazgeçilmez geri bildirimleri için "Peri Olay Örgüsü Annesi" Becca Mysoor'a.
- Yorulmak bilmeyen destekleri, cesaretlendirmeleri ve geri bildirimleri için sokak ekibime!
- Ve her zaman olduğu gibi, Jessie ve Michael'a arkamı kolladıkları ve her şeyi için teşekkür ederim, böylece en çok yapmayı sevdiğim şeye odaklanabiliyorum - hikayeleri anlatmak.

Bana her gün sevginin aynılık gerektirmediğini hatırlatan kocam Bay Henry'ye - sevgi anlayış, kabullenme ve birbirimizi tam olarak görmekle gelişir. Bu kahraman, tüm tuhaflıklarıyla birlikte, senin için... ve sakral çakram sana teşekkür ediyor.

CONTENTS

[Özet](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32 Sonsöz](#)

[Bonus Epilog](#)

[Önizlemesi](#)

[Jane ile tanışın](#)

SYNOPSIS

Semyon Kopolov.

Muhteşem ve .

Çocukluk aşkım ve kardeşimin en iyi arkadaşı.

Ona Buz Kralı diyorlar. Soğuk, acımasız, affetmez. Annemin ölmesinin sebebi o.

Şimdi o benim kocam. Bir

zamanlar benim

koruyucumdu.

Düştüğümde beni taşıyan ve beni canavarlardan korumaya yemin eden çocuk. Ta ki canavar olana kadar.

Zorla evlendirildim ve asla affetmeyeceğime yemin ettiğim bir adamla kapana kısıldım. Ama kaçmaya çalıştıkça daha çok düşünüyorum.

Bedenim bana ihanet ediyor ve kalbim yalanlar fısıldıyor. Kendime onun bir zamanlar sevdiğim çocuk olmadığını söylüyorum,

Yine de en büyük korkumla yüzleşmek zorunda kalıyorum: Düşmanıma aşık oluyorum.

CHAPTER I

SE8YON

Başımı sallayıp depodan çıkıyorum, Moskova kışının amansız ısırığı yüzüme çarpıyor. Paltomu daha sıkı çekiyorum ve saatimi kontrol ediyorum.

, Rodion'un bıraktığım pisliği temizlerken çıkardığı sesleri duyuyorum.

-Yerde sürüklenen bir bedenin ağır sıyrıkları, yere çarpan bir silahın donuk gümbürtüsü ve onun eşsiz kaygısız ıslığı. Lanet olası yedi cücelerden biri gibi.

Sadece kardeşim temizlik ekibini yönetirken ıslık çalabilir. Ama o

kusursuz, güvenilir ve yaptığı işten gurur duyan biridir.

Katılmam gereken büyük yardım gecesinden hemen önce bir dayak atmayı planlamıyordum ama işte buradayız.

Sürücü koltuğuna kayarak, kendimi kontrol etmek için aynayı aşağı çeviriyorum. Ellerim temiz, takım elbisem tertemiz ve kumaşta tek bir kan lekesi bile yok. Güzel.

Telefonum çalıyor, zil sesi Rafail'e ait olduğu çok açık. "Neredesin lan sen?"

"Düşündüğümde daha uzun sürdü." Motoru çalıştırırken çenem gerildi. Sık kafalının içinde beklediğimden daha fazla mücadele vardı ve Rodion'un müdahale etmesine izin veremezdim. Kendi savaşımı kendim veririm.

"Nasıl gitti?"

"Beklenebileceği kadar iyi. İş tamamlandı." Bir nefes veriyorum ve saate bakıyorum. "Modaya uygun bir şekilde geç kalmak için on dakikam var."

"Güzel." Bir duraklama var. Çok uzun. Bir şeylerin yanlış gittiğini hemen anladım. Bir işi hallettiğimden emin olmak için aramadı. Rafail bundan daha iyisini bilir.

"Rafail. Ne oldu?"

Ağabeyimle aramız çok sıkıdır ve anne babamızın ölümünden sonra yasal vasimiz olduğundan beri de öyledir. Ailemizi meşhur demir yumruğuyla yönetiyor ve en büyük ikinci kişi olarak ben de onun sağ koluyum. Birbirimize bir şeyleri açıklamak için kelimeleri ya da zamanı boşa harcamayız.

"Kötü haberlerim var."

Arka planda, karısı Polina'nın alçak, yatıştırıcı sesiyle mırıldandığını duyuyorum. Rusça bir şeyler fısıldıyor ve Rafail de benimle tekrar konuşmadan önce mırıldanıyor.

Dişlerimi sıkıyorum. Herhangi bir şeye geç kalmaktan nefret ederim. Adresi GPS'e giriyorum ve arabayı geri vitese takıyorum. Rodion kendini oraya götürecektir.

Rafail bana hemen söylemeyince sabrım azalmaya başlıyor. "Bana söylemek ister misin, yoksa önce Polina'yla biraz yastık sohbeti mi yapmanız gerekiyor?"

"Semyon," diyor Rafail uyararak. Ona atacağım her boka katlanırdı ama işin içine karısını sokunca tepesi atıyor. Güzel.

Arabayı vitese taktım ve motoru çalıştırmadan önce yavaşça yola çıktım. "Bu lanet beyaz gömleğe kan bulaşmadığından emin olurken birinin dişlerini tekmeledim Rafail. Sabır mı? Taze bitti."

Rafail hattın diğer ucunda derin bir iç geçiriyor. "Elizar Borozov on iki saat önce Kosta Rika'ya giden bir uçakta görüldü. Seni becerdi

bitti. Onun yüzünden iki sevkiyatımız pusuya düşürüldü ve yedek güvenli evimiz açığa çıktı."

Direksiyonu daha sıkı kavriyorum, kırmızı bir sis görüşümü bulanıklaştırıyor. Eli. Lanet olası arkadaşım. Birlikte büyüdüğüm çocuk. Güvendiğim çocuk. Gitti, bu süreçte bize ihanet etti.

"Gittiğinden emin miyiz?" En iyi arkadaşımın da benim kadar düşmanı . "Evet."

GPS'e bakıyorum. On dakika uzaklıkta. Sesim düşüyor, soğuk ve zehirli. "Bu gece Kosta Rika'ya giden bir uçağa binıyorum."

Şimdiden zihinsel olarak sokakları

tarıyorum. "Hayır. Önce seninle konuşmak istedim."

"Konuşacak ne var ki? Eli'nin, lanet borcunu affetmemiz karşılığında bize sevkiyat ve liman güvenliği sızıntısıyla ilgili ayrıntıları vermesi gerekiyordu. Onu bok listemizden çıkarmak için yapması gereken tek şey buydu. Ve şimdi bana onun gittiğini mi söylüyorsun? Ortadan kayboldu, bize hâlâ dört milyon borcu mu var?"

Bu kişisel bir şey.

Her öğleden sonramızı ikimizin de büyüdüğü Moskova'nın dışındaki Zalivka'da dere kenarında geçiriyor, taş atıyor, ağaçlara tırmanıyor ve aramıza hiçbir şeyin girmeyeceğine dair yemin ediyorduk.

Annem ve babam öldüğünde ağladığım kişiydi. Gençken birbirimize prezervatif alırdık ve birbirimizin silahlarını ödünç alırdık. Rafail bizi yakalayıp ikimizin de kışına tekme basana kadar dere kenarında silahla ateş ettik. Durmadık, sadece daha tedbirli olduk.

Ama içki çok kolay geliyordu. Yalanları tespit etmek daha zordu. Her şeyin geldiğini görmeliydim.

Eli'ye bir mesaj atıyorum, mesajın iletilmeden önce askıda kalmasını izliyorum.

Bunca yıldan sonra, onca şeyden sonra. bana *ihanet etti*. Hepimize.

Sanki ailesi bunu karşılayabilirmiş gibi.

"Sorun bundan daha büyük Semyon." Nabzım sert ve hızlı atıyor. O açıklarken nefesimi dışarı üflüyorum. "Eli'nin babası İrlandalıları borcunu ödeyemediği için kızını teminat olarak gösterdi. Eğer İrlandalıları kızı ve fırını limana ulaşabilirler - bizim için tehlikeli."

Rafail'in lanet limanı önemseydiğini biliyorum ama ben *Any*a'ya takıldım.

İrlandalıları. Siktiğimin *İrlandalıları*. Rakiplerimiz, her zaman bir açık ararlar.

Rafail devam ediyor. "Ödeyemeyince *Any*a'yı kefil olarak gösterdi."

Sessizlik. Sonra kulaklarımda bir uğultu. Görüşüm tünelleşiyor. Direksiyon tutuşumun altında gıcırıyor.

*Any*a. *Yüce İsa*.

Yumruğumu gösterge paneline vuruyorum, plastik güç altında inliyor. Nefesim keskin, kısa patlamalar halinde geliyor. Onu alabileceklerini mi sanıyorlar? Ona dokunabileceklerini mi sanıyorlar?

Rafail konuşmaya devam ediyor ama ben onu zar zor duyuyorum. Kalbim çarpıyor, nabzım hızlanıyor. *Any*a, lanet İrlandalıların pis, kanlı ellerinde. Onu parçalara ayırırlardı. Parçalayacaklar.

Rafail devam ediyor. "Ve İrlandalıların gözünde..."

"Sözleşme sözleşmedir," diye bitiriyorum dişlerimi sıkarak.

İrlandalıları akbaba gibi etrafta dolanıyor. Borozov'a önce ulaşp fırını alırlarsa, limana ve *Any*a'ya erişim hakkı elde edecekler.

*Any*a *Borzova*. Elizar Borozov'un küçük kız kardeşi.

Dere kenarında ateşböceklerini kovalayan, ateşböceklerinin ışıltısını vahşi saçlarında yakalayan, dünya loş ve umutsuz görüldüğünde kahkahaları beni gülümseten kız. Bana öyle geniş ve güven dolu gözlerle ki kalbim sızlardı. Bakışlarımı her yakaladığında öfkeyle kızarır ve kaçardı.

Utangaç, çilli yüzlü bir çocuktan, bu dünya için fazla ıstıklı, fazla masumiyetli, dik başlı bir kadına dönüşmesini izledim. Onu bir yerde tuttum

mesafe.

Yapmak

zorunday

dım.

O sınırların dışındaydı. Dokunulmazdı. Kendime bunun onu korumak için olduğunu söyledim ama gerçek çok daha kötüydü: Onu çok fazla istiyordum. O bu dünyaya ait değildi -benim dünyama- ve ona yaklaştıkça onu mahvedeceğimi biliyordum. Onu ne kadar kolay yozlaştıracağımı biliyordum. Aklımda, eğer hala en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşi olsaydı, *güvende* kalırdı.

Eğer rol yapabilseydim - eğer onu zamanda dondurabilseydim, kitapları insanlardan daha çok seven ve bizimkinden daha büyük dünyaların hayalini kuran masum çocuk olarak hafızamda tutabilseydim - belki de bu hayattan etkilenmeden kalırdı.

Benim tarafımdan.

Zihnim bir satranç tahtasındaki taşlar gibi her şeyi hızla yerine oturtuyor.

"Bir seçeneğimiz var Semyon, ama senin de onayına ihtiyacım var."

"Bu da ne?" Direksiyonu daha sıkı kavrayarak nefesimin altında küfrediyorum.

"Kızını evlendirmesi karşılığında Borozov'un borcunu siliyoruz." Bir duraklama.
"O da bir seçenek."

O asla bir seçenek olamazdı.

"O lanet olası bir çocuk."

"Onu tanıdığınızda öyleydi. Şimdi değil. Anya'yla evlenmek fırını ve onunla birlikte limanı güvence altına alır. Ailemizin gücünü artırır ve İrlandalıları dizlerinden keser."

Başımı sallıyorum, şu anda beni göremediği için minnettarım. Onu korumam gerekiyordu, bu sonu gelmez oyunda kullanmam değil.

Uzun süre sessiz kaldım, cevap veremedim.

Anya. Güzel, inatçı, inatçı ve zeki. Odasının köşesinde oturduğunu ve çilli burnunun konsantrasyonla kırıştığını hatırlıyorum,

Aptal derenin kenarında boynunu riske atmadığı zamanlarda, ev işlerini görmezden gelerek kitap üstüne kitap okuyordu.

Rafail devam ederken dişlerimi sıkıyorum. "Onunla evlenirsin. Fırını miras alırsın ve bizim olur. O piyonu İrlandalıların açgözlü ellerinin altından çekip alırız ve oradan da kokladıkları rotaları kontrol ederiz. Bölgedeki hakimiyetimizi sıkılaştırırız."

Onu zar zor duyuyorum. Tek düşünebildiğim Anya.

Evlen onunla.

Ellerim direksiyonu sıkıca kavrarken şakaklarımdan keskin bir kan yükselişi geçiyor. Dişlerim birbirine çarpıyor. "Anya büyüdü, kardeşi düşmanlar edindi - bizim ve diğerlerinin- ve o dışarıda." Sertçe yutkunuyorum. "Tek başına. Ve İrlandalılar onu almak üzere."

"Evet."

"Babasını ara," diye . "Ya Rafail?" "Evet?"

"Ona reddedemeyeceği bir teklif yap."

Telefonu kapattım ve motoru

çalıştırdım.

CHAPTER 2

ANYA

Gözlerim sulanacak kadar çok öksürdüm, sonra kendimi silkeleyerek uyandım. Güneş doğmadan uyandım ve karanlıkta fırına gittiğimde fırınlarımızdan birinin bozuk olduğunu ve un fiyatlarının arttığına dair bir ilanla karşılaştım. Şimdi Stefan'ın ev ödevinde yardıma ihtiyacı var.

Başım çarpıyor ve görüşüm bulanıklaşıyor. Acımasız eziyet, iyi bir gece uykusunun boş bir hayal gibi görünmesine neden oluyor.

Ama ailemin bana ihtiyacı var.

"Bunu nasıl yapacağımı hatırlayamıyorum," diye itiraf ediyorum kalemi masaya bırakırken üzüntüyle. Sayfadaki rakamlar gözlerimin önünde yüzüyor, benimle alay ediyor. Bir zamanlar iyi bir öğrenciydim - öğretmenlerimi gururlandıracak kadar iyi. Annemi de. Ama şimdi, ailemi ayakta tutmanın ağırlığı beynimi pelte haline getirdi.

Neden bu iş çok daha zor?

"Anya." Stefan iç geçirir. "Bunu çözmek zorundayım!" Gözleri akmayan yaşlarla bulanıklaşır. Tekrar iç çeker. "Hadi ama. Sen akıllısın."

Eğiliyorum ve alaycı bir gülümsemeyle saçlarını karıştırıyorum. "Teşekkürler. Daha sonra heceleme alıştırmaları üzerinde çalışalım ve buna geri dönelim. Belki bir şeyler yerine oturur."

Elimde olmadan oturma odasına bakıyorum, soyulmuş duvar kâğıtlarını ve lavaboda henüz yapmadığım bulaşık yığını geçip babamın boş bir votka şişesiyle bir sandalyeye yere.

Bu gece ev ödevine yardım etmeyecek. "Eli nerede?"

"Kim bilir," diye mırıldanıyorum başımı sallayarak ve *kimin umurunda* olduğunu söylemeden önce dudağımı ısıyorum. Eli gidip kendini becerebilir, umurumda değil. Babamın daha genç bir karbon kopyası olmaktan öteye gidemedi. Yine de bunu yüksek sesle söylemiyorum. Stefan ona kahramanca tapıyor.

Stefan kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur. "Bunu nasıl yapacağını biliyor."

Suçluluk duygusu içimi kemirirken ayağa kalkarak, "Burada değil," diye bağıyorum. Bu onun suçu değil. Ona dönüyorum ve omzunu sıkıyorum. Daha sekiz , bu onun suçu değil.

İç çektim. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum. "Sana fırından kurabiye getirdim."

Gözleri parlıyor. "Çikolata mı?"

"Mmm. Geri kalan sorunlar üzerinde çalışmaya devam edin. Bazen çözemediğin kısmı bırakıp çözebildiğin şey üzerinde çalışman gerekir." Bulaşıklara dönmeden önce beyaz kâğıt torbayı alıp onun önüne koyuyorum. "Al bakalım. Belki bu konsantrasyonuna yardımcı olur."

Çantadan neşeyle bir kurabiye çıkarıp kocaman bir ısırık aldığı anda, kırıntılar etrafa saçılırken, çabuk sinirlenmemi affederek sırtıyor. İçimi çekiyorum ve çamaşır makinesine doğru yürüyorum. Bulaşıklarla uğraşırken çamaşırları makineye atıp çalıştıracam.

Babam nefesinin altında anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor. Merakla ona baktım. "Al onu" gibi bir şey duyduğuma yemin edebilirim.

Kimi alayım?

Maaşımdan arta kalanlar tezgâhın üzerinde duruyor; kira, yemek ve Stefan'ın kıyafetleri arasında sıkışıp kalmış durumdayım. Annemin eski kıyafetlerine hâlâ sığabildiğim için şanslıyım ama Stefan'ın her gün bir santim uzadığına yemin edebilirim.

Kurutucudan temiz havluları çıkarıp bir sepete yığıyorum. Temizleyici bir nefes alıp bırakıyorum. Çalınmış bir sessizlik anı. Stefan'ı bir an önce yatırmalıyım ki kendim de yatabileyim. Saat dört çok erken geliyor.

Eli nerede? Kapanmadan önce fırına geleceğini söylemişti ama hiç gelmedi. Son zamanlarda saatlerce, bazen günlerce ortadan kayboluyor ve her seferinde özür dileyerek ve bitkin bir şekilde geri dönüyor. Babamla birlikte burada olmasını, votkasını yudumlamasını bekliyordum ama sessizlik her daha ağır geliyor.

Yanlış bir şeyler var. *Çok* yanlış.

Kaşlarımı çatarak çamaşır sepetine bakıyorum. Eli'nin kıyafetleri, onunkileri yıkamadığım için kendi sepetinde duruyor. Yere bir şey düştüğünde onu itip yolumdan çekiyorum.

Ensemdeki tüyler diken diken olurken ona bakıyorum. Eli'nin cep telefonu.

Bunda doğru olmayan bir şeyler var. Nefesimi tutarak telefonu açtım. Eli cep telefonunu asla arkada bırakmaz.

"Any! Diğer kurabiyeyi ister misin?"

"Al şunu," diye mırıldanıyorum dalgınca telefonu

kaldırırken. Bunu neden bıraktı? Hiç mantıklı değil...

Doğum gününü yazıyorum ve hayat bulduğunu görüyorum. Tahmin edilebilir. Yanıp sönen pile kaşlarımı çatıyorum -neredeyse bitmiş- ve onu küçük çamaşır odasının köşesindeki şarj aletine takıyorum.

Okunmamış on üç mesaj ve bir o kadar da cevapsız arama var. *Semyon* ismini gördüğümde tüylerim diken diken *oluyor*.

Göz gezdirirken midem bulanıyor. Hiç mantıklı gelmiyor. Eğer Eli gittiyse, neden benimle iletişime geçmeye çalışmadı? Yoksa... yapamadığı için mi?

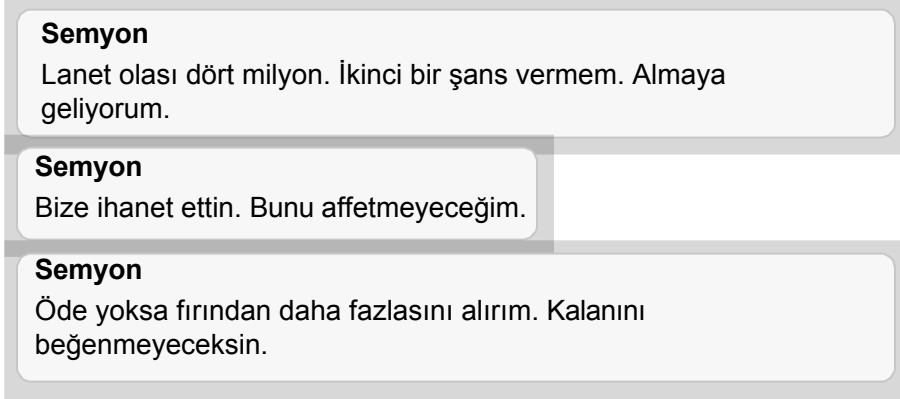
Ekrandaki isme tekrar bakıyorum.

Semyon Kopolov.

Kardeşimin en iyi arkadaşı. Ölümcül düşmanım. Ailemi yok eden ve annemin ölümünden sorumlu olan adam.

Görüşüm bulanıklaşıyor. Parmaklarım titriyor. Açmamalıyım. Bu lanet telefonu odanın öbür ucuna fırlatıp parçalamalıyım.

Yine de bir nefesle mesajlara .

Bakıyorum, göğsüm sıkışıyor, kelimeler bir darbe gibi içime işliyor. *Fırından daha mı fazla?*

Başka ne alabilirdi ki? *Elimizde* hiçbir şey kalmadı; sadece bu harap daire, başarısız bir iş ve birbirimiz. Kalbim öfkeyle çarpıyor. Semyon, Eli'nın ona borcunu ödeyemeyeceğini *biliyordu* ve bu noktaya gelene kadar her şeyin sarpa sarmasına izin verdi.

Bunu o planladı. Ve şimdi ailem hedef tahtasında.

Kalbim ağrırken telefonu cebime sokuyorum. Elizar beni kızdırıyor ama o benim kardeşim. Nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama telefonunu burada bıraktığı gerçeğine dayanarak, sadece kaçtığını varsayabilirim.

Yaralanmadığı sürece.

Damarlarımda öfke kaynıyor. Öncelikle, bizi bu duruma düşürdüğü için kardeşime. Sonra, kardeşimin bu kadar büyük bir borç biriktirmesine izin veren Semyon'a.

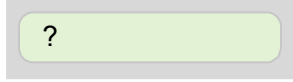
Semyon'la *yıllardır* konuşmadım.

Yıllardır.

Ama Şimdi... Onu bulabilirim. Onu bulmak zorundayım. Yapmamalıyım -Tanrı biliyor ki yapmamalıyım- ama Eli'nin telefonu elimde dolu bir silah gibi yanıyor. Eğer bir Şey yapmazsam, elimizde kalanları da kaybedeceğiz. Fırın, daire, Stefan'ın geleceği. Hepsi gitti.

Anneme ne pahasına olursa olsun Stefan'ı koruyacağıma söz verdim. Ölmeden önce ona verdiğim son sözdü.

Titrek bir nefes alıyorum ve kaderimi belirleyecek kelimeleri yazıyorum. Kardeşimin telefonunu kaldırıyorum, Semyon'a bir mesaj yazarken parmaklarım titriyor.

CHAPTER 3

ANYA

KÜÇÜKKEN annem bana küçük ateşböceği derdi. Çok küçük olduğum için evin içinde ya da bahçede uçar, dere kenarındaki kayalardan atlar ya da arka bahçemize bakan büyük akça ağaçlardan birine tırmanırdım. Ama sinirlendiğimde -genellikle ağabeyime ya da bir durumun adaletsizliğine- öfkem *alevlenirdi*.

"Dikkatli ol, benim küçük ateşböceğim," derdi bir başka öfke nöbetimden sonra, elini başımın arkasında saçlarımın üzerinde gezdirerek. "Bir gün bu öfken başını belaya sokabilir. Ve ben seni kurtarmak için her zaman burada olmayacağım."

Sesi hala zihnimde yankılanıyor, her kelimesi hayalet gibi bir sitem, ben yırtık pırtık paltosunu omuzlarıma daha sıkı sararken ve ısırın rüzgara göğüs gererken.

O gitti ve ben onu hayal kırıklığına uğrattım.

O kadar soğuk ki nefes aldığımda burun deliklerim birbirine yapışmış gibi hissediyorum; açıkta kalan herhangi bir deri parçası rüzgar değdiğinde ağrıyor. Ama yıllardır arabamız yok ve bir araç kiralayacak param da yok. Rüzgâr ciğerlerimdeki havayı çalarak beni bıçaklıyor, ama göğsümdeki fırtınayla rekabet edemiyor.

Bara doğru attığım her adım bir savaş; soğuğa karşı, bacaklarımdaki acıya karşı, beni parçalayan öfkeye karşı.

Her donmuş nefes bir yemindir: *Ona dinleteceğim.*

Belki bara kadar kilometrelerce yürümek öfkemi yatıştırır. Cevabı anında oldu.

Iron Birch. Şimdi gel ve yalnız gel.

Yalnız geleceğim, tamam. Başka kimi getireceğim, ben ve müttetiklerim ve kankalarım mı? Üniversiteyi bırakıp ailemin işinde çalışmak zorunda kaldığımdan beri arkadaşlarımla geçirdiğim zaman neredeyse sıfıra indi. Geriye bir tek Ophelia kaldı. Günün herhangi bir saatinde onu ararsam açacağını bilsem de, beni yapmak üzere olduğum şeyden vazgeçirmek için elinden geleni yapacağını da biliyorum.

Öfke ve çaresizlik güçlü yakıtlardır.

Onunla yüzleşmeliyim.

"Hey, güzelim. Bırakmamı ister misin?" Titriyorum ve kapı aralığında duran adamı görmezden gelerek başımı eğiyorum. Isınmak için o kadar çaresizim ki neredeyse bu düşünceyi aklımdan geçirecektim ama kendime olan saygımı korumayı başardım.

Solumdaki binanın üzerindeki numaraya bakıyorum. Sadece elli tane daha . "Hey," diye sesleniyor arkamdan ama beni takip etmiyor. Adımlarımı hızlandırıyorum.

Iron Birch'e vardığımda titriyor, darmadağınık ve gitmeden önceki halimden daha öfkeliydim. *Ne cüretle* o ve aptal ailesi benim ailemin peşine düşer? Bize yaptığı onca şeyden sonra?

Bu ne cüret?

Bar kapısını iterek açtım. Mentşeleri üzerinde sallanıyor, tepedeki zil şingirdiyor. Konuşmalar kesiliyor ama içeridekiler sadece benim olduğumu görünce hemen yeniden başlıyor. Kısa boylu ve zayıfım, hiçbirinin ilgileneyeceği biri değilim. Ama umurumda değil. Annem her zaman iyi şeyler küçük paketlerde gelir derdi ve Semyon Kopolov eşiyle tanışmak üzere.

Ondan nefret ediyorum.

Ailemi mahvettiği için ondan nefret ediyorum. Kardeşimi kendi dünyasının ahlaksızlığına sürüklediği için, annemin kardeşimi bunun dışında tutma ricalarını görmezden geldiği için ondan nefret ediyorum. Annemin ölümüne sebep olan tetiği çektiği için ondan nefret ediyorum.

Ailemi bu duruma soktuğu için şimdi ondan nefret ediyorum.

Doğruca barmene gidiyorum, o da bana hafif bir merakla bakıyor. Ellili yaşlarının başında, kısa, tuzlu ve biberli saçları olan bir adam, elindeki bira bardağını kurularken tutuyor. "Yardımcı olabilir miyim?"

Eğilip kendimi parlak lake bar tezgahına dayıyorum. "Kopolov ailesi beni bekliyor."

İsteğimi değerlendirirken parlak mavi gözleri açılıyor. Bana doğru eğilerek sesi fısıltıya dönüşüyor ve yaklaşmam için eliyle işaret ediyor. "Bundan emin misin? Başın beladaysa... yardıma ihtiyacın varsa..."

Dudaklarımı yalayıp yutkunuyorum ve cümleyi tamamlıyorum. "Bu konuda yapabileceğin hiçbir şey olmazdı. Öyle değil mi?"

İhtiyacım olan tek şey onun cevabı. Bir nefes veriyorum ve gözyaşlarımı geri kırıyorum. Böyle bir anda nezaket beklemiyordum ve bu beni neredeyse mahvediyordu. "Bana nerede olduklarını söyle lütfen."

Bardağı barın üstüne koyarak başını sallıyor ve arkasındaki koridoru işaret ediyor. "Şu koridorun sonunda, soldaki üçüncü kapı." Nefesini üflüyor. "Dikkatli ol."

Koridorda hışımla ilerlerken kalbim güm güm atıyor. Kapı kapalı bile değil, her aptalın görebileceği kadar açık. Derin bir nefes alıyorum. Annemin bir fotoğrafını gözümün önüne getiriyorum ve avucumu bir zamanlar giydiği paltonun kumaşına sürtmek için kısa bir an ayırıyorum, sinirlerimi çelikleştirmek için geçici bir çapa. Başımı yukarı kaldırıyorum. Doğruca aslanın inine yürüyorum.

Kurulan silahların keskin, senkronize tıkırtıları havayı deliyor. Odadaki her silah bana doğrultulmuş gibi görünüyor; soğuk metaller, onları tutan adamların acımasız gözlerini yansıtıyor.

Odanın kendisi dolu bir silah gibi geliyor, her erkeğin bakışının ağırlığı üzerime çöküyor. Sessizlik uzadıkça kalbim bir savaş davulu gibi çarpıyor. Ve sonra onu duyuyorum, sesi elmasları kesecek kadar keskin.

"Silahları indirin." Hemen itaat ettiler.

Bakışlarının ağırlığı altında irkilmiyorum. Bir adım öne çıkıyorum.
Yapmayacağım
geri .

Semyon masanın başında oturuyor, buz mavisi gözleri benimkilere kilitlenmiş. Hatırladığım sıcaklık gitmiş, yerine delici ve amansız bir soğuktan başka bir şey gelmemişti.

Bir an için tehlikeyi unutuyorum. Silahları, adamları, riskleri ve görevimi unutuyorum. Çünkü o orada - eskiden tanıdığım çocuk, şimdi nefret ettiğim adam.

Tüm yaptıklarından, tüm olanlardan sonra nasıl hala kalbimi sızlatabiliyor?

Onun ne kadar büyüleyici olduğunu, varlığının kalbimin göğsümde sıkışmasına neden olduğunu unutmuşum. Tıpkı çocukluğumda olduğu gibi, o yakınımıdayken zihnim nasıl da bomboş oluyor. Kısacık bir an için yine dere kenarındaki küçük kız oldum, onu bir yaz gününün altın sıcağında güneşlenirken izledim. O zaman bana gülümsemesini diledim ama Semyon asla gülümsemez.

Ben çocukken, o benim zihnimde bir süper kahramandı. Siyah saçları ve buz mavisi gözleriyle Clark Kent'e bile benziyordu, Sibiry kışı kadar soğuk ve acımasız. Gözlüklerini çıkardığında Süpermen olduğunu hayal ederdim.

Otururken bile odaya zahmetsiz bir hakimiyetle hükmediyor. Kolları mürekkepli ön kollarını ortaya kadar yukarı itilmiş, dövmelemin koyu çizgileri gergin, sert kasların üzerinde bükülmüş. Her hareketi kontrollü ve kesin. Ellerindeki dövmelemler sessiz, ölümcül bir vaat. Sesini hiç yükseltmeyen bir adama benziyor... çünkü buna hiç ihtiyacı yok.

Kara kaşlarından birini merakla kaldırıyor.

"Sen," diye tükürdüm, sesim öfkeyle titriyordu. "Burada yalan ve güç tahtında oturuyor, etrafındaki herkesi kendi çıkarların için manipüle ediyorsun.

ne cüret?"

Oda sessizleşiyor, gerilim elektrik gibi çatırdıyor ve sonunda alçak bir ısıklık kesiliyor. Semyon'un benden birkaç yaş büyük küçük kardeşi Rodion'un başını salladığını görüyorum. Rodion ailenin jokeridir, atletik yapısı ve cazibesi ile tanımlanır, yüzünde sürekli bir gülümseme vardır.

Her yönden Semyon'un tam tersi.

"Bu o mu kardeşim?" diyor başını sallayarak. "Senin için biçilmiş kaftan."

Neden bahsediyor bu? Semyon başını Rodion'a doğru bir kez sallıyor, o da hemen susuyor. Ben ona dönüyorum.

"Annemin ölmesinin sebebi sensin. Kardeşimin borç içinde boğulmasının sebebi sensin. Bizi mahvettin." Sesim öfkeyle titriyor. "Ve şimdi de hayatta kalmak için tek çaremizi elimizden almakla mı tehdit ediyorsun?" Semyon'un buz mavisi bakışları üzerime yerleşirken öfkeden titriyorum. Cevap vermeden önce içkisinden uzun, yavaş bir yudum alıyor.

"Uzun zaman oldu, Anya. Seni görmek ne güzel. Görünüşe göre görgü kurallarını unutmuşsun."

Rodion bir homurtuyu bastırır ve arkadaki biri kahkahasını öksürüğe dönüştürür.

Ona bakıyorum ve cevap vermiyorum. Öfke, kızgınlık, sert bir açıklama bekliyordum - bu soğukkanlı, sakın kayıtsızlık dışında herhangi bir şey.

"Saygısızlığınızın bu seferlik cezasız kalmasına izin vereceğim," diyor soğuk bir şekilde. Bir elini kaldırarak arkadaki birine işaret ediyor, o da hemen içkisini doldurmak için öne atılıyor. "Lütfen bana doğruyu söyle. Bana mesaj atan kardeşin değildi, değil mi?"

Başımı sallıyorum.

"Demek bana yalan söyledin," diyor soğuk sesi birkaç derece düşerek. Sertçe yutkunuyorum ve bir ürperti bastırıyorum.

"Sana *yalan* söylemedim. Sana kardeşimin telefonundan mesaj attım."

"O olduğunuzu varsayarak, yerimi size söylemeyeceğimi çok iyi bilerek."

Öfkem alevlendi. Lanet olası duyarsız pi. "Kadın olduğum için mi? Senin gibi erkeklerin yanında olmayı hak etmediğim için mi?"

"Hayır," diyor en ufak bir sahtekârlık belirtisi göstermeden. Semyon'un bir özelliği de bu.

-O asla yalan söylemezdi. Hatta hatalıydı. Bazen yalan söylememesi canımı acıtıyordu. "ünkü böyle tehlikeli bir yere tek başına gelmene asla izin vermezdim. Bunu bilmen gerekirdi."

Elimde olmadan onunla alay . "Sanki benim güvenliğim seni ilgilendiriyormuş gibi." Bu ayrıcalığını *uzun* zaman önce kaybetti.

Yavaşça ayağa kalkıyor. Yutkunuyorum. Semyon hatırladığımdan daha büyük, çocukluğundan daha büyük. Daha güçlü. Daha uzun. Buradan bile boynundaki kordonlu kasları, ellerinin damarlı gücünü görebiliyorum. Kendini tam boyuna getirdiğinde oda sessizliğe gömölüyor. Siyah düğmeli bir gömlek giyiyor. Korku ve öfkem içinde bile gözlerim, kıvrılmış kollarının Bratva'nın tehlikeli işaretini ortaya çıkarmasına, her kasıtlı hareketinin bir uyarı anının çınlaması gibi olmasına takılıyor.

"ok yakında göreceksiniz ki bu benim için son derece ."

Ne?

Ne dediğini anlamıyorum, anlaşılmaz ve ileden ıkarıcı. Buraya fırladığımda içimde erimiş lav gibi kaynayan öfke patlıyor, mantığı kavuruyor ve kendini kontrol etmenin son ipliği de ağır yük altında gerilmiş misina gibi kırılğan bir şekilde kopuyor.

Bir şekilde kendimi ondan birkaç santim uzakta, buraya nasıl geldiğimin farkında olmadan, çaresizlik ve öfkeyle dolup taşarken buluyorum. Etrafımdaki tehlikeye karşı körleşmiş durumdayım, sadece ayağa kalkın altı güçlü adamın ve Semyon'un hepsini geride tutan avuç içi hareketinin belli belirsiz farkındayım.

"*Sen*," diye feryat ediyorum, gözlerimden yaşlar akmasına neden olan bir anıyla. Annem, zayıf ve çelimsiz, evimdeki yıpranmış masada Semyon'a yalvarıyor

Mutfak. "Sanki beni umursuyormuş gibi davranıyorsun... Sanki aileme sırtını dönmemişsin gibi. Sanki annemin ölümü senin suçun değilmiş gibi!"

Parmağımla göğsüne

vuruyorum. Bana izin verdi.

"Sanki kontrol sendeymiş gibi davranıyorsun -sanki kardeşimin sana borçlu olduğu lanet paraya ihtiyacın varmış gibi- oysa tüm bu şehir ve Moskova'nın yarısı senin. *Ben* gerçeği bildiğim halde sen sakın ve soğukkanlı davranıyorsun." Gözlerimi kırıştırıyorum, sıcak, yağlı gözyaşları yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor. Onları öfkeyle uzaklaştırıyorum. "Bu dünyada kalan tek iyi şeyi de yok ettin ve sonuncusunu da almayı mı planlıyorsun? Sen bir *canavarsın* Semyon Kopolov ve bu odadaki adamlar masandan bir kısıntı almak için lanet olası ayaklarını yalayabilir, ama *ben* hatırlıyorum." Beni durdurmadığı için mantıksız bir öfkeyle parmağımla göğsüne bir kez daha vuruyorum. "Hâlâ insan olduğun zamanları hatırlıyorum."

Gözlüklerinin arkasındaki soğuk mavi gözlerinde tam olarak okuyamadığım bir şey titreşiyor. Pişmanlık mı? Suçluluk mu? Anlayamıyorum ve bunun bir önemi yok çünkü şu anda karşımda duran tek şey, onu seven ailemi soğuk kalpli Bratva için terk eden kalpsiz canavar.

Rodion, "Sadece söylüyorum, kimsenin ayağını yalamıyorum," diye mırıldanıyor, bu da ona birkaç kıs kıs gülüş ve yanında oturan tanımadığım kalın bir adamın kafasına sert bir ters vuruş kazandırıyor.

Öfkelenmeden duramıyorum, ona öfkelenmeden duramıyorum. "Buraya sana söylemeye geldim," diye tıslıyorum, sesim kırılıyor, "ne kadar gücün olursa olsun, ne kadar dokunulmaz olduğunu düşünürsen düşün, ben daha iyisini biliyorum." Alt dudağım titriyor ve sesim düşüyor. "Ve senden *nefret ediyorum*. Ailemin fırını mı istiyorsun? İçeri girip ailemden geriye kalanları yok etmek mi istiyorsun? Önce beni öldür, Semyon."

Elini parmağıma doluyor ve rahatsız edici derecede sakın bir sesle konuşurken elimi aşağı doğru bastırıyor. "Bitirdin mi tatlım?"

Sevgi sözcükleri mi ekliyorsun? Kesinlikle küçümseyici *pislik*.

ne cüret?

Elinin benimkinin üzerindeki sıcak hissini görmezden geliyor.

"Hayır," diye sızlanıyorum çünkü daha yeni ısınıyorum. "Buraya sana ne kadar dokunulmaz olursan ol, asla masumları avlayan bir korkaktan fazlası olamayacağını söylemeye geldim. Benden her şeyimi alabilirsin ve yine de bununla yaşamak zorunda kalacaksın."

Rodion nefesinin altında bir şeyler mırıldanır, ama yanında oturan adam -Şimdi kuzeni olduğunu görebiliyorum, ona tekrar vuruyor.

Semyon'un soğuk bakışları hafif bir merakla üzerimde duruyor. "İşin bitti mi?" Ona bakıyorum. "Yani inkar etmiyorsun, öyle mi? Hiçbirini?"

Gözlerindeki soğuk bakış hiç değişmiyor. "Artık sessiz olacaksın. Konuşma sıranı verdim, ki bu hak ettiğinden de fazlaydı. Şimdi sıra bende."

Güçlü parmakları bileklerimi çevreliyor, her iki elimi de tek bir elinin içinde zahmetsizce tutarken tutuşu inatçı ama kontrollü.

Lanet olsun.

Göğsüm kabarıyor ve ne kadar karşı koyarsam koyayım, sıcaklık tenimde dalgalanıyor. Bir canavar olabilir, ama güzel bir canavar.

Yakından bakıldığında, her santimetrekaresi ham alfa erkeği ve sınırsız erkeklik yayıyor. Çenesindeki kirli sakalın belli belirsiz gölgesi yüzünün açılarını keskinleştiriyor. Gözleri mesafeli olsa da, kontrol kalesinin ardındaki derinliklerinde için için yanan bir ateş olduğunu görebiliyorum.

Saniyeler içinde her şeyi kavırıyorum: Gömleğinin geniş göğsüne yapışan siyah kumaşı, güçlü kolları ve gövdesi, saldırmaya hazır bir yırtıcı gibi ondan yayılan ısı ve güç.

Onu tekrar azarlamak için ağzımı açtığımda boştaki eliyle dudaklarıma dokunuyor. "Sıra bende dedim, küçük Anya. Şimdi sessiz olup beni dinleyeceksin ve ben izin vermedikçe bir daha konuşmayacaksın. Eğer konuşursan, ağzını tıkar ve adamlarıma bir gösteri sunarım. Anlaşıldı mı?"

Öfkeyle ağzım açık kalıyor ama o devam ediyor. "Buraya davetsiz geldin. Adamlarımın önünde bana saygısızlık ettin. Dünyam ve kim olduğum hakkında her şeyi bildiğini sanıyorsun, değil mi?"

Çok yakınıma eğiliyor. Enerjisini zorlukla dizginleyen bir kurt gibi bana doğru uzattığı mükemmel beyaz dişlerine bakıyorum. Gözlerim aşağıya dalıyor. Elleri kenetlenmiş.

Kendini tutuyor. Kalbim güm güm atıyor.

"Sana bir şey söyleyeyim Anya," diyor alçak sesle ve sakın bir şekilde. "Birincisi, bu tür davranışlar asla cezasız kalmaz. Çizgiyi aştın ve bunun sonuçları olacak."

Bileklerimdeki kavrama acı verecek kadar sıkılaştığında korku göğsümü pençeliyor. Ailesinin öldürüldüğü ve kendisinin onları kurtarmaya çalıştığı gecedan kalma, elinin üzerinde uzanan yara izini görebiliyorum.

"Ve ikincisi. Benim dünyam hakkında gerçekten hiçbir şey anlamıyorsun. Ama öğrenmek üzeresin."

Sanki bunu inkâr edebilirmişim ve bir şekilde mantıklı düşünmesini ve tövbe ederek diz çökmesini sağlayabilirmişim gibi başımı sallıyorum.

Aslında ondan ne ki? O kadar ilerisini düşünmemiştim.

"Rafail'i ara," diye solundaki birine çıkışıyor, o da ayağa fırlıyor, telefonu kulağında. "Bundan sonra ne yapacağımı bilmesini istiyorum."

Aman Tanrım. Rafail ailenin *pakhan*'ı, en büyük kardeşi, ailesini ve Moskova'yı demir yumrukla yöneten canavar.

"Ailenin güvenliğini sağlamanın ve bu borcu ödemenin tek bir yolu var, Anya."

Ona bakıyorum. O zaman bunu düşünecek mi? Kendimi kaybedip içeri dalmış olabilirim ama belki de beni gerçekten dinlemiştir? Belki de içinde bir parça insanlık vardır?

"Yani bir şans var mı?" Umudumu sesimden uzak tutamayarak soruyorum.

"Ailenizden geriye kalanları sağlam tutmak için bir şans mı?" Sözleri keskin, derin kesen bir küçümsemeyle dolu. Hakareti yüksek sesle ve net bir şekilde duyuyorum ama kendimi görmezden gelmeye zorluyorum. Zorundayım. İkinci bir şansım olmayacak.

Başını sallıyor, bakışları okunmuyor. "Evet. Ama taşkınlığınızın ve saygısızlığınızın cezasız kalma ihtimali var mı? Hayır."

Korku omurgamdan aşağı kayıyor. Bakışlarını tutuyorum, ama ifadesi taş gibi, midemi bulandıran sakın bir otorite maskesi olarak kalıyor.

Sesi alçalıyor, her kelime kasıtlı ve ağır. "Benimle evleneceksin."

Bir an için dünyam altüst oldu. Bir, iki kez göz kırpmıyorum, zihnim yetişmek için çabalıyor. Eminim onu yanlış duymuşumdur.

Şaşırdım. Ölümcül düşmanımla evlenmek mi?

"Seninle evlenmek mi?" Kelimeler dudaklarımdan döküldü. Hiç mantıklı değil. Bu

Yapamam. Neden? Bunu neden söylesin ki? Neden bunu istesin ki?

Hemen cevap vermiyor ve sessizlik uzuyor. Bakışlarının ve sözlerinin ağırlığı beni yerimde sabit tutuyor.

Küçük kardeşimi alkolik babamın ve ondan faydalanmaya karar verenlerin merhametine mi bırakayım?

"I..." Sesim titriyor ve boğazımda yükselen yumruyu yutmak için kendimi zor tutuyorum. "Ciddi olamazsın."

Ama içten içe gerçeği zaten biliyorum. Semyon Kopolov asla ciddi olmadığı bir şey söylemez.

"Seninle evlenmek mi? Ailemi tek başına yok eden adama kendimi mi vereyim? Beni buna zorlayamazsın. Ve senden nefret eden biriyle gerçekten evlenmek isteyeceğini düşünemiyorum." Başımı sallıyorum. Bilgisayar değil.

Bakışlarını tembelce vücudumda gezdiriyor, boynumda oyalanıyor, annemin ceketinin aşağı kaydığı yere kadar iniyor ve omuzlarımı zar zor örten yırtık pırtık üstümü ortaya çıkarıyor. Tek kelime etmeden, sanki beni öpecekmiş gibi eğiliyor. Kalbim hızla çarpıyor ve içgüdüsel tepkimden dolayı kafam o kadar karışıyor ki donup kalıyorum. Ama beni öpmüyor. Onun yerine gözlerini kapatıyor ve sanki dünyanın en değerli çiçeğinin huzurundaymış gibi içine çekiyor. Şaşkınlıkla bakıyorum.

Gözlerini açıyor. "Borcunu ödeyebilecek misin, ödeyemeyecek misin?" diye soruyor, sesindeki acımasızlık ödeyemeyeceğimi zaten bildiğini söylüyor.

"Tabii ki ödeyemem." Yıllarca fırının kazancının her kuruşunu ona versem bile, borcumu asla ödeyemezdim.

"O halde başka seçeneğiniz yok. Ailenin sana sunabileceği başka bir şey yok." Eğiliyor, sesi ürpertici. "Bu senin ne istediğinle ilgili değil, Anya. Bu hayatta kalmakla ilgili."

Kapı aralığından bir ses yükselir. "İyi bir çözüm, kardeşim. Bırak ailesinin güvenliğini zor yoldan kazansın." Döndüğümde Moskova'nın en çok aranan adamı ve Semyon'un en büyük ağabeyi Rafail Kopolov'u görüyorum, kapının pervazına rahatça yaslanmış, çelik bakışları bana sabitlenmiş.

Semyon boğazını temizliyor. Ona geri dönüyorum.

"Karar vermeniz için size yarına kadar süre veriyorum. Ama şunu bil ki. Eğer reddedersen, kardeşinin kanı ve ailenin kaderi *senin* ellerinde olacak." Rodion'a döndü ve çenesini ona doğru salladı. "Onu evine götür."

CHAPTER 4

SE8YON

"Bu seni hiç rahatsız etmiyor mu?" Rafail yanıma oturdu ve bana bir kadeh daha votka doldurdu.

Kaşlarımı çatıyorum. İnsanlar benden duygusal bir tepki beklediğinde, bunun nedenini anlamaya çalışıyorum.

"Rahatsız mı? Neyden?"

"Sana söylediklerinden."

Alay ediyorum ve Rafail'in bana doldurduğu içkiyi bitiriyorum. "Hayır. Bu sadece onu daha iyi anlamama yardımcı ."

"İkinizin bu kadar çok geçmişı olduğunu bilmiyordum, Semyon."

Tabii ki bilmiyor. Bu kimseyle paylaşacağım bir şey değil. Ama benden bu kadar nefret ettiğini bilmiyordum.

"yıllarımı onun evinde geçirdim," diyorum omuz silkerek. "Kardeşıyle en iyi arkadaşlık. Beni hatırladığını bile bilmiyordum."

İyi de oldu. Ben aşk için yaratılmış biri değilim ve onun nefreti çok daha kolay hale getirecek... yine de muhtemelen biraz zaman alacak

Ona terbiyeli olmayı öğret.

Yine de sözleri havayı dövüyordu. Sesinin her hareketini ve dalgalanmasını katalogladım. Ellerinin titreyişini ve çenesinin meydan okurcasına eğilişini. Suçlamalarından önce keskin bir nefes alışı. Dünyayı anlamak için kullandığım zihinsel çerçeveye her ayrıntıyı yerleştirdim, yine de bir şekilde... onun ham duyguları beklenmedikti.

Anya. Kapının girişinde duruyor, gözlerinde ateş, omurgasının düz çizgisine kazınmış meydan okuma. Onu görmeyeli yıllar oldu ama vücudum anında tepki veriyor.

Çiller. İnatçı küçük çene. Hayalini kurduğum ama asla dokunmayacağıma yemin ettiğim ağız.

Parmaklarım masanın sert ahşap kenarına sürtünüyor, kendimi cilalı ahşabın hissine bırakıyorum. Tanıdık. Sağlam.

İnsanlar neden bu kadar öngörülemez?

Kalıplara, mantığa, akla ve kontrole ihtiyacım var.

Burnumun kenarını sıkıyorum ve detayları tekrar gözden geçiriyorum.

Annesinden bahsederken sesinin çatlaması bir veri noktasıydı. Zihinsel kataloğuma kilitledim.

Ses tonundaki titreme göğsümde alışılmadık, rahatsız edici bir sıcaklık bıraktı.

Parmağını bana doğru uzattığında, fiziksel temas sarsıcıydı. Parmağının ucunun baskısını hissettim ve dokunuşunun tam olarak nerede kaldığını hâlâ hissedebiliyorum. Normalde davetsiz misafirlerden nefret ederim ama Anya'nın buna izin vermesine izin verdim.

Neden?

Sanırım sözleri beni kızdırmış ya da savunmaya geçirmiş olmalı.

Korkak, canavar. Nefret.

İkisinin de doğru olduğuna inandığım için değil, o inandığı için kafamın içinde yankılanıyorlar.

Bir not daha.

İlginç.

Bunları korku ve çaresizlikten mi söyledi, yoksa doğru olduğuna gerçekten inanıyor mu?

Fark eder mi?

Bildiğim tek şey, ailesinin ödemesi gereken bir borcu olduğu ve ben de bunu tahsil etmeyi amaçlıyorum.

"İstedğini düşünebilir, Rafail. Onunla evlenmemin ailemiz için en iyisi olduğunu biliyorsun ve o küçük patlamadan sonra bu işe eskisinden daha fazla yatırım yaptım."

Bir kahkaha atıyor ve başını sallıyor. "Senin korkak olduğun konusunda yanılıyor. Sen tanıdığım en cesur insansın. Ama canavar?" Omuz silkiyor ve bana göz kırpmıyor. "Bu konuda jüri hâlâ kararını vermedi."

Omuz silkiyorum ve bunu da kaydediyorum. Şaka yapıyor olabilir. Şaka yapmıyor da olabilir. İkisi de gerçeği etkilemez: Canavarca davranış görecelidir ve bir canavarı nasıl tanımladığınız duygulardan oldukça etkilenir.

Duygular işlevsel değildir. Muhakemeyi bulandırır, karar vermeyi yavaşlatır ve insanları zayıflatır. Hafızam ayrıntıları kolaylıkla tutar.

İhtimaller ona karşı yığılmış olsa bile asla geri adım atmayan cesur küçük kıızı hatırlıyorum. Eli'nin sataşmalarına ya da bir yetişkinin küçümseyici ses tonuna karşı dimdik dururdu.

Dere kenarında taş sektirirken saçlarının güneş ışığında nasıl parladığını hatırlıyorum. Güneş batana kadar pratik yaparken dilinin nasıl dışarı çıktığını ve başarana kadar pes etmediği için annesinin onu nasıl azarladığını hatırlıyorum.

Sevmediğim şey duygularının öngörülemezliği ve getirdiği kaos. Benim dünyam düzenli ve tahmin edilebilir ve tanıdığım en güzel kadının bile bunu değiştirmesine izin vermeyeceğim.

Önümde dururken nasıl göründüğünü tekrar hatırlıyorum - kumral saçları dağınık bir topuz, ela gözleri bana bakıyor. O çok çok daha küçük ben

hatırladım, ama sanırım artık daha büyüğüm. Yine de onun varlığı odayı bir fırtına gibi doldurdu.

Fırtınam.

Göğsümdeki ısının nasıl yükseldiğini ve ellerimin nasıl kendiliğinden hareket ettiğini hatırlıyorum. Başka hiç kimsenin şekilde davranmamı sağlama yeteneğine sahipti.

Kız kardeşim Yana'yı aradım. İlk çalmada cevap verdi. "Planlamamız gereken bir düğün var. Süslü bir şey değil, Yana. Kısa ve iş gibi olmasını istiyorum, sadece ailemiz ve ortaklarımız."

"Ben de öyle duydum. Emin misin?" diye soruyor, sesi her zamanki gibi alaycı. "Çünkü tam da Kremlin'de yer ayırtmak ve herkes için aynı taçlardan sipariş etmek üzereydim. Hayal gücümü öldürüyorsun, Semyon."

"Yana."

"Pekâlâ. Hallediyorum."

Anyayla karşılaşmamı cerrahi bir hassasiyetle planlamıştım ve bu gece buraya hışımınla gelmesi bu planları mahvetti. Yine de tutkusu ve öfkesiyle ilgili bir şey... Hissetme dürtüsüyle savaşıyorum.

Ve beni en korkutan şey de bu.

CHAPTER 5

ANYA

Eve nasıl gittiğimi zar zor anlıyorum. Semyon'un kardeşi Rodion'u pek tanımıyorum. Ailesi öldüğünde çok küçüktü ve Rafail'in onu hep eve yakın tuttuğu izlenimini edindim. Ailede evimize gelen tek kişi Semyon'du.

Rodion'un Amerika'dan bir kadınla evlendiğini biliyorum. Ama Kopolov Bratva'dan bir erkeğin ne zaman evlendiğini herkes bilir.

Rodion'la konuşursam ondan hoşlanabileceğimi düşünüyorum - üç kardeşten daha yumuşak görünüyor, gerçi insanlar hakkındaki ilk izlenimlerimin *berbat* olduğunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydım.

Ama şu anda uyuşmuş durumdayım. Sohbetine karşılık vermiyorum ve sorularına cevap vermiyorum ve sonunda benimle konuşmayı kesiyor. İri bir adam, Semyon kadar uzun ama daha iri, bu yüzden dönüş yolunda kimse bizi rahatsız etmeyi düşünmüyor bile. Evime geldiğimizde kaşları şaşkınlıkla kalkıyor, sonra yüz ifadesini gizliyor.

Biliyorum. Tam bir bok çukuru ve muhtemelen onun gibi varlıklı, güçlü bir adama daha da kötü görünüyor.

"Toparlanmak için yardıma falan ihtiyacın var mı?" diye soruyor, ifadesi neredeyse çocuksu, sanki perişan bir kadının karşısında ne yapacağını bilemiyormuş gibi.

Parmağındaki altın ışıltısını yakalıyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Kardeşinle evlenmeyi kabul etmedim."

Bu kez tepkisini gizleme zahmetine girmiyor. "Bunu yapmamak büyük bir hata olur, Anya."

"Sen öyle sanıyorsun."

Başını sallar. "Anlamıyorsun. Semyon soğuk biri, biliyorum. Bazen onun gerçekten insan olup olmadığını merak ediyorum. Bazı şeyleri başkalarının hissettiği hissetmiyor. Ama onunla evlenseydin, ihtiyacın olan her şeye sahip olmanı sağlardı. Bunu yapacağını biliyorum."

Göğsümdeki ham duyguyu maskelemek için ona sırtımı dönüyorum. "Sen ya da kardeşin neye ihtiyacım olduğu hakkında ne biliyorsunuz?"

İç çekiyor. "Bu teklifi kabul etmezsen aptallık etmiş olursun."

Tabii ki teklifini kabul edeceğim. Gerçek bir seçeneğim var mı? Daha bunu kendim bile sindirme fırsatı bulamamışken ona bu kadar çabuk pes etme tatminini yaşatmak istemiyorum.

Dişlerimi sıkıyorum, anahtarı Rodion'un yan gözle baktığı sallantılı kilide sokuyorum ve öyle değilmiş gibi davranma zahmetine girmeden iterek açıyorum. "Beni eve bıraktığın ve istemeden verdiğin tavsiye için teşekkürler," diyorum zoraki bir gülümsemeyle, kapıyı yüzüne kapatmadan önce, lanet olası kardeşine ne kadar benzediğini görmezden gelmeye çalışarak. Canavarları bu kadar güzel yapan evrenin kötü bir numarası.

Argh!

Titremeyi bastırmak için alnımı soğuk kapıya bastırıyorum. İşe yaramıyor. Şimdi yalnız olduğum için *akacak* gözyaşlarımı durdurmak için ellerimi yumruk yapıyorum. İşe yaramıyor. Bir yığın halinde yere çöküyorum ve hıçkırıklara boğuluyorum. Vücudumu sarsıyorlar, omuzlarım titriyor, derin, ağır gözyaşları sanki doğrudan kalp tellerimden koparılmış gibi hissediyorum. Uzun zamandır içimde tuttuğum tüm korkulara ve öfkeye teslim oluyorum.

Bir sonraki içki şişesini kendi çocuklarından daha çok önemseyen zayıf bir pislik olduğu için babama öfkeliyim. Babamdan daha iyi olmadığı, ailesine ihanet ettiği ve çok daha iyisini yapabilecekken bizi kendi başımızın çaresine bakmak zorunda bıraktığı için kardeşimden nefret ediyorum.

Eskiden en iyi arkadaşımdı.

Hırçın ve çekici, bir şamdanı bile kendisine aşık edebilirdi. Yemin ederim Semyon ve ben onu olduğu gibi gören tek kişileriz.

Semyon'a ailemin talihsizliğini kendi kişisel çıkarları için kullandığı, geri adım atmayı ve uzlaşmayı reddettiği için çok kızgınım. Beni kırılmanın eşğine getirdiği için.

Benden yeni bir hıçkırık kaçıyor. Sıcak gözyaşlarım yere dökülürken elimle sümüklü burnumu siliyorum çünkü öfkem bir sonraki kişiye için kendimden nefret ediyorum: anneme. Öldüğü ve beni bu yükü tek başıma taşımak zorunda bıraktığı için *ona* kızgınım.

İçimdeki acı, öfke ve korku kuyusu dağılmaya başlayana kadar ağlıyorum. Gözlerim şişene ve kaşınana, başım normal boyutunun iki katına çıkıp ağrıyana ve burnumdan nefes alamayacak kadar tıkanana kadar. Ağlamak, üzerinizden bir baskı kalkmış gibi rahatlamış hissetmenizi sağladığında tolere edilebilir. Ama iyi bir ağlamayı bitirdiğinizde kendinizi hala başlamadan önceki kadar ıssız hissediyorsanız... bu hiç de iyi bir ağlama değildir.

Kendimi ayağa kaldırıp bakıyorum. Babam sandalyesinde baygın yatıyor, dudaklarından salyalar akıyor. Buna sevindim. Kendimi kaybetmekten daha kötü olan tek şey kendimi kaybetmek ve onun umurunda olmadığını bilmek.

Bıraktığım bulaşıklar hala lavaboda yığılı. Stefan'ın kapısının altındaki ışık sönmüş.

Gözlerimi kapatıyorum, boğazımda bir yumru oluşuyor ve telefonuma uzanıyorum. Titreyen parmaklarımla Ophelia'yı arıyorum. Telesekretere düşüyor.

Telefonumu yere bıraktım. Hayatımda hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. Telefon çalmaya başladığında ayağa kalkıyorum. Göğsümde yükselen umutla telefona uzanıyorum ve Ophelia'nın adını gördüğümde hıçkırıklarımı bastırıyorum.

Hemen cevap veriyorum. "İyi misin? Neyin var?" diye soruyor, sesi hâlâ yıllardır düzeltmeye çalıştığı pelteklikle karışık.

Hıçkırarak ağladım. "*Hayır.*" Ona her şeyi anlattım. İyi bir arkadaş gibi, her doğru yerde nefes nefese kalıyor, çılgık atıyor, küfrediyor ve inliyor ve bitirdiğimde titrek bir nefes veriyor.

"Aman Tanrım. *Any*a. Ne yapacaksın?"

"Başka seçeneğim var mı?" Yeni bir gözyaşı dalgasının içinden burnumu çekerek soruyorum. "Ama Stefan'ı burada bırakamam."

Ophelia her zamanki yersiz iyimserliğiyle dolu sesini yükseltmeden önce bir an sessiz kalır. Normalde hoşuma gider ama bu gece...

"Dinle, belki de onunla gerçekten evlenmek zorunda değilsin. Belki... oyalanırsın. Ona düşüneceğini söyle, sonra belki bir şeyler . Bir avukat tutabilirsin! Ya da... ya da belki Stefan'ı alıp, işe yaramaz babanı bırakıp kaçabilirsin. İsimlerinizi değiştirir, başka bir ülkeye taşınırsınız. Kanada'ya mı? Kanada'da kimse seni aramaz. Çok soğuktur."

Gözyaşlarımın arasından gülüyorum ama sesim acı ve çaresiz çıkıyor. "Kızım, bırakın sahte pasaportu, otobüs parası için bile yeterli param yok. Onlardan ne kadar saklanabilirim ki? Ben daha şehirden ayrılmadan beni bulur."

Semyon'u benim gibi tanımıyordu. Onun bir şey istediğinde ne kadar lazer odaklı olduğunu, gözlerini bir hedefe diktiğinde ne kadar kararlı olduğunu bilmiyordu.

Benim var.

"Ben... Ben sana biraz borç verebilirim. Biraz birikmişim var, verebilirim-"

"Bebeğim. Seni seviyorum," diyorum yeni bir hıçkırığı yutarak. "Seni çok seviyorum. Ama hayır. Kaçmak bir seçenek değil."

Annemin açtığı fırından ayrılmanın beni yıkacağını ona söyleyemem. Bunu ona yapamam. Kapılarını açtığı gün oradaydım. Mutfak tezgahının üzerinde oturup ayaklarımı sallayarak bana nasıl ekmek yapılacağını öğreten bendim.

bana kremalı tereyağının mükemmel rengini gösterdiğinde ve bana mükemmel ekşi maya somunu yapmanın inceliklerini öğrettiğinde.

Annemi yeniden gömmek gibi hissettirecekti.

"Ya sen... Ya sen gerçekten hastaymış gibi davranırsan? Belki de bu sert dış görünüşün altında, adamın aslında bir kalbi vardır." Zihnimin gözünde onun soğuk, ifadesiz gözlerini görüyorum.

Hiçbir fikri yok.

"Belki senin kanserden falan ölmek üzere olduğunu bilirse biraz merhamet gösterir. Numara yapabilir misin?"

"Ophelia," diyorum sabırla. "O Rusya'nın en güçlü adamlarından biri. Bunu biliyorsun."

"İşte bu yüzden senin *çok* cesur olduğunu düşünüyorum," diye

araya giriyor. Taşaklı olmak beni nereye getirdi?

Sözlerimi şöyle bitiriyorum: "...ve ölüm döşeğinde olmadığımı açıkça belirtecek doktorlara erişimi olacak. Sonra ne olacak?"

İç çekiyor. "Doğru. Tanrım."

Sesi kesiliyor. Kelimeleri bulamadığı nadirdir. "Sana ne

kadar süre verdi?"

Mutfak ocağının üzerinde duran ve yarım rakamı eksik olan bozuk saate bakıp gözlerimi kısıyorum.

"Yirmi üç saatim kaldı."

Semyon'u bunu gerçekten kastettiğini bilecek kadar iyi tanıyorum.

Sessizliği uzun süre devam eder ve sonunda fısıldar: "Anya, sana söyleyebileceğim tek şey... Stefan'la ilgileneceğim. Babanın onu ihmal etmesine izin vermeyeceğim."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Stefan babamla başa çıkabilir; bu kadarını biliyorum, çünkü bensiz yeterince zaman geçirdi.

Kendisi. Babam bencil, işe yaramaz bir pislik olsa da ona zarar vermiyor.

"Teşekkürler," diye fısıldıyorum. Kelime havada asılı kalıyor. "Gitmem gerekiyor."

Belki biraz uyuyabilirim ve uyandığımda evren bana sihirli bir şekilde sorunlarımın cevaplarını sunar.

Belki de değildir.

Kaçamam. Nafile olduğunu biliyorum. Semyon'un erişimi çok uzak, kontrolü çok mutlak.

Ben de korkuyorum.

Çocukluğumdaki gerçek aşk hayallerimi gömüp yatağa giriyorum. Özgürlük. Umudun.

Uyanıp fırına gitmeden önce sadece birkaç saatim var.

Rüyalarımda, evimin yanındaki küçük derede neredeyse boğuluyordum. Birinin bana yardım etmesi için çığlık atıyorum.

Kimse bilmiyor.

Penceremden içeri süzülen sabah ışığının soluk soluğa uyanıyorum.

Başım ağrıyor. Midem bulantıyla yanıyor.

En büyük korkumun, yani Stefan'a bakacak birinin olmamasının Ophelia'nın yardımıyla hafifleyeceğini bilerek kendimi rahatlatıyorum.

"Onunla evleneceğim," diye mırıldanıyorum boş odaya. Başımı sallıyorum ve yemin ediyorum. "Ama şartlarım olacak. Ve bunu kabul ettiği için pişmanlık duyacak."

CHAPTER 6

SE8YON

"Elbiseyi GIYMEYECEK, Semyon."

Aynanın önünde durup kravatımı düzeltiyorum. Kız kardeşim Yana arkamdaki kapı aralığında duruyor, ince gövdesi bir tarafa doğru itilmiş, kollarını kavuşturmuş. "Denedim." Sesi keskin, kırılmış. Her zamanki gibi değil.

Yüzümü ona döndüm. "Ne giyiyor böyle?"

"Bir elbise," diyor Yana soğuk bir şekilde, dudaklarını büzerek. "Basit. Sade."

Bir nefes verip gömleğimin manşetlerini düzeltiyorum. "Sanki umurumdaymış gibi." Sözlerimin küçümseyici olduğunu biliyorum ve öyle olmalarını istiyorum. Ne giydiği ne fark eder ki? Önemli olan anlaşma, anlaşmanın sağlamlaştırdığı yapı.

Ama Yana hareket etmiyor, hiç cevap vermiyor. Sessizliği gergin ve sivri. Her şeyi yaptığım gibi onun tepkisini de katalogluyorum ve yüzümü ona dönüyorum.

Anya'nın elbisesi neden umurumda ki?

Bu gece takacağı tek şey benim yüzüğüm .

Tanıdık olmayan bir rahatsızlık göğsüme baskı yaptığında Yana'dan başka tarafa bakıyorum. Anya -güzel, dik başlı Anya- benim karım olacak ve bunun gerektirdiği her şey olacak. Artık benden kaçamayacak.

"Bir sorun mu var?" Yüzümü tamamen ona dönerek soruyorum. Ses tonumu sakın tutuyorum ama doğrudan ve hesaplı. Eğer bir sorun varsa, onu ele alır, düzeltir ve yoluma devam ederim. Her zaman yaptığım gibi.

Yana'nın gözleri kısıldı ve kolları sıkılaşıarak bana baktı. "Benim *sorunum*, aptal, ona lanet olası satranç tahtanızın etrafında itebileceğiniz aptal satranç taşlarınızdan biriymiş gibi davranmanız."

Gözlerimi kırıştırdım, şaşırmıştım. "Çünkü *öyle*. Zoya'nın sürekli o aşk kitaplarını mı okuyorsun? Benim kim olduğumu unuttun mu? Bu evlilik stratejik bir hamle ve dürüst olmak gerekirse, bunu herkesten çok senin anlayacağını düşünüyorum. Ben ona karşı nazik davranıyorum."

Çenesi gerilir. "Kendini duyuyor musun? O sadece tahtadaki bir hamle değil. O bir *insan*, Semyon."

Zihnim onun tepkisini incelemek için acele ediyor ama parçalar aynı hizaya gelmiyor. Yana genelde bu şekilde davranmaz. "Ailesinin hayatta kalmasını sağlıyorum. Bu kişisel bir şey değil."

Yana, "Tam da benim *demek istediğim*," diyerek tiksinti dolu bir ses çıkarıyor. "Evlilik! Kişisel değil mi? Belki de olması gerektiği gerçeğini hiç düşündünüz mü?"

Benden ne istiyor?

Başımı salladım. "O zaman ne yapmamı isterdin?" Yana

bana bakıyor. "Şu anda ciddisin." "Ölümçül."

"Onu anlamaya çalışın. Masaya bir parça merhamet getirmeye çalış. Belki, sadece belki, Rafail'in soğuk gölgesinden daha fazlasıdır." Sesi alçalıyor ve bana yönelttiği bakışlarla birlikte yumuşuyor. "Öyle olduğunu biliyorum. Kendimle ilgili gerçeği öğrendiğimde söylediğim ilk kişi sendin. Kafam karıştığında ve korktuğumda beni dinleyen sendin. Rafail'le aramdaki uçurumu kapatmama yardım eden sendin. İçimin derinliklerinde biliyorum ki

Herkesin söylediği kadar soğuk değilsin." Başını sallıyor. "Sende herkesin düşündüğünden daha fazlası olduğunu biliyorum. Ama o öyle mi?"

Herkesin düşündüğünden daha

mı fazla? Umurumda mı?

Sonra Rafail yanıma geldi. "Bütün bunlar da neydi?"

Tiksinti dolu bir ses çıkardım. "Merhamet ve insanlık üzerine eğlenceli bir düğün günü dersi. Ona çok fazla aşk kitabı okuduğunu söyledim ve bu pek hoşuna gitmedi."

Rafail homurdanır ve eliyle işaret eder. "O burada. Dün gece olanlarla ilgili detayları duydum. Bir planın var mı?"

"Ne için?"

Elini uzatıp kravatımı düzeltiyor, hiç böyle bir şey yapmadığı düşünülürse bu çok garip ve zaten mükemmel olmasaydı odadan çıkmazdım.

"Evlendikten sonra onunla ne yapacağın için." Ona kaşlarımı

çatıyorum. "Evliliği tamamlamak, tabii ki." Eninde sonunda.

Kızgın bir sikişle ilgilenmiyorum.

Ya da birkaç tane.

"Tanrım," diye mırıldanıyor. "Her zaman bu kadar gerçekçi

olmak zorunda mısın?" Ona göz kırpıyorum ve omuz

silkiyorum. "Evet."

"Örnek olarak." Merdivenlerden inip resmi kıyafetlerini giymiş, düğüne hazır ailemizin küçük topluluğuna doğru yürüyoruz ama Yana'nın sözleri aklımda çınlıyor... *Rafail'in soğuk gölgesi.*

Ailemizin istikrarına onun kadar bağlı olduğum için Anya'yla evlendiğimi bilmiyor mu?

Rafail devam ediyor. "Yani... düğün sonrasını hiç düşündünüz mü?"

"Evet. Onu evime taşıyacağım. Her zaman yanında silahlı bir koruma ile fırındaki çalışma saatlerini belirleyin. Ailesinin mali durumunu gözden geçirin ve nerede yanlış yaptıklarını görün ve bu boku düzeltin. Artık benim olduğu iyice bilinsin."

Rafail başını sallar. "İlginç."

Bir nefes üflüyorum. İnsanlar gerçekte ne düşündüklerini söyleseler her şey daha kolay olurdu. "Neden?"

"Çünkü adamların dün gece onun nasıl biri olduğunu söylediklerine bakılırsa, işiniz zor gibi görünüyor."

"Nasıl yani?"

"O lanet olası bir meydan okuyucu."

Başımı salladım ve homurtumu bastırdım. Bu saçmalık için zamanım yok. "Doğru. Ona yerini öğretmek şart. Karşılık vermezse sıkıcı olur."

Rafail önce yanıt vermiyor ama sonunda başını sallıyor. "Tabii ki söylersin."

Kız kardeşlerime her şeyi basit tutmalarını söyledim ve onlar da beni dinledi. Ailemin ölümünden sonra bize miras kalan geniş aile evi The Cottage'ın oturma odası hiç dokunulmamış gibi görünüyor. Bizim evimize benziyor, bir mekâna değil.

Düğün partisi temel unsurlardan arındırılmış: pencerenin yanında duran bir nikah memuru, dışarıda konuşlanmış, geniş camdan görülebilen silahlı muhafızlar. Rodion'un eşi Ember, fotoğraf makinesini tutuyor ve içeri girdiğimde bana çekingen bir şekilde el sallıyor. Ailenin fotoğrafçısı olan Ember'in ayrıntılara dikkat eden bir gözü var. Ona bir parmak sallıyorum.

"Evet?" diyor bana ulaştığında alçak sesle, konuşmamızı gizli tutmaya çalışarak. Bizimki gibi büyük ve meraklı bir ailede zor bir görev. Parlak kırmızı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyor ve bana göz kırpmıyor, belli ki korkmuş. "Ne?"

"Ben bakmadan bu fotoğrafların hiçbirisi sızdırılmayacak. Çok çek. Kimseye gösterme."

Çenesi geriliyor ve dudakları sıkılıyor. Bunu da katalogluyorum. Kızlar bugün benden memnun değiller.

Belki de ailemizin istikrarı ve kredi kartlarındaki limitlerle mutlu olurlar.

Rafail, Romanova ailesinin prensesi olan karısı Polina'nın yanında metanetli ve gururlu bir şekilde duruyor. Uzun sarı saçları sırtından aşağı dökülüyor ve açık mavi gözleri soğuk bir ilgisizlikle benimkilerle buluşuyor. Arkama baktığımda bakışlarını kaçırıyor.

Anya'nın önümde durduğunu gördüm ve durdum. Eski bir paltoya sarınmış, saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış halde geldi. Makyaj yapmamıştı ama öfkesinden yanakları pembeleşmiş, gözlerinde ateş parlıyordu.

Yana doğruyu söyledi. Anya muhtemelen ödünç alınmış ya da devredilmiş basit bir elbise giyiyor, mütevazı hatları altındaki yumuşak kıvrımları gizlemek için hiçbir şey yapmıyor. Bakışlarım onun üzerinde geziniyor, yakasının köprücük kemiğinin narin çizgisini nasıl ortaya çıkardığını fark ediyorum. Saçları gevşekçe arkadan bağlanmış, makyaj ya da takı yok. Her ayrıntıyı not ediyorum - sanki geliş şekline bir tepki bekliyormuş gibi çenesini meydan okurcasına kaldırışını.

Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm, Anya. Umurumda değil.

Omzunun üzerinden kapıdaki muhafızlara bakışı. Küçük kız kardeşim Zoya'nın gözleriyle sanki güvence istermiş gibi buluşması.

Benimkiyle tanışmaması.

Tören kısa ve steril. Yeminler. Sonunda bana dik dik bakıyor ve sesi zehirli, ama onu öfke nöbeti geçiren bir çocuğu görmezden geldiğim gibi görmezden geliyorum. İsterse yere düşsün ve küçük yumruklarını savursun, umurumda değil.

Ama gerçek şu ki... öfkeli olduğu ve o anda sahip olduğu gücün tamamen farkında olmadığı zaman çok güzel. Çenemi sıkıyor, onu yakalama ve bana karşı gelmenin tam olarak ne anlama geldiğini gösterme isteğimi zar zor bastırıyorum.

Yüzüğü parmağına geçiriyorum, başparmağım yumuşak teninde geziniyor. Titriyor ve kendime bunun üşüdüğü için olduğunu, benimle bir ilgisi olmadığını söylüyorum. Belki o da bunu hissediyordur.

Kendini durduramadan nefesi kesiliyor, o kadar yumuşak bir ses ki yanakları kızarmasa hayal bile edebilirdim. Kısacık bir an için bakışlarımız kilitleniyor, oda ve içi boş alkışlar kayboluyor.

Sonra elini geri çekti.

Kalbim bir uyarı gibi göğüs kafesime çarpıyor. Anya benim karım.

O benim.

Elbiseyle karşımda duruyor. Ve benden nefret ediyor.

Güzel. Kaçmalı. Onu ne kadar çok istediğimi bilseydi, kaçardı.

"Tebrikler," diyor dişlerini sıkarak, kameraya döndüğümüzde, birbirimizin yanında kartondan kesilmiş gibi kaskatı kesilmiştik.

"Ne için?"

"Oyunu kazandığın için," diye fısıldıyor.

"Oh, tatlım," diye fısıldıyorum. "Oyunun bittiğini düşünmen çok tatlı. Daha yeni başladı."

Keskin bir nefes alış verişi onu sinirlendirdiğimi söylüyor ama bunu hemen gizliyor. Yine de boynuna doğru süzülen kızarıklığı gizleyemiyor.

Çıkış için bakışlarım odayı tarıyor. İkimiz için resepsiyon yok demiştim. Bütün gece parti yapabilirler, umurumda değil.

"Bu taraftan." Elini kabaca elime alıyorum ve bana ayak uydurmak için tırıs gitmesi için onu çekiştiriyorum.

"Nereye gidiyoruz?"

Ember fotoğraf çeker ve Rodion yüzünde okunamayan bir ifadeyle izler.

"Eve, Anya."

Onu fuayeye çekiyorum ve kapıya doğru kararlılıkla yürüyorum. Adamlarımız bizim için çift kapıyı açıyor ve resmi tebrik dileklerinin ortasında kenara çekiliyorlar. Başımı sallıyorum, onları zar zor kabul ediyorum.

"Şoförün yok mu?" diye soruyor onu kaldırımın kenarında park etmiş bekleyen arabaya götürdüğümde. "Kıçını silmeleri için birilerini tuttuğunu sanıyordum."

Cevap verme zahmetine girmiyorum ve sadece Rafail arkamdan seslendiğinde kapının kilidini açmak için anahtarlığa basıyorum.

"Semyon."

Onunla yüzleşmek için arkamı döndüm. Ellerini ceplerine sokmuş bana başını sallıyor. "Kalıp en azından bir içki içmek istemediğine emin misin?"

Bunu neden yapayım ki? Kendi evimde en sevdiklerim var.

Başımı salladım. "Bu gece olmaz."

"Tebrikler," diyor sonunda. "İrtibatta olacağız." İletişime geçeceğiz.

Arkamda açılan bir araba kapısının tıkırtısını duyunca şaşıyorum. Yüzümü ona döndüğümde, Anya kaşlarını çatarak yolcu koltuğuna oturmadan önce kendi kapısını açıyor.

Bu sefer bıraktım ama bunun işe yaramayacağını biliyor olmalı. Arabanın kapısına yaslanıyorum, onun alanını kaplıyor ve onu kafesliyorum.

"Bunu bir daha asla yapma Anya," diyorum, sesim yumuşak ama çelik gibi. "Yoksa bir sorunumuz olur."

Aramızdaki hava elektrik yüklü. Bir an için kafası karışmış gibi de yüzünde gerçek bir merak ifadesi beliriyor. "Ne yapacağım?"

Gerçekten bilmiyor mu?

"Kendi arabanın kapısını aç. Bu *benim* işim." Sesimi alçaltıyorum. "Aramızda bir anlaşma var mı? Eğer bunu bir daha yaparsan, seninle konuşmamız gerekecek."

Göz kırpmıyor, silahsız. Keşke bana öyle bakmasına neden ne yaptığımı bilseydim. Bir an için zırhını indirdi.

Bu hoşuma gitti. Ona tekrar söylemek istiyorum ama neden yaptığını bilmiyorum.

"Tamam," diye fısıldıyor sonunda, zorlukla yutkunarak. "Tamam."

Başımı salladım. "Sabır. Eğer meşgulsem sabırlı ol." Daha fazla açıklamaya ihtiyacı olup olmadığını merak ediyorum. "Artık benimsin."

Kuralları bilmiyor mu? Beklentileri? Benden nefret edebilir, benimle savaşılabılır, bana istediği kadar karşı çıkabilir ama asla güvensiz olmayacak. Benim olarak, farkında bile olmadığı şekillerde korunacak. Sokağın dışında yürüyeceğim. Arabasının kapısını açacağım. Toplum içindeyken, her çıkışı, her potansiyel tehlikeyi bileceğim, bakışları üzerinde uzun süre kalan her erkeği not edeceğim. Benden hoşlanmak zorunda değil ama güvende olacak, korumamı istese de istemese de.

Onun benim gibi büyümediğini kendime hatırlatmak zorundayım. Babası ayyaşın teki, ağabeyi de bencil bir pislik. En azından şimdi. Her zaman öyle değildi.

Kocası kârlarını çarçur ederken annesinin o fırını ayakta tutmak için canını dişine takarak çalışmasını izlediğimi hatırlıyorum.

Hayır. Anya beklentilerimi anlamıyor ama anlayacak.

Arabasının kapısını kapatıp sürücü koltuğuna oturdum. İlk beş dakika boyunca sessizlik içinde sürdük. Yanımda olduğunun farkındayım - yer değiştirdiğinde elbisesinin hafif hışırtısı, narenciye ve şakayıkların hafif kokusu ve belirgin bir şekilde *ona ait* bir şey.

İlk kez, onun karım olduğu gerçeğini tamamen kabullenmeme izin veriyorum. Bu içimde derin ve ilkel bir şeyleri harekete geçiriyor. Kendimi sabitlemek için direksiyonu kavriyorum.

"Bekle, yani artık Kulübe'de yaşamıyor musunuz? Orada yaşayacağımızı sanıyordum."

"Hayır. Birkaç yıl önce kendime ait bir eve taşındım, o yüzden artık orada yaşamıyorum. Yine de orada çok zaman geçiriyorum. Orası hala benim aile evim."

"Oh."

Yanımdaki yolcu koltuğunda titriyor, ince ceketini daha sıkı çekiyor. Hiç düşünmeden sıcaklık kontrollerine uzanıp ısıyı onun için ayarlıyorum.

Fark etti. Dudakları bir şey söylemek ister gibi hafifçe aralanıyor ama söylemiyor.

Bir ritim geçti. Arabanın radyosunu açmak için uzanıyor, ama elini geri çekiyorum. "Bırak onu."

"Müziği severim."

"Ben araba kullanırken olmaz."

"*Ben araba kullanırken olmaz,*" diye homurdanıyor, yüzünde ekşi bir ifadeyle kısık bir sesle beni taklit ediyor. Elim dışarı fırlıyor ve bileğini kavlıyor. Ani temas onu donduruyor, nabızı parmaklarımın altında çırpınıyor.

Korkmuş mu? Babası onu incitti mi? Onu öldüreceğim.

Ama gitmesine izin vermedim. "Beni sınamaktan hoşlanıyor musun, Anya?" Direksiyonu tek elle tutuşum sıkılaşıyor. "Sabrımın sınırlarını denemekten hoşlanıyor musun, yoksa alaycılık sadece senin bir yeteneğin mi?"

Alay ediyor. "Alaycılık kalori yaktırsaydı, bir bir kemik kalırdım."

"Şükürler olsun ki yakmıyor."

Sola dönüp eve giderken bana yan gözle bakıyor. Çok uzakta değiliz.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Karımı kıvrımlı seviyorum demek."

Anya tiksinti dolu bir ses çıkarır, kollarını kavuşturur ve koltuğuna gömülür.

"Nasıl yalan söyleneceğini biliyor musun ki?"

"İşime her şeyi öğrenebilirim. Yalan söylemek zaman ve enerji kaybıdır." Arabayı park ederken cevap vermiyor. "Eve hoş geldin."

"Burası asla benim evim olmayacak, Semyon."

Yüzümü ona dönüyorum. "Sabır, geliştirmeye özen gösterdiğim bir şey değil Anya. Ama zorlamaya devam edersen ne kadar az sabrım kaldığını görebilirsin."

Nefesi kesiliyor, kendini tutup geri çekilmeden önce bana doğru eğilirken meydan okuması titriyor.

Daha bitirmedim.

"Fazla bir şey talep etmeyeceğim ama saygınız tartışılmaz."

"Saygı!" diye . "*Saygı* mı? Beni korkutmuyorsun, Semyon. Ve saygı talep edilmez, kazanılır."

"Güzel düşünce. Ayrıca yanlış."

Arabamın kapısını açıyorum ve duraklıyorum, bana itaatsizlik edip kendi lanet kapısını açmadığından emin olmak için ona bakıyorum. Parmaklarının kolu kavradığını ve bana bakmak için döndüğünü izliyorum.

"Bu kadar mı çocuksun ve küçüksün?" Başımı sallıyorum ama onu tekrar uyarmıyorum. "Eğer bir çocuk gibi davranırsan, ben de sana öyle davranırım Anya."

Yanaklarına renk gelir. Protesto etmek için ağzını açıyor, sonra vereceği tepkiyi tahmin ediyormuş gibi kapatıyor. Arabadan inip yanına gitmek için acele etmediğimde, itaatkâr bir şekilde oturup beni bekliyor.

Aferin kızıma.

Kapısını açıyorum, kısılmış gözlerinin bana nasıl sabitlendiğini izliyorum. Bana boyun eğmekten hoşlanmıyor. Bunu bilmek, onu cezalandırmak zorunda kalacağımı bilmek beni çok sertleştiriyor.

Damarlarımda erimiş lav gibi ateş dolaşıyor. Ben sevebilecek bir adam değilim, bu yüzden böyle bir düşünce masada bile değil. Kimyamda yok. Bunu biliyorum.

Ama şehvet? Anya'yı daha doğru bir şey olmadan önce, bir ilişkiye yakın bir şey için bile çok gençken arzuluyordum. Bir gün gözümü kırdım ve en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşi artık bir çocuk değil, dolgun, kıvrımlı kalçaları, yumuşak karnı ve avucumda tartılmak için yalvaran göğüsleri olan bir kadındı, meme uçları ağzım ve dişlerim için yalnızdı.

Arabadan çıkmak için hareket ederken narin elinin kapının dışını kavrayışını izliyorum ama başımı sertçe sallayarak boğazımı temizliyorum. Güzel gözleri bana dikilmişti.

"Kapımı açmadım," diyor gergin bir sesle, uyarımı duymazdan gelip arabadan inerken.

Aramızdaki küçük boşluğu kapatıyorum. Sırtı arabanın yan tarafına çarptı. Hızlı bir hareketle parmaklarımı boğazının kenarına doluyorum, avuç içim boynunun ince sütunundan çok daha büyük, onu kolayca içine alıyor. Onu orada tutuyorum, avucuma yaslanmış, sırtı kapıya dayalı.

"Sadece kısa bir süredir evliyiz Anya," diye fısıldıyorum kulağına. "Ama birbirimizi çok daha uzun zamandır tanıyoruz, değil mi?"

Bakışları elimi, kolumu ve gözlerimi tarıyor. Öfkesini bastırmak için elinden geleni yapıyor ama gözlerinde parlayan korkuyu gizleyemiyor.

"Hayır," diye fısıldıyor. Cevabı beni şaşırtıyor. Hayır mı?

"Senin kim olduğunu biliyordum, Semyon. Ama tanıdığım çocuk çoktan gitmiş. Seni hiç tanımıyorum."

Zekice. Ama . Benim gibi erkekler değişmez.

Başımı yavaşça sallıyorum. "Aramızda değişen tek şey senin beni nasıl gördüğün. Ben her zaman olduğum kişi oldum. Şu anki fark aramızdaki güç dengesi."

"Kelimleri her zaman ustaca manipüle ediyorsun, değil mi?" diye tersliyor, sesi kesiliyor.

"Hiç de değil. Hiçbir şeyi manipüle etmiyorum. Buna gerek yok. Gerçeği söylerim ve şekerleme yapma zahmetine girmem." Eğildim, sesim kulağında. "O yüzden iyi dinle küçük Anya."

Rahatsız bir şekilde kayıyor. Güzel. Onun rahatsız olmasını istiyorum. Sorgulamasını. Tuhaf.

Kontrole ihtiyacım var.

"Kendi aileni kurtarmak için benim ailemin huzurunda bana yemin ettin. Bu cesaret isterdi, ama fazla seçeneğin yoktu. Sana izin verdim

geri püskürtmek için. Saygısızlığını cezalandırmadım. *Henüz.*"

Nabızı elimin altında çırpınıyor ve aletim canlanıyor.

"Ama şu anda benim evimdeyiz. Benim için çalışan insanlar var. Personel. Hayatlarını bana adayan, kontrolüm altındaki adamlar. İşte, küçük Anya, bana saygısızlık etme. Söz *veriyorum*, yaparsan seni cezalandırırım. Benim dünyamın beklentileri konusunda iyi bir eğitim almadığını biliyorum, bu yüzden bunu ilk dersin olarak kabul et."

Avuç içimi esnetiyorum ve ön koluma yaslanıyorum, bakışlarını tutarken onu hapsediyorum.

Ateşli bakışları benimkilere kilitleniyor, kimsenin cesaret edemediği bir şekilde bana meydan okuyor. Daha küçük, kırılgan ama sanki demir ve çelikten yapılmış gibi duruyor. Kendi başına bir kraliçe.

"Peki bu tam olarak ne anlama geliyor, Semyon?" Sesi alçak ve kesik. "Beni nasıl cezalandıracaksın? Benden başka ne alabilirsin?" Alt dudağının titrediğini gizleyemiyor.

Her nefesini, her mikro hareketini kaydediyorum. Onu yatağında bağlı, kelepçeli ve savunmasız hayal ediyorum. Ben ona terbiye verirken bacaklarını kucağıma attığını hayal ediyorum. Adımı haykırdığını ve boşalmak yalvardığını hayal ediyorum, ben zevki geri çekerken ve onun doruğa ulaşmasını sağlarken.

İç çekiyorum ve parmağımı alt dudağının kıvrımında gezdiriyorum. Kuru ve biraz çatlamış. Fırında uzun saatler çalışmış ve kişisel bakımını aksatmış.

Not edildi.

"Benden korkuyor gibi görünmüyorsun, küçük Anya."

Yanıt verirken sesi kısık ama duruşu sabit. "Zaten her şeyini kaybetmişken korkacak ne var ki?"

Her şeyini kaybetmedi.

"Çok dramatik. Senin için daha iyisini düşünmüştüm." Elimi boynundan çekip başının diğer tarafına koyuyorum, böylece altımda kafeslenmiş oluyor. "Ama bir şeyi unutuyorsun."

Yemi yutmuyor. Cevap vermiyor. Sadece bana bakıyor, umutsuzca korkusunu gizlemeye çalışıyor.

"Ben kurallara göre oynamam."

CHAPTER 7

ANYA

Ellerimin topuklarını gözlerime sürterek eve doğru yürüdüm. Kimsenin beni ağlarken görmesini istemiyordum. Ağlamak zayıflık göstergesiydi. Annem işteydi -fırını yeni açmıştı- ve babam... Umarım evde değildi.

Güneş ağaçların arasından süzülüyor, beni yarı kör ediyordu çünkü on iki yaşımda hâlâ bir şey göremeyecek kadar kısaydım. Sadece eve gidip bir bandaj bulmam gerekiyordu, sonra iyi olacaktım.

Sesler evin arkasından geliyordu ve onları hemen tanıdım. Kahretsin. Geri dönmek için çok geçti, beni çoktan görmüşlerdi. Semyon ve Eli. Döndüm ve ön kapıya doğru ilerledim, ama onlar bir şeyle uğraşıyor, onu bir yığın kitabın altına saklıyorlardı. Ne olduğu umurumda değildi; sigara, kirli bir dergi, herhangi bir şey olabilirdi. Önemli olan tek şey beni görmemeleriydi.

"Anya?" Ağabeyimin sesi kısa mesafeyi kat etti. Cevap vermedim ve yürümeye devam ettim. Semyon'un alçak sesle Eli'ye bir şeyler söylediğini duydum ve Eli bir sürü eşya toplayıp evin arkasına koştu. Benim için gelen Semyon'du.

"Anya, ne yaptın-" Beni görünce dondu kaldı - dizlerim kan içindeydi, kollarımda sıyrıklar vardı, gözlerimden yaşlar süzülüyordu. Başka tarafa baktım.

Ve sonra koştu. Bana doğru koştu. Daha önce kimse bana koşmamıştı.

"Bunu sana kim yaptı?" O zamana kadar onun Bratva'nın bir parçası olduğunu biliyordum, bu yüzden Semyon elbette birinin bana zarar verdiğini düşündü.

Başımı salladım. "Bunu bana kimse yapmadı."

Ona gerçeği söyledim ama gözlerinin şüpheyile kararmasından bana inanmadığını anlayabiliyordum. Vücut dili kelimelerden daha yüksek sesle konuşuyordu.

Sertçe yutkundum, bakışlarının yoğunluğuna, o buzul mavisi gözlerin ardındaki fırtınaya kapıldım. Aramızda geçen o birkaç saniye içinde seçeneklerini tartıyor gibiydi. Bakakaldım, olduğum yerde yarı donmuş bir halde.

"Hadi seni temizleyelim." Eğildi, bana daha önce hiç olmadığı kadar yaklaştı ve beni zahmetsizce kollarına aldı.

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama o kadar hazırlıksızdım ki ağzımdan hiçbir şey çıkmadı. Bu Semyon'du. Çok yakın. Çok güçlü ve boyun eğmez. Koruyucu.

Beni bir bebek gibi taşıırken tutuşu sabit ve sıkıydı ama şaşırtıcı derecede nazikti, göğsü yanağımın altında sert ve sıcaktı. Ne zaman bu hale gelmişti? Semyon ağabeyinin peşinden giden, kederin ve görevin gölgesindeki cılız çocuk değildi.

O artık bir erkekti. Gerçek bir erkek, benden daha yaşlı, görevine ve ailesine bağlı... ve şimdi bana önemliymişim gibi sarılıyor.

"Semyon-" diye başladım ama kelimeler dudaklarımda kayboldu. Yüzü her zamankinden daha yakındı ve o anın samimiyeti beni tamamen sarstı.

"Ne oldu Anya?" diye sordu tehlikeli bir fısıltıyla. "Düştüm,"

dedim gözlerine bakmadan.

"Neyden?" Sesi alçak bir hırıltıydı. Sesi kızgın geliyordu. Semyon neden kızgındı? Yaralıydım, ağlıyordum, kanamam vardı ve bacağımdan kırılmış olabileceğini düşünüyordum ve o kızgın mıydı?

"Bisikletimden düştüm," dedim ona dürüstçe. "Tren raylarının orada gezintiye çıkmıştım, hızlı gidiyordum ve bisikletim bir kayaya çarptı. Ne olduğunu gerçekten bilmiyorum ama altımdan çıktı ve ben sadece..." Burnumu çektim, başımı başka yöne çevirdim. Başını hafifçe salladı.

"Artık her şey yolunda." Beni eve getirirken, benimle ne yapacağını bilmiyormuş gibi garip bir şekilde bana baktı. Gözlerinde bir centilmen kararlılığıyla beni mutfak masasına oturttu ve bacağımy yukarı kaldırarak bileğimi büyük ellerinin arasında şefkatle kaldırdı.

"Kırık değil," dedi sessizce. "Muhtemelen burkulmuş. Bunu sarmanız gerekecek."

"Eli nereye gitti?" Kardeşimi burada istemiyordum. Aramıza girmesini istemiyordum. Bu an özel, özel hissettiriyordu. Kutsal.

"Bir işi çıktı," dedi Semyon üstü kapalı bir şekilde. Şimdi gözlerimi kısıan bendim.

"Annem onu bu işe karıştırmamanı istedi, Semyon."

Semyon'un gözleri yüz hatlarını düzeltmeden önce benimkilere kaydı. "Neden bahsettiğinizi anlamıyorum."

"Neden çok iyi biliyorsun!"

Başını iki yana salladı. "Benim bununla hiçbir ilgim yok, Anya. Keşke bilseydin-"

"Bratva olduğunu biliyor muydun? Bilmeyecek kadar aptal olduğumu mu sanıyorsun?"

Çenesinde bir kas kasıldı. "Hayır, tabii ki bunu biliyorsun. Yani, kardeşini beladan kurtarmak için ne kadar uğraştığımı bir bilsen-" Durdu, ağzı çok fazla şey söylemiş gibi kapandı. Ne dedi?

"Şimdi, yaralarınıza geri dönelim. Sadece bir kez daha soracağım." Mavi gözleri beni esir aldı ve kalbim bu yoğunluğun altında acıdı. "Bana doğruyu mu söylüyorsun?"

Yutkundum ve çılgın, vahşi bir an için ona birinin beni incittiğini söylediğimi hayal ettim. Zorbalığa uğradığımı. Hiç kimse bana bakmamıştı.

ve içimde anlamadığım garip bir arzuyu tatmin etti.

Nasıl tepki vereceğini görmek istedim.

"Sana doğruyu söylüyorum. Düştüm."

"Eğer bana yalan söylüyorsan, Anya-" Kalbim deli gibi çarptı. Ama cümlesini bitirmedi.

"Değilim," dedim sessizce.

O zaman çenesinin nasıl sertleştiğini ve çenesindeki kirli sakalın nasıl koyulaştığını fark ettim. Yakından bakınca gözlerinin rengindeki değişimi görebiliyordum; bazen parlak, bazen daha açık, başka herhangi bir erkekte neredeyse kadınsı olabilecek koyu, kalın kirpiklerle çerçevelenmiş.

Bunların hiçbirini daha önce fark etmemiştim.

Şimdi fark ettim.

"Yalan söylemiyorum," diye fısıldadım şiddetle. "Söylüyor musun?"

"AÇ DEĞİLİM." Bir dilim sade ekmeği elime alıyorum, iştahım kaçmış. Yemek yemedim ve yemem gerekiyor ama içinde bulunduğum durumun gerçekliği ve kaybetmenin acısı karnıma vuruyor.

Ona karşı duyduğum öfkeye dayanmak çok yorucu. Ben öfkeli bir insan değilim. Nadiren kendimi kaybederim. Annem, tanıdığı en uzun sigortaya sahip olduğumu söylerdi, ama sonunda biri bunun sonuna geldiğinde, dikkat edin.

Belki de haklıydı. Şu anda annemi düşünmek istemiyorum çünkü onunla ilgili en acı hatıralarım masanın tam karşısında oturan adamla -ya da canavarla- ilgili.

Semyon ne kadar acımasız olursa olsun doğruyu söylemekten gurur duyar ama biz içeri girmeden önce evinin önünde bana yalan söyledi. Değişmediğini söyledi. Bu gerçeklerden daha uzak olamazdı.

Çünkü hatırlıyorum.

Çocukken dere kenarında yan yana uzandığımızı hatırlıyorum. Onu sadece o zaman rahatlarırken görmüştüm, ağaçlar rüzgârın sessizliğiyle çevriliydi, kardeşim tembel tembel oltasını defalarca atıyor ve bir bir ısırık yakalayamıyordu. Suyun şırıltısını ve yanımızdan geçen kuşların cıvıltısını ve çırpınışlarını hala duyabiliyorum.

O değişmediğini söylüyor ama ben gerçeği biliyorum: Semyon güvendiğim bir çocukken nefret ettiğim bir adama dönüştü.

"Ye," diyor, bir tabak yemeği bana doğru iterek. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, evindeki her şey keskin hatlar ve sessiz tonlardan oluşuyor -çelik, cam ve koyu, vernikli ahşap. Her şey soğuk ve kusursuz. Tertemiz. Görülecek en ufak bir sıcaklık ya da kişisel dokunuş yok.

Semyon kaşlarını çatıyor, beni düşünüyor. Muhtemelen bunun üzerinde ölünecek bir tepe olup olmadığına karar vermeye çalışıyor. Sonunda omuz silkti. "Sen bilirsin."

Bunu servetine ve kontrolüne karşı sessiz bir isyan olarak görebilir ama yorgunum ve geç oldu.

Stefan okuldan eve gelirdi. Benimle fırında buluşur ve bana gününü anlatır, tezgahta otururken bacaklarını sallar, günün ikincilerinden seçmesine izin verdiğim her şeyi dağınık bir şekilde yer. Tepsilerdeki unlu mamullere bakmayı ve onları ağzına atmadan önce kusurlu olanları bulmayı çok seviyor.

Önümüzdeki cömert sergiye bakarken kendimi biraz suçlu hissediyorum. Rus geleneklerinin bir ziyafeti olan pancar çorbası kaseleri, ekşi krema ile taçlandırılmış zengin, yakut rengi üstleri, tuzlu dolgularla doldurulmuş altın pirozhki ve somon füme ve havyar ile doldurulmuş blini tabakları.

Stefan bu durum karşısında sevinç çığlıkları atar ve ağzına bir lokma daha koyamayacak hale gelene kadar yerd.

Kalbim acıyor.

Tabağıma bakıyorum, azıcık iştahım da gitmiş.

Ophelia bugün Stefan'a baktı ve fırını kontrol etti. Galina, tek çalışanımız ve annemin en iyi arkadaşı, mallarımızı zevkle satıyor ama gibi nasıl pişirileceğini bilmiyor. İşleri bir günlüğüne idare edebilir ama geri dönmek için bir plan yapmam gerekecek.

"Çalışmam gerek," diyorum. "Öylece oturup güzel görünemem."

Semyon omuz silkiyor. "Oturup huysuz huysuz bakabilirsin. Şimdiye kadar işine yaradı."

"Siktir git," diye bağıyorum kendimi durduramadan. Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oluyorum. Arkamızdaki personelden birinin nefesi kesiliyor ve gözlerindeki soğuk titreşim bana çizgiyi aştığını söylüyor.

"Affedersiniz?"

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama ne diyeceğimi bilemiyorum. " demek istemedim."

"Dışarıdaki konuşmamızı çoktan unuttun mu?"

Yanaklarım renklendi ve başka tarafa baktım.

"Bana bak."

Gözlerim onun gözlüklerinin ardındaki soğuk ve acımasız bakışlarına takılıyor. Bakışlarının sıcaklığı altında kıvrınma isteğimi bastırıyorum.

"Eğer çocuk gibi davranırsan sana çocuk gibi davranacağımı söylemiştim. Saygısızlık yapan bir çocuğu nasıl cezalandırırsınız?" İçkisinden bir yudum almadan önce öne doğru eğilir. "Sana Rafail'in ne yapacağını söyleyeyim. Ne *yaptığını*. Rafail'in bize vasi olmasıyla ilgili her şeyi biliyorsun, değil mi?"

Rahatsızca başımı salladım. "Evet."

"Ve herhangi birimiz ona itaatsizlik ya da saygısızlık etseydik nasıl tepki verirdi biliyor musunuz?"

Sertçe yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır," diyorum yerimde kıpırdanarak. Semyon buz gibi gözleriyle beni izlerken odada karıncalı bir farkındalık var, görünmez bir ağırlık bastırıyor.

Sandalyesinde geriye yaslanıyor ama her hareketi hesaplanmış gibi görünüyor. Şimdi ona bakmak garip geliyor, size musallat olan bir hayaleti ziyaret etmek gibi çünkü onu hala görüyor, hala duyuyor, hala güçlü ve kuvvetli, hiçbir şeyden korkmayan o çocuğu hayal ediyorum. Ve şimdi karşımda bir canavar var. Bir yabancı.

"Rafail hızlı ve unutulmaz derslere inanırdı. Aşağılamaya. Asla bağırılmazdı. Asla sesini yükseltmezdi."

"Kulağa hoş geliyor," diye

mırıldanıyorum. "Kulağa etkili

geliyor," diye karşı çıkıyor.

Başka tarafa bakıyorum. "Yani benim için planladığın şey bu mu? Eğer uslu durmazsam, 'hızlı ve unutulmaz' dersler mi vereceksin?"

Semyon başını sallıyor, tavuktan büyük bir ısırik alıyor ve bana cevap vermeden önce düzenli bir şekilde çiğniyor. "Hiç de değil. Acele etmemeyi ve tadını çıkarmayı planlıyorum."

Gah.

"Birini cezalandırmak hoşuna mı gidiyor?" Başımı sallıyorum.

Semyon omuz silkiyor. Ekmeği ikiye bölen iri, mürekkepli ellerine takılıyorum. "Eğer doğru yapılırsa," diyor sesinde karanlık ve hınzır bir notayla. "Sen de hoşuna gidebilir."

Ağzım bir karış açık ona bakıyorum ama vücudumun verdiği tepkiye engel olamıyorum. Ondan hoşlanmıyorum. Ondan nefret ediyorum.

Başka tarafa bakıyorum.

"Hak ettiğimi düşündüğünüz cezayı tasarlasanız bile," diye başlıyorum. Öfkemi ne kadar kontrol altında tutmaya çalışsam da sesim titriyor. Gözlerimi ondan kaçırıyorum. Sanki tahtada bir hamle yapmış ve benimkini tehlikeye atmış gibi hissediyorum. "Kazanamayacaksın, Semyon. Sadece senden daha fazla nefret etmeme neden olacaksın."

Cevap vermeden önce içkisini yudumlar. "Benden istediğin kadar nefret edebilirsin. Ama ailen bu sayede hayatta."

Kızgınlığıma rağmen, sözlerindeki gerçeği fark etmekten kendimi alamıyorum. Sebepleri karşısında kafamın karışmasına engel olamıyorum.

Başımı salladım. "Anlamıyorum. Size sunacak hiçbir şeyim yok."

Gözlerimle tekrar buluşmadan önce soğuk ve sert gözleri sade elbisemin üzerinde geziniyor. "Bir eşe ihtiyacım var."

Başımı salladım. "Zalivka'da istediğin kişiyi seçebilirdin. Zengin ve çekicisin. Neden *ben*?"

İlk kez neredeyse şaşkın görünüyor. "Çok açık değil mi?"

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıyorum ve ağzıma bir parça ekmek atıyorum. Başımı sallıyorum.

"Ben kimseyi istemedim. ya da servetimi kendi çıkarları için kullanacak bir eş istemedim. Havuzumun kenarında manikürlü tırnaklarıyla selfie çekip gösteriş yapan küçük, güzel bir şey ya da arkamdan iş çevirip, yapamayacağımı çok iyi bildiğim halde kendisine bunu verecek birinin sevgisini arayan birini istemedim."

Sanki beni buzlu suya batırmış gibi hissediyorum. Bakıyorum. O devam ediyor.

"Bana bağımlı bir eş istedim. Sadık olmaktan başka çaresi olmayan bir eş istedim çünkü sadakatsizliğin bedeli ona çok pahalıya mal oluyordu." Şarabından bir yudum daha aldı. "Sevgi, şefkat ya da veremeyeceğim başka bir şey aramayan ama ona verebileceklerimi alacak kadar çaresiz bir eş istedim, bu yüzden geri adım atmak yoktu."

Öne doğru eğiliyor, bakışları o kadar ürpertici ki gerçekten titriyorum.

"Benimle evliliğinin sonsuza dek süreceğini bilen bir eş istedim. Ve her zaman olduğu gibi, Anya... Tam olarak istediğimi aldım."

Onu azarlamak, bir parça haysiyetimi geri almak için ağzımı açıyorum ama nereden başlayacağımı bilemiyorum.

"İşte. Bak."

Kaşlarını çatarak cebinden telefonunu çıkarıyor ve bana ekranı gösteriyor. Kaba parmaklarının keskin olmayan uçları ustaca hareketlerle ekranın üzerinde kayıyor. Ne gördüğümden emin olmadan bakıyorum. "Yaklaş, Anya."

Merakıma yenik düşerek sandalyemden kalkıyorum. Telefonu görebileceğim kadar yakın duruyorum ama bana dokunabileceği kadar değil. Rakamlar ekranda düzgün sıralar halinde yüzüyor.

"Bu ailenizin bana olan borcu." Rakamlara bakıyorum, midemin çukurunda hastalıklı bir his büyüyor.

Birkaç kaydırmayla kırmızı ekran beyaza dönüşüyor. Omuzlarım biraz hafifledi. Nefes alıyorum.

"Ve bu," diye devam ediyor, soğuk bir hassasiyetle birkaç şeye daha dokunarak, ekrana kaşlarını çatarak, "iş banka hesabınıza yatırdığım para. Ödenmemiş borçlarınızı kapattım ve Pazartesi günü sizi yeni işletme müdürünüz Claude ile tanıştıracam. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun, Anya?"

Başımı yavaşça sallıyorum.

"Birkaç şey," diyor, sesi alçak ve gözleri benimkilere parlıyor. Şu anda soğuk görünmüyor, aksine kızgın bir fırın kadar ateşli. "Ailenin artık borcu yok. Ne bana ne de başkasına. Bu üstlenmeyeceğim bir sorumluluk olur."

Ona bakarken belli belirsiz bir fısıltıyla "Teşekkür ederim," diyorum çünkü bunun bir son olmadığını bilsem de söylenmesi gereken doğru şey buymuş gibi geliyor.

"Bana teşekkür etme. Bunu seni kurtarmak için yapmadım. Bunu yaptım çünkü ben bir iş adamıyım ve bana olan güveninin kalman anlamına geleceğini biliyorum. Başka seçeneğin yok. Bu aynı zamanda artık fırının kefilisi olduğum anlamına geliyor. Bir sonraki hamle, işinizi tekrar kara geçirmek olacak."

Soğuk korku omurgamdan aşağı süzülüyor.

Orası annemin fırınıydı. Onun ortak sahibi olduğunu bilmek ihanetin en kötü şekli gibi geliyor.

Benden istediğiniz kadar nefret edin, ama aileniz bu sayede hayatta.

Telefonunu kaldırıyor ve yemeğine geri dönüyor. "Yemeğini bitirdin mi?"

"Sana söyledim, aç değilim."

"O zaman sizi masadan kaldırıyorum," dedi. "Daha önceki cezayı unutmadım. Odan sol taraftaki merdivenlerin başında. Git hadi."

Beni mazur görerek başka tarafa bakıyor.

"Beni odama göndererek mi cezalandırıyorsun?" Başımı sallıyorum.

Senin odan mı?

Yani aynı yatağı paylaşmıyor muyuz?

Çatalını ağzına götürmüş, bana bakıyor. Neden yüzünde intikamcı bir meleğin ifadesi var? "Dayak yemeyi mi tercih edersin?"

Ona bakarken yanaklarım kızarıyor. Fırlayıp gitmeyi düşünüyorum ama bu bana huysuz ve çocuksu geliyor.

"Ben senin karınım," diyorum anlamsızca, sanki bu kulaklarımdaki uğultuyu ve bacaklarımdaki tahrik dalgasını bir şekilde dindiriyormuş gibi. Kendime çok kızgınım çünkü ne zaman onunla bir ilerleme kaydetsem, neredeyse hiç çaba harcamadan kontrolü tekrar ele alıyor gibi görünüyor.

"Ne demek istiyorsun? Evet, sen benim karımsın. Görünüşe göre bunun ne anlama geldiği konusunda farklı fikirlerimiz var."

"Oh, öyle mi? Bu senin için ne anlama geliyor? Ben senin için sadece bir figüranım, Semyon."

Tekrar sakinleşip kontrolü ele almadan önce burun deliklerinin alevlendiğini ve gözlerinin parlamadığını fark ediyorum. Bu da neydi böyle?

"Hayır, Anya. Bu konuda yanılıyorsun."

Yanaklarım sıcak, nabzım düzensiz. Yutkunuyorum ve daha dik duruyorum, kendime kendimi tutmam gerektiğini hatırlatıyorum. Daha yaşlı ve daha güçlü olabilir ama bana sahip değil.

Devam ediyor. "Benim dünyamda bu, saygı ve itaat beklediğim anlamına gelir. Bir kocanın görevi karısını korumak ve onunla ilgilenmektir. Ve senin görevin de bana izin vermektir," diyor sanki çok açıkmiş gibi.

Bu *benim* dünyamda yok. Yanıt vermeyince, sesinde bir kesinlik notuyla devam ediyor. "Soldaki merdivenlerin başında, Anya. *Git*."

Kulağa istediğimden daha zayıf gelse de alay ediyorum. "İtaat mi?" . "Neyim ben, bir köpek mi?"

"Hayır," diyor basitçe. İğnelemeyi anlayıp anlamadığını merak ediyorum. O kadar gerçekçi ve gerçekçi ki çıldırtıcı. "Şimdiye kadar bundan daha iyi eğitilmiş bir köpeğim olurdu."

Yanaklarım yanıyor ve ona saldırmak, bir şey yapmak, onu şaşırtacak ve o kesinlikle çıldırtıcı, sarsılmaz sakinliği kıracak herhangi bir şey yapmak istiyorum. Ama bunun yerine boğazım düğümleniyor. "İnanılmazsın," diye fısıldıyorum.

"Ve sen hâlâ buradasın," diye karşı çıkıyor başını sallayarak. "Şu anda beni zorlamanın gerçekten akıllıca olduğunu mu düşünüyorsun?"

Ağzımı açıyorum, sonra tekrar kapatıyorum çünkü bir cevabım yok. Gidip kendimi toparlamak ve biraz yalnız kalmak varken neden hala burada duruyorum?

"Senin odan, Anya," diyor, bu kez daha yumuşak bir sesle. "Sana tekrar sormayacağım. Ben sabırlı bir adamım ama benim de sınırlarım var."

Sözleri havada asılı kalıyor, bir vaat ve tehdit bir arada.

Onun kırıldığını görmek istiyorum. Kontrolünü kaybettiğini görmek istiyorum. Onun beni parçaladığı gibi ben de onu parçalamak istiyorum. Kararlılığımı tehlikeli bir şekilde teslimiyete yakın hissettiren bir şeye dönüştürmesinden nefret ediyorum.

Bu yüzden ondan nefret ediyorum. Göğsümde hâlâ umut gibi bir şey parıldadığı için kendimden nefret ediyorum.

Merdivenlerin tepesinde. Sol tarafta.

Sözleri kafamın içinde çınlıyor. Merdivenlerin başına varıyorum ve bir *ping* sesi duyduğumda kapıyı arkamdan çarpıyorum.

Telefonumu yatağın yanındaki süslü şarj istasyonunda görünce şaşkınlıkla başımı kaldırıyorum. Ona doğru yürüyorum ve bildirimleri kontrol ediyorum.

Ophelia

Rahatsız ettiğim için özür dilerim, Anya. Bunu yapmaktan nefret ediyorum. Stefan'ı bulamıyorum.

CHAPTER 8

SE8YON

Aday olmaya karar verdiği anda biliyorum.

Satranç tahtasında hareket eden bir taş gibi ince bir değişim. Döşeme tahtalarında belli belirsiz bir gıcırtı. Penceresinin dışındaki muhafızlar hiçbir şey bildirmiyor çünkü izleyeceklerini bilecek kadar zeki.

İçkimi yudumluyorum ve başımı sallıyorum. Belki de beni alt ettiğini sanıyor. Beni tanıdığını sanması çok komik.

Neredeyse cüretine hayran kalacaktım. Artık borçlu olmadığını kanıtladığımı görmenin onun hislerini değiştireceğini düşünmüştüm ama görünüşe göre değiştirmemiş.

Tabletimdeki güvenlik yayınını açıp ekrana bakıyorum ve onu bulana kadar kameralar arasında geziniyorum. Nereye ve neden gideceğini görmek istiyorum. Bir amaç uğruna hareket ediyor, koridorlarda kayarak ilerliyor, yüz ifadesi kararlılık ve çaresizlik karışımı. Gözlerini kaçırıyor ve arkasına bakmıyor.

Bu da ne demek oluyor? Öylece kaçıp gidebileceğini düşünmüyor, değil mi? Yoksa ona söz verdiğim cezadan mı korkuyor?

İletişim düğmesine dokunarak evin içinde konuşlanmış muhafızlara sinyal gönderiyorum. "Müdahale yok. Bırakın gitsin."

Hattın diğer ucunda bir duraklama var. Bana soru sormamaları ve cevap vermemeleri gerektiğini çok iyi biliyorlar. "Evet, efendim. Anlaşıldı."

Yan kapıya doğru ilerlerken onu izliyorum. Anahtar kartını bulmuş, tahmin edilebilir. Becerikli değilse bir şey değildir. Bilerek oraya bıraktığımı fark etmedi. Ne yapacağını görmek istedim. Yemi bu kadar kolay yutması beni hayal kırıklığına uğrattı.

Eğer gerçekten kaçmadığından emin olmak isteseydim, bu gülünecek kadar kolay olurdu. Ama bir insan hakkında iki şeye dayanarak çok şey söyleyebilirsiniz: Köşeye sıkıştıklarında nasıl tepki verdikleri ve kaçma şansı bulduklarında nereye gittikleri. Şimdiye kadar Anya hakkında birkaç şey öğrendim: O bir savaşçı. Baskı altında yıkılmıyor. Gururu yenilgiyi kabul etmesine izin vermiyor. Özerkliğe değer veriyor.

Neredeyse kendi kendime gülümsüyorum. Başkaları onu asi olarak görebilir, ama ben onu farklı bir ışık altında görüyorum-Anya benim için bir meydan okuma.

ayarladım, çok sertti. Tanrım,
meydan okumaya bayılıyorum.

Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında dışarı adım atışını izliyorum. Tanrım, bir şemsiye alamadı mı? Ön koridorda sıraya dizilmişler.

Ondan bir adım uzaktayım, anahtarlarım elimde. Lexus'u alacağım çünkü sessiz ve karanlık.

Arazinin kenarına yaklaştıkça adımları hızlanıyor, temposu artıyor. Beni garaja götüren yan kapıyı açıyorum ve sürücü koltuğuna geçiyorum, hâlâ onu izliyorum.

Kapının dışındaki sokakta bir araba onu bekliyor. Yağmurda görmek zor ama yakınlaştırıyorum, Ophelia. Sanki korumalarımın onu durdurmasını bekliyormuş gibi çıkışa bakıyor, ama emredildiği gibi duruyorlar. Arka lambalar kayboluyor ve arabayı sürüp gidiyor. Peşlerinden gitmeden önce bir süre bekliyorum.

Ona saldırmayacağım; bu benim tarzım değil. Yavaşça takip ediyorum ve kendime lanet ediyorum.

Arkadaşı deli gibi araba kullanıyor. Bu, karımın Ophelia'nın sürücü koltuğunda oturduğu son arabaya binişi olacak.

Kendimi tutuyorum, takip ettiğimi görmelerine izin vermediğimden emin olmaya çalışıyorum. Nereye gittiğini görmek istiyorum.

İş mi? Fırın için o kadar mı endişeleniyor ki gidip bakması gerekiyor? Gecenin geç bir saati ve dükkân çoktan kapanmıştır ama işimin halledildiğinden emin olmak gece tek başıma dışarı çıkmamın birkaç nedeninden biri olurdu, bu yüzden aklıma gelen ilk şey bu.

Kaçmaya mı çalışıyor? Mantığım bana onun böyle bir şey yapmayacak kadar akıllı bir kadın olduğunu söylüyor. Benimle evlenmesinin ailesinin yararına olacağını açıkça belirttim ve kaçmak gibi aptalca bir şey planlıyorsa onları koruyacağıma dair hiçbir söz vermeyeceğimi bilmeli.

Hayır. Kaçmaya çalıştığını sanmıyorum.

Sonra aklıma direksiyonu öyle sıkı kavramama neden olan bir düşünce geliyor ki eklemelerim beyazlıyor.

Bir adam var mı?

Bu düşünceyi aklımdan geçirdiğimde görüşümü bir an için kırmızı bir sis bulutu kaplıyor.

Bu mantıklı olurdu. Kendini başka bir adama vermiş. Normalde, evlilik gibi önemli bir adımdan önce onun gibi bir kadının geçmişini araştırırdık, ancak onu tanıdığımı düşündüğüm için bazı olağan yöntemleri atladım.

Bilmiyorum, pek sayılmaz. Yanımda büyüyen küçük kızı tanıyordum. Lanet olası yemek odamın ortasında bana hançer gibi bakan kadını tanımıyorum.

Hayır. Onu hiç tanımıyorum.

Ya bir sevgilisi varsa?

Ya *benimle* evli olduğu için sahip olamayacağı bir adama kalbini verdiyse?

Onu öldürmemden hoşlanmayacak, ama onu hayatta tutmak için tek şansı uzakta, çok uzakta kalmak olurdu.

Başımı salladım. Her şeye bu şekilde başlamayı seçmezdim.

Ön kollarım ağrıdığında direksiyonu tutuşumu hafifletmeye çalışıyorum ama şu anda beni sabitliyor. Gençken Yana'nın bana öğrettiği gibi burnumdan nefes alıp ağzımdan veriyorum. Bazen işe yarıyor.

Şimdi olmaz.

Keskin bir sola dönüyorlar ve ona yetişmek için virajı sert almak zorunda kaldığımda neredeyse kendimi ele veriyorum. Gazı bırakıyorum, her ne kadar pedalı yere sürüp peşinden gitmemek için kendimi kontrol etmem gerekse de. Derin bir nefes daha alıyorum ve ileride kırmızı fren lambaları yanıp söndüğünde yavaşça bırakıyorum.

Yavaşladım. Neyse ki cadde o kadar iyi aydınlatılmamıştı ve ben de siyah bir araba kullanıyordum.

Ailesinin evinin yakınındayız. Onları tanımamak ya da ürkütmemek için yeterince geride kalarak sabit bir hızda takip ediyorum. Karanlıkta yüzünü iyi göremiyorum ama ara sıra sokak lambası pencereden onu aydınlatıyor. Buradan bile yüz hatlarındaki endişeyi görebiliyorum.

Onu yakalayacağımdan mı endişeleniyor? Yoksa başka bir şey için mi endişeleniyor? *Endişelenmeli.*

Onu yakalayacağımdan endişelenme. Eğer , işimi tam olarak yapmamışım demektir. Bunu düzelteceğim.

Bir parmağını ağzına sokuyor ve tırnağını kemiriyor. Sinirli bir alışkanlık. Kafesin metal parmaklıklarına kanat çırpın bir kuş gibi.

Çaresiz. İnatçı. Nafile.

Onun nesi içimdeki kötülüğü ortaya çıkarıyor? Çoğu insan beni sıkıyor. Öngörülebilir küçük askerler gibi sıraya giriyorlar ve bunu yapmayan birkaç kişi de ara sıra işleri ilginç kılıyor. Okuması ve anlaması kolaydır. İnsan doğasını gerçekten anlamayı bir kez kafanıza koyduğunuzda, bu sandığınız kadar zor değildir. İnsanlar kendileri için değerli olan şeyleri severler. Onlar

değişimi severler. Kimsenin düzeni bozmasını ve çok fazla sıkıntıya neden olmasını istemezler. Övgü ve parayı takdir ederler ve itaati sağlamanın en kolay yollarından biri onlara birini veya ikisini birden vermektir.

Ama Anya? Her hareketi, her nefesi, söylediği her cümle çelişki gibi görünüyor. Meydan okuyan ama sadık, bağımsız ama sorumluluğa bağlı.

Bir de bana sanki okuduğu her hikayedeki kötü adammışım gibi bakması var.

Direksiyonu sıkıca kavriyorum, deri avuçlarımda altında ısınıyor. Bu hayranlık değil, hayır. Cazibe ya da karasevdaya veya *aşka* benzeyen herhangi bir şey değil. Meraktan başka bir şey değil.

Sevgiler.

Hem erkeklerin hem de kadınların konfeti gibi etrafa savurduğu tek kelime. "Seni seviyorum!" "Oh, bu çikolataya bayıldım." "Merhaba, aşkım!"

Hayır, hayır, *hayır*.

Aşk bir zayıflıktır, bir sorumluluktur ve insanlara ne yaptığını biliyorum. İnsanları nasıl delirttiğini biliyorum.

Rafail'e bakın, ailemizin en sert adamı, korkusuz liderimiz. Bir an Moskova'yı militarist bir hassasiyetle yönetiyor. Sonra, uykusuz geceler geçiriyor ve kıymetli bebeğinin geçirme şekline mırıldanıyor.

Ve babam... hayır. Şimdi bunu düşünmeyeceğim.

Aşk lanet bir tasma, bir bağ, hediye kılığına girmiş bir zehirdir. Kontrolünü elinden alır ve kontrol güvendiğim tek şeydir.

Öndeki arabaya bakıp Ophelia'nın çılgınca hareketlerle ona bir Çeyler söylediğini izliyorum, ama Anya düğüncelere dalmıŒ gibi sadece başını sallıyor. Bakışları pencereden dışarı sabitlenmiş.

Ne düşündüğünü merak ediyorum.

Kendimi bunu merak ederken bulduğum anda, sinirlenerek kendimi durduruyorum. Onun ne düşündüğü önemli değil.

Kocamdan kaçmamam gerektiğini düşünmediği sürece, onun düşüncelerinin bir önemi yok.

Bu bir oyun. Kendimi fareyle oynayan bir kedi gibi hissediyorum, sadece güvenli bir noktaya gelene kadar koşmasına izin veriyorum - pençemi küçük kuyruğuna vurmadan ve onu bana geri sürüklemeyen önce, ziyafet çekmeden önce ciyaklıyor.

, küçük fare. Koşabildiğin

kadar hızlı koş.

Aletim zonkluyor ve ağzım kuruyor.

*Ben seni
yakalarım.*

*Ve bunu
yaptığımda.*

Arabaları ileride duruyor. İniyorlar. Takip etmeden önce birkaç blok arkalarında bekliyorum.

CHAPTER 9

ANYA

"Kimsenin bizi takip etmediğinden emin misin?" Ophelia'ya sordum. Semyon'dan bu kadar kolay kaçtığıma inanmıyorum.

Onunla ilgili hiçbir şeye güvenmiyorum.

"Bebeğim, kimse bizi takip etmedi. Ne kadar hızlı ve pervasızca sürdüğümü gördün mü? Bu *bilerek* oldu."

Bir kahkaha attığımda gerçekten gücenmiş görünüyor.

"*Bu* sefer, tamam mı? Bu şekilde, bizi takip eden biri varsa, onu kaybetmiş oluruz."

Arkama bakıyorum ve karanlıktan başka bir şey göremiyorum. Bu noktada, beni takip ettirip ettirmediği umurumda değil. Önemli olan tek şey Stefan'ın güvende olması.

Ophelia'dan haberi alır almaz, mahallemde edindiğim sıkı sıkıya bağlı küçük arkadaş grubumla birlikte alarmı çaldım. Hepimiz ay sonunu getirmeye çalışıyoruz, her birimiz birbirimizin arkasını kollarken kendi mücadelelerimizi sürdürüyoruz.

Bir ev dolusu çocuğu ve kocaman bir kalbi olan yerel bakkal Lena ilk tepkiyi verdi.

Lena

Etrafa bakacağım. Onu görmediğim için çok üzgünüm. Senin hakkında duyduğum hikaye doğru mu? Herkes birilerini tanır, onu bulacağız.

Marco, şehrin sakinlerinin yarısını tanıyan barmen, içkileri dolduruyor ve fısıltıları para gibi topluyordu.

Marco

Merak etme, onu bulacağız. Onun gibi küçük bir çocuk göze çarpar. Dayan biraz.

Sonunda, dükkânı benimkine bitişik berber Viktor bana bahşış verdi.

Viktor

Sanırım onu daha önce dükkanda görmüştüm? Çok olmadı. Sanırım saklanıyordu ama yağmurdan kaçmak için bir yere ihtiyacı vardı.

Böylece dükkâna gittik. Kapıyı açmadan önce arkamızdaki yağmur tabakalarına son bir kez baktım.

"Eğer buradaysa, dişleri benimkiler kadar kötü kadar onu sallayacağım." Ophelia titriyor, sıırsıklam kazağını kıvrımlı vücuduna daha sıkı sarıyordu. Stefan'ın saçının teline bile zarar vermezdi ama onu suçlayamazdım. "Sen de Bratva'lı yarasa çocuğun bir vampir gibi ortaya çıkıp kanını emecekmiş gibi etrafına bakmayı keser misin? Tanrım."

Başımı iki yana sallıyorum. "Onun nasıl biri olduğunu bilmiyorsun," diye mırıldanıyorum, anahtarı kilide sokarken ellerim titriyor. Eğri büğrü ve buz gibi olduğu için kapıyı açıp içeri girmem tam bir dakika sürüyor.

Başka biri olsa burası boş görünürdü. Ama ben belaya ve tatlıya düşkün sinsi bir çocuğun işaretlerini biliyorum.

Ön vitrin açık ve bir sıra kurabiye eksik. Vitrini asla açık bırakmam ve gece kapanmadan önce her zaman doldururum.

Gözlerimi kısıyorum ve dükkânın etrafına bakıyorum.

"Stefan?" Telefonumun el fenerini açarak soruyorum. Dışarıdaki kimseye burada olduğumuzu belli etmek istemiyorum. "Burada mısın? Ne kadar çabuk itiraf edersen, başın o kadar az belaya girer."

Cevap yok. Ama buzdolabının kapısı hafif aralık ve bir tomar peçete hâlâ yoğurma masasının çelik üstünde duruyor.

"Stefan," diyorum uyarırcasına.

"Hey!" Ophelia dükkânın içinde bağırıyor. "Burada olduğunu biliyoruz. Sakın bana kız kardeşini kaçıracak hayatımı riske attığımı ve sırf kız kardeşinin tarçınlı çörekleriyle şişmanlamak ve kederimi vanilyalı krema ile boğmak için fırtınada araba kullandığımı söyleme!"

Homurdanıyorum ve başımı sallıyorum.

"Kederini boğmak mı?" Ağzımı açıyorum, buraya koşmaktan hâlâ nefes nefeseyim.

Başımı sertçe çevirip dinlemeye çalışıyorum. Bir şey mi duydum? Neydi o? Dükkânı taradım ama hiçbir hareket belirtisi yoktu. Yine de kardeşim genç ve sakardır, burada olduğunu biliyorum.

"Stefan," diye sesleniyorum, sesim alçak ve uyarıcı - başı belaya girdiğinde kullandığım ve anaç görünmem gereken ton. Bana bunu yaptırmamasından nefret ediyorum. "Eğer dışarı çıkmazsan..." Onu neyle tehdit edeceğimi bilemediğim için sözümü kesiyorum çünkü tehdit etmekten hiç hoşlanmam.

Sonunda büyük dondurucunun kapısı gıcırdayarak açılır.

"Stefan!" Şoku sesimden uzak tutamıyorum. Oraya girmesine izin verilmediğini biliyor. eski bir dondurucu ve kapı içeriden kapanırsa donarak ölebilir. Bu yüzlerce kez kafasına kazındı. Oraya girmesine asla izin verilmedi.

Nefesimi zar zor tutarak onu omuzlarından yakaladım ve tökezlemesine neden olacak kadar sert salladım.

"Aklından ne geçiyordu? Öylece kaçıp gidemezsin, hem de *dondurucunun* içinde?" Sesim çatlıyor, korku öfkemi kesiyor. "Seni bulamasaydım neler olabileceğini bilmiyor musun?"

"Ben kilitlemedim," diye mırıldanıyor, sahte bir kabadayılıkla çenesini kaldırarak. Bir an için en büyük ağabeyimize benziyor - kibir aynı, bu kesin.

"Yanlış kişi seni yakalasaydı ne olurdu biliyor musun?" Bastırdım, kelimelerim niyet ettiğimden daha keskin çıktı.

Gözleri açılıyor, suçluluk duygusu yüz ifadesini gölgeliyor. "Sadece gelip seni bulmak istedim," diye fısıldıyor. "Düşündüm ki... eninde sonunda buraya döneceğini düşündüm. Dondurucuya sadece şimdi girdim. Kimsenin beni görmesini istemedim, o olabilir diye düşündüm. Bilirsin, yeni kocan."

"Yanlış düşünmüşsün," diye çıkıştım, onu sertçe kucakladım, tekrar sarsmadan önce bir süre sıkıca tuttum. "Saklanmalıydın ve o dondurucuya asla girmemeliydin. Bir daha asla oraya girme Stefan."

Dükkanın kapısı şingirdayarak açılır. Birkaç dakika sonra ağır ayak sesleri duyuluyor. Midem düşüyor, bir düğüm haline geliyor.

Kim olduğunu anlamak için arkamı dönmeme gerek yok.

Semyon'un heybetli gölgesi, içeri adım attığında kapı aralığının ışığına yayılıyor. Buz mavisi gözleri öfkeyle yanıyor ve çenesi sıkıca kenetlenmiş. Sanki taştan oyulmuş gibi görünüyor yüzü sert ve kontrollü, her çizgisi hassasiyetle kazınmış. Ama yüzeyinin altındaki fırtınayı hissedebiliyorum. Kendini kontrol etmeye zar zor dayanıyor.

"Bana söylemeden gidebileceğini mi sandın?" Sesi alçak, sakın, bağırmasından çok daha tehlikeli. Sesi alçaldığında insanların ondan neden korktuğunu şimdi anlıyorum.

İçgüdülerim harekete geçiyor ve kardeşimi arkamdan itiyorum. "Onu burada bırakmayacağım," diye bağırdım.

Arkamda duran Ophelia küçük bir gıcırdama sesi çıkarıyor ve nefesinin altında küfrediyor. Stefan'ın kolumu tutarken titrediğini hissedebiliyorum ama hareket etmiyorum.

"Bana ihtiyacı var," diyorum kararlılıkla.

Semyon'un bakışları Stefan'a ve sonra tekrar bana kayıyor, bir anlık bir şey -Sürpriz mi?

"Kim?" diye sorar, sesi buzdan daha soğuktur.

"Stefan. Küçük kardeşim," diye cevap veriyorum, boğazımda yükselen yumruya rağmen sesim sabit. "Sence kim?"

Bir an için Semyon'un ifadesi okunamaz. Sonra her zamanki gibi dobra dobra konuştu. "Buraya başka bir adam bulmak için geldiğini sanıyordum."

"Başka bir adam mı? Sen neden bahsediyorsun?"

Gözlerini kaçırıyor ve bir an için yüz ifadesinde utanç gibi bir şey gördüğümü sanıyorum. Ama aynı hızla kayboluyor, yerini her zaman tüylerimi diken diken eden soğuk, hesaplı maske alıyor.

"Gitmen yasaktı," diyor yaklaşarak, sözleri bir kırbaç gibi şaklıyor. "Ve ilk fırsatta sen de bunu yaptın."

"Ophelia kardeşimi bulamadı!" İtiraz ediyorum.

Semyon kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturarak daha da yaklaşıyor. Bir parmağını kıvrıyor, emri keskin ve kesin. "Buraya gel," diye emrediyor.

İçgüdüsel olarak öne doğru bir adım atıyorum ama o başını sallıyor. "Hayır, Anya. Sen değil."

Panik göğsümde yükseliyor. Aman Tanrım. Stefan mı?

Ben onu durduramadan Stefan arkamdan çıkıp dimdik duruyor. İfadesinde bir kibir parıltısı var, en büyük ağabeyimizin eskiden zırh gibi giydiği türden.

Semyon'un gözleri tekrar kısılmadan önce hafifçe genişler. "Ve bu da..."

"Stefan," diye yanıtlıyorum hemen, korumacı bir tavırla öne doğru adım atarak.

"Bir kardeşin olduğunu biliyordum," diyor soğukkanlılıkla, sesi çelik gibi. "Çünkü diğer kardeşinin bize dört milyon borcu var, Anya."

"Küçük bir kardeşim olduğunu bilmiyor muydun?"

"Kayıtlarıma göre kardeşin yatılı bir okulda, amcan tarafından oraya gönderilmiş," diyor Semyon, sesi düz.

"Belki de kayıtlarınızı güncellemenizin zamanı gelmiştir," diye . "Kardeşim iki yılı aşkın süredir o okula gitmiyor - babam okul parasını harcadığından beri gitmiyor."

Semyon'un ifadesi yumuşar, sesi alçalır. "Özür dilerim," diyor sessizce. "Evde küçük bir erkek kardeşin olduğunu bilmiyordum. Bana söylemeliydin."

Başını sallıyor, yüzünde hayal kırıklığının en hafif izi belirliyor.

"Bana gelmeliydin," diye devam ediyor. "Neden gittiğini bana söylemeliydin. Seni buraya sağ salım getirebilirdim..." Bana belli belirsiz bir işaret yaptı. "Bu enkaz durum."

Sesi sertleşirken gözleri keskinleşiyor. "Hayatın artık bana ait, Anya."

Stefan küçük yumruklarını sıkarak öne doğru adım atarken gözleri meydan okumayla parlıyor. "Birinin hayatına sahip olamazsın," diyor sesi titreyerek ama kararlı bir şekilde.

Semyon'un buz gibi bakışları ona dönüp daralıyor. "Ses tonuna dikkat et evlat," diye uyarıyor. İçgüdüsel olarak Stefan'ı daha yakına çekiyorum, kollarımı koruyucu bir şekilde ona doluyorum.

"O haklı," diyorum, göğsümdeki sıkışmaya rağmen sesim sabit. "Bana sahip değilsin. Stefan'ın işlerin böyle yürüdüğünü, bunun normal olduğunu düşünmesine izin vermeyeceğim. Ona bundan daha fazlasını borçluyum."

Semyon'un dudakları dişlerini göstererek belli belirsiz, neredeyse eğlenen bir gülümsemeye dönüşüyor. "Öyle değil mi?" diye mırıldanıyor, sesi alçak bir hırıltıya dönüşüyor.

Hangisi beni daha çok şaşırtıyor bilmiyorum; söylediği sözler mi yoksa onları söylerkenki kesinliği mi? Bu bir soru bile değil; sanki basit bir gerçekmiş gibi konuşuyor. Yine de ses tonundaki buz gibi soğukkanlılığın altında bir şeylerin ipucu var... beklemediğim bir şey. Kısa bir an için, onu yanlış değerlendirip değerlendirmedigimi merak ediyorum.

Ama sonra, doğrulurken, maske tekrar yerine oturur. Sonraki sözleri kırılmış, inatçı. "Bunun bedelini ödeyeceksin," diyor başını sallayarak.

Göğsümdeki ateş yeniden canlanıyor. Bakışları Stefan'a kilitleniyor, soğuk ve hesapçı, meydan okuyan bir öğrenciyi ölçüp biçen bir müdür gibi. "Ama hiçbir yarım kalmış işim ya da yükümlülüğüm olmayacak. Bizimle geleceksin," diyor Semyon Stefan'a. "Kaçmayacaksın. Aileme saygısızlık etmeyeceksin. Geleceksin ve kız kardeşin sana evimizde bakacak. Anlaşıldı mı?"

Gözlerimi kırıştırıyorum, sözleri karşısında afallıyorum, nefesim boğazımda düğümleniyor. "Bekle- Stefan bizimle mi geliyor?" Şokumu gizleyemeyerek yüksek sesle soruyorum.

Ophelia'nın nefesi kesildi. Semyon ve ben ona baktık. Onun orada olduğunu unutmuştuk.

Semyon'un buz mavisi gözleri benimkilerle buluşuyor, tereddütsüz. "Bu da planımın bir parçası değildi," diye itiraf ediyor. "Ama bir dikkatsizlik oldu. Bir geçmiş araştırması yapmalıydım. Ve bana babanı sorma bile." Dudağı küçümseyerek kıvrılıyor. "O adam kendi sidiğinde boğulabilir, umurumda değil."

"Ben de," diye mırıldanıyorum. Kısa bir an için, gözlerimiz beklenmedik bir dayanışma içinde buluşuyor - neredeyse görüldüğü kadar çabuk kaybolan geçici bir bağlantı.

"Şunu açıklığa kavuşturalım... bizimle yaşayabilir mi?" Sesimde yoğun bir inançsızlıkla soruyorum.

Semyon'un bakışları hiç şaşmıyor. "Onu burada senin o beleşçi babanla bırakacağımı mı sanıyorsun?" Başını iki yana sallar. "Kardeşinin okulda olduğunu sanıyordum. Bunca zamandır ona senin baktığını bilmiyordum. Zayıflığa tahammülüm yok Anya ama canavar da değilim."

İçimde çelişkili duygular çalkalanıyor: küstahlığına öfke, bu beklenmedik nezaket karşısında şaşkınlık ve rahatsız edici bir minnettarlık duygusu. Bu gerçekten nezaket mi? Yoksa bu sadece başka bir hesaplanmış hamle mi, satranç tahtasında sonunda benim çöküşüme yol açacak başka bir taş mı?

Hayır.

Semyon sevmez. Nezaketten boğulmuyor. Bu sadece beni oyalamak için başka bir hamle.

Kardeşim Stefan, o soğuk malikanede mi? Evet, iyi beslendiğinden, kıyafetlerinin yırtık olmadığından ve çoraplarının delik olmadığından emin olabilirim. Ev ödevlerini yapmak için yeterli ışığa sahip olacağız ve ısının kesilmesi konusunda endişelenmeme gerek kalmayacak.

Ama Stefan inatçı biri ve Semyon'un soğuk öfkesi altında ona ne olacağından korkuyorum.

Tartışmak için ağzımı açıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor. Ne söylemem gerekiyor? "Hayır, kardeşimin senin şiddetine maruz kalmasını istemiyorum - açlıktan ölmesini mi yoksa sarhoş babamızın onu terslemesini mi tercih ederim?" Evet, hayır.

Ophelia önce Semyon'a, sonra Stefan'a ve tekrar bana bakıyor. "Seni bilmem," diyor bir tutam saçını kulağının arkasına atarak, "ama bence bu ikiniz için de çok iyi olabilir."

"Kesinlikle olmayacak," diyor Semyon, sesi soğuk ve kesin.

Ophelia'nın gözleri büyür. Korkusunu gizleyemeyerek ona bakar, sonra da beceriksizce geri çekilir. "Ben sizi kastetmemiştim. Ben... onları kastettim." Stefan ve benim aramda bir işaret yaptı. "Şu ikisi."

Sesi titriyor ve zoraki bir gülümsemeyle başını yana eğiyor. "Semyon, bu lezzetli hamur işlerini denedin mi?" diye soruyor, yarı açık pasta kutusunu çılgınca işaret ederek.

Başımı ellerimin arasına gömmek istiyorum. Semyon'un gözleri yarıklara dönüşüyor ve alçak bir hırıltı çıkarıyor; gerçek bir hırıltı, bir hayvan gibi.

"Siz ikiniz," diye çıkıştı Stefan'la beni göstererek, "dışarıdaki lanet arabaya binin." Sonra Ophelia'ya döndü. "Sen de evine git. Bir daha iznim olmadan karımla temasa geçme."

Ophelia'nın yüzü haklı bir öfkeyle kızarıyor, ama ben sessizce ona, patlamadan önce onu kışkırtmayı bırakmasını söylüyorum.

"Şimdilik ne diyorsa onu yap, tamam mı?" Mırıldanıyorum.

"Şimdilik değil," diye araya giriyor Semyon, sesi keskin. "Ben ne onu yap.

Nokta." Ophelia'ya yaklaşıp fısıldıyorum, "Seni sonra ararım. Teşekkür ederim."

Tereddüt ediyor ama geri çekilmeden önce başını sallıyor, kapıya doğru yürürken nefesinin altında mırıldanıyor.

"Onunla gitmeyeceğim," diyor Stefan inatla, Semyon'a bakarken küçük omuzları dikleşiyor. "Eli döndüğünde birinin evde olması gerek." Sözüünü yarıda kesiyor, sesi titriyor.

"Eli geri gelmeyecek," diyor Semyon soğuk bir sesle. "Ve benim de sabrım tükendi. Gecenin bir yarısı Stefan." Semyon'un sesi yumuşar. "Yarın okulun yok mu?"

Stefan irkilir ama bir şey söylemez.

"Kız kardeşin ve ben evimde geçireceğin zaman için kurallar koyacağız. Herkes biraz uyuduktan sonra bunları tartışacağız. Şimdilik eşyalarınızı toplayın ve Anya'yla birlikte arabaya gidin."

İkimiz de hareket etmeyince, Semyon'un burun delikleri alevlendi. Sesi bir kırbaç gibi şaklıyor. "Şimdi."

Sonra tekrar Ophelia'ya döner, sesi buz gibidir. "Git buradan. Seni bir daha görmek istemiyorum."

"Tanrı aşkına!" Kendimi durduramayarak bağırdım.

Semyon bakışlarını bana çeviriyor, sesi tehlikeli bir şekilde alçalıyor. "Senin yerinde olsaydım, şu anda sessiz olurum. Başın büyük belada. Benden izinsiz çıktın, gizlice kaçtın ve seni öldürebilecek dikkatsiz bir sürücünün arabasına bindin."

Kapıyı arkasından çarpan Ophelia' öfkeli homurtusunu duymazdan geliyor.

"Bana itaatsizlik ettin," diye devam etti Semyon, ses tonu kesiciydi, "ve zaten ince bir buzun üzerindesin."

Semyon bana yaklaşıyor ve parmaklarını bileğimde gezdiriyor. Kalın başparmağı nabzıma bastırıyor ve gözleri soğuk bir şekilde parlıyor. "Tıpkı benim gibi

düşündüm," diye mırıldanıyor, her tepkimi sinir bozucu bir hassasiyetle katalogluyor.

Onun gibi adamların var olduğuna inanmak zor. Kardeşim gibi adamlar tanıdım. Bencil, umursamaz, cehennem kadar çekici. Ve babam gibi adamlar- bencil, bağımlı, sevmeleri gereken insanlarla ilgilenemeyecek kadar çökmüş.

Ama Semyon farklı. Sorumluluk sahibi. Sorumlu. Yine de bir buz kralı kadar soğuk. Ve o benim kocam.

Uzun zaman önce asla aşık olmayacağıma dair bir karar verdim. Bunun insanları nasıl mahvettiğini gördüm - annemi nasıl mahvettiğini. Kadınlar karşılığında sevgi kazanma umuduyla öz saygılarını kaybediyorlar. Ben asla öyle biri olmayacağım.

Belki de, bir bakıma, neredeyse minnettarım. Bir buz kralıyla evli olmak bu sözü tutmayı kolaylaştırıyor.

Semyon aniden başını sallayarak, "olmuşsun," dedi. "Kardeşinin güvenliğinden bu kadar mı korkuyordun da kendi güvenliğini düşünmüyordun?"

Aşağıya bakıyorum, hâlâ eski, solmuş elbisemi giydiğimi fark ediyorum, sırlıklam olmuş ve üzerime yapışıyor. Islak kumaş istediğimden daha fazlasını ortaya çıkarıyor; meme uçlarımda esmer hatları, göğüslerimin kıvrımları.

Ben kıpırdayamadan Semyon paltosunu silkip omuzlarıma atıyor.

"çek," diye sertçe emrediyor. "Benden başka kimse sana bakmıyor. Hiç kimse, Anya."

Başını Stefan'a doğru sallıyor. "Yemek yedin mi?"

"Biraz kurabiye yedim," diye mırıldanıyor Stefan.

"Bir kese kâğıdı kap ve kahvaltı için bir şeyler hazırla," diyor Semyon, sesi biraz yumuşayarak. "Evde ve sabah okuldan önce yiyeceksin." Başını iki yana sallıyor.

Stefan pasta kutusuna bakarken tereddüt ediyor, sonra endişeyle soruyor: "Bir şey... istiyor ?"

O anın gerçeküstülüğü neredeyse dengemi bozuyordu - küçük kardeşim, tehlikeli kocam ve ben bu garip, kırılğan ateşkeste bir arada duruyorduk.

Semyon çantaya bakıyor, sonra işaret ediyor. "Şunlardan iki tane," diyor ve bir çift pirozhki'yi işaret ediyor. Peşinde olduğu şey hoşgörü değil, pratiklik. Diğer her şeye uyguladığı soğukkanlılıkla seçilmiş hızlı, doyurucu bir yemek.

Küçük bir jest ama neredeyse insan gibi hissettiriyor.

"Dükkânı kilitle," diyor Semyon kabaca. Bükülmüş

anahtarı kaldırıyorum.

"Ciddi misin sen?" diye mırıldanıyor gözlerini devirerek. "Unut gitsin. Bunu yarın hallederiz. Şimdilik herkesin uyumaya ihtiyacı var."

, sesi fısıltıya dönüştü. "Ve sen ve ben itaatsizliğinin her ayrıntısını tartışacağız... eve gittiğimizde."

CHAPTER IO

ANYA

Gökyüzü yarılmadan önce grinin koyu bir tonuna dönüşmüştü, yağmur öfkeli tabakalar halinde yağıyor, ayaklarımın altındaki toprak yolu çamura çeviriyordu. Ufukta çatallanan şimşekleri çığlık atmama neden olacak kadar yüksek bir gök gürültüsü izledi. Tökezleyerek kulübeye girdiğimde sırlıklam olmuştum - paslanmış metal çatısı ve rüzgâra karşı inleyen kırık tahtalarıyla ormanın kenarındaki eski, cılız bir şey.

Yükselen panikle savaşıırken nefesim kesildi. Fırtınalardan nefret ederdim. Çocukken bir fırtına sırasında yatak odamda mahsur kaldığımdan beri, sanki dünya etrafımda dönüyormuş gibi hissetmeme neden olurlardı. Panik içime işler ve nefes almak için kendimi zorlamam gerekirdi.

Kulübeye sendeleyerek girdikten saniyeler sonra karanlıkta bir figür belirdi, kapıyı çekerek açtı ve beni görmeden içeri daldı.

Kendimi parçalanmış duvara yasladım. Semyon. Aman Tanrım.

Semyon tam oradaydı, kulübenin ikimizi de alacak kadar büyük görünmeyen küçük alanında. Beni henüz görmemişti ve sadece birkaç adım ötede durmuş, gömleğinin altından tutup hızlı, etkili hareketlerle sıkarak, bana sert, çıplak düzlemlerin geniş açık bir görüntüsünü veriyordu.

göğsüne. Gözlerim karnının alt kısmına, beline kadar inen, zar zor görünen koyu renk saç çizgisine takılmıştı.

Sertçe yutkundum.

"Semyon," diye fısıldadım, hazırlıksız yakalanmasını istemiyordum. Sesimi duyunca başını kaldırdı, keskin mavi gözleri benimkilere kilitlendi, bir an şaşkınlıktan irileşti, sonra ifadesi tekrar kontrollü ve okunamaz bir hale geldi.

Kulübe ancak ikimize yetecek büyüklükteydi ve onun varlığı bir çapa gibi sabit ve sarsılmaz bir şekilde kulübeyi dolduruyordu. Hayattan daha büyüktü.

Kollarımı kendime sararak titrememi durdurmaya çalıştım. Elbisemin kumaşı üzerime yapıştı. Artık Semyon buradaydı ve ben her hissin içgüdüsel olarak varıyordum. Omurgamdan aşağı inen soğuk yağmur damlaları, göğüslerimin arasına düşüp kalçalarımın arasında izlerini sürerken ağır geliyordu. Ama şimdi beni titreten sadece soğuk değildi.

"Anya," dedi, sesi alçak ve sertti, çürük kulübenin dışındaki rüzgârın uğultusunu kesiyordu, sanki adımı yüksek sesle söylemesi buradaki varlığımı daha da sağlamlaştırıyordu. Onun sert sesindeki isminin tatlı tınısını seviyordum. Bunu kaydetmek ve geceleri uykuya dalarken tekrar tekrar çalmak istiyordum. "Burada ne yapıyorsun?"

Ona ters ters baktım. "Seninle aynı şey, belli ki."

Başka tarafa baktı, paltosunu pratik bir kolaylıkla silkti, hareketleri her zamanki gibi metodik, kasıtlıydı. "Donuyorsun," dedi açık açık.

Başımı iki yana salladım. "İyiyim," diye yalan söyledim ama dişlerim bana ihanet edercesine takırdıyordu.

"Dudakların mavi." Başka bir şey söylemeden, bir adım daha yaklaşırken delici bakışları benimkileri terk etmedi. Kalbim yerinden fırladı, heyecanlı bir panik içimi kapladı. O muydu, hayır. Paltosunu omuzlarıma örttüğünde donup kaldım. Dışı hâlâ nemliydi ama içi sıcak ve yumuşaktı ve onun kokusunu taşıyordu. Kokusu keskin, erkeksi, odunsu ve temizdi. Anında uyandım, kanım derimin altında ısınıyordu.

Ceketine yapıştım, bir can simidi gibi.

"Sen de sırlısıkıam olmuşsun," diye fısıldadım, başımı kaldırıp ona baktım ve gerçekten de donmakta olduğumu çok geç itiraf ettim

Simsiyah ve genellikle titizlikle bakımlı olan saçları alnına yapışmış, yağmur damıaları keskin çene çizgisinden aşağı süzülüyordu.

bir farkındalıkla onları nasıl yalamak istediğimi fark ettim.

Düşüncelerimin bu kadar çabuk cinselliğe dönüşmesi beni ürkütmüştü ama on sekiz yaşındaydım, yalnızdım ve geri dönülmez bir şekilde aşık olmuştum.

"Ben iyiyim," dedi basitçe, sesi sakın ve endişesizdi. Ama duruşunda bir şey vardı - omuzları gergindi, gözleri tehdit arar gibi küçük alanı tarıyordu. Fırtınadan korkmuyordu. Bana göre Semyon hiçbir şeyden korkmuyordu.

Yere ktm ve ceketini üzerime daha sıkı çektim. "Sence burası güvenli mi?" Gök grlerken ve şimşekler gökyüzünü aydınlatırken sesim ancak fısıltıyı geçerek sordum. "Eğer yıldırım düşerse-"

"Bunun gerçekleşmesi için istatistiksel olarak üç kez arka arkaya piyango kazanmamızdan daha fazla şansımız var." Sesi sessizdi ama içinde ona inanmamı sağlayan bir kesinlik vardı. Bazı insanlar verilere ve gerçeklere bağlı analitik beyni yüzünden onunla dalga geçiyordu ama bu konuda beni kendimden geçiren, açıklayamadığım bir şey vardı. "Her neyse," diye devam etti, "fırtınalar sonsuza dek sürmez."

O çizgiye yapıştım ve onu kendime mal

ettim. Fırtınalar sonsuza dek sürmez.

Baban her zaman sarhoş olmayacak.

Kardeşin her zaman ondan almayacak.

Her zaman küçük kardeşiniz için yemek kavgası vermeniz ya da anneniz ağlamasın diye kendinizi tutmanız gerekmeyecek.

Semyon'a gelince, sen her zaman güçlü olan, koruyucu, ağabey olmak zorunda kalmayacaksın.

Lütfen her zaman ağabeylik yapmayın.

Aramızdaki hava yüklü, olması gerekenden daha ağır, kulübenin dışındaki şimşek kadar elektrikliydi.

Dizi benimkine değdi.

Acaba kazara mı oldu diye düşündüm. Ama hissettiğim kıvılcım kumaşı delip geçti ve o yerinden kıpırdamadı.

Fırtınaya odaklanmaya çalıştım; ince çatıya vuran yağmura, dışarıdaki ağaç dallarını sallayan rüzgâra, savaşa hazırlanan askerler gibi hareket eden bulutlara. Ama elimde değildi. Gözlerim Semyon'un sırlıslıkla gömleğinin altından görünen göğsünün yavaş, sabit nefeslerle inip kalkmasına takılmıştı. Kumaşın vücuduna yapışması, altındaki kasları ortaya çıkarması. Tekrar şimşek çaktığında, kollarına ve boynuna işlenmiş görkemli dövmeleri aydınlattı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, sesim fırtınadan zar zor duyuluyordu. Başını çevirdi ve bakışlarını benimkilere kilitledi. Uzun bir süre ikimiz de konuşmadık. Aramızdaki boşluk daralıyor gibiydi ve ben dışarıdaki şiddetli fırtınayı neredeyse unutmuştum.

" değil," dedi usulca, gözleri benimkileri arıyordu. Palto

hakkında mı konuşuyordu?

Ne diyeceğimi bilemedim. Sadece ona baktım, nefesim kesilmişti. Hayal mi görüyordum yoksa yaklaşıyor muydu? Hayır, kesinlikle yaklaşıyordu. Elini kaldırıp ıslak saçlarımdan bir tutamı yüzümden uzaklaştırdı. Dokunuşu nazikti, neredeyse tereddütlüydü ama ardından inkar edilemez bir sıcaklık bıraktı. Bedenim canlandı, elektriklendi.

"Semyon," diye fısıldadım, bir uyarı ve yalvarış. Başka ne diyeceğimi bilemiyordum. Gözleri dudaklarıma kaydı ve yutkunduğunda kalbim kaburgalarıma çarptı. Belki de artık sadece en iyi arkadaşının küçük kız kardeşi değildim.

Belki de karşılıksız sevgi besleyen tek kişi ben değildim - ya da daha fazlası mıydı? Belki de içi yanan, daha yakın olmak için yanıp tutuşan, her siniri olabileceklerin ihtimaliyle canlı olan tek kişi ben değildim.

"Anya," diye mırıldandı, sesi sert, neredeyse acılıydı. "İyi misin?"

Hayır. İyi değildim.

Ne kadar içtiğini sorgulama cüretini gösterdiğim için babam bana bağırdıktan sonra fırtınanın içine koşmuştum. Elindeki kahve fincanını odanın öbür ucuna fırlatıp duvara çarparak parçalandığında oradan ayrıldım.

Ama bunu Semyon'a söyleyemezdim. Söyleyemeyeceğimi biliyordum. Çok sert ve vahşi bir şey yapardı. Muhtemelen babamı öldürürdü. O zaman babamın ölümü benim elimde olurdu.

Daha yakına eğildiğinde nabzım kulaklarımda gümbürdedi, nefesi sıcak ve naneliydi. Dış dünya eğildi. Her şey bitebilirdi ve umurumda olmazdı. Ama tam dudakları dudaklarıma değmek üzereyken -ya da ben öyle sanıyordum- baraka şiddetli bir şekilde inledi, rüzgâr duvarlarına çarptı. İkimiz de Eli'nin bizi bulmasını bekler gibi kapıya baktık.

Sıçradım ve o an paramparça oldu. Geri çekildi, çenesi gergindi, ifadesi okunamıyordu.

Kardeşim onu öldürecekti. Bunu ikimiz de biliyorduk. Bratva ya da değil, Eli onu kesinlikle yok ederdi. Semyon da sahip olduğu tek arkadaşını kaybederdi.

"Beklemeliyiz," dedi, sesi kısıktı, sanki hiçbir şey olmamış gibi.

Kendimi küçümseyen küçük zihnimde, bunun aramızdaki gerginlikten kaynaklanmadığını söyledim. Bendim. Ben çok fazlaydım. Her zaman çok fazlaydım. Sorun bendim. Sorun bendim.

Arabaya bindiğimizde aramızdaki sessizlik boğucu geliyor. Stefan arka koltukta oturuyor, kese kağıdını tutuyor, gözleri benimle kocam arasında gidip geliyor.

Tahmin edilebileceği gibi, Semyon yanına oturmam için ısrar etti ve şansımı denemek istemediğim için kapımı açmasına izin verdim.

Şimdi sürücü koltuğunda oturuyor, çenesi kilitlenmiş, gerginliği dalga dalga yayılıyor. Dükkândan ayrıldığımızdan beri hiç konuşmadı ama direksiyonu sıkıca kavrayışı bana her şeyi anlatıyor. Onu dürtmek, itmek, sessizliği bozacak bir şey söylemek istiyorum ama yapmıyorum. Henüz değil.

"Anya," diye fısıldıyor Stefan arka koltuktan.

Semyon'un gözleri yola dönmeden önce neredeyse belli belirsiz dikiz aynasına doğru kayıyor. Koltuğumda dönüp kardeşime doğru eğildim.

"Ne oldu?" Yumuşakça soruyorum, sesim hissettiğimden daha yumuşak. Ona bakarken midem bulanıyor, onun burada olmasıyla ilgili ne hissettiğimi hâlâ bilmiyorum. Evde güvende değil ama onu bu dünyaya getirmek de çok daha iyi değil. Ophelia'ya ona bakması için güvendiğim ilk gün onu kaybetti. Stefan bunu kolaylaştırmadı ama yine de.

"Biz... gerçekten onunla mı kalıyoruz?" Stefan sorar, sesi kısıktır. "Ciddi misin sen? Bütün eşyalarım evde..."

Başımı sallıyorum, gerçeği açıklayamayacak kadar yorgunum. Çok ağır, çok karmaşık geliyor. Semyon'a bakıyorum ama o benim yerime cevap veriyor.

"Evet, benimle kalıyorsun. İhtiyacın olan eşyaların varsa, onları alması için birini gönderirim." Bakışlarını yoldan dikiz aynasına kaydırıyor ve Stefan'la göz göze geliyor. "İkinizin de gözümün önünden ayrılmasına izin vermeyeceğim."

Stefan onun ses tonuyla irkiliyor ve ben de Semyon'a ters ters bakıyorum. "Onu korkutmamaya çalışsan daha iyi olurdu," diye çıkışıyorum.

Semyon'un soğuk bakışları bana dönüyor. "Eğer onu korkutmaya çalışsaydım, altına işerdi."

Hırıltımı bastırıyorum.

"Ben bir mahkum muyum?" Stefan, sesi hafifçe titreyerek sorar.

Semyon cevap vermiyor ama aynada ağzının kenarının seğirdiğini görüyorum. Gülümsemekten çok yorgunluktan olsa da kendimi tutuyorum.

Başımı eğiyorum ve Semyon'a onu kızdırdığını bildiğim bir şekilde tatlı tatlı bakıyorum. "Kardeşim tutsak mı, kocacığım?"

"Evet," diyor tereddüt etmeden. "Eğer bunu etiketlemek istiyorsanız, ikiniz de benim iznim olmadan buradan ayrılmayacaksınız. Ben güvenilir olduğunuzdan emin olana kadar ikiniz de bu evde özgürce dolaşmayacaksınız. Eşyaları mahvetmenize, masamda parmak izi bırakmanıza, size ait olmayan şeylere dokunmanıza ya da düşüncesiz olduğunuz için uykularımı kaçırmınıza izin vermeyeceğim."

Kollarımı kavuşturup tiksinti dolu bir ses çıkarıyorum. "Bize böyle davranarak sana ısınacağımızı mı sanıyorsun?"

Semyon homurdanıyor, sesi tehlikeli derecede alçak. "Umursadığımı mı sanıyorsun? Gecenin bir yarısı, yağmurun altında koşup kardeşini bu karmaşanın içine sürüklemek istediğimi mi sanıyorsun?"

Sesindeki çığlıktan hafifçe irkiliyorum ama sözleri gelmeye devam ediyor, keskin ve kesici.

"İstemiyorum," diye tersliyor, sesi hafifçe yumuşuyor. "Ama bu benim sorumluluğum. Bana ait olanla ben ilgilenirim."

Onun sözleriyle *göğsüm* sıkışıyor, *benim* olan şey.

Onun olmak istemiyorum. Stefan'ın onun sorumluluğu olmasını istemiyorum. Ama içimdeki hain bir parça, savaştan bıkmış bir parça, sorumluluk kelimesine can simidi gibi sarılıyor.

"Peki," diyorum kollarımı kavuşturarak. "Ama bize bu şekilde davranmanın sana güvenmemizi sağlayacağını sanıyorsan, kaba bir uyanış yaşayacaksın."

Çenesindeki bir kas seğiriyor ama cevap vermiyor.

Sessizlik içinde sürüyoruz. Gözleri kapalı olan Stefan'a bakıyorum. Hafifçe horluyor.

Eve vardığımızda Semyon arabayı park edip motoru kapattı. Stefan'ı hafifçe sarsarak uyandırmak için koltuğun üzerine diz çöküyorum. "Tatlım... eve geldik."

Kıpırdamıyor.

"Ayağına dikkat et," diye bağılıyor Semyon bana. "Ayağını sürteceksin-"

İçimde bir şeyler kopuyor. Çamurlu ayakkabımı onun tertemiz konsolunun üzerine koyuyor ve yüzeye bulaştırıyorum.

Hızlı bir hareketle avuç içi kığıma çarptı. Şok içinde nefesim kesildi.

"Sana çocuk gibi davranman konusunda ne demiştim?" diye tersliyor, sesi alçak ve ölümcül.

"Hey!" diye soluyorum, yanaklarım alev alev yanıyor. Göğsümde karanlık ve tanıdık olmayan bir şey alevleniyor.

Bacaklarımın arasında.

Bedenim bana ihanet ediyor, görmezden gelmek istediğim yerlerde ısı birikiyor. Bakışları beni yerime mıhlıyor, ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor, bunun geldiği yerde daha fazlası olacağına dair bir söz veriyor.

Aman Tanrım.

"Anya, seni tekrar tokatlamadan önce arkanı dön ve düzgün otur," diye homurdandı. "Ve yaptığın pıslığı temizle."

Öfkeyle ofluyorum ama konsolu silmem için bana uzattığı mendili alıyorum. Bu çocukçaydı. Yine de itaat ettiğimde yüzündeki kendini beğenmiş

ifadeden nefret ediyorum. "Onu uyandırmam gerek," diye mırıldandım.

"Hayır," diyor Semyon, sesi kısık. "O bir çocuk ve çok yorgun. Ben onu yukarı taşıyım."

Ve sonra arabadan iniyor, Stefan'ı kollarının arasına alıyor, sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi. Ondan nefret etmek istiyorum - *gerçekten* nefret ediyorum - ama kardeşimi tutuş şekli, dikkatli ve sabit, içimde bir şeyleri kırıyor.

Stefan kollarında çok küçük görünüyor, çok kırılğan. Onu ne kadar beslemeye çalışsam da hep çok zayıftı. Bir ot gibi büyüyor ama asla yetmiyor.

Semyon onu sırtı dik, hareketleri kusursuz bir şekilde eve doğru taşıyor. Göğsümde keder ve rahatlamadan doğan bir sızı hissediyorum, zıt duygular ama bir şekilde aynı alanı tutuyorlar.

"Onu sağıdaki ikinci odaya koyacağım," diyor Semyon, sesi soğuk. Bana bakıyor, gözleri keskin ve yarı kapalı. Kardeşimi uyandırmamaya çalışıyormuş gibi sesi bir oktav alçalıyor.

"Yukarı çıktığında," diye mırıldanıyor, "seni yatak odanda beklemek istiyorum." Ona bakıyorum.

"Kıyafetlerini çıkarmanı istiyorum, Anya."

Bir şekilde odama çıkmadan önce onun geri çekilen sırtına bakıyorum.

Semyon çok soğuk, çok kopuk, bir makine gibi, acımasız ve etkili ama bugün küçük kardeşimi eve getirdi. Stefan'ı bu eve değerli bir şeymiş gibi taşıdı. Bu unutabileceğim bir şey değil.

Daha önce, bu odaya ilk girdiğimde etrafıma bakmamıştım bile. Şimdi burada titreyerek dururken, kendimi her detayı incelemeye zorluyorum.

Benim için geri geliyor.

Son birkaç saat içinde olanları zar zor sindirmeye başlıyorum. Her şey çok fazla, çok hızlı ve ne zaman bundan sonra ne olacağına dair korkularımı bir araya getirmeye çalışsam, düşüncelerim kaosa sürükleniyor.

Odanın kendisi hayal edebileceğim her şeyden daha büyük. Beklediğimden de daha lüks. Büyük bir kral yatak, yumuşak ve davetkâr ağır bir fildişi yorganla örtülü, merkeze hakim. Bol miktarda yastık yatak başlığına düzgünce yerleştirilmiş ve oda cilalı gümüş ve sıcak altın parıltılarıyla vurgulanmış. Her nasılsa, aynı anda hem kişiliksiz hem de güzel hissettiriyor.

Bir mahkum hapsi bekliyordum. Ama bu? Bu başka bir şey.

Köşede büyük beyaz bir masa duruyor, sağlam ve ağır, şık bir ayaklı lamba ile eşleştirilmiş. Masanın üzerinde yepyeni aksesuarlar mükemmel bir düzen içinde dizilmiş; kalemler, kurşun kalemler, hatta bir bant dispenseri ve makas. Çantam bir dolap kapısının yanında boş duruyor, evi hatırlatan uyumsuz bir şey.

Çekingen bir şekilde yürüyorum ve dolabın kapısını iterek açıyorum. Nefesim kesildi.

Dolap devasa, Stefan'ın evdeki odasının tamamından daha büyük bir alan. Raflar duvarlara dizilmiş, sanat eseri gibi görünen tertemiz ayakkabılar sergileniyor. Topuklular, botlar, babetler, hepsi stil ve renklerine göre düzenlenmiş - siyah, nude ve kırmızı, daha yumuşak pastelere ve daha cesur seçimlere karışıyor. Elbiseler ve etekler, kazakların ve paltoların yanına düzgünce asılmış, hepsi mükemmel bir şekilde organize edilmiş. Her şey yeni, modern, pahalı... ve benim bedenimde.

Hepsi annemin kıyafetlerinin yanında, burnumun direğini sızlatacak kadar keskin bir zıtlık içinde duruyor.

İki çift yıpranmış ayakkabı ve paketlediğim birkaç soluk giysi bir rafta garip bir şekilde duruyor. Onları görünce yanaklarım yanıyor. Onlar buraya ait değil. Onlar daha basit, daha fakir bir hayatın kalıntıları, şimdi milyonlarca mil uzakta hissettiren bir hayatın.

Işığ ı kapatıyorum ve her şeye sırtımı dönüyorum. Eğer sevgimi satın alabileceğini düşünüyorsa.

Hayır. Kazanamayacak.

Ama o benim sevgimi istemediğini söyledi. İlgimi umursamıyor. Peki oynadığı bu oyun ne? Yaptığı şey için onu affetmeyeceğim.

Ve yine de... öfkeme tutunmak giderek zorlaşıyor.

Derin bir nefes alıyorum, yükselen kafa karışıklığının yatışmasını diliyorum. Stefan uyuyor, koridorun sonunda başka bir odada güvende. Semyon'un onu yatırdığını hayal edebiliyorum. Kirlenmesi için örtüyü açık bırakmazdı; önce Stefan'ın ayakkabılarını çıkarır, sonra da onu düzgünce yatırır.

Yapar ? böyle bir yumuşaklık var mı? Panik göğsümü

sıkıyor. Kardeşim burada gerçekten güvende mi?

Düşünceden sıyrılıp kapıya doğru ilerliyorum ve kolu deniyorum. Kımıldamıyor.

Kilitli.

Aman Tanrım.

Etrafımda dönüp ilk kez pencereleri tarıyorum. Onlar da kilitli, her bölmeyi çevreleyen ağır çelik parmaklıklar var. Kaçmayacağıma güvenmiyor. Neden güvensin ki? İlk fırsatta kaçacağımı çoktan kanıtladım.

Telefonum masanın üzerinde vızıldıyor, bir mesaj ekranı aydınlatıyor. Arayan Ophelia.

Ophelia
Sen iyi misin?

Telefonu aldım ama tereddüt ettim. Semyon'un soğuk sözleri zihnimde yankılanıyor:

Benim iznim olmadan karımla iletişime geçemezsin.

Kapının dışındaki ayak sesleri düşüncelerimi bozuyor. Midem bulanıyor ve başımı sallıyorum, inkâr zihnimi dolduruyor.

Bana ne yapacak?

Çırpınıyorum, ıslak elbisemi çıkarıyorum ve ceketini atılmış giysi yığınının üzerine atıyorum. Ama sonra durup yerdeki yığına bakıyorum.

Hangisi daha kötü - emrettiği gibi ona itaatsizlik etmek mi yoksa tertemiz odasını dağıtmak mı?

Semyon her zaman kusursuzdur. Kusursuz.

Kıyafetleri toplayıp yakındaki bir sepete atıyorum ve geri kalan giysilerimi olabildiğince hızlı bir şekilde çıkarıyorum. Bakışlarım köşedeki oval boy aynasına takılıyor.

Bir an için donup kaldım, yansıma bakiyordum.

Yanaklarım kızarmış, saçlarım omuzlarımın üzerinde yumuşak dalgalar halinde dalgalanıyor. Çırılçıplak dururken, yıllardır görmediğim bir şeye bakıyorum. Vücudum yabancı, dolgun göğüslerimin kıvrımları ve kalçalarımın genişliği yıllarca bakmadıktan sonra yabancı. Karnım yumuşak ama düz ve kalçalarım güçlü. Ellerim bilinçsizce yanlarımda geziniyor.

Semyon'un sesi zihnimde yankılanıyor: *Karımı kıvrımlı severim.*

Sertçe yutkunuyorum ve kollarımı kendime sararak gözlerimi kaçırıyorum. Ne yapacak acaba?

Kapı kolu tıkırdıyor. Kalbim boğazıma fırladı. Donup kaldım, nefesim kesildi. Hayatımda hiç bu kadar savunmasız hissetmemiştim.

"İyi," diyor Semyon, sesi yorgun ve gergin. "İlk defa senden istediğim bir şeyi yaptın." Odaya girip kravatını çıkarıyor, iri ve kalın eliyle çözüyor. Büyülenmiş bir halde izliyorum. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ama o bana sertçe başını sallamakla yetiniyor.

"Hayır. örtünme. Sen benim karımsın. Saklanmak hiçbir işe yaramaz."

"Ben senin karınım, ama seni tanımıyorum bile."

Cevap vermiyor çünkü bana bakmakla meşgul.

"Çok güzelsin," diye fısıldıyor, sesi öncekinden daha yumuşak, sanki kelimeleri yüksek sesle test ediyormuş gibi. Memnun bir şekilde başını sallayarak tekrarlıyor. "Güzelsin."

Hazırlıksız yakalandığım için göz kırpmıyorum. "Ne?"

Klinik bakışları öylece kalıyor. "Basit bir gözlem ama doğru." İlk kez onun da benim gibi sırlıslıkla olduğunu fark ediyorum.

"Beni iltifatlarla idare etmeye mi çalışıyorsun?"

Kaşlarının çatıklığı kafa karışıklığına işaret ediyor. Hayal kırıklığı mı? "Hayır."

Üzerindeki beyaz tişörtten başka hiçbir şey olmadan, sırlıslıkla olmuş bir pantolonun içine sokulmuş halde karşımda duruyor. Bana doğru yürüyor ve ben hareketsiz duruyorum. Ne beklemem gerektiğini bilmiyordum.

"Saçların ıslak." Saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor - bir şefkat jesti gibi değil, sanki gözlerimi görmeye ihtiyacı varmış gibi. "Bu elbiseyi nereden aldın?"

Sertçe yutkunuyorum. "Annemindi."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Sözsüzce bir parmağını omzumdan geçirip kolumun üzerinden aşağıya doğru .

"Tenin çok yumuşak," diye fısıldıyor.

Titriyorum.

"Üşüdün mü?" Kaşları çatılır.

Bana ne yaptığının farkında değil mi?

"Hayır." Sesim boğuk bir fısıltıya dönüştü.

Etrafımda dönüyor, sanki anlamaya çalıştığı bir sanat eseriymişim gibi bakıyor.
"Bratva'nın kuralını biliyor musun?"

Dudaklarımı yaladım. "Hangisi?"

"Evliliğimizi tamamlamalıyız."

İçime bir sıcaklık doluyor. Başımı salladım. "Hayır, ama ben de düşünmüştüm." "Neden?" diye soruyor.

"Çünkü evliliği bir işlem olarak ele alırsanız, seksi de aynı şekilde ele alacağınızı varsaydım. Eğer evli olmanız gerekiyorsa, o zaman çocuk sahibi olmanız gerekir."

"Akıllı kız. Bakire misin?" Gözleri kararıyor, evet dışında bir cevap vermem için beni cesaretlendiriyor.

Dudaklarımı yalıyorum ve başımı sallıyorum. "Tabii ki öyleyim."

Yalan değil. Başka bir şey için ne zaman zamanım bilmiyorum.

Parmak eklemlerini köprücük kemiğimde gezdirerek fısıldıyor: "O zaman seninle biraz zaman geçirmem gerekecek."

Ona merakla bakıyorum. "Öyle misin?"

Başını sallıyor. "Hayır. Ama daha önce hiç verdiğim bir kadınla sevişmemiştim."

Aman Tanrım.

"Neden

olmasın?"

"Nasıl ya da neden olduğunu anlamaya hiç zaman ayırmadım ama sanırım bunun duygusal bir bağ kuramamakla bir ilgisi var." Omuz silkiyor. "Var."

Tüm bu tartışma beni geriyor. "Ben... Ben nasıl yapıldığını biliyorum."

"Sanırım öyle," diyor, neredeyse kahkahaya benzeyen bir sesle. "Seksten bahsetmiyorum Anya. İnternete erişimi olan herkes bunu anlayabilir. Demek istediğim, bundan nasıl zevk alacağını biliyorum."

Göğüslerim çok ağır, meme uçlarım gergin. "Madalya mı istiyorsun?"

Başını sallayarak tekrar omuz silkti. "Hayır, Anya. Sadece senin zevkin." Biraz daha yaklaşıyor ve avucunu hafifçe belime . "Vermek ya da tutmak bana ait."

Başımı sallamaya çalışıyorum. "Tabii. Evet. Bir planın var, değil mi?"

"Mmm, tabii ki," diye devam ediyor. "Seni ıslatmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum, böylece hazır oluyorsun. Sonra acele etmem."

Aramızda bir ritim geçiyor. Acaba şu anda kalbimin ne kadar hızlı attığını duyabiliyor mu? Acaba ben duyabiliyor muyum?

"Neyi sevdiğini biliyor musun?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum. "Yani, ben insanım. Uyurken fantezilerimin nereye gittiğini biliyorum."

"Doğru. Ne yazık ki, zevkinize gelmeden önce küçük bir ceza meselesi var, değil mi?"

"Eğer barbar olmakta ısrar ediyorsan," diye çıkışıyorum, sesimin titremesine izin vermeyerek.

"Barbar mı?" buz mavisi gözleri eğlenceyi ima ediyor. Gerçek bundan daha farklı olamazdı. "Şimdiye kadar benim ne kadar medeni olduğumu öğrenmiş olmalısın, Anya. Ama aynı zamanda sözümün eriyimdir. Burası benim evim ve karımın benim çatım altında işlerin nasıl yürüdüğünü anlaması önemli. Sence de öyle değil mi?"

"Sen öyle diyorsan." Nabzım hızlanırken gerginlik omurgama tırmanıyor. Çocukluğumdan beri hiç cezalandırılmamıştım. Ne halt planlıyor bu?

Daha önce bir şaplaktan bahsetmişti, ama şimdi gözlerindeki bakış... Tanrım, sanki bu anı bekliyordu ve şimdi gerginliğin tadını çıkarıyor

şışenin ağzını açar ve planladığı şeyi serbest bırakır.

"Bu ilk seferde sana karşı nazik olacağım." Başını hafifçe eğiyor, ifadesi anlaşılmaz. "Ne de olsa sen benim karımsın."

"Ne kadar düşünceli." Sesim gerginlikten çatlıyor. Dudaklarının ince, bilmiş bir gülümsemeye dönüşmesini izliyorum. Boğazını temizliyor ve çenesini yatağa doğru sallıyor.

"Dört ayak üstünde dur, Anya. Ön kollarına yaslan, kığın yukarıda olsun. Uyluklarını ayır." Başparmağını alt dudağında gezdiriyor ve sesini alçaltıyor. "İkinci kez sormayacağım."

Elbette talep ettiği ilk şey savunmasızlık. Üzerimde kontrol sahibi olmak istiyor, bu cezanın onu tatmin edeceğinden emin olmak istiyor.

Ama onu reddedecek kadar aptal değilim. Bahisler bu kadar yüksekken olmaz.

Yatağa doğru ilerliyorum, korkumu yutuyorum ve kendimi... yönlendirildiği gibi düzenliyorum.

Ayak seslerinin yaklaştığını duyuyorum ve yaklaştığını hissediyorum. "Aferin kızıma," diyor. "Aynen böyle."

Gözlerimi kapattığımda bir duygu seli kaplıyor, çözemediğim duygular.

Bedenimin verdiği tepkiden, ardından gelen sessizliğin gerilmesinden, kopmak üzere olan ince bir ip gibi gerilmesinden nefret ediyorum. Saldırıdan önceki anın tadını çıkaran bir avcı gibi beni izlediğini, değerlendirdiğini hissediyorum.

Tıraş olduğumu görüp görmediğini merak ediyorum. Kalçalarımın sallanışını ve karnımın titreyişini fark ediyor mu? Ayak tırnaklarımın cilasız, saçlarımın eğri büğrü ve dağınık olmasını umursuyor mu?

Aramızdaki gerilim çatırdıyor, kıvılcımlar uçuşuyor. Kendime rağmen titriyorum. Nefesim sığlaştı.

Hemen hareket etmediğinde, aramızdaki sessizlik uzuyor. Eli kalçamın kıvrımını

sıyırdığında -sadece bir dokunuş fısıltısı- ve şok dalgaları içimde dolaşıyor. Onun sıcaklığını, her hareketinin ardındaki kasıtlı kontrolü hissediyorum ve ürperiyorum.

"Titriyorsun," diye gözlemliyor, sesi bir bıçağın kenarı gibi alçak ve yumuşak. "Korkuyor musun, Anya?"

Ona karşılık vermek, üzerimdeki etkisini görme zevkinden mahrum etmek istiyorum. Ama yapamıyorum. Sadece korkmuyorum, yıkılmış durumdayım. Her sözüyle, her bakışıyla savunmalarımı ortadan kaldırıyor, beni ham ve savunmasız bırakıyor.

"Bilmiyorum," , sesim ancak fısıltıyı aşıyor.

Düştüklerini fark etmeden önce gözyaşlarımı hissediyorum. Yanaklarımdan sessizce süzülüp ellerime sızıyorlar.

Eğiliyor, sesi kulağıma inanılmaz derecede yakın ve konuştuğunda daha yumuşak, neredeyse ikna edici. "Güzel," diye mırıldanıyor. "Korku seni keskin tutar. Ama ödüllendiren itaattir Anya."

Ben daha sözlerini anlamlandıramadan eli çıplak kıcıma sertçe çarpıyor. Ses sessizlikte sağır edici, acı tenime yayılıyor, sıcak ve parlak. Nefesim kesiliyor ve boğuk bir soluk veriyorum - acıdan değil, içimde dalgalanan beklenmedik zevk dalgasından.

Göbeğim sıkışıyor ve vücudumun ona verdiği tepkiden nefret ediyorum.

"Bundan çok daha fazlasını hak ediyorsun," diyor, sesi karanlık bir mırıltıya dönüşüyor. "Sana kimin yetkili olduğunu hatırlatmak için." Eli tenimden ayrılmıyor. Bunun yerine, parmakları vurduğu noktanın üzerinde tembelce geziniyor, içimdeki acıyı daha da kötüleştirecek şekilde acıyı yatıştırıyor.

"Hoşuna gitti," diyor ve bu bir soru değil. Sesi karanlık bir eğlenceyle dolu ve ben bunu reddetmek, onunla savaşmak istiyorum ama yapamıyorum.

Yüzümü yatağa gömüyor, utancımdan ve kırılganlığımdan saklanmaya

çalışıyorum. "Bana bak."

İsteksizce gözlerine bakıyorum.

Bakışları keskin, okunmuyor ama bakışları içimi yakıyor. "Bana bak dedim, Anya."

"Durmamı istiyor musun?" diye soruyor, sesi tehlikeli bir fısıltıya dönüşüyor ve bunun hafife aldığı bir soru olmadığını biliyorum. İstemiyor. Ve bir parçası da ben söylemeden devam etmek istemiyor.

Aman Tanrım.

Sertçe yutkunuyorum, boğazım kuruyor ve başımı sallıyorum. "Aferin kızıma," diye tekrarlıyor.

Sıcak elinin kalçalarımın arasından kaydığını, parmaklarının zaten utanç verici derecede ıslak olan yerimi sıyırdığını hissedince gözlerim kapanıyor. Nefesim kesiliyor, kalçalarım temasla istemsizce sarsılıyor.

"Tanrım," diye inliyor, sesinde onaylama tonu var. "Sırılsıklam olmuşsun."

Parmakları tekrar üzerimde kayıyor, alay ediyor, istediğimi asla tam olarak vermiyor. Bu çıldırtıcı.

"Bunu beğendin mi?" diye soruyor, dudakları kulağımın kıvrımına değiyor.

Başımı sallıyorum, konuşamıyorum, bedenim sahip olduğumu sandığım direncin her zerresine ihanet ediyor.

Yumuşak bir şekilde kıkırdayarak parmaklarını daha sert bastırıyor ve tamamen çekilmeden önce boğazımdan düşük bir inilti çıkarıyor.

"O zaman belki de bu senin cezan olur, Anya," diyor, tam boyuna doğru doğrulurken. "İstemek ama sahip olamamak. Sana neler yapabileceğimi hissetmek ve bunu vermenin ya da almanın bana ait olduğunu bilmek."

Bu konuda ne hissettiğimi bilmiyorum. Bir yanımda ona durmasını, dokunmasını istemediğimi söylemek istiyorum. Ama şu anda denesem bile bunu yapamam. Çünkü onun dokunuşunu istiyorum. Çünkü çok uzun zamandır, hatta yanlış olduğu zamanlarda bile ondan bundan daha fazlasını istedim.

Ve şimdi ben onun karısıyım.

Kendimi şimdiki zamana geri getirmeye, kendime ihtiyacım olanın bu olmadığını, istediğimin bu olmadığını söylemeye çalışıyorum. Ama işe yaramıyor. Bedenim rahatlamak için çaresiz. *Onun* için çaresiz.

Neden bu duygu fırtınasını hissediyorum-öfke, kafa karışıklığı ve ihtiyaç içimde çarpışıyor?

"Bu, ofisime dalıp adamlarımın önünde bana saygısızlık ettiğin için," diye , elini indirmeden önce sesi alçak ve tehlikeli

Kıçımın tam kıvrımına karşı keskin bir şekilde. Acıdan nefes alıyorum ama yerimden kıpırdamadan duruyorum.

"Aynen öyle. Aynen böyle." Sesi yumuşuyor, neredeyse onaylıyor. "Kıçındaki el izim beni çok memnun ediyor, güzelim."

Sertçe yutkunuyorum, parmakları ıslaklığımın arasından kayarak onu en çok arzuladığım yeri okşamadan önce içimden geçen ürpertiye durduramıyorum.

Sırtım içgüdüsel olarak eğiliyor, bedenim onun sunduğu zevke teslim oluyor.

O kadar *iyi* hissettiriyor ki - o kadar iyi ki - tüm düşüncelerim, öfkem ve gururum hiçliğe karışıyor. Bildiğim ya da istediğim her şey bir iğnenin başına sığabilir.

"Bu iyi hissettiriyor mu?" diye soruyor, sesi alçak ve araştırmacı, sanki gerçekten bilmek istiyor ve diğer her şeyi katalogladığı gibi bu anı da katalogluyor.

"Evet," diye kısık bir fısıltıyla nefes alıyorum, sesim titriyor.

Hareketlerini hızlandırıyor, klitorisimin etrafında hassasiyetle dönüyor, ıslaklığımı her santimime bulaştırıyor. Vücudum daha fazlasını arzulayarak onun eline çarpıyor.

"Peki ya bu?" diye soruyor, ritmi değiştirirken sesi neredeyse klinik bir tonda. "Bu... çok fazla," diye soluk soluğa kalıyorum, hassasiyet beni bunalıyor.

Yavaşlıyor, hızını kasıtlı ve sabit bir şekilde ayarlıyor, dudaklarımdan bastıramadığım inilti çıkarıyor. Zevk içimde dolaşıyor, sahip olabileceğim tüm mantıklı düşünceleri ele geçiriyor.

"Bir de senin kaçıp gitmen meselesi var," diyor, hareketlerini yavaşlatırken sesi koyulaşıyor. "Buna izin vermeyeceğimi bildiğin halde evimi terk etmen."

Ben cevap veremeden eli sırtımın ortasına sıkıca bastırarak beni yerimde sabitliyor. Sonra avucu kıçıma sertçe vuruyor - bir, iki, üç kez art arda, asla aynı noktaya değil. Acısı çok keskin,

Tenime ısı yayıyor. Çok acıyor ama bu acı bacaklarımın arasındaki ağrıyı daha da artırıyor.

Neyim var benim?

"Bacaklarını aç," diye homurdanıyor ve elinin tersiyle her iki uyluğun iç kısmına dokunuyor.

İtaat ediyorum, tereddüt etmeden kendimi ona açıyorum. Parmakları içime doğru kayıyor, kalın ve kasıtlı, en hassas yerimi okşuyor. *Siktir, evet, lütfen.*

"Nasıl hissediyorsun, Anya?" diye soruyor, sesi alçak ve sert bir şekilde kulağıma geliyor. "Çok iyi." Nefes alıyorum, sesim zar zor duyulabilen bir fısıltı.

"Bana itaat edeceğini söyle," diye emrediyor, ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor.

"Evet," diye nefes alıyorum, içgüdüsel olarak Rusça'ya geçiyorum.

"Sana itaat edeceğim." Parmaklarının bir başka mükemmel darbesiyle beni ödüllendiriyor.

"Bana bir daha asla iznim olmadan bu evden çıkmayacağını söyle," diye homurdanıyor, şimdi daha fazla parmağını içime sokuyor, hareketleri acımasız ve kesin. Nefesim kesiliyor, içimde zevk sarmalları oluşurken kaslarım geriliyor ve kopmaya hazır hale geliyor.

"Gitmeyeceğim," diye . "Senin iznin olmadan bir daha gitmeyeceğim!"

"Bratva'yla evlenmek bu anlama geliyor," diyor, sesi şimdi daha soğuk. "Bana itaat edeceksin. Daha azını kabul etmem."

Elini son bir kez indirmeden önce parmaklarını kaldırıyor, beni haykırtan keskin bir tokat.

"Öğrenmen gereken çok şey var, Anya. Anlaşıldı mı güzelim?"

"Güzel" kelimesi göğsümde bir sıcaklık patlaması yaratıyor.

Karım.

Çok güzel.

"Bunun açık olup olmadığını sordum, Anya."

"Evet," diye fısıldıyorum, sesim titriyor. "Crystal."

"Güzel." Sesi yumuşuyor ama emri devam ediyor. Ne kadar direnmeye çalışsam da onun için acı çekiyorum. "Çünkü bu geceyi hatırlamanı istiyorum. Sana karşı ağırdan alıyorum Anya. Yaptığın şey için kemerimi hak ediyorsun. Bir daha böyle bir şey yaparsan, bir hafta boyunca oturamazsın. Anlaşıldı mı?"

"Evet," diye fısıldıyorum kendimi durduramadan. "Evet, efendim."

Onun onay hırıltısı vücudumu ısıtılmış karamel gibi eritiyor.

"Bacaklarını aç, bebeğim. Elime gel," diye mırıldanıyor, beni tekrar acımasız ve kesin bir şekilde okşarken sesi kulağımda alçak bir hırıltıya dönüşüyor. Parmakları beni daha da yükseğe çıkarıyor, klitorisimi buluyor, kaygan sıcaklığımı yayıyor ve sonunda paramparça olduğumda, sanki içime yıldırım düşüyor, vücudumu titreyen ve kemiksiz bırakıyor.

Arkamda yer değiştirdiğinin, sikini çıkarıp yumruklarken çıkardığı iniltilerin sesinin belli belirsiz farkındayım. Beni alacağını düşünerek gerildiğimde nefesim kesiliyor. Yarı sarhoş bir halde, sertleşmiş sikini okşayıp pompalamasını, bir parmağını ısıtılmış kıçımda, bacaklarımın arasında gezdirmesini izliyorum.

Bir iniltiyle, sıcak tohumu sırtıma sıçırıyor ve beni en sahiplenici, en samimi şekilde işaretliyor. Bir iniltiyi daha boğuyor ve dudaklarımda hınzır bir gülümsemenin kıvrıldığını hissediyorum.

Bunu ona ben yaptım. Ben yaptım. Buzu paramparça ettim.

Yatağa yığılıp zar zor hareket ederken bu düşünce içimde bir zevk dalgası daha yaratıyor.

"Karnının üzerine yat," diyor sessizce.

Tartışamayacak kadar yorgunum, itaat ediyorum. Beni kendi sırlıklam tişörtüyle temizliyor, bu o kadar pis ve sahiplenici bir hareket ki omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

Gözlerim ağırlaşıyor.

Eğiliyor ve yanağıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Biraz uyu, Anya. Önümüzde yapılacak çok işimiz var."

Gözlerimi kapatıp uykuya dalmaya başladığımda arkasından kapının kapanma sesi geliyor ama bir saniye sonra bir dizi klik sesi duyunca gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Sadece kapıyı kapatmadı. Beni içeri kilitledi.

CHAPTER II

SE8YON

Korkunun gerçek anlamını öğrendiğimde on bir yaşımdaydım. Gizlice dışarı çıkarken yakalandığınızda midenizi bulandıran ya da karanlık bir sokaktaki baygınlık hissi veren ya da sizden daha büyük biriyle yüzleşmenize neden olan sığ türden bir korku değil. İçinizi kemiren ve sizi hareketsiz bırakan korku. Göğsünüzü asit gibi delip geçen ve nefes almanızı zorlaştıran korku.

Odamda oturuyorum ve viskimden bir yudum daha alıyorum. Çok fazla içiyorum; biliyorum ama bazen beni sakinleştiren tek şey bu oluyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve anılar ilk günkü kadar canlı bir şekilde gözümün önüne geliyor.

"Git!"

Rafail'in sesi keskin, kaosu bir kırbaç gibi kesiyor. Onu görebiliyorum, sadece on sekiz yaşımdaydı. Bir koluyla beni iterken diğerkoluyla Zoya'yı kucağına alıp kollarıma attığını ve bizi evin arka tarafındaki küçük bir dolaba, kimsenin bakmayacağı kadar küçük bir dolaba tıktığını hâlâ hissedebiliyorum.

Zoya'nın başını göğsüme bastırıp hiçbir şey görememesini sağlarken bile bağırdığımı hatırlıyorum. "Hayır, Rafail!" Ayaklarım parkeye gömüldü. "Babam dışarıda-anne-"

Rafail sözümü bitirmeme izin vermedi. Beni Zoya'yla birlikte dolabın içine iterken tutuşu demir gibiydi, çaresizlik onu sınıra doğru itiyordu. "Ne dedim ben? Gir şuraya. Hemen gir. Onları güvende tut!"

Kapı çarptı ve silahını çıkardı. O zaman bile, Rafail hesaba katılması gereken bir güçtü - hepimizin üzerinde yükselen, uzun boylu ve komuta eden, ancak on sekiz . Onun kırılmaz, dokunulamaz olduğunu sanıyordum. Ama dolap kapısındaki boşluktan, silahını kavrarken elindeki hafif titremeyi görebiliyordum.

"Neler oluyor?" Zoya fısıldadı. "Semyon-" Daha altı yaşındaydı, anlayamayacak kadar küçüktü. Dışarıdaki bağrıışmalar silah seslerine dönüştüğünde babamızın neden birdenbire kaçmamız için bağırdığını bilemeyecek kadar küçüktü. Annemin çığlıklarının neden aniden kesildiğini ve bir hıçkırıkla sona erdiğini bilemeyecek kadar küçüktü.

Başımı salladım, tüm bunların dehşetini kavrayamıyordum. Ama her şeyi anladım. Havada asılı duran kanın metalik tadı. Güvenli bir yere sürünerek gitmeye çalışan babamın iniltisini. Ve her şeyi sona erdiren adamın -annemin sevgilisinin- kendisine ait olduğunu söylediği şeyi almaya gelen mutlak nefreti ve öfkesi.

"Benden kaçabileceğini sandın, değil mi?" diye alay etti, sesi duvarların arasından süzülüyordu. "Onu bulamayacağımı sandın. Onu geri almayacağımı sandın."

Sesi tüylerimi diken diken etti.

Bir el daha ateş edildiğinde irkildim, ardından ağır bir bedenin yere çarpışının mide bulandırıcı gümbürtüsü geldi.

Tetiği Rafail çekti. Eğer düşmanlarımız onun yaptığını anlarsa, eğer onlardan daha fazla varsa-

Rafail ne olursa olsun burada kalmamızı söylemişti ama yardım etmeliydim.

"Burada kalın," diye homurdandım gençlere. Cesur ve pervasız Rodion'a baktım ve ona şimdiye kadar verdiğim tüm tehditleri emirlerime ekledim. "Sakın kıpırdamayın. Burada kaldıklarından emin olun, yoksa sizi eşek sudan gelinceye kadar döverim."

Sanki yardımlarına gelmenin dayak yemeye değip değmeyeceğini tartıyormuş gibi bir an durakladı ama sonunda başını salladı.

Kimseye görünmeden dışarı süzıldüm. Rafail vurduğu adamın cesedinin başında duruyordu - hepimizin annemin sevgilisi olduğunu bildiği adamın. Ama artık çok geçti. Babam mutfak zemininde kanlar içinde yatıyordu, Rafail'e uzanırken teni solmuştu.

"Onları bir arada tutun," dedi alçak bir sesle. "Bizim ailemiz."

Göz ucuyla bakarken biri Rafail'e doğru koştu.

Düşünmeden hareket ettim. Mutfak tezgahından kasap bıçağını aldım ve tüm gücümle fırlattım. İsabet edeceğini o an anlamıştım. Eli'yle birlikte derenin aşağısında, ağaç kabuklarına bıçak fırlatarak defalarca alıştırma yapmıştık. Her seferinde, kıydakinin düşmanım olduğunu hayal ederdim.

Biri beni arkamdan yakaladı. Kendimi geri çektüğimde soğuk metal derimi kesti ve hedeflerini ıskaladıklarında elimde acı patladı.

Rafail yerden sıçradı, silahı tetiği çekerken elleri titriyordu.

Thud.

*Başka bir
ceset.*

İkimiz de kanlı olaydan sonra nefes nefese kalmıştık, ölümcül düşmanlarımız mutfağımızın zemininde kan kaybından ölürlen babamın gözleri artık boş bakıyordu.

Rafail'e baktım. Yüzü solgundu ve kıpkırmızı olmuştu. Silahı indirip çömelirken ve babamın nabzını tutarken elleri titriyordu.

Gözleri delip geçen bir şiddetle benimkilere dikilmişti. "Artık güvendesin," dedi

Rafail, sesi bir fısıltıdan öteye geçmiyordu.

Ama bu doğru değildi. O zaman da doğru değildi, şimdi de doğru değil. O geceyle ilgili hiçbir şey güvenli değildi. Bir daha hiçbir şey güvenli olmayacaktı.

Bir içki daha doldurup tekrar yudumluyorum ve tanıdık yanmayı memnuniyetle karşılıyorum. Yatağımın yanında duran monitörümü açıyorum ve bir odada Stefan'ın, diğer odada da Anya'nın uyuyan hallerine bakıyorum.

Derin bir nefes alıyorum, ciğerlerime dolmasına izin veriyorum ve sonra yavaşça bırakıyorum. Onlar güvende.

Bu sorumluluğu istememiştim ama artık benim ve hiçbir şey, hiçbir şey beni ailemin tekrar tehlikeye girmesine izin vermeye ikna edemeyecek.

Yarın, fırına taşınıyorum. Yarın, onun bana ait olduğunu, kimsenin ailesinin işini devralamayacağını acımasızca açıklığa kavuşturacağız. Yarın, ailemi güvende tutmak için yapmam gereken hamleyi yaptığımı açıklığa kavuşturacağız.

Benden nefret , ailesinin mahvolmasından beni sorumlu tutan kadının uyuyan haline bakıyorum ve başımı sallıyorum.

Bedeli ne olursa olsun.

CHAPTER 12

ANYA

KARANLIK ODA sigara dumanı ve alkol kokuyordu, hafif bir vücut kokusu vardı, seslerin alçak uğultusu bozuk para ve bardak şingirtileriyle noktalanıyordu. Bu yerden nefret ediyordum. Buradan ve buraya sık sık gelen insanlardan daha da çok nefret ediyordum ama en çok da ağabeyimin odanın ortasında oturmasından, elinde olmayan ve muhtemelen çaldığı bir avuç parayı daha yere atarken yüzünde bir sırıtış olmasından nefret ediyordum.

Kapının yanında durdum, göğsüm korkuyla gerilmişti. Onu buraya kadar takip ettiğimde sonumun böyle olacağını hiç düşünmemiştim. Sadece onunla mantıklı bir şekilde konuşmak istemişim.

Ama şimdi, önümdeki manzaraya bakarken, yerimde donup kaldığımı hissettim. Burası tehlike kokuyordu. Ve Eli beni dinlemeyecekti. Çok ileri gitmişti, adrenalin ve peşinde olduğu yenilmezlik sanrısıyla sarhoş olmuştu.

Yerde sürtünen bir sandalyenin sesi beni sıcrattı. Onu gördüğümde nefesim kesildi. Semyon. Bir gölge gibi hareket ediyordu, gözlük takan tek kişi olduğu için uzaktan bile fark ediliyordu.

Diğer ter lekeli gömlekler ve deri ceketler arasında kusursuz, ütülenmiş bir gömlek ve takım elbise giydiği için yerinde görünmüyordu. Keskin görünüyordu.

Bir oda dolusu göbekli, iri gıdıları olan ve saçları dökülen yaşlı adamın arasında dokunulmazdı.

Semyon insanlar arasında bir kraldı. Kalp atışlarıma güvenemeyerek bir an için gözlerimi kaçırdım.

Kendimi bildim bileli ona aşkıttım. Erkeklerin onun varlığını fark etmesiyle her zamanki konuşma uğultusunun kesilmesi yardımcı olmadı. Ona karşı saygıyla ve biraz da korkuyla konuşuyorlardı. O kadar güçlüydü.

Diğerleri Bratva olduğu için hissedilir korkunun onu gölgesi gibi takip ettiğini söyleyebilir. Ama ben daha iyi biliyordum. Semyon'un odadaki herkesin dikkatini çekmeyi başaran bir tarzı olduğunu biliyordum.

Bir kısmı Bratva'yla Süpermen'in karışımı havasıydı. Ama sadece görünüşü değil, kendini taşıma biçimi, bir kadını ağlatabilecek o umursamaz havasıydı. Çünkü bir adamı kim yanında istemezdi ki? Onu korumak için her şeyi göze alabilecek birini?

Yirmi bir yaşında olmasına rağmen, yaşının aksine tüyler ürpertici bir otoriteye sahipti. Mavi gözlerini kısarak doğruca kardeşimin masasına doğru yürümesini izledim.

"Eli," diye bağırdı, sesi odayı bir bıçak gibi kesiyordu. "Buraya gel."

Neredeyse kendim ona koşuyordum; emrine itaat etme ihtiyacı ilkel hissettiriyordu. Diğer dünyadan.

Eli tembel tembel sırtarak başını kaldırdı. "Bakın kim bizi varlığıyla onurlandırmaya karar vermiş. Eğlenceye katılmak için mi buradasın?"

"Sana buraya gel dedim," diye homurdandı Semyon. "Şimdi."

Kardeşim kıkırdama cüretini göstererek sandalyesinde arkasına yaslandı. "Sakin ol. Bu sadece dostça bir oyun. Senin derdin ne lan?"

Semyon irkilmedi. Ağabeyimin sözlerinin ona çarptığını gösteren tek işaret parmaklarının hafifçe kıpırdamasıydı. Eli'dan daha güçlüydü. Daha güçlüydü.

"Kumar para sizin paranız değil. Bunu sen de biliyorsun."

Masadaki diğer adamlar Semyon ve Eli arasında bakışarak rahatsız bir şekilde yer değiştirmeye başladılar. Kopolov Bratva'nın serpintisine yakalanmak istemedikleri için teker teker mazeretler mırıldanıp odanın dumanlı köşelerinde kaybolmalarını izledim.

Semyon'un.

Semyon kollarına yaslanmıştı, tehditkârdı. Nefes alamadan onu izledim. "Paranı alacaksın ve siktir olup gideceksin. Yoksa benimle hesaplaşırsın. Rafail'le değil. Benimle."

Kendimi tutamadım, nefesim kesildi. Onun sesini daha önce hiç böyle duymamıştım; bu kadar soğuk, bu kadar mesafeli. Semyon sözünün eri bir adamdı ve "onunla anlaşmanın" ne demek olduğunu görmekten nefret ederdim.

"Senden korktuğumu mu sanıyorsun?" diye tükürdü ağabeyim.

Semyon başını hafifçe eğdi, buzbakışları sabitti. "Öyle olmalısın."

Nefesim kesildi. Nefes alışım hızlandı, ellerim nemlendi. İki adamın yüz yüze durmasını izledim, aralarındaki hava gergindi. Sonra kardeşim tek kelime etmeden ceketini kaptı ve Semyon'un yanından hışımla geçti. Semyon onun gidişini izlemedi. Onun yerine başını hafifçe çevirdi, gözleri bana gelene kadar odayı taradı.

Olduğum yerde donup kalmıştım.

Kalbim durdu. Nefes alamadım. Hareket edemedim. Düşünemiyordum.

Beni burada görmesini istemedim. Beni burada onaylamayacağını söylemesine ihtiyacım yoktu. Ama bakışlarının ağırlığı beni yerimde sabitledi ve bir an için yüz ifadesinde bir şeylerin titreştiğini düşündüm-tanıma mı?

Bu korku muydu?

Sonra açık bir öfke.

Döndüm ve kaçtım.

"Anya!" Sesi arkamda sertçe cınladı.

Daha sert koştım.

Gözlerimi açtığımđda ilk fark ettiğim şey, perdelerin arasından süzülen soluk sabah ışığı oluyor. Yatakta sıçrıyorum. Asla bu kadar geç uyumam - güneşin gökyüzünde olduğu kadar geç değıl.

Stefan.

Yorganı üzerimden atıp kapıya koşuyorum. Dün gece kilitlediğini hatırlıyorum ama şimdi kolu çevirdiğimde açılıyor.

Kilitlediğini mi hayal ettim?

Odaya bakarken nabzım hızla atıyor. Kendime bakıyorum ve üzerimde hiçbir şey olmadığını fark ediyorum. Giyinmem gerekiyor. Sertçe yutkunuyorum, alanı tarıyorum, devasa, gülünç derecede büyük dolabı hatırlıyorum. Banyoya yakın bir köşeden sarkan yumuşak pembe bir bornoz bulana kadar bakıyorum. Muhtemelen daha sonra bunun için kız kardeşlerinden birine teşekkür etmem gerekecek.

Onu etrafıma sarıyorum, belimden bağıyorum ve Stefan'ı kontrol etmek için hızla dışarı koşuyorum. Küçük kardeşimi kurtlara terk etmişim gibi hissediyorum. Midem bulanıyor. Nerede o? Semyon ne yaptı? Ne yapabilirdi ki?

Dün gece Stefan'ı güvende tutmak için beni buraya getirdi. Ona zarar vermezdi... değıl mi? Ama Semyon'un amansız kuralları var ve Stefan vahşi, umursamaz küçük bir çocuk.

Koridorda koşarak ilerliyorum, Stefan'ın kapısını açarken çıplak ayaklarım parkeye çarpıyor. Yatak toplanmamış, çarşaf lar buruşmuş ve sanki aceleyle çıkmış gibi bir kenara atılmış. Dün geced en kalma kıyafetleri yerde bir yığın halinde, her zaman bıraktığı gibi gelişigüzel ve dikkatsizce duruyordu. O sadece küçük bir çocuk.

Kardeşimi neye bulaştırdım ben?

Alt kattan sesler duyduğumda göğsüm sıkışıyor. Derin bir nefes alıyorum ve yavaşça bırakıyorum. Sakin kalmalıyım. Neden panikliyorum?

Belki de *tüm hayatım* riske atıldığı içindir? Nefret ettiğim bir adamla evlenmeye zorlandım ve şimdi küçük kardeşim de bu işin içinde. Evet, önemli bir şey değil.

Gözlerimi göğe doğru yuvarlıyorum. Keşke Ophelia burada olsaydı.

Alt kata iniyorum. Buradan evinin devasa genişliğini görebiliyorum; şık, modern ve bir dergiden fırlamış gibi inanılmaz büyük. Ama beni karşılayan manzara beni olduğum yerde donduruyor.

Stefan açık kapının diğer tarafında oturmuş, masada bacaklarını sallayarak bir fincandan bir şeyler yudumluyor. Semyon onun karşısında oturuyor.

Kalbim acıyor çünkü Stefan mutlu görünüyor. Güvende.

Aman Tanrım. Bir tür umuda ne kadar sıkı sıkıya sarıldığımı bilmiyordum ve işte burada. Büyük kişisel masraflara rağmen, ama yine de burada.

Ben yaklaşırken ikisi de başını kaldırıyor, Stefan bir eliyle bana el sallarken diğer eliyle çayını tutuyor. Ve Semyon - benim soğuk, korkunç kocam.

Ama şimdi o kadar da korkunç görünmüyor.

Mükemmel takım elbisesi yerine düz beyaz bir tişört ve gri pijama pantolon giyiyor. Kirli sakalları çenesini gölgeliyor. Koyu renk saçları hafifçe karışmış ve gözlükleri burnunun kenarına oturarak ona neredeyse daha yumuşak bir hava katıyor.

Süpermen dinleniyor.

Hayır. İmkânı yok. Bunu yapamaz. Burada oturup Stefan'la dama oynayamaz, sanki gerçekten umursayan evcil bir adammış gibi kahvaltı edemez. Gerçekten kalbi olan biri gibi.

"Günaydın," diyorum ama sesim amaçladığımdan daha keskin ve soğuk çıkıyor.

Semyon'un delici mavi gözleri benimkilere kilitleniyor. Bir anlığına, o bakışlardaki yoğunluk nefesimi kesiyor ve dün gecenin ayrıntılarını hatırlıyorum - her birini. Ellerini. Sesini. Evliliğimizi tamamlayacağımıza dair verdiği sözü. Kıcıma çizdiği acı ve sıcaklık.

Hayır, kardeşim orada otururken bunu düşünmek yanlış. Tanrım.

Şimdi burada, tamamen farklı bir adam gibi görünüyor, sanki bir şekilde soğuk kalpli canavarı rüyalarımda hayal etmişim gibi.

Bana gaz mı veriyor?

"Geç oldu," diyorum ona. "Fırında olmam gerekiyordu."

Başını sallayarak açıklıyor, sesi sert. "Bir karar verdim. Çok kısa sürede çok şey oldu. Fırın bugünlük kapalı ve bundan sonra ne yapacağımıza karar verene kadar hafta sonu da kapalı kalacak."

Protesto etmek için ağzımı açtım. Fırını *kapatmayacağız*.

Ama devam ediyor. "Bunun için nedenlerim var, Anya. Onları sorgulama," diyor sessizce, ses tonu sakın bir emir gibi.

Tereddüt ediyorum, cevap vermeden önce her şeyi duymak istiyorum. "Ve Stefan'ın okula gitmesi gerekiyor-"

"Stefan bugün okula gitmeyecek. Pazartesi günü her zamanki gibi iş olacak. Üstünden geçmemiz gereken çok şey var."

"Ne?" Kafam karışmış bir şekilde soruyorum. "Okul yok mu? Ama o-" "Ne dediğimi duydun," diye tersliyor ve dama tahtasına geri dönüyor.

Stefan bana sırtıyor. "Eğer okuldan evde kalacağımı söylerse, okuldan evde kalırım," diyor, sesi muziplik dolu. "Belki de her Cuma evde kalırım ve sen beni gitmeye zorlayamazsın."

Ben cevap vermeden Semyon'un sesi bir kırbaç gibi şaklıyor. "*Stefan.*"

Ağabeyim donup kalıyor, Semyon'a kocaman gözlerle bakarken sırtışı kayboluyor.

"O senin kız kardeşin," diyor Semyon, sesi alçak ve tehlikeli. "Ve benim karım. Onunla bir daha böyle konuşmayacaksın. Anlaşıldı mı?"

Stefan zorlukla yutkunur ve başını sallar. "Evet, efendim."

Evet, efendim? Ne oldu? Kardeşime ne oldu ve onun yerinde kim var?

Gözlerimi kırıştırdım, sessizliğe gömüldüm. Daha önce hiç kimsenin Stefan'ın tavrını kontrol ettiğini görmemiştim.

-Ben bile. Ve bunun Semyon'dan gelmesi daha da gerçeküstü hissettiriyor.

Ama Semyon daha bitirmedi. "Özür dile."

Stefan zorlukla yutkunur. "Özür dilerim."

"Sorun değil." Gözlerim dama tahtasına kayarken başımı sallıyorum. Stefan'ın alnı konsantrasyonla çatılmış, taşlara bakıyor ve az önce olanları unutmuş gibi görünüyor. Semyon arkasına yaslanmış, neredeyse rahatlamış ama dikkati çok keskin.

Her şey çok tuhaf.

Dün gece beni odama kilitleyen adam bu. Beni tokatlayan ve tehdit eden adam. Ondan nefret ettiğim için her fırsatta tartıştığım adam.

Şimdi burada oturmuş, kardeşime dama öğretiyor ve gerçekten umurundaymış gibi davranıyor.

Alternatif bir gerçeklikte mi uyandım yoksa?

Ona güvenmiyorum. Ona güvenmiyorum. Ama midem gurulduyor ve iyi bir fincan kahveye çok ihtiyacım var, bu yüzden zorluyorum ve her şeyi olduğu gibi kabul etmeye karar veriyorum.

Kahveye ulaşmak için Semyon'a daha yakın yürümek zorundayım. Omuzlarımı dikleştiriyorum ve bu bornozun altında çıplak olduğum gerçeğini düşünmemeye çalışıyorum.

Ona yaklaştıkça, bana dokunma şeklini hatırlıyorum. Onun alçak, erkeksi ihtiyaç uğultusunu. Ona yakın olmanın ve iliklerime kadar beni ne kadar çok istediğini bilmenin nasıl bir his olduğunu.

Vücudum ısınıyor. Ona bakıyorum, oyuna odaklanacağını umuyorum ama öyle bir şansım yok. Gözleri beni zihinsel olarak soyuyormuş gibi bornozumun içinde geziniyor.

Isı tenimde kayıyor.

Gençken bana böyle bakması için her şeyimi verirdim. Ama şimdi?

Şimdi, bu konuda ne hissettiğimi bilmiyorum.

Mutfak tezgahının başında durup önümdeki kahve makinesine bakıyorum. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Bir tür uzay gemisine benziyor; zillerini ve düdüklerini bir kez çeksem kendimi doğruca atmosfere fırlatabilirim.

Semyon'un beni izlediğini görmek

için dönüyorum. "Kahve içer

misin?" diye soruyor.

"Evet, kahveyi severim."

"Ama bunu nasıl kullanacağını bilmiyorsun."

Bir nefes üflüyorum. "Ben biraz eski kafalıyım. Fransız presi gibi bir şey kullanıyorum. En sevdiğim yöntem bu."

Elbette, bu tür bir mekanizmaya sahip olması mantıklı - kusursuz, hassas ve gereksiz yere mükemmel.

Stefan'a, "Hemen döneceğim," der. "Sen orada kal. Bu oyun daha bitmedi." Sesinde küçük, şakacı bir ton var ama yine de emir dolu.

Stefan kıpırdamadan oturuyor, böreğinden kocaman bir ısırık alıyor. Kırıntılar masaya saçılıyor ve bir lokmanın etrafında bana sırtıyor.

Kardeşimin en son ne zaman sırttığını hatırlamıyorum.

Kahve makinesine bakıp kendime *zor şeyleri başarabileceğimi* söylüyorum. Bunu çözebilirim.

Ben fırsat bulamadan Semyon uzanıyor. "Bu kapsülleri burada kullanıyorsun," diyor.

Arkamda duruyor. Sırtıma bastırıldığı göğsünün sıcaklığını hissedebiliyorum ve Tanrım, o *kadar güzel kokuyor* ki. Göğsüme sıcaklık dolunca gözlerimi kapatıyorum. Çok yaklaştık. Sadece yanımdaki sıcaklığını hissetmek ve kokusu bile beni delirtiyor...

"Gördün mü?" diyor, sesi alçak ve neredeyse baştan çıkarıcı. Yoksa bunu hayal mi ediyorum? "Kahverengi olanlar espresso, siyahlar ise kahve. Onları buraya koy ve bu düğmeye bas."

"Hangi büyüklükte bardak istediğimi söylemem mi gerekiyor?"

"Hayır. Her biri doğru basınçla tam miktar için kalibre edilmiştir. Espresso shotları daha küçük, kahve daha büyük olacaktır. Kahvenizi nasıl alırsınız?"

"Krema, süt, her neyse."

"Her neyse' değil," diyor, kristal berraklığında bir kupaya uzanıyor ve kahve makinesinin altına kaydırıyor. "Sana neyi sevdiğini sordum, neye tahammül edeceğine değil."

Kalbim küt küt atıyor.

"Krema. Ben krema ve üç şekerli severim. Sen nasıl seversin?" Soruyorum çünkü kibarca yapılması gereken bir şeymiş gibi geliyor.

Dudakları neredeyse seğiriyor. Neredeyse. "Krema, üç şeker."

Benimle alay mı ediyor? Gözlerimi ona dikiyorum ama o sadece

omuz silkiyor. "Ben yalan söylemem, Anya."

Denese bile yapabileceğini sanmıyorum.

Makinenin fokurtularını ve tıngırtılarını, havayı dolduran mis gibi kahve kokusunu izliyorum. Bitmiş fincanı alıyor, krema ve üç şeker koyuyor, karıştırıyor ve bana uzatmadan önce ellerinin arasında tutup içine bakıyor.

"Teşekkür ," diye fısıldıyorum, yarı yarıya ona sadece kahve için teşekkür edip etmediğimi merak ediyorum.

Başını sallayarak kendisi için bir fincan daha hazırlar ve Stefan çay ister. Yetişkin gibi davranmayı seviyor ama henüz kahveye hazır değil.

"Tabii ki. Hemen geliyorum."

Elektrikli su ısıtıcısının düğmesine basıyorum ve Semyon'un her şeyi hassasiyetle temizlemesini izliyorum. Kapsüller etiketli bir geri dönüşüm kovaına gidiyor. Lavabodan bir bez alıyor, tezgâhtaki birkaç kahve damlasını siliyor, bezi düzgünce katlıyor ve yerine koyuyor. Kremayı buzdolabına geri koyuyor - elbette tertemiz, mükemmel bir şekilde düzenlenmiş - ve şeker kabını sütün yanındaki tam yerine geri kaydırıyor.

Yarı büyülenmiş bir halde izliyorum, aramızda ne olması gerektiğini düşünmemeye çalışıyorum.

Bu kadar güzel biri nasıl bu kadar soğuk olabilir?

O vampirlerden biriyle seks yapmak gibi mi olacak?

Aman Tanrım. Seks. Bunu düşünemem. Ophelia ile konuşmam gerek.

Şimdi.

Çaydanlık fokurdarken ve buhar arkamdan tıslarken sertçe yutkunuyorum. Hazır. "İşte, fincanını alayım."

Stefan'ın bardağına bir poşet çay koyuyorum ve buharlı suyu döküyorum. Ama odaklanamıyorum ve fincan kayıyor, kaynar su elime sıçırıyor.

"Kahretsin!" Sarsılarak geri çekildim ve elimi kavradım. Lavaboya koşup soğuk suyu açıyorum, yanık acıttıkça tıslıyorum. Bir havlu alamadan ya da doğru düzgün düşünmeden, Semyon orada, tam benim alanımda.

"Bir ," diyor hızlıca, sesi alçak. "Sorun yok."

Bileğimi daha sıkı kavriyorum.

"Anya." Sesinde yine o keskinlik var; sessiz, acımasız. Bir soru değil, bir emir.

Elimi uzattım, titriyordum. Bana tekrar dokunmasını istemiyorum ama onu durduramıyorum. İri, nasırlı parmakları bileğimi şaşırtıcı bir yumuşaklıkla kavriyor, kırmızı, kızgın deriyi incelemek için ters çeviriyor.

"Bu kadar dikkatsiz olmamalısın," azarlıyor, elimi soğuk suyun altına sokarken gözleri yanığa odaklanmış.

"Tavsiyen için teşekkürler," diye çıkışıyorum, titrek sesime alaycılık karışıyor çünkü canım acıyor. Ama niyetlendiğimden daha zayıf çıktı.

Cevap vermiyor. Bunun yerine temiz bir bulaşık bezi alıp soğuk suyun altında ıslatıyor ve bileğime bastırıyor. Temas anında tıslıyorum ama o hiç istifini bozmuyor.

"Çabucak soğutmazsan su toplayacaksın," diyor, sesi şimdi daha sert.

Çenesinin gergin çizgisi ve kaşlarının birbirine yaklaşması karşısında hazırlıksız yakalanarak ona bakıyorum. Bakışlarımı kaçırıyor, tamamen yarama odaklanıyor ama omuzlarındaki gerginlik başka bir şeyi ele veriyor.

Semyon şu anda üşümüyor. Mutlu değil ama öfkeli de değil. Kopuk da değil. O sadece... orada. Katı. Şu anda.

O zaman içimde bir şeyler kırılıyor. Ophelia'dan başka sırtımı yaslayabileceğim bir yetişkin olmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki.

Başparmağı bileğimin iç kısmına değdiğinde nefesim kesiliyor; hafif bir dokunuş ama yanıkla hiçbir ilgisi olmayan bir sıcaklık koluma yayılıyor. Onun kibarlığı altında eridiğim için kendimden nefret ediyorum.

"Kilerde bir ilk yardım çantası var," diyor ve arkasını dönerken anı bozuyor. "Ben getiririm. O bezi cildine yasla."

Döndüğünde, mükemmel bir şekilde düzenlenmiş bir kiti açıyor, küçük bir paket yanık giderici krem çıkarıyor ve "Bir bakayım" diye mırıldanıyor.

Önümde duruyor, erkeksi, güçlü, çok yetkili.

Ona bileğimi gösteriyorum ve gazlı bez çıkarıp dikkatlice sarmadan önce krem sürdüğünde irkiliyorum.

"Ben sana çıkar diyene kadar böyle kalsın."

Bir an için sadece başımı salladım. Onunla tartışmak

istemiyorum. "Anya? İyi misin?" Stefan odanın diğer ucundan soruyor.

"Ben iyiyim," diyorum gülümsemeye zorlayarak. "Sıcak şeylere karşı dikkatli olmalısın."

Semyon nefesinin altında homurdanıyor ama masaya geri dönüyor. Onu izliyorum ve keşke onu geri getirebilsem diyorum.

Stefan bir dama taşını oynatır ve Semyon'un taşlarından birinin üzerinden atlar. "Seni yeneceğim," diyor sırtarak.

Semyon gözlerini devirir. "Denemeni görmek isterim." Bir sonraki hamlede Stefan'ın taşlarından dördünü atlar ve elinde toplar.

Stefan'ın yüzü düşer.

Kahvemi ve bir tabak böreğimi alıp gözlerimi devirerek yanlarına gidiyorum. "Evet, Semyon Kopolov, en büyük dama zorbası. Çocukların hayallerini her seferinde bir kral eziyor."

Ben kendimi durduramadan söz ağzımdan kaçıyor ama Semyon beni şaşırtarak gülüyor.

Yumuşak, zar zor duyuluyor ama orada, göğsünden gürleyen sessiz bir kıkırdama. Dudakları gerçek bir gülümsemeye dönüşüyor.

Dondum kaldım, fincanım dudaklarımın yarısına kadar geldi.

Gülmeyi unuttuğunu sanmıştım. Farklı görünüyor. Yüzünün keskin hatları yumuşuyor, soğuk maskesi bir anlığına kenara kayıyor.

Bir an için, birlikte büyüdüğüm çocuğu gördüm. Sevdiğim çocuğu. Kalbimi kıran çocuğu.

Ve bir nedenden dolayı, onu tekrar görmek .

Bu düşünce mideme bir yumruk gibi indi. Neyim var benim böyle?

Yüzümü kahveye gömüp kendime gelmeye çalışıyorum. Hâlâ çok canlı anılarım var. Acaba onun da var mı?

Semyon Stefan'a, "Rakibine her zaman dikkat etmelisin," diyor. Ailenin ikinci büyüğü olduğunu neredeyse unutmuşum, şimdi iki küçük kız kardeşi var. Bu rolü doğal bir şekilde üstleniyor ve ben bunu seviyorum. Ama onun kim olduğunu ya da ne istediğini unutamam. Şu anda kardeşim güvende ve ailemi bir arada tutmak için vermem gereken kararı verdim. Sanırım o da öyle yaptı.

Hamur işinden bir ısırık alıyorum ve kahveyi içiyorum. "Tanrım, bu kahve çok lezzetli."

"Yüksek kaliteli bir bira. Etiyopya fasulyesi."

"Seni Fransız presi ile tanıştırmam gerekecek," diyorum ona. "Fırındaki en popüler tariflerimizin her zaman en basitleri olduğunu biliyorsun."

Bunu ona neden anlatıyorum? Sanki umurunda?

"Biliyorum. Daha sonra yeni işletme müdürünüzle görüştüğümüzde üzerinden geçeceğimiz bir hesap tablomuz var."

Şaşkınlıkla ona göz

kırpıyorum. "Ne demek

istiyorsun?"

"Ayrıntılı bir katalog oluşturmak istiyorum," diyor Semyon, sesi sabit ama odaklanmış. "Envanter, kâr marjları, en çok gelir getiren kalemler."

Gözlerimi kırptırdım, bir an için hazırlıksız yakalandım. Gerçekten de fırının operasyonlarından mı bahsediyor? Sadece konumu önemsedğini, onun için sadece başka bir stratejik varlık olduğunu sanıyordum. Ama sanki gerçekten... yatırım yapmış gibi kâr marjlarından bahsediyor.

Bakışları elindeki kahveye kayıyor. "Hangi ürünün en çok kâr getirdiğini bilirseniz, üretimi optimize edebilir ve israfı azaltabilirsiniz. Doğru ayarlamalar geliri en az yüzde otuz oranında artırabilir."

Hafifçe öne eğildim, isteksizce ilgimi çekti. "Bu konu hakkında çok düşünmüşsün."

"Elbette," diye yanıtıyor, ifadesi nötr. "Bu bir iş. Her ayrıntı önemlidir." Başını öne eğiyor. "Ne?" diye soruyor beni bakarken yakaladığında ve ilk kez düşünce sürecimin ne olduğunu merak ediyor gibi görünüyor.

Başımı salladım. "Hiçbir şey."

Neyse ki Stefan ikimizin arasındaki gerginlikten habersiz ve gözünü bile kırpmadan tahtadaki hamlesini hevesle yapıyor. Semyon başını sallıyor, pulunu kaldırıyor ve Stefan'ın iki pulunu kolayca atlıyor.

Stefan'ın yüzü düşer ve Semyon eğilir. "Hayır. Bu oyun bitmedi. Ve bitmiş olsa bile, bilmelisin ki sana karşı alttan almayacağım. Kız kardeşin benimle istediği kadar alay edebilir, ama oyunu kazanmana asla izin vermeyeceğim. Kazandığında, adil ve dürüstçe kazandığını bileceksin."

Nedense benimle konuşuyormuş gibi hissediyorum.

Küçük kardeşimin dili konsantrasyon içinde ağzından çıkarken oynamaya devam ediyorlar.

"Mali durumunuzu kurcaladığım için kızgın mısınız?" Semyon içten bir merakla soruyor.

Stefan önce ona, sonra da bana bakıyor ve tekrar tahtaya odaklanıyor.

"Sanırım fırını gerçekten önemseyeceğinizi düşünmemiştim. Sadece yeri istediğini düşünmüştüm."

"Evet, konumla ilgileniyorum ama zar zor geçinen bir iş yerine gelişen bir iş yürütmek kesinlikle ikimizin de yararına olacak. Kuzenim Matvei yardımcı olacaktır çünkü bu iş onun ilgi alanına giriyor."

Kaşlarımı çatıyorum. Matvei'yi tanımıyorum.

Dudaklarımı büzüp ona ters ters bakıyorum çünkü beni aşağılamaya nasıl cüret eder? "Üzgün görünüyorsun." Kaşları çatıldı. "Üzgün müsün? Neden?"

Kahve yapımında olduğu kadar insan ilişkilerinde de metodiktir.

Tanrım. Tabii ki, onun bu yönünü hep biliyordum.

"Bu benim işim. Bunu annem başlattı. Ve sen beni aşağılıyorsun."

"Aşağılayıcı ne söyledim ki?" diye soruyor, tamamen habersiz. "İşin nasıl başarısız olduğuyla alay ediyorsun."

"Hiçbir şeyle alay etmiyorum. Bir gerçeği dile getirdim, Anya. Acıma partini gerçekten önemli zamanlara sakla. Şu anda gelip ailenin fırını kurtaracağım. Bunu istiyor musun, istemiyor musun?"

Hayır, bunu istemiyorum, eğer bu ona borçlu olduğum anlamına gelmiyorsa, ama bunu söylemiyorum.

"Burası hâlâ benim fırınım."

Stefan Semyon'a ters ters bakar. "Burası hâlâ bizim fırınımız," diye . Uh-oh. Kalbim küt küt atıyor.

Semyon soğuk bakışlarını kardeşime çeviriyor, o da irkilmiyor ama biraz kıpırdanıyor.

"Mükemmel." Sandalyesinde arkasına yaslanıyor, soğuk mavi gözleri keskin. "O zaman neden bana fırındaki hangi ürünün en kârlı olduğunu söylemiyorsunuz? Temel ürünlerinizin yatırım getirisi nedir? Tahmini genel giderler-işçilik, malzemeler? Kârlı mısınız yoksa açık mı veriyorsunuz? Doğrusal bir büyüme gördünüz mü?"

Stefan donakalır, ağzı nefes almaya çalışan bir balık gibi açılıp kapanır. Sanki Semyon yabancı bir dil konuşuyormuş gibi bakıyor çünkü tabii ki öyle.

"Bir işi yürütmek tahminlerle ilgili değildir. Kontrolle ilgilidir. Kesinliktir. Bu olmadan, geçim kaynağınızla kumar oynarsınız." Semyon ayağa kalkarken kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. Tahtaya bakıyor, pulunu kaldırıyor ve son bir hamleyle Stefan'ın diğer pullarını avucunun içine alıyor.

Stefan'ın yüzü düşerken, "Bir dahaki sefere dikkatini ver," diyor. "Parçaları kaldır lütfen," diyor sessizce. "Bulaşıklarını lavaboya götürdükten sonra."

Kaşlarımın hafifçe kalktığını hissediyorum çünkü Stefan' asla bulaşıkları lavaboya koydurmam, oyuncaklarını temizletmem ya da ödevleri dışında bir şey yaptırmam. Stefan'a bakıyorum.

Küçük kardeşime bebek gibi mi bakıyordum?

Stefan ayağa kalkar, tabağını bulaşık makinesine götürür ve tabağını yarıya kadar içine atar.

Uh-oh.

Semyon'un kollarını göğsünde kavuşturmasını izliyorum. Bir parçam onun böyle kalmasını diliyor, buruşuk giysileri içinde yarı insan, ama tıraş olup takım elbisesini giyer giymez soğuk ve hesapçı haline geri döneceğini biliyorum.

"Bir daha dene," diyor alçak ve sert bir sesle. "Buraya gel, sana nasıl yapılacağını göstereyim."

Stefan gözlerini dikip bana bakıyor. Omuz silkiyorum ve bulaşık makinesine doğru bir hareket yapıyorum.

Stefan tekrar deniyor ve Semyon bunu kabul edilebilir buluyor, ama kardeşim gitmeye çalışırken Semyon onu yakalıyor. "Daha değil. Sana o oyunu kaldırmanı söylemedim mi?"

Stefan'ın gözlerindeki o çok aşına bakışı izliyorum. Karşılık verecek mi?

Dama taşlarını kutuya atarken onu izliyorum. Semyon'un dudakları seğiriyor. "Bundan daha iyisini yapabilirsin ama şimdilik peşini bırakacağım çünkü odana gidip dediğimi yapman gerekiyor."

Yüzümü kahve fincanıma gömdüm.

Ve sonra olur. Stefan patlar. Semyon'a kaşlarını çatarak bakıyor ve görüşünü bulanıklaştırıyor. "Sen benim patronum değilsin," diyor ama bunu alçak sesle söylüyor, sanki Semyon'a meydan okumak istiyor ama ne kadar ileri gideceğinden emin değil gibi.

Olamaz.

Kahve fincanını indiriyorum ve içgüdüsel olarak Stefan'a doğru bir adım atıyorum.

"Benim evimde yaşıyorsun," diyor Semyon kesin bir ifadeyle. "Kız kardeşinle evliyim ve Bratva yasalarına göre bu, sorumluluğun bende olduğu anlamına geliyor." Sesini alçaltıyor. "Anlaşıldı mı?"

Stefan etrafına bakınıyor ve itiraz etmek için ağzını açıyor. Dehşet içinde bakıyorum. *Hayır.*

"Hizmetçileriniz yok mu? Temizlik yapan insanlar?"

Semyon sertçe başını sallar. "Evet, öyle. Ama çocuklar hizmetçilerden arkalarını toplamalarını beklerler. *Erkekler* ise alışkanlık gereği eşyalarına ve evlerine özen gösterirler. Erkek mi yoksa çocuk mu olmak istiyorsun?"

Ona sadece sekiz yaşımda olduğunu hatırlatmak istiyorum ama müdahale etmiyorum. Henüz değil.

Semyon devam ediyor. "Kontrol edeceğim ve eğer yatağını toplamadıysan ve etrafı yeterince toplamadıysan bunun sonuçları olacak."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. Kardeşimi *tehdit* mi ediyor?

"Git," diyor, kapıyı işaret ederek. Stefan koşuyor.

Ne diyeceğimi bilemez bir halde ona bakıyorum. Bana yaklaşırken delici mavi gözlerinde bir eğlence parıltısı var. "O iyi olacak. Güven bana, ben bilirim."

Ağabeyi tarafından yarı yetiştirilmişti ve içimden bir ses o evde de itaatsizlik ve saygısızlık olmadığını söylüyor.

"*Bu* kez seninle aynı fikirde olduğum için müdahale etmedim," diyorum kaşlarımı çatarak. Semyon omuz silkiyor ve bileğimi avucunun içine alarak yaklaşıyor, dokunuşu şaşırtıcı derecede yumuşak. Parmakları dirseğime kadar uzanıyor ve uzun bir uykudan uyanır gibi kolumun üzerinde tüylerim diken diken oluyor. Omzuma ulaştığında nazikçe sıkıyor. Titriyorum.

"Benimle gel," diyor, sesi alçak ve kadifemsi yumuşak. Sözlerinde bir aciliyet var ve milyonuncu *kez* hatırlıyorum - bu *Semyon*.

Bayıldığım, beni eriten çocuk. Güvenemediğim kişi.

Kımıldamadan bakıyorum. Ben cevap veremeden parmağını bana doğru uzatıyor. "Sen. Üst kata."

Kahvaltı tabaklarını masada bırakmak istemesi şok edici ama acil görünüyor.

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Onunla yalnız kalmak *tehlikeli*.

Arkamdan gelip kapıyı çarpıp kilitlemeden önce beni yarı iterek içeri soktuğunda kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor.

Aman Tanrım.

Aramızdaki boşluğu kapatıp çenemden tutarak yüzümü yukarı doğru eğdiğinde ona bakıyorum.

"Beni çıldırtıyorsun Anya," diye mırıldanıyor, gözleri gözlerime kilitlenmiş. Ön koluna yaslanıp beni içine hapsederken buz mavisi derinliklerine bakıyorum.

Kalbim göğsümde deli gibi çarpıyor.

Kendisiyle savaşıyor gibi görünüyor. "Seni çok fena istiyorum." Nefesinin altında küfrederek Rusça mırıldanıyor.

Sertçe yutkunuyorum. "Beni istemenden nefret mi ediyorsun?"

Sesi pişmanlıkla dolu alçak bir hırıltı. "Hayır. Seni mahvedeceğimden nefret ediyorum."

Ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim olmasa da itiraz etmek için ağzımı açıyorum ki ağzı ağzıma çarpıyor. Nazik değil; sanki söylenmemiş her kelimeyi ve duyguyu öpücüğe döküyormuş gibi her şeyi tüketiyor. Elleri saçlarıma dolanıyor. Çekiştirdiğinde ne kadar iyi hissettirdiğine dair bir iniltiyi bastırıyorum.

Ellerim omuzlarının genişliğini buluyor, kasları sıkı ve güçlü. Kollarım boynuna dolanıyor. Aramızda mesafe kalmasın diye onu kendime yaklaşıtıyorum.

Yer ayaklarımın altında kayıyor gibi. Elleri yanlarımda gezinirken ipeksi bornozum gevşiyor. Göğsüne doğru bastırıyorum, onu durduramıyorum çünkü onu hissetmeye *ihtiyacım var*. Beni damgalamasına, sahiplenmesine, dokunuşuyla beni işaretlemesine ihtiyacım var ki yatakta yalnız uyandığımda *Semyon Kopolov*'un kocam olduğunu hatırlayıp kendimi bunun gerçek olduğuna ikna edebileyim.

"Artık seninle savaşamam," diye fısıldıyorum, sesim titriyor. "Belki de istemiyorum."

Onu istediğimi itiraf ederek yetişkinlik dünyasına adım atmış gibi hissediyorum. Onun sıcak, damgalayıcı dokunuşunu tüm vücudumda hissetmek istiyorum. Beni altında titretmesini istiyorum. Onu içimde hissetmek istiyorum.

Dudaklarım tenini sıyırdığında inliyor ve bel kemerine uzanıyorum. Parmakları saçlarımda sıkılaşıyor, bana bakarken dudaklarından alçak sesle bir küfür dökülüyor.

"Çok güzelsin," diye fısıldıyor. "Tüm dünyam bir kutunun içinde düzgün bir şekilde sıralanmıştı. Sonra sen geldin ve hepsini yerle bir ettin."

"Ne kadar romantik."

Tekrar inliyor ve bu zafer gibi hissettiriyor. Ağzını benimkine sürüyor. Çekingen bir tavırla gözlüklerine uzanıyorum ve nazikçe yüzüne doğru itiyorum, böylece yanağını rahatça okşayabiliyorum. Çenesini kavıyorum, kirli sakalının avucuma batmasını seviyorum.

O da beni öpüyor.

"Sana ihtiyacım var," diye fısıldar. "Sana sahip olmalıyım, Anya. Korkarım daha fazla beklersem, sana ilk seferinde ihtiyaç duyduğun kadar nazik davranamayacağım."

Boğazımda bir yumru oluşurken kalbim ağrıyor. İnşa ettiğim tüm kaleleri yıkabilecek bir yanını gösteriyor.

"Benim de sana ihtiyacım var," diye fısıldıyorum.

Sonra beni kaldırıyor. Bacaklarım gövdesinin etrafını sarıyor, kalın boyu çıplak amıma bastırıyor. İpek bornozum beni ondan saklamak için hiçbir şey yapmıyor. Sanki yeniden nefes almam gerekiyormuş gibi beni öpüyor, ben de onu öpüyorum.

Semyon beni istiyor.

Beni çok fena istiyor. Beni yere yatırıyor, bir süre bana bakıyor ve gördüğünden hoşlandığını söyleyebilirim.

Bir dirseğine yaslanarak, tapınmaya varan bir dokunuşla vücudumun uzunluğunu keşfediyor, ardında tüylerimi diken diken ediyor ve sıcaklık bırakıyor - çok doğru hissettiren bir çelişki. Parmaklarını saçlarımda gezdiriyor, şakağımı ve dudaklarımı öpmeden önce saçlarımı bir kez daha çekiştiriyor. Göğüslerime ulaşana kadar vücudumda aşağı doğru ilerlerken beni içine çekiyor.

İçimdeki her şey onunla buluşmak için ayağa kalkıyor; umutlarım, hayallerim, *bedenim*.

Göğüslerimi ağır ve dolgun hissediyorum ve o sertleşmiş tomurcuklardan birini kucaklayıp başparmağını diğerinin üzerinde gezdirirken bacaklarımın arasında ısı birikiyor.

"Hoşuna gitti mi?" diye fısıldıyor, kaşları merakla çatılmış. Bu

Semyon. Kataloglama. Not ediyor.

Sevdiğim, sonsuza dek nefret edeceğimi düşündüğüm çocuğun bu olduğu gerçeğiyle barışamıyorum. Ve şimdi ona teslim oluyorum. Ama o o zamandı, bu ise şimdi.

"Evet, hoşuma gitti." Saçını çekiştiriyorum.

"Tekrar yap." Eli kırımın dolgunluğunda

geziniyor. "Kibarca sor."

Aman Tanrım.

"Tekrar yap, lütfen. Lütfen, Semyon." "Daha

iyi."

Vücudumun uzunluğunu bacaklarımın arasına kadar takip ediyor. "Bacaklarını aç."

Bacaklarımı açarak kaygan sıcaklığıma erişmesine izin veriyorum. Kalın parmakları kıvrımlarımı bulduğunda inliyorum ve o da bir iniltiyi bastırıyor.

"Muhteşem," nefes alıyor. Bunu

yapacağız.

Yapmak zorundayız.

Dudakları tenimi sıyırdığında inliyorum. Tam göbeğimi öpmek üzereyken telefonu komodinin üzerinde vızıldıyor; keskin, sarsıcı bir ses anı paramparça ediyor.

Semyon'un tüm vücudu kaskatı kesiliyor, bakışları telefona kayarken parmakları kalçama yaslanıyor.

"Ben Rafail."

"Aldırma," diye yalvarıyorum, onu tekrar çekiştiriyorum, ama yapamayacağını zaten biliyorum. Yüz ifadesi kararıyor.

"Bunu almak zorundayım," dedi bana. "Bu bir kanun. *Lanet* olsun."

Onu kaybettiğim için yumruklarımı sıkıyorum ve telefona cevap verdiğinde gözlerimin yaşlarla dolmasına sinirlenerek arkamı dönüyorum.

"Evet," diye hırılıyor telefonda. Bir anlık sakinlik Semyon'un küfretmesiyle bozuluyor ve gözleri tekrar benimkilere kayıyor. Rafail'in az önce ona söylediği şey beni de etkiliyor.

"Ne? Ne zaman? Ne zaman? Emin misin?"

Ayağa fırlıyorum, alarm beni diken diken ediyor. Giyinmek için dolaba doğru ilerlemeye başladım bile. "Sorun ne?" Sesim titreyerek soruyorum.

Bana dönüyor, yüzü yine buzdan bir maske.

"Eli'nin gidişi görüldüğünden daha karmaşık olabilir."

CHAPTER 13

SE8YON

Dere kenarındaki gevşek bir kayaya tekme attım ve şiddetli bir sıçramayla suya yuvarlanışını izledim. Annemle babamın ölümünden sonraki günlerde kafamın içinde yaşayan sonsuz gürültü gibiydi - çok gürültülü, görmezden gelinmesi imkânsız. Rutin, yapı ve öngörülebilirlikle büyümüşüm ve ölümlerini takip eden son birkaç ay bunun dışında her şey olmuştu.

Rafail kardeşlerimin koruyuculuğunu üstlenmişti ve en büyük ikinci kardeş olarak ben de ona yardım ediyordum. Zoya, bebek, en çok mücadele eden kişiydi. Yana'nın hepimizden farklı olarak kendi mücadeleleri vardı ve Rafail her şeyi bir arada tutuyordu. Ben mi? Mücadele eden bendim.

Buraya düşünmeye, Rafail'in güvende ve onunla kalmak istiyorlarsa herkesin kendine çeki düzen vermesi gerektiğine dair sürekli söylenmesinden uzaklaşmaya geldim. İçimizden birinin çuvallamasından ve bizim üzerimizdeki vesayetini kaybetmekten ödü kopuyordu. Bazı günler, ailemizi bir arada tutan zayıf ipin kopmak üzere olduğunu hissediyordum.

Boşluğa ihtiyacımız vardı. Yeniden toparlanmaya ihtiyacım vardı. Ve diğer insanların sahip olduğu araçlara sahip olmadığımı biliyordum. Sık sık sosyal ipuçlarını kaçıırıyordum, duyguları başkalarının anladığı gibi anlamıyordum ve dünyam yıkılıyormuş gibi hissettiğimde

Çünkü bir şeyler değişti, insanlar anlamadı, sanki dünyanın plakaları kaymış gibi hissettim ve kendi kişisel depremime neden oldu.

Hiç anlamadılar. Dünyam öngörülebilir ve düzenli olduğunda, kafamdaki azaldı.

Burada, dere kenarında, sessizdi. Burası Anya ve Eli'nin arkadaşlarım olduğu, onlara gerçeği söyleyebildiğim yerd. Bir kez olsun çocuk olabileceğim yerd.

Ama artık öyle değildi. Annemle babamın öldüğü gün sona erdi. Arkamda yumuşak burun çekişler duydum.

Döndüğümde onu hemen fark ettim - ağlarken daha da büyük görünen gözleri ve vahşi saçları olan küçük, çetrefilli bir şey. Anya. Eli'nin küçük kız kardeşi ve benim arkadaşım. Yerde oturuyordu ve dizlerini göğsüne çekerken beni henüz görmemişti. Eli'nin onunla birlikte olması gerekiyordu.

"Anya, burada ne yapıyorsun?"

Sesim amaçladığımdan daha sertti. Sertçe başını kaldırdı, burnunu çekti ve duyamadığım bir şeyler mırıldandı. İçimi çektim ve önüne çömelmek için yürüdüm. Duyguları anlamak benim için her zaman zor olmuştur ve söz konusu kızlar olduğunda bu durum daha da karmaşık bir hal alırdı.

"Anya, sorun ne?" Ses tonumu yumuşatmaya çalışarak sordum ama bunu yapmakta pek de iyi değildim.

Sonunda başını kaldırdı, gözyaşlarıyla ıslanmış yüzü benimkiyle hayal kırıklığı içinde buluştu. "Eli benimle burada buluşacağını söyledi. Bana taş sektirmeyi öğreteceğini söyledi."

İnsanları çok iyi okuyamasam da yalan söylediğini biliyordum. Biri bir şey yapmış ya da bir şey söylemişti - bu taş sektirmekle ilgili değildi. "Bunun gerçekten taş sektirmekle ilgili olduğunu sanmıyorum, değil mi?"

Bana baktı ve gözleri ilk dövmemin görüldüğü boynuma kaydı. İfadesinde bir şey değişti - belki de tanıma.

"Her neyse," diye devam ettim, gerginliği bir kenara iterek. "Bunun için Eli'a ihtiyacın yok."

Bana göz kırptı, gözyaşları yavaşlıyordu. "Bilmiyor muyum?"

"Tabii ki hayır." Ayağa kalktım, birkaç düz taş bulana kadar kıyıyı taradım, sonra bir tanesini ona uzattım. "Sadece buna ve biraz pratiğe ihtiyacın var."

Taşa uzanmadan önce tereddüt etti, küçük eli benimkine değdi. "Nasıl yapacağım?"

"Buraya gel," dedim elimle suyu işaret ederek. Sesim sertti ama elimden geldiğince yumuşattım. Bunun için zamanım yoktu -Rafail burada zaman kaybetmemden hoşlanmazdı.

Ama ona göstermek istedim.

Ayağa fırladı, çok büyük ayakkabıları ıslak çimenlerde kayıyordu. Eğildim, ona kolunu nasıl açacağını ve taşı tam olarak nasıl bırakacağını gösterdim. Sonra bileğimin bir hareketiyle taşı yüzeyde bir, iki, üç kez sıçratarak derinliklere gönderdim.

"Vay canına," diye fısıldadı, ağzı açık kalmıştı. "Sıra

sende," dedim ve ona alan açmak için geri çekildim.

Benim hareketlerimi taklit etmeye çalıştı, konsantrasyon içinde kaşlarını çattı ama ilk atışında yere sert bir darbe indirdi. Atlama yok.

"değil," dedim sırtarak. "Tam olarak doğru fiske vurmalsın. Yüzeye tekrar atlayacak kadar hafifçe çarpmalı, batmamalı."

Ve başardı. Tekrar tekrar denedi, her zamanki gibi inatçıydı, ta ki sonunda taşlarından biri bir kez sekene kadar. Havaya sıçradı, kahkahası parlak ve sınırsızdı. Çok güzeldi. Paha biçilemezdi. Keşke o sesi yakalayabilseydim ve kafamdaki gürültü çok arttığında tekrar oynatabilseydim.

"Gördün mü?" dedi, bana döndü, gözleri parlıyordu. Bir an için yaşından daha büyük göründü.

Bir an için kafamın içindeki sesi unuttum. Tek ses... onun . "Fena değil," dedim, küçük bir gülümsemeye izin vererek.

Göründüğünden daha güçlüydü. Başka bir taş aldı ve tekrar . Ve sonra bir tane daha.

Bir süre sonra, "Eli yüzünden ağlamıyordum," diye itiraf etti.

"Biliyorum."

Daha fazla yassı taş alıp avucumun içinde tutarken gözleriyle karşılaşmadım. İnsanların savunmasız olduklarında ve gözlerinin içine baktığınızda bundan hoşlanmadıklarını anlamıştım.

"Bana ne olduğunu söylemeye hazır mısın?"

Keskin bir nefes aldı, sonra bana baktı. "Sana gerçeği söylesem ne yaparsın?"

Ben olsam ne yapardım? Ne tuhaf bir soru. "Dinle," dedim, kafam karışmıştı.

"Hayır-" kaçırdı. "Bazen çok korumacı oluyorsun. İnsanlar senden korkuyor, Semyon."

Güzel. İnsanlar öyle olmalı. Lanet olası Bratva'ydım, kendime geliyordum.

Ama bilmem gerekiyordu.

"Öyle misin?" Sesim kısık bir şekilde sordum.

Geniş gözlerle başını salladı. "Senden korkuyor muyum?"

Yutkundum, cevabını gerçekten duymak isteyip istemediğimden emin değildim.

"Bazen," diye fısıldadı. Sonra tekrar suya baktı. "Ve sonra senin kim olduğunu hatırlıyorum. Sadece Semyon. Benim için bir kardeş gibisin."

Benim için bir kardeş gibiydi. Neden bu kadar derine indi?

Arkamızdan gelen sesler dikkatini çekti. Korkmuş görünüyordu, gözleri kocaman açılmıştı.

"Neden korkuyorsun?" Damarlarımda kaynayan bir öfkeyle sordum. Ellerim yumruk şeklinde sıkıldı. Daha yakına eğildim, o kadar yakındık ki nefeslerimiz birbirine karıştı ve onun nefesini nasıl çektiğini görebiliyordum. "Seni kim incitti?"

"Onlar," diye fısıldadı. "Tanrım, onlar. Okuldaki çocuklar. Aptal zorbalar."

"Anya." Gözlerindeki korkudan hoşlanmamıştım. Çok gençti, çok masumdu, çok...

"Bana güvenebilir misin?" Ona sordum.

Titrek bir nefes aldı. "Güvendiğim tek kişi sensin."

Gurur göğsümde kabardı. İki çocuk köşeden dönerken bir ağacın arkasına geçtim.

"Annen mi giydirdi seni bu paçavralarla?" diye alay etti biri, kıyafetlerini göstererek.

"Sanırım onları çöp kutusundan aldı." Bir başkası güldü ve yıpranmış spor ayakkabılarını işaret etti.

Ellerim o kadar sıkı yumruk olmuştu ki eklemlerim ağrıyordu.

"Kapa çeneni!" diye bağırdı, sesi yüksek ve meydan okuyucuydu ama onlar sadece daha çok güldüler.

Bunun izin vermeyecektim.

Gölgelerin arasından çıktım. "Affedersiniz? Bunu bana tekrarlamak ister misiniz?"

Sesim kahkahalarını böldü ve donup kaldılar.

Bir adım öne çıktım, gözlerim grubun lideriyle kilitlendi.

"Sadece şakalaşıyorduk," dedi, bir adım geri çekilirken sesi titriyordu.

"Öyle mi?" Sesimi sakın tutmak, onu burada herkesin önünde yok etmemek için kendimi durdurmak çaba gerektirdi. İnsanlar bildiklerinden çok kırılıyordu. O merhamet için ağlarken, kanının dereler halinde akmasını ve toprağı ıslatmasını sağlamak için tam olarak nereye vuracağımı biliyordum. "Gülüyor gibi görünmüyor. Eğer şaka yapıyorsan, daha komik ol."

Gözleri Anya ve benim aramda gidip geliyordu. Yaşıma göre uzun boyluydum, Rafail'in gözetimi altında eğitim aldığım için zaten , zayıf ve güçlüydüm.

Ve çoğunun aksine, kimin kanını döktüğüm umurumda değildi.

"Bir şey demek istemedik," diye mırıldandı çocuk.

Elimdeki sustalı bıçağa hafifçe vurdum ve bıçak canlandı. Grup dağıldı, koşarken mazeretler mırıldanıyorlardı.

"O zaman defol git buradan," dedim soğuk bir şekilde, sesim tartışmaya yer bırakmıyordu. "Onunla bir daha dalga geçersen, benimle hesaplaşırsın."

Bir parçam öyle olmasını umuyordu. Onları adil bir şekilde uyarmıştım.

"Semyon," dedi kısık bir sesle. "Demek istediğim de buydu. Onları sadece silahla tehdit edemezsin."

Onun gözleriyle karşılaştım. "Bu bir tehdit değildi, Anya."

Yutkundu ve itiraz edecekmiş gibi ağzını açtı ama sonra sessizce "Teşekkürler" diye bitirdi.

"Ne zaman biri seni tehdit ederse, Anya. Her zaman. Gel ve bana söyle."

Belki karımın bensiz fırına gitmesi fikrinden hoşlanmıyorum. Korumayla bile olsa. O onların karısı değil. Ona en iyi göz kulak olacak kişi benim.

Ben de dizüstü bilgisayarımı dükkânın bir köşesine kurup onun çalışmasını izliyorum. Konsantre olmaya çalışıyorum. Ama Anya buradayken nasıl olur da şifrelenmiş verileri tarayıp ona gelen e-postanın kaynağını bulmaya çalışabilirim ki? Kendinden emin bir şekilde alanda ilerliyor, önlüğünü pratik bir kolaylıkla bağlıyor. Hamur hazırlarken parmak uçlarına un bulaşıyor. Yoğururken kendi kendine mırıldanıyor. Topuzunun altından bir tutam saç sızıyor. Çok sevimli.

Tanrım. Odaklanmalıyım.

Kendi dünyasında kaybolmuş bir şekilde mırıldanmaya devam ediyor. Daha acil konulara odaklanmam gerekiyor ama müşteriler girmeye başlayınca, siktir et. Dizüstü bilgisayarı görmezden geliyorum ve onun yerine bir fincan kahve yudumluyorum.

Ona iyi davrandıklarından emin olmalıyım. Benim karım. Köpeğinin rahatsızlıkları hakkında uzun uzun konuşan yaşlı bir kadın için birkaç rulo paketliyor. Anya, kadın kendini tekrarlamaya başladığında bile sabırla dinliyor. Annesi bir fincan kahve aldıktan sonra bebek arabasındaki küçük bir çocuğa bedava bir ikram veriyor. Sarışın çocuk teşekkür etmek için tombul parmaklarını Anya'ya doğru sallıyor. Takım elbiseli orta yaşlı bir işadama çayın artan fiyatı hakkında homurdanıyor ama ben boğazımı temizleyince teşekkür edip gidiyor.

Müşteri üstüne müşteri geliyor. Bugün için kasayı sadece Anya işletiyor ama öğlen olduğunda yorgun görünüyor.

"Mola zamanı," diyorum ona, dizüstü bilgisayarımı kapatarak. "Öğle yemeği molası ver."

Bakışlarımla karşılaştığında çenesi sertleşiyor ve boğazını temizliyor. "Öğle yemeği molası vermiyorum."

Şok olmuş gibi yapıyorum, kaşlarım yukarı kalkıyor. Mola vermediğini biliyorum. Onun hakkında her şeyi biliyorum. Canını dişine takarak çalışıyor ve kendi ihtiyaçlarını ihmal ediyor, sanki kendini yerin dibine sokmak ona hiç kimsenin kanıtlayamadığı bir şeyi kanıtlayacakmış gibi. "Karımla ilgilenmediğini mi söylemek istiyorsun?"

Gözlerini kırıştırarak itiraz edecekmiş gibi ağzını açıyor, sonra hemen kapatıyor. İç çekerek bir tablete bakıyor ve onu kaydırıyor. Dizüstü bilgisayarımı kapatıp yanına gidiyorum. "Öğle yemeği sipariş ettim. Birazdan burada olur. Kendini daha iyi hissedeceksen kısa bir mola verip işinin başına dönebilirsin."

"Doğru," diyor dalgınca, tablete bakarak. "Ne oldu?"

Omuz silkerek önce cevap vermiyor ama alt dudağının titrediğini gözden kaçırmıyorum. Sonra fısıltıyla, sanki sesine güvenmiyormuş gibi, "Biri... gerçekten kötü bir eleştiri bırakmış." diyor.

Bir adım öne çıkıyorum. Tableti elinden alırken beni durdurmuyor. Bakışlarım hızlıca kelimelerin üzerinde geziniyor.

Pahalı. Vasat. Özgün değil. Başka bir şeyle uğraş tatlım. Belli ki fırıncılık sana göre değil.

Bir anda, incelemeye eklenen ismi ezberledim. Aptal, ekran adı kullanma zahmetine girmemiş.

Anyan'ın gözleri parlıyor ama gözyaşlarını tutmaya çalışıyor. Bundan nefret ediyorum. Yüzsüz bir eleştiri kadar önemsiz bir şeyin onu bu kadar kötü etkileyebilmesinden nefret ediyorum. Parmaklarım tabletin kenarını sıkıca kavlıyor, sonra bırakıyorum.

O kıpırdayamadan başparmağımı yanağında gezdirip gözyaşını siliyorum.

"Kim yazdı bunu?" Sesim duygudan yoksun. "Fark etmez," diye mırıldanıyor, gözlerini kaçırarak.

Biri kapıyı çalıyor. Teslimat geldi. Önemli. Ve ben unutmam.

CHAPTER 14

ANYA

Nabzım hızla atarken sokaklarda koştum. Soğuk hava tenimi ısıırıyordu. Gelmemeliydim ama gidecek başka kimsem yoktu. Eli'nin başı dertteydi ve her şeyden sonra -Semyon'un beni öpme şeklinden sonra- aramızda bir şeylerin değiştiğini hayal ettim.

Rodion onu yerel bir bar olan Wolf and Moon'da bulabileceğimi söyledi.

Mekan loş ışıklı ve kalabalıktı. Onu bulmam birkaç dakikamı aldı. Ve bulduğumda, kalbim ayak parmaklarıma kadar battı. Arka köşede oturuyordu, sanki gölgelerin bir parçasıydı. Ama yalnız değildi.

Nefesimi kesecek kadar acımasız bir şekilde güzeldi; keskin elmacık kemikleri, koyu kırmızı dudakları ve tanrıça gibi bir vücudu vardı. Yıpranmış kıyafetlerim, dağınık saçlarım ve fırından aldığım unlu üstümle kendimi bir çocuk gibi hissediyordum. Semyon'a doğru eğildi, manikürlü parmaklarıyla şişesini yokluyordu ama tüm dikkati Semyon'daydı.

Tabii ki öyleydi. Tüm mekandaki en ateşli, en güçlü adamdı, tüm gücü ve kudreti ve ilgisizliğiyle. Ona tepki vermedi ama kıpırdamadan oturdu, ifadesi okunamıyordu. Gözleri benimkilerle buluştu.

"Anya?"

Öne doğru bir adım attım, gözlerine baktığımda ve bakışlarında alışılmadık bir şey gördüğümde işimin nedeni kayboldu - korku. Benden kadına baktı, sonra tekrar geri döndü. Ağzımı açtım, yardım etmesi için yalvarmaya hazırlandım. Eli'nın başı dertteydi.

Ama kadın onun görüş alanını takip etti ve beni gördü. Dudakları küçümseyerek aşağı doğru kıvrıldı. "Kim o?"

Sertçe yutkundum. Bakışlarımı tuttu ve nihayet konuşmadan önce gözlüklerinin arkasından yavaşça gözlerini kırptırdı. Burun delikleri alevlendi; başını bana doğru salladı ve dikkatini sevgilisine çevirmeden önce "Evine git," diye mırıldandı.

"Hiç kimse," dedi. "Bu hiç kimse."

Birkaç gün içinde bir ritim tutturduk. Semyon tahmin edilebilirliği sever. Ona göre bir saat bile ayarlayabilirsin.

Benimle birlikte fırına geliyor, köşede oturup çalışıyor, bazen arka tarafta telefonlara bakıyor. Mola vermem gerektiğinde ön tarafı bile yönetiyor. Ve her zaman, her zaman bana öğle yemeği molası verir.

Stefan okuldan sonra bize katılıyor ve Semyon ona derslerini ve sınıf arkadaşlarının ona nasıl davrandığını sormadan önce bize günüyle ilgili her ayrıntıyı anlatıyor ve bir şeyler atıştırıyor.

Ama normalmiş gibi davranmanın altında... Ne zaman bir hamle yapacağını, bana tekrar ne zaman dokunacağını merak ediyorum, ama o dikkatli ve düşünceli davrandı.

Evliliğimizi tamamlamakla ilgili söylediklerini hatırlıyorum. Ama o bir odadayken ve ben başka bir odadayken bunu nasıl yapabiliriz?

Bir parçam bu onayı istiyor, beni gerçekten önemseydiğini, beni gerçekten çekici bulduğunu bilmek istiyor.

Bu yüzden kız kardeşleri beni bir şeyler içmeye davet ettiğinde, kaçma fırsatını kaçırmadım. Yani, *aslında* kaçmıyorum. Korumalarımız var tabii ki. Ama kapının üzerindeki floresan ışığında parlayan tabelayı gördüğümde kalbim sıkışıyor.

Kurt ve Ay.

Ugh. Burayı çok net hatırlıyorum.

Yana gururla kardeşinin normalde oturacağı yerde oturuyor, gözlerindeki parıltı ve yan tarafındaki şişkinlik bana sadece birinin bizimle dalga geçmesini beklediğini söylüyor.

Bar gürültülü ve gürültülü, ama kendimi kaosun içine bırakıyorum. Mükemmel bir şekilde düzenlenmiş olayların dünyasında, biraz gevşemek, alkolün yanmasının hayal kırıklığının kenarlarını yumuşatmasına izin vermek güzel hissettiriyor. Yana votkayı su gibi içiyor, keskin gözleri odayı tarıyor. Rodion'un karısı Ember rahat ve huzurlu bir şekilde gülüyor.

"Evlilik hayatı sana nasıl davranıyor?" diye soruyor aniden, bir kadeh daha içmek için başını arkaya eğerek. Soru neredeyse fazla sıradan. Benim tarafımda oldukları hissine kapılıyorum ama iyi olduğumdan emin olmak istiyorlar.

Gülümsemeye zorladım.

"Peki." Yana hüznle

gülümsüyor. "Yalancı."

"Hey, hadi ama," diyor Ember, şakacı bir şekilde ona dirsek atarak. Kızıl saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış, gözleri ıslık ıslık. "Bırak da gecesinin tadını çıkar. Duygusal olarak bodur kardeşin hakkında konuşmak istemiyor."

Gülüyorum ama zoraki. Çünkü yıllar önce buna benzer bir geceyi hatırlıyorum, sadece ben bir kızdım ve Semyon kalbimi kırmıştı.

Zoya başını sallayarak, "Özür dilerim Anya," dedi. "Bunun zaman alacağını biliyorum. O değil... Semyon görevine o kadar bağlı ki, bir şekilde hayatındaki insanların aslında... yani insan olduklarını unutuyor."

Yana'nın içkiye karşı yüksek toleransını, Zoya'nın sakinliğini ve Ember'in mutlu evliliğini kıskanarak başımı sallıyorum ve üzüntülerimi bir içkiyle daha bastırıyorum. Kendimi kanıtlamaya kararlıyım. Bir shot içiyorum. Bir kadeh şarap. Bir içki daha,

Geçmişin anıları bulanıklaşana ve ben de diğerleriyle birlikte gülmeye başlayana kadar birbirini izliyor.

Ta *ki* kapıda durana kadar.

"Kocan burada," diyor Ember, çok erken, gözleri parlayarak. "Buluştuğumuzda o kitapları getireceğimden emin olabilirsin." Ember bir sonraki aile yemeğinde beni meşgul edecek birkaç kitap sözü .

Hepsiyle kucaklaşıp vedalaşıyorum ve kocamın beklediği yere doğru yürümeye - daha doğrusu yarı devrilmeye- devam ediyorum.

Yanağımdan öpüyor. Uzaklaşıyorum, beni incittiği gecenin anısı canlanıyor. Neredeyse tökezleyerek ondan uzaklaşıyorum.

"Anya. Ne kadar içtin?" Omuz silkiyorum.

"İzini kaybettim."

Ve siktir git.

Beni yarı yarıya arabaya taşıyor, kendi kapımı açmaya çalıştığımda kaşlarını çatarak elimi savuşturuyor, sonra emniyet kemerimi bağlıyor. Soğuk deri, sıcak tenime karşı iyi hissettiriyor. Ve hala... Ağlamak istiyorum.

Yolculuk ilk başta sessizdi, çok sessizdi. Alkolün sıcaklığı yanaklarımı çok sıcak hissettiriyor.

"İyi vakit geçirdin mi?"

"Evet. Mükemmel bir şirket." Umarım sesimdeki alaycı tınıyı duyuyordur.

"Bana sarılıyorlar."

Pencereden dışarı bakıyorum. Sesimin çocuk gibi çıkması umurumda değil. Işıklar çok parlak geliyor, duygularım yüzeye çok yakın.

"Tanıdığım bazı insanların aksine," diye fısıldıyorum. Sesim bulanık çıkıyor ama sessizliği kesiyor.

"Pardon?" Nefes verdi. Ona baktığımda parmak eklemleri direksiyonun üzerinde bembeyazdı. "Sarhoşsun, Anya. Bu konuşmayı şimdi yapmayacağız."

"Oh?" Neşesiz bir kahkahayla soruyorum. Onun amansız kontrolünü kırmayı o kadar çok istiyorum ki. "Ne olmuş yani? Gerçeği söyleyemem. Çoğu zaman yüzüme bile bakmıyorsun. Ben... Ben hiç kimseyim, unuttun mu?"

sertleşiyor. "Demek *buymuş*."

Hayır, Semyon. bu değil. Bu senin hayatımı mahvetmenle ilgili. Geçmişimiz farklı şeyler söylerken ben senin için bir hiçmişim gibi davranmanla ilgili. Bu, sanki ben seninkini kirletecekmişim gibi başka bir yatakta yatmanla, benimle istediğin her şekilde ilgilenmenle ve önemli olan hiçbir şekilde ilgilenmemenle ilgili.

Bu kalbimi kırmanla ilgili.

Ama ona hiçbir şey söylemedim.

"Onun kim olduğunu bilmiyorsun, Anya. Seni mahvederdi."

Pencereden dışarı bakıyorum ve başımı sallıyorum. Konuşmak için kendime güvenmiyorum.

Uyarı vermeden kenara çekerken araba hafifçe sarsılıyor, lastikler kaldırıma sürtünüyor. Bir anda bana doğru döndü, mavi gözleri parlıyordu. Yavaşça göz kırıyor. Yutkunuyorum, ama bir yudum gibi geliyor. Gözlüklerin arkasından yavaşça göz kırıyor.

"Seni istemediğimi mi sanıyorsun?" Sesi sessiz. Tehlikeli. "Yanımda olduğun her saniye bunu hissetmediğimi mi sanıyorsun?"

Nefesim kesiliyor. Aramızdaki hava yoğun. Yüklü. "Ben hiç

kimse değilim," diye fısıldıyorum.

Oraya nasıl geldiğimi bilmiyorum ama kucağındayım, ona sarılmışım. Elleri saçlarıma dolanmıştı. Geri çekti. Anında ayıldım.

"Senden uzak duruyorum çünkü uzak durmazsam kendimi durduramayacağım." Nefesi tenime sıcak bir şekilde geliyor.

o kadar hızlı atıyor ki başım dönüyor. Bana daha önce hiç böyle bakmamıştı... sanki çözülüyormuş gibi. Sanki hayatında bir kez olsun beni kontrol edemiyormuş gibi.

Fısıldıyorum, "Kalbimi kırdın, Semyon. Bunu biliyor muydun? Seni *sevmiştim*." Sesim titriyor, çığ ve acılı. "Ve sen bir yabancıya baktın,

Benden daha güzel, daha yaşı, daha güçlü biri, benim olmadığım her şey olan biri ve sen ona benim senin için bir hiç olduğumu söyledin."

Yanağımdan sıcak bir gözyaşı süzülüyor, sonra bir başkası. Gözlerimi kırıştırıyorum ama gözyaşlarım düşmeye devam ediyor, yoğun ve durdurulamaz. Nefesim titriyor. "Ve sen... sen benim dünyamdın."

"Anya." Sesi çatlıyor, adımı koyamadığım bir şeyle sertleşiyor.

"Ve annem Eli'yi durdurman, onu içinde bulunduğu tehlikeden kurtarman için sana yalvardığında bunu yapmadın. O gün ona yardım etmedin Semyon, oysa edebilirdin."

Başımı omzuna koyuyorum. Kendimi tutmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Boğazımdan bir hıçkırık kopuyor ve onu durduramıyorum. Kaybettiğim her şeyin, taşıdığım her şeyin ağırlığına karşı nefes nefese feryat ediyorum. Annem için ağlıyorum. Bir zamanlar olduğum kız için ağlıyorum. Kalbim yeniden paramparça oluyormuş gibi ağlıyorum. Belki de öyledir. Belki de bir parçam her zaman o kız olacak, çok derinden seven ve sadece birinin onu sevmesini isteyen kız.

Omuzlarımdan tutarak beni ona bakmaya zorluyor. "Beni dinle. Herkesi korumaktan bıktım. Kardeşin korkunç kararlar verdi ve ben onu korudum. Gelgit dalgasını durduramayana kadar tekrar tekrar müdahale ettim. Eli çok derindeydi. Denedim Anya, kendi zararına olsa bile. Beni kaçarken gördüğünde... Siktir, Anya. Lütfen bana güven. Lütfen elimden geleni yaptığıma inan."

Ona bakıyorum. Semyon iyi bir adam değil ama yalan da söylemiyor. Onun ölümünü engelleyebileceğine, Eli'nin ölümünü engelleyebileceğine kendimi inandırdım. Ya bunca zaman yanıldıysam?

"Peki ya bardaki o gün? *Anya*. O rastgele bir kadın değil, Carolina Korchev'di. Bir avcı. Bratva çevrelerinde, kan içinde yüzen, şiddetle yetiştirilmiş, manipüle etmek için eğitilmiş bir köpekbalığıydı. Kontrol istiyordu. *Beni istiyordu*. Sana acı çektirecekti, Anya. Sana zarar verecekti ve korkarım bunu durduramazdım. *O* hiç kimse değil, Anya. Ama ben üzgünüm. Seni incittiğim için çok üzgünüm."

Beni kendisine sararken dudakları dudaklarımla buluşuyor. Beni bırakıp göğsüne bastırmadan önce gözyaşlarımın tuzunu tadıyorum. Fırtınadan sonraki sessizliğe kadar ağlıyorum

içeri yuvarlanıyor. Gözlerim şişti, yüzüm . Göz kırpmak bile acıtıyor.

"O zaman neden beni istemiyorsun?"

"Bozhe, Anya." Nefes veriyor, sesi sert, neredeyse kırık. *"Chyort voz'mi, ty menya svedesh' s uma."*

Onu delirtiyor muyum? *Beni* mi?

"O zaman neden beni itip duruyorsun?" Fısıldıyorum.

Çenemi avucunun içine alarak bakışlarımı kendine çeviriyor. "Beni dinle, Anya. Seni korumak için elimden gelen her şeyi yaptım. Seni istiyorum. Seni hayatımda hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum. İrlandalıların buraya taşındığını öğrendiğimde, ben-"

İrlandalılar mı?

Başını sallıyor ve çenesini sıkıyor, sesi sabit ama gözleri parlıyor. "Sarhoşsun, aşkım. Seni yukarı taşıyacağım. Biraz su içeceksin ve senin için hazırlayacağım içeceği içeceksin, sonra da seni yatağına yatıracağım."

Eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor. "Ve ayıldığın zaman, Anya. Bu konuşmayı tekrar gözden geçireceğiz."

Beni yukarı taşımasına izin

verdim. Yorganı indirdim.

Beni soy ve yatağa hazırlanmama yardım et.

Bana verdiği suyu içiyorum ve gözlerimi kapatıp uyumadan önce ilaçları alıyorum.

CHAPTER 15

SE8YON

Aile mülkümüzün büyük oturma odasının ortasında duruyorum. İronik bir şekilde "Kulübe" olarak adlandırılan bu ev, ailemiz bir araya geldikçe hareketleniyor. Gözlerim Rodion'un karısı Ember ile sohbet eden Anya'ya kayıyor. Kibarlıklarını korumak için birbirlerinden yeterince uzakta bir koltukta oturuyorlar ama her hareketlerini fark ediyorum. Anya'nın sırtı dik, gözleri arada bir bana kayıyor ama Ember'e gülümsemesi gerçek. Rahatlamış. Ember diğerlerimiz gibi değil. Mafyanın içinde doğmadı ve bu dünyayı zar zor anlıyor. Ama kardeşime sadık ve bu yeterli.

Dün gece Anya'yı yatağına yatırdım. Elektrolitli su içirdim ve ağrı kesici aldım. Çok derin uyudu ve tam onunla konuşmaya gittiğimde Stefan kahvaltı için uyandı ve Rafail aradı.

"Eli hakkında bilgimiz var."

Karım için bu kadar bekledim. Ama daha fazla beklemeyeceğim.

Rafail her zamanki gibi ısmarlama bir takım elbise giymiş, elleri ceplerinde, pencerenin yanında volta atıyor. Eşi Polina yakınlarda oturmuş, kız kardeşim Yana ile birlikte bir tablette geziniyor. Anya ve ben daha önce geldiğimizde, selamlaşmalar hızlıydı -sadece küçük el sallamalar ve gülümsemeler- ama

Onların sıcaklığı Anya'yı etkiledi. En küçük kız kardeşim Zoya, Stefan'ı hemen kanatları altına aldı.

Zoya kocaman bir gülümsemeyle, "Mutfakta kurabiye pişiriyorum," dedi ve Stefan'ın hizasına çömeldi. "Yardım etmek ister misin?"

Stefan izin almak için bana baktı. Ona küçük bir baş selamı verdim.

Güzel. Öğreniyor.

Odasını ve talimatlarımı ne kadar iyi uyguladığını kontrol ettikten sonra ona iyi bir iş çıkardığını söyledim. Küçük yüzü gururla parladı.

Anya buraya ait değil. O buzdan bir dünyada ateş gibi. Bu yüzden Stefan'ın Zoya'yı mutfığa kadar takip etmesine ses çıkarmazken, Anya'nın onu görebileceğim bir yerde kalmasını sağlıyorum.

Her zaman görüş alanımdaydı. Kalbini kırdığımı söylediğinde bana nasıl baktığını asla unutmayacağım.

Bunu telafi edeceğim.

Rafail bana dönüyor, yüzü asık. "Morozovlar ödeme talep ediyor," diyor. "Ve İrlandalıların topraklarımıza girmeye çalıştığına dair haberler var."

İrlandalılar. Aman Tanrım. İrlandalılar son yıllarda güçlerini ve sayılarını artırarak İrlanda'nın tüm doğu kıyılarına hakim oldular ve Boston'daki bağlantılarını güçlendirdiler. Kolları Avrupa ve Kuzey Amerika' yeraltı dünyasının derinliklerine uzanıyor ve her birimiz bunu biliyoruz.

"Bu bizim için ne anlama geliyor?" Polina soruyor.

"Bu," diyorum Anya'ya yaklaşıp, "herkesin hesaba katılması gerektiği anlamına geliyor. Bu, düşmanlarımızın herhangi bir zayıflıktan yararlanacağı anlamına geliyor." Kısa bir an için neredeyse Zoya'yı bize geri çağıracaktım, böylece Stefan'la birlikte mutfığa gidip bir tuzağa düşmediklerinden emin olabilecektim.

Rafail'e dönüyorum. "Peki ya Elizar?"

Anya'nın gözlerinin içimi yaktığını hissedebiliyorum. Keşke bana gençken güvendiği gibi güvenseydi.

Oraya varacağız.

O cevap veremeden ön kapı pat diye açıldı. Amcam ve yengem adım adım içeri giriyor; onların varlığı bazen en yakın ailelere bile bulaşan çürümeyi hemen hatırlatıyor. Eduard'ın bakışları Anya'nın üzerinde yoğunlaşıyor ve Irma sarı saçları ve parfümüyle içeri giriyor.

Oğulları Matvei arkalarından giriyor. O ve kardeşi Gleb bizim yanımızda büyüdüler. Güçlü, güvenilir ve ailemizi tereddütsüz destekleyen çekirdek ailesinin aynı sadakatten yoksun olması onun için bir diken oldu.

Geniş omuzlu, sessiz bir yoğunluğa sahip olan Matvei, Bratva yaşamının tüm ayrıntılarını herkesten daha iyi biliyor.

Matvei başıyla beni işaret ediyor. "Semyon, konuşmamız gerek," diyor sessizce. "Sonra konuşuruz."

Büyükbabam odanın diğer ucundan gözüme çarpıyor. Bir koltukta oturuyor ve bana göz kırptığında bunun ne anlama geldiğinden emin olamıyorum. İnce vücut dili hiçbir zaman benim gücüm olmamıştır.

"Bu hassas bir durum," diyor büyükbabam, bilge bakışları Anya'nın üzerinde. "Biz kendimizinkileri koruruz."

"Her zaman," diye homurdanıyor Rafail, yumrukları sıkılı, boyunun ölçüsünü alarak. "Matvei, bize ne bulduğunu göster." Grenli görüntüler duvardaki düz ekran televizyonu dolduruyor.

Eli. Yüzü kanlı, kırık, burnu garip bir açıda, açıkta kalan derisinde kırmızı kesikler .

Göğsümde bir şey sıkıştı. Eli benim arkadaşımdı.

Kız kardeşiyle evlendim.

Bize ihanet ettiğini düşündük. Onu ödeme olarak aldım. Ve şimdi.

Anya'nın yanına geçiyorum ve elimi ensesine koyuyorum. Bunun ne işe yarayacağından emin değilim ama Rafail'in bunu yaptığını görmüştüm ve her zaman yardımcı oluyor gibiydi.

"Bunu nereden aldın?" diye sordum. "Bitki miydi? Biri mi gönderdi?"

"Gelen kutum," diye yanıtlıyor Rafail.

Görüntüler devam ediyor. Bir çift el Eli'nin ağzına koli bandı sarıyor ve onu bir arabanın bagajına itiyor.

"Anlamıyorum," diyor Anya, sesi kırılarak. "Bu ne anlama geliyor? Biri bana anlatsın." Fısıltıyla bir şeyler söylerken gözleri benimkilerle buluşuyor. "*Semyon*."

Kalbim göğsümde yuvarlanıyor. Tek söylemesi gereken o çaresizlik dolu ses tonuyla adımı söylemesi ve ben de onun için her şeyi, her şeyi yapacağım.

"Demek ki kardeşinin kaçtığını varsayarak hareket ediyorduk," diyorum sessizce. "Ama kaçmadı. Kaçırıldı. Bu bir mesaj."

"Ya da bir bitki," diyor Matvei, devasa kollarını göğsünde kavuşturarak. Ailemize sonuna kadar sadıktır, sürekli nedenleri ve gerçeği sorgular.

"Neden?" diye soruyor, başını sallayarak. "Neden o? Başı o kadar çok insanla derde girdi ki. Kapımıza kaç tane tehdit geldiğini size anlatamam bile..."

Avucunu göğsüne bastırıyor. Boynundaki parmaklarım sıkılaşıyor.

Keşke bilseydim. Keşke dikkat etseydim.

"Bilmiyordum," diyorum usulca, sesim sabit.

"Ben de bilmiyordum. Kumar oynadığını biliyordum ama kaçtığını sanıyordum. Bu yüzden... İzini kaybettirmek için telefonunu geride bıraktığını düşündüm."

Yana düşünceli bir şekilde çenesine vuruyor. "Belki de kaçmayı planlıyordu. Ama biri onu önce yakaladı."

"Bekle," der Anya, gözleri ekranda kısıılır. "Geri dön. İlk birkaç saniyede bulanık olduğunu sandığım bir şey var ama daha yakından bakmak istiyorum. Lütfen."

Yana geri sarıyor.

Yana görüntüyü yakınlaştırırken Anya, "Daha yakından bak," der. "Biraz daha yakınlaştırabilir misin?"

Bir elin parıltısı ekrandan geçiyor - neredeyse fark edilemeyecek kadar hızlı bir görüntü. Ancak Yana kadrajı duraklatıp yakınlaştırdığında, net bir şekilde görüyoruz: altında bir damla kan olan bir yonca dövmesi.

"İrlandalılar," diyor Rafail başını sallayarak. "Biliyordum."

"Bu pisliği ailemize getiren sendin," diyor Eduard, gözlerini bana dikerek. "Onlar Bratva değil. Aileden değiller. Ve şimdi, bu saçmalık yüzünden ailemiz risk altında." Öfkeli bir parmakla Anya'yı işaret eder. "O-"

"Yeter."

Eduard'a ya da herhangi birine sesimi yükseltmiyorum ama gözlerimin odada gezinmesine izin veriyorum, her bakışın bana kilitlendiğinden emin oluyorum.

Bir daha hiç *kimse* karıma kendini değersiz hissettiremeyecek.

Hiç kimse.

"Yeminlerimizi etmeden önce Anya'nın kime bağlı olduğu umurunda değil. Kimi önemseydiğiniz, bağlılıklarınızın nerede yattığı, kimi sorguladığınız ya da burada neler olduğunu düşündüğünüz de umurunda değil. Ama bir şeyi çok ama çok açıklığa kavuşturmak istiyorum." Gözlerimi kısıyorum, sesim çelik gibi soğuk ve keskin.

"Anya benim karım. *Benim karım*. Ve ona bu ailedeki herkese gösterdiğiniz saygıyı göstereceksiniz, hatta daha fazlasını göstereceksiniz çünkü o benim karım olmak için hepinizin rolleri için verdiğinden daha fazlasını verdi. O bu dünyada doğmadı ve bunu siz de biliyorsunuz."

Anya beni izliyor, gözleri kocaman ve yumuşak. İçimde bir şeyler sızlıyor.

Irma'nın gözleri öfkeyle parlıyor, dudakları sıkı, kansız bir çizgiyle birbirine bastırıyor, ama beni zorlamayacak kadar akıllı. Şimdi değil.

Eduard öfkeleniyor ama konuşmuyor. Ben devam ediyorum.

"Onu evine geri götüreceğim ve kardeşinin geride bıraktığı her şeyi tarayacağım."

Rafail başını sallıyor, bakışları odanın içinde geziniyor. "Bir hafta. Bu süre zarfında, sanki her şey normalmiş gibi hayatımıza devam ederiz. Ama hiç kimse, lanet olası *hiç kimse*

koruma olmadan her yere *gidebilir*. Gereksiz riskler yok. Birini takip etmemiz gerekirse diye herkes gözlem altında olacak ve hepimiz her akşam yemek için buraya rapor vereceğiz."

Şaşkınlıkla ona göz kırpıyorum. Yapmak istediğim son şey Stefan ve Anya'yı her gece akşam yemeği için buraya getirmek. Ama ben itirazımı dile getiremeden Rafail elini kaldırıyor.

"Böyle bir stres ailemizi parçalayacak, Semyon." Rafail keskin bakışlarını Rodion'un üzerinde sabitler. "Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Ve ailemiz şu anda dağılma riskini göze alamayacak kadar çok şey yaşadı."

Rodion sırtıyor. "Ödevlerimizi de mi kontrol edeceksin? Yani bizi bir baba gibi aile yemeğine mi çağırıyorsun?"

Rafail, "Dikkat et Rodion, yoksa ben de aynen öyle yaparım," diye .

Rodion, grubumuzdaki en acımasız adamlardan biri olmasına rağmen sessiz kalıyor, ancak gözlerinde bir mizah parıltısı var.

"Ve Vadka'nın da dahil olduğundan emin olun," diye ekliyor Rafail. Rafail'in en iyi arkadaşı olan Vadka, Kopolov Bratva'ya iliklerine kadar sadıktır ancak konu aileye geldiğinde daha acil ihtiyaçları vardır. Kan bağı olmayan Vadka evli ve bir çocuğu var ve artık bizimle eskisi kadar vakit geçirmiyor. Eve ilk giden hep o oluyor.

Durumu değişmiş olsa da bize olan sadakati .

Ancak sessiz kalan Eduard ve Irma başka bir hikaye. Küçük oğulları Gleb bize ihanet etti ve en büyük bedeli ödedi ve Matvei bizimle birlikte sağlam dururken, ailesine bir saniye bile güvenmiyorum.

"Mükemmel," diyor Büyükbaba kuru bir kıkırdamayla, gözleri Anya'ya kayarken parıldıyor. Bratva hayatının iniş çıkışlarının yoğunluğu ve stresinin gözlerindeki ışığı çalmasına izin vermeme sanatını öğrenmiş.

"Bu şekilde tekrar bir araya gelmeyi dört gözle bekliyorum." Karıma döndü. "Anya, aşkım, eski günlerdeki gibi her akşam birlikte yemek yiyeceksek, annenin eskiden yaptığı o lezzetli ekmeklerden getirir misin? Hâlâ yapıyor musun?"

Gözleri neredeyse çocuksu bir heyecanla parlıyor.

Anya konuştuğumuz her şeyin ağırlığını üzerinde hissettiğini gizleyemiyor ama büyükbabama yardımsever bir şekilde gülümsüyor. "Annemin bana öğrettiği *her şeyi* yaparım," diyor içtenlikle. "Ne istersen getiririm."

Rafail'in soğukkanlı maskesi hafifçe çatlıyor, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. Bir elini çenesindeki sakalın üzerinde gezdiriyor. "*Bir şey var mı?*"

Anya başıyla onaylayarak, "Her şey," dedi. "En sevdiğin bir şey var mı Rafail?"

"*Medovik* için kalbinde özel bir yeri var," diyor Polina.

"Ooh, evet, annemin ballı keki meşhurdur. Dün eve bir numune getirdik ama yakında daha fazlasını getirebiliriz. Semyon'un hoşuna gitmiş gibi görünüyor." Gülümsedim.

Rafail'in kaşları havaya kalktı. "Semyon'un *hamur* işi yediğini mi söylemek istiyorsun?"

Rodion ısıklık çalıyor. Onlara çenelerini söylemek için parmağını boğazımda gezdiriyorum ama tahmin edilebileceği gibi beni görmezden geliyorlar.

Anya yüzünde boş bir ifadeyle bana bakıyor. "Hayır mı?"

"Bir hamur işi. Kahvaltı için." Rafail, sanki az önce mor yeleli bir tek boynuzlu at aldığımızı söylemiş gibi başını sallıyor.

Anya şaşkın görünüyor. "Bu kadar büyütecek ne var?"

Ona göre sadece hamur işi. Kardeşlerim içinse tamamen farklı bir şey.

"Aslında hiçbir sorun yok," diye açıklıyor Rafail ona. "Sadece Semyon'un alışkanlıkları var. On sekiz yaşından beri elli beş gram protein de dahil olmak üzere mükemmel makro besin öğeleri içeren bir kahvaltıdan başka bir şey yediğini görmedim. Hile günleri? Semyon'un öyle günleri *yoktur*."

Neden bu konuda konuşuyorlar? "Bunun bu kadar açıklayıcı bir şey olduğunu bilmiyordum. Fikrimi değiştirebilirim."

Rodion homurdanıyor. "Görünüşe göre, doğru irin için-"

"Bu cümleyi bitir," diye onu karanlık bir şekilde uyarıyorum. Hemen şimdi, burada kışına tekmeyi basacağım ve herkesin önünde karımdan özür dileteceğim. O kelepçeler

ağzını kapatır ve başını sallayarak Anya'ya döner.

"Üzgünüm, sorun sen değilsin. Sadece-" Duraksıyor. "Hayır, kesinlikle sensin, ama bununla hiçbir şey kastetmiyorum."

Anya bana bakıyor. Omuz silkiyorum.

Büyükbabam üzerinde dengesiz bir şekilde doğruluyor. "İzin verirseniz biraz kestirmem lazım," diyerek dışarı çıkıyor. "Seninle tanışmak bir zevkti canım ve birlikte daha çok zaman geçirmeyi dört gözle bekliyorum."

Hepsi dağılmaya başlar.

Polina ellerini çenesinin altında birleştiriyor. "Amerikan tarzı hamur işleriniz var mı?" Polina, Romanov ailesinin ikamet ettiği New York'ta yaşıyordu.

Anya başını sallıyor. "Özellikle popüler olan New York usulü cheesecake'imiz var."

"Oh." Polina nefes alıyor. Anya utangaç bir şekilde bana gülümsüyor.

Anya'nın elini tutuyorum. "Yapacak işlerimiz var. Gidip Stefan'ı kontrol edelim." Diğerlerine dönüyorum. "Saat altıda."

Sadece Anya ve ben varız. Bu kadar kısa sürede bir şeyler oldu ve nasıl hissettiğimden emin değilim. Bu duygular genellikle aklıma gelmez.

"Yani benim evime gitmemiz gerekiyor," diyor dudağını ısırarak.

Onun evine geri dönmek istemiyorum. Onu *evimize* götürmek, yatırmak ve benim için ne kadar önemli olduğunu tüm ayrıntılarıyla göstermek istiyorum. Ama görev çağırıyor.

Ellerim sıkılaşıyor. Karımı mutlu etmek için dünyada kontrol etmem gereken, gücüm dahilinde olan birkaç şey var. Onu olumsuz anılarla dolu o bok çukuruna geri fikrinden nefret ediyorum.

"Birlikte gideriz ve kısa bir ziyaret olur. Ama evet."

"Eli'yi bulmak zorundayız," diyor aceleyle. "Bu işin mümkün olduğunca çabuk bitmesini istiyorum. Eğer onun suçu yoksa, Semyon... Tanrım..."

Başımla onaylıyorum. "Ne kadar erken gidersek o kadar iyi." Ailesinin evi muhtemelen gözetim altında. Bunun bir tuzak olabileceğinin farkındayım.

"Stefan bir süre daha burada kalabilir mi? Şimdi gidersek babam evde olmaz."

"Elbette öyle. Ben kardeşlerime hayatım pahasına güvenirim."

Başını sallıyor, derin bir nefes alıyor ve yavaşça bırakıyor. "Hadi yapalım şunu."

CHAPTER 16

ANYA

Kopolov ailesinin göz kamaştırıcı mutfağında, Semyon'un eline su dökemeyecek kadar sert bir ses tonuyla duruyorum.

"Stefan, Zoya'yı ve buradaki diğer insanları dinle," diyorum ona, kardeşimin pervasızca bir şey yapacağından ve Kopolovların bundan pek memnun olmayacağından korkarak. Rafail'in nasıl olduğunu biliyorum. Tanrım, Semyon'un nasıl olduğunu biliyorum.

Zoya gülümseyerek, "O iyi olacak," dedi. "Ya sen? Patlamış mısır yapıp film izleyeceğiz."

Stefan ona yan gözle bakıyor. "Süper kahramanları izler misin?" "Süper kahramanları severim. Örümcek Adam favorimdir."

Tabii ki Örümcek Adam'ın kendini küçümseyen tavırlarını ve inek ergen beceriksizliğini sevecektir. Buna bayılıyorum. Zoya'ya küçük bir gülümseme veriyorum. "Süpermen benim."

Semyon göndermeyi anladıysa bile belli etmiyor.

Stefan'dan ayrı kalmak hoşuma gitmiyor. Kısa sürede çok şey yaşadık ve bunun ona ne yapacağı konusunda endişeleniyorum. Ama sonra onu Zoya'yla birlikte izliyorum ve gülümsediğini görüyorum. Semyon'a baktığımda, hepimizi kararlı bir şekilde izleyişinde beni biraz olsun rahatlatan bir şey var.

"Nereye gidiyorsunuz?" Stefan soruyor, gözleri Semyon ve benim aramda gidip geliyor. "Kız kardeşimle mi?"

Kalbim. Benim küçük vahşî koruyucum. Semyon ona biraz sırıtıyor, neredeyse gülümsüyor. "Bulmamız gereken bazı bilgiler var ve ihtiyacımız olan şeylerin bir kısmının evinizde olduğuna inanıyoruz. Biz oradayken sizin için almamızı istediğiniz bir şey var mı?"

"Onunla eve mi dönüyorsun? Ben de geliyorum." Oh, Stefan.

Başımı sallıyorum. "Yapamazsın. Şu anda güvenli değil. Burada, korunduğun yerde kalmalısın."

"Benim için güvenli değilse, *senin* için neden güvenli olsun?"

Stefan'ın gözleri parlıyor, kavga etmek istediğinde ve başını belaya soktuğunda her zaman olduğu gibi. Semyon bir adım öne çıkıyor ve kardeşimle göz hizasında olacak şekilde eğiliyor.

" kardeşin güvende çünkü benimle birlikte."

Ve bunu iliklerime kadar hissediyorum, kalbime kazınmış. Ciddiydi. Her kelimesinde ciddi. bir yumru oluşuyor ve bunun kardeşimin korumasından mı yoksa... kocamdan mı kaynaklandığından emin değilim.

Eskiden onun yanında kendimi güvende hissedirdim. Ama sonra değişti. Yoksa değişti mi?

Ve ilk kez merak ediyorum... Belki de değişen *bendim*.

Belki de koşullarımız öyleydi. Çünkü şu anda mutfakta yanımda sevdiğim çocukla dururken, kalbimin küçük bir parçasının onu hala sevip sevmediğini merak ediyorum. Bunca yıldan sonra.

"Gidelim," diyor Semyon, elime uzanıyor ve parmaklarımı onunkilere geçiriyor. Avuçlarımız buluşuyor. Nefes almak zorunda kalıyorum.

"Semyon, eğer Eli kaçırıldıysa-"

"Evet, biliyorum," diyor Semyon alaycı bir ifadeyle. "Eğer bundan sağ çıkarsa, beni öldürecek."

Gülümsemekten kendimi

alamıyorum. "O zamanı

hatırlıyor musun?"

"Bizi kulübede sırlıslıklam bulduğu zaman. Tek yapmaya çalıştığım seni sıcak tutmaktı." Başını sallıyor. "Evet, hatırlıyorum."

Eli'nin Semyon'u *öldüreceğini* sandım. Daha önce kimseye vurduğunu görmemiştim ama Semyon'un çenesine tam isabet bir sağ kroşe indirdi.

Semyon'un dövüşebildiğini biliyordum; onu iş üstünde görmüştüm ve acımasız, hesapçı hareketleri bana kâbuslar gördürmüştü. Ama Eli söz konusu olduğunda, kendini savunmak için elini bile kaldırmadı.

Kardeşim ona inanmadı. Ona durması için bağırdım ve onu Semyon'un üzerinden sürükledim.

"Sana zarar verdi mi?" Eli sordu.

Canımı mı yaktı? Evet, canımı yaktı. Ama kardeşimin anlayacağı bir şekilde değil.

Dışarı çıkarken Semyon alaycı bir yarım gülümsemeyle, "Bunu birden fazla kez konuştuk," diyor. Asla gözlerine ulaşacak şekilde gülümsemez. Her zaman temkinli. Her zaman mesafeli.

"mı?" Ona merakla sordum. "Evet."

Semyon arabanın kapısını açtı. Otomatik pilotta arabanın koluna uzanıyorum, ne yaptığımı düşünmeden, alçak bir hırıltı beni donduruyor.

Oh. Doğru ya. O etraftayken kendi kapımı açmıyorum.

Kapının kilidini açmak için uzanıyor ve benim için açıyor. "Bu çok yakındı, Anya," diye uyarıyor. "Bana itaatsizlik edersen bu konuşmayı gerçekten yapmak istiyor musun?"

Lezzetli bir ihtiyaç beni pençelerken kıvranıyorum. Ona ısınıyorum.

Sürücü koltuğuna geçerken konuyu değiştirerek bana "Evinde ne arıyorsun?" diye soruyor. Arabası kusursuz, tertemiz ve tek bir toz zerresi bile yok. Her şeyi not ediyorum. Hemen çalışması, benzin deposunun dolu olması, gösterge panelinde bakım yapılması gerektiğini gösteren yanıp sönen ışıkların olmaması.

Neden şimdi bu ayrıntılara odaklandığımı bilmiyorum. Önemli olduklarını hissediyorum.

"Bilgisayarına ve geride bıraktığı telefonuna erişebileceğimizi umuyorum. Babam dışarıda olacak."

Yola çıkıp hızlanmaya başladığında Semyon'un çenesi geriliyor. "Babanı alkolik olmadan önce tanıyordum. Onu ayıkken de tanıyordum."

Pencereden dışarı bakıyorum. "Evet. Ben de."

Uzun dakikalar boyunca konuşmadık. "Genelde eve kaçta gelir?" "Daha sonra."

Saate bakıyorum. Muhtemelen iki saatimiz var. Eve yaklaştıkça sinirlerim yükseliyor, hayır. Eve değil. Artık orada yaşamıyorum. Bu konuda en ufak bir rahatlama yok.

Semyon'un içinde büyüdüğüm pisliği görmesini istemiyorum. Daha önce görmediği bir şey değil ama artık evli olduğum ve evinin neye benzediğini bildiğim için utanıyorum.

"Ellerini ovuşturuyorsun, Anya." İri eli dizimin üzerine gelip beni nazikçe sıkıştırdığında bir yanıt bekleyip beklemediğinden emin değilim.

Gergin bir şekilde dizime vurduğumu, boğazımı temizlediğimi ve saçımın bir tutamını çekiştirdiğimi fark etmemiştim. Gerçekten o da bunları fark etmiş miydi?

Eli uyluğumda yavaşça kayıyor, esniyor. Az önceki öpücüğü hatırlıyorum. Küçük bir kızken Semyon'un bu şekilde ilgisini çekmek için ne kadar kötü şeyler yapabileceğimi hatırlıyorum. Bana dokunması için.

"Beni bir kez öpmüştün," diyorum

sessizce. "Tanrım," diye küfrediyor.

Şaşkınlıkla ona göz kırpıyorum. "Ne?"

"Anya, tatlım, kendimi o kadar çok tuttum ki," diyor başını sallayarak.

Tekrar söylemesini istiyorum.

"Sana takıntılıydım ama sen benim için çok gençtin ve benim dünyam çok tehlikeliydi."

Ona yan yan bakıyorum ve elini bacağымda daha da ileriye

götürüyorum. "Şimdi yeterince büyüdüm mü?"

"Evet bebeğim, sen de en az kadar tehlikelisin."

Bebeğim.

Ben mi? Tehlikeli mi? Bakışlarını bana çeviriyor, gözlüklerinin arkasına gizlenmiş o güzel mavi gözleri. "Abartan biri gibi mi görünüyorum?"

Güm.

Kalbim.

Ophelia'dan bir mesaj geldiğinde telefonumla dikkatimi dağıtıyorum.

Ophelia

Geçen gün bana bahsettiğin kötü eleştiriyi almıştın ya?

Evet.

Ağladığım tek kişi Semyon değildi.

Ophelia

Sooooo. Ona ne olduğunu duydun mu?

Olamaz. Cevap vermeden önce Semyon'a yan gözle baktım.

Hayır mı?

Ophelia

Tüm vücudu alıda, Anya. Ya sana övgüler yağdıran şehrin karşısındaki küçük kitapçı? Bugün sosyal medyada birinin isimsiz büyük bir bağış yaptığını paylaşmışlar.

Gözlerimi Semyon'a dikiyorum. "Semyon," diyorum

uyarırcasına. "Mmm?"

Yutkunuyorum. "Bana o berbat yorumu bırakan pisliği dvdn m?" "şey, *doğrudan* değil..."

"Semyon!"

Kaşlarını çatıyor, kaşlarının arasında bir kırışıklık oluşuyor. "Kimse karıma bu şekilde davranamaz, Anya," diyor, sanki her şeyin doğal düzeni buymuş gibi. Ona göre, belki de öyledir.

Hayır. Belki değil.

Uzun dakikalar boyunca sessiz kaldım. "Ve bunca zaman," diyorum fısıltıyla, "benden nefret ettiğini sanıyordum."

"Senden *nefret* mi ediyordum? Benimle dalga mı geçiyorsun?" Başını sallıyor. "Sırf bu yüzden seni dizime yatırmak için şu anda arabayı kenara çekmeyi çok istiyorum."

Bakıyorum. Gözleri sanki gerçekten park edecek bir yer arıyormuş gibi yolun kenarına dalıyor. Nabzım yükseliyor. Aramızdaki gerilim hissediliyor.

"Bunu sonraya saklayalım," diye fısıldıyorum. "Yapacak işlerimiz var. Ayrıca, artık... ayığım."

"Farkındayım." Burnundan nefes alıp tekrar verişini izliyorum. Sonunda başını sallıyor.

"Senden nefret etmiyorum ve hiç etmedim. Seni incitmek istemediğim için kendimden uzaklaştım." Sesi alçalıyor. "Arada fark var."

Sessizlik içinde sokağıma dönüyoruz. Arabayı park etti. "Şimdi bebeğim, şu işi bitirelim de seni eve, kendime götüreyim."

Ona dönüyorum ve başımın omzuna düşmesine izin veriyorum.

Kimse karıma davranamaz.

İlk başta, ne yapacağını hatırlamıyormuş gibi donup kalır.

Sonra kollarını açtı. Başımı boynunun kıvrımına sokuyorum ve kolları beni sarıyor.

"Hoşuna gitti mi, Anya? Hoşuna gitti mi? Eğer öyleyse, bilmem gerek. Seni nasıl rahatlatacağımı öğrenmem gerek." Sesi yarı hırıltıya dönüşürken beni daha da yaklaşıyor, kollarını sıkıyor. "Gel buraya."

Sıcak gözyaşlarımı kırıştırıyorum, sesim titrek bir fısıltıya dönüşüyor. "Evet. Bunu sevdim." Gülümsüyorum. "Harika gidiyorsun. Tıpkı geçen gece yaptığın gibi."

Elini sırtımda gezdiriyor ve tüylerimi diken diken ediyor. "Bu benim de hoşuma gidiyor." Sesi neredeyse şaşırmış gibi çıkıyor.

Bu an, korktuğum bir rüya gibi kırılgan hissettiriyor. Gözyaşlarımı geri kırıyorum ve doğruluyorum.

Yapacak işlerimiz var.

"Hadi yapalım şunu."

"Evet," diyor boğuk bir fısıltıyla. "Hadi gidelim. Ama ne zaman istersen bu konuya geri dönebiliriz."

Elimde değil. Koltuğuma geri oturmadan önce eğilip onun dikenli, sakallı yanağını öpüyorum ve gelip benim için kapımı açmasına izin veriyorum.

Sonra evime gittiğimizi ve burada benimle olmasından nasıl nefret ettiğimi hatırlıyorum.

Semyon daireme baktığında karnımda bir şeylerin sıkıştığını hissediyorum. Buraya ilk kez gelmiyor ama acaba unuttu mu?

"Burada çok güzel bir iş çıkarmışsın, Anya. Büyürken nasıl olduğunu hatırlıyorum ve her yere kendi dokunuşunu kattığını görebiliyorum."

Hormonal olabilirim ama sanırım bu bana söylenen en güzel şeylerden biri olabilir. Bu dünyada geçmişinizi bilen çok az insan vardır - kardeşleriniz, anne babanız, bir çocukluk arkadaşınız. Ama Semyon... o onlardan biri. O biliyor. Ona asla güvenemememin nedenlerinden biri de bu.

"Teşekkür ederim," diyorum, gözlerimde parlayan yaşları görmemesi için ona sırtımı dönerek. Neyim var benim böyle? Duygusal bir bunalımdayım.

"Buranın her ayrıntısını hatırlıyorum ve ne kadar sıkı çalıştığınızı görebiliyorum."

Semyon'un bana ne söylediği ya da bana ne hissettirdiği hakkında bir fikri olup olmadığını bile bilmiyorum. O çok kopuk, çok klinik.

Olayları diğer insanların gördüğü gibi gördüğünü sanmıyorum ve onda en çok sevdiğim şeylerden biri de bu değil mi?

"Telefonu yatak odamda."

Semyon kaşlarını çatıyor ve ellerini ceplerine sokuyor ama cevap vermiyor. Arkamdan geliyor, her ayrıntıyı sanki yeri tespit ediyormuş gibi inceliyor.

Odaya gittiğimde, annemin "iç çamaşırlarım" dediği şeylerle dolu üst çekmecemi açtım. Çekmeceyi açıp pembe, beyaz ve siyah tonlarındaki yumuşak saten ve dantelleri karıştırıyorum... anneme ait *olmayan* birkaç şeyden biri. Bunların hepsi *benim*.

Seksi iç çamaşırları ve sütyenler giymeyi seviyorum; bunlar beni güzel ve özel hissettiriyor - sanki kimsenin bilmediği küçük bir sırrım varmış gibi. Ophelia'nın ailesinin bir giyim işletmesi var ve ne zaman indirime girseler beni oraya getirirdi. Ben oradan buradan bir şeyler seçerdim, babası da onları somun ekmek ve keklerle değiştirirdi.

"Doğru-" İşte o zaman Semyon'un bana baktığını görüyorum. Cümlenin ortasında donup kalıyorum ve ona meraklı bir bakış atıyorum. "Ne?"

"Geri alıyorum," diyor kaba bir fısıltıyla. "Neyi geri alıyorsun?"

"Sana kıyafetlerini geri getirmemeni söylemiştim. Şu çekmece... Boşalt onu. Eve gittiğimizde seni bunların her birinin içinde görmek istiyorum."

Elim ipek ve saten iç çamaşırlarının olduğu çekmeceye gömülü halde ona bakıyorum.

Ciddi mi bu?

"Pekala..."

"Telefonun var mı?" diye soruyor, sesi gergin. Beni tanıdığından beri pek değişmemiş olan çocuksu yatak odama bakıyor. Hâlâ en sevdiğim kitapların bulunduğu köhne kitaplığım, soluk pembe yorganım ve annemin beyaza boyadığı ikinci el mobilyalarım duruyor. Zaman içinde donmuş bir oda.

"Burada," diyorum, neden birdenbire kaskatı kesildiğini, bakışlarının ölümcül olduğunu merak ederek. "Sorun nedir?"

Bakışlarının yoğunluğuyla nabzım hızlanıyor.

"Sorun nedir?" diye hırlıyor. "Eğer beni buradan çıkarmazsan, ben-" Sözlerini ısırarak kesiyor ve başını sallıyor. "Seni çok uzun zamandır istiyordum. Kendimi tuttum Anya ve içimde ne kadar kısıtlama kaldığını bilmiyorum."

Gözlerimi kırıştırıyorum, sözleri omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. "Sen... sen beni istedin mi?"

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve bir an için, tek bir an için aramızdaki yıllar yok oluyor. Sadece Semyon, çocukluk hayalimdeki aşkım ve ben sadece onun en iyi arkadaşının kız kardeşiyim.

"Her zaman," diye fısıldıyor. "Ama *şimdi* yaptığım gibi değil. Sen çok gençken değil. Onu gömdüm, mesafemi korudum. Seni güvende tuttu. Ama şimdi yok

Seni o pembe yatağa yatırıp mahvetmemem için lanet olası bir sebep."

Ona bakıyorum, görevimiz unutulmuş. Ona olan nefretim uzak bir anı. Sevdığım tek adama bakıyorum ve onun sıkı sıkıya tuttuğu dizginlerini kıracağını bildiğim şeyi söylüyorum.

"Yap şunu."

Şakladığında içimden bir heyecan geçiyor. Beni kollarına alıyor ve bacaklarım ona sarılıyor, kollarım omuzlarına dolanıyor. Kalın siki bacaklarımın arasında titreşiyor ve seksim zonkluyor. Nasıl bir his olacağından korksam da onun için yanıp tutuşuyorum.

Dudakları kulağımın kabuğunu okşuyor. "Buraya girdiğimizde yüzünün nasıl düştüğünü gördüm. Bugün bu kapıdan girdiğin son gün olacak. Ama burayla ilgili son anının, üzerine titreyeceğin bir anı olmasını istiyorum Anya. Hafızana kazınan ve kendinden öncekileri silen bir anı."

Gözyaşlarımı geri kırıyorum. Enkaz gibiyim. Kollarım boynuna dolanıyor. "Semyon, zaten yaptın."

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve bu kez soğuk değil, alev alev yanıyor. "Soyun bebeğim ve bacaklarını aç. Seni tatmak istiyorum."

Ellerim titreyerek ve kalbim hızla çarparak kıyafetlerimi çıkarıyorum. Elleri benimkilerle buluşuyor, bana yardım ediyor. Sabırsız. İhtiyacım artıyor.

"Ellerini yanına koy, Anya." Eliyle dizlerimi birbirinden ayırıyor.

Çarpan kalbime rağmen itaatkâr bir şekilde dediğini yapıyorum. Gözlüklerini çıkarıyor. Katlıyor. Yataktaki bacağımın yanına koyuyor. Yere çöküyor ve bacaklarımı omuzlarına atıyor.

Aman Tanrım.

Bir de baktım ki gözleri kapalı ve sanki kontrolünü kaybedecekmiş gibi bir iniltiyle kokumu içine çekiyor. Sert, sahiplenici, tamamen kontrolcü kocamın sadece benim kokumla aklını kaybetmesi bile ağlamak istememe neden oluyor.

Cinsel organıma bir öpücük konduruyor ve kalçalarım sarsılıyor. Gözleri hınzır bir parıltıyla benimkilerle buluşuyor, dilinin ucu cinsel organımın arasına girerken bakışlarımı tutuyor.

katlanır.

Oh. Canım. *Tanrım*.

Hayatımda hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Kendimi savunmasız, heyecanlı ve çok ıslak hissediyorum. Ondan daha fazlasını istiyorum ama aynı zamanda saklanmak istiyorum.

Dilinin düz kısmıyla tekrar yalıyor. İnlemelerinin sesi odayı dolduruyor.

Duraklayarak, iç uyluğunu okşuyor. "Beni delirtiyorsun," diye homurdanıyor. "Senden başka *kimse* kontrolümü kaybetmeme neden olamaz, Anya. *Sadece sen*." Parmaklarıyla giriş yerimde iz sürerken dili klitorisimi buluyor. "*Khristos*," diyor inleyerek. "Çok ıslaksın. İstedğim şey bu, aşkım. Seni almadan önce benim için ıslanmanı istiyorum. Benim için hazır olduğundan emin olmalıyım."

Başım geriye düşüyor ve tekrar hislerime kapılıyorum. Yarığımın uzunluğunu yalıyor, bacaklarımı açıyor ve dilini göbeğime sokuyor. Lezzetli bir sıcaklık içime akarken kıvranıyorum. İnliyorum, kendimi bırakıyorum, sadece Semyon'un verebileceği zevke kapılıyorum.

Tanrım, *çok iyi* hissettiriyor. Gözlerim hala küçük bir kızken okuduğum kitaplarla dolu olan kitaplığın yanında geziniyor.

O zaman haklı olduğunu anladım. Burayla ilgili anılarım asla eskisi gibi olmayacak. Semyon yüzünden sonsuza dek değişeceğim - benim için kötü anılardan başka bir şey barındırmayan berbat dairemde, soluk pembe yatak örtümün üzerinde yaptığımız şey yüzünden.

Bunu unutmayacağım.

Biz.

O kadar tahrik oluyorum ki, dilinin her darbesi beni uçurumun kenarına itiyor.

"Bu nasıl bir his?" diye soruyor ve o zaman yönlendirme *istediğini* anlıyorum.

"Evet," diye fısıldıyorum emdiğinde ve çok fazla olduğunda parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. "Oooh, kolay. Evet, evet, böyle."

Dilinin düz kısmı tekrar emmeden önce bastırıyor ve klitorisimin etrafında dönüyor.

İlk zevk spazmının geldiğini, ihtiyacımın arttığını, kendimi kontrol etme yeteneğimin kaybolduğunu hissedebiliyorum.

"Ağzıma gel, bebeğim." Sıcak nefesi iç bacaklarımda iz bırakıyor. "Dilime gel. Seni duymak istiyorum. Kendini bırak, Anya."

Kalçalarım sarsılıyor, nefesim bir iniltiye dönüşüyor, dudaklarımdan tanımadığım bir çığlık kaçıyor ve sonra boşalıyorum. Doruk noktam o kadar sert ki kemiksizim, zevk vücudumun her hücresini harap ediyor. Görüşüm bulanıklaşıyor, nabzım hızla atıyor, elektrik dalgaları beni yıkıyor ve diğer her şeyi siliyor.

Beni mükemmel bir şekilde yalıyor, işi bittiğinde ve ben yarı bitkin bir şekilde yatağa sarktığımda, elinin tersini ağzının üzerinde gezdiriyor ve kalbimin göğsümde çarpmasına neden olan hınzır, nadir bir gülümsemeyle gözlerimle buluşuyor.

"Bunu sevdin," diyor gururla.

Tek söyleyebildiğim "Armph". Gerçek kelimelerden acizim.

Kemerini çözüpilmeklerinden çekiştirirken şaşkınlıkla onu izliyorum. Sonra pantolonunu çözüyor ve aşağı itiyor, kalın siki serbest kalıyor.

Onu içimde o kadar çok istiyorum ki resmen salyalarım akıyor.

Göğsümde gergin bir kıpırtı. Daha önce bir erkeği hiç bu kadar yakından görmemiştim, bu şekilde değil. Ophelia ve ben videolar, resimler ve internette okuduğumuz şeyler üzerine kıkırdamıştık ama bu bir sonraki seviye.

Hâlâ tişörtünü giyiyor ama sanki kumaş ona benim gibi tapıyormuş gibi kaslarının düzlemlerine yapışıyor.

"Seni yavaşlatmak için elimden geleni yapacağım,"

diye başlıyor. "Lütfen yapma," diyorum fısıltıyla.

"Lütfen."

"Tanrım," diye homurdanıyor, sonra ağırlığını üzerime verip şişmiş sikinin başını sırsıklam merkezime bastırıyor. Nefesimi tutuyorum ama o sadece başını sallıyor. "Nefes al, Anya," diyor, ağzını boynuma doğru eğiyor ve beni oradan öpüyor. Gıdıklandığım için kıkırdıyorum ama

beni hala ıslatıyor. "Bacaklarını aç. Rahatla. olma; gergin olamazsın."

Sesi o kadar yumuşak ve nazik ki, bu kadar soğuk olduğunu düşündüğüm adamdan neden nefret ettiğimi hayal etmek zor.

Aletin başını içime doğru kaydırıyor ve ben bir inilti çıkarıyorum.

"Acıdı mı?" diye soruyor, kendini tutma çabasıyla titreyerek. Başımı sallıyorum. "Birazcık."

"Tamam bebeğim," diye fısıldıyor kulağıma. "Daha iyi yapmama izin ver." İlk itiş hem acı hem de zevk veriyor. *Çok fazla zevk. Çok fazla. Çok iyi.*

Nabzım hızla atıyor. Bunun nasıl bir his olduğuna hazırlıksızdım. Kollarım boynunu sarıyor. İçimde hareketsiz duruyor, amımın duvarları onun sikini kucaklıyor. "İyi misin?" diye sessizce kulağıma soruyor.

Başımı sallıyorum. "Çok iyiyim," diye fısıldıyorum. "Ama hareket etmelisin, yoksa ölebilirim."

Ağzının köşesinin tekrar böyle kıvrıldığını görmek için her şeyi yaparım. Geçici gülümseme bir zafer gibi hissettiriyor. Soğuk stratejistim silahsızlandırıldı. Tekrar sokmadan önce geri çekiliyor, yavaş, kasıtlı bir ritimle içimde zevk dalgaları oluşurken inlememe neden oluyor.

Her hareketi beni daha derine çekiyor, zevk ve acıdan oluşan bir ritim oluşturuyor.

"Any," diye fısıldıyor.

Dünyam parlak parçalara ayrılırken tırnaklarım omuzlarını ısıyor. Doruk noktam beni kör ediyor, bunaltıyor, mahvediyor. İçime pompalıyor, birlikte boşalırken bir iniltiyle sıcak tohumunu döküyor.

Alnı benimkiyle buluşuyor. Nefeslerimiz birbirine karışıyor ve parmaklarımız birbirine dolanıyor.

Gözlerini önce gözlerinde kırılganlık parlıyor, ama ben görüyorum. Tadını çıkarıyorum. Ona değer veriyorum.

Soğuk cephenin altında saklı olan adam... yaralı, yük altında ama onu herhangi bir düşmanın yapabileceğinden daha fazla korkutan şeyi yapabilecek kadar yetenekli.

Omzuma bir öpücük kondurup beni pembe battaniyeye sarıyor.

Odanın dışında bir kapı açılıyor.

"Burası."

CHAPTER 17

SE8YON

ANYA PANİKLER ve pembe yorganı etrafında daha sıkı tutar.

"Babam," diye tıslar. "Semyon!"

"Giyin," dedim ona, silahımı çekerek. Yatak odasının kapısını açtım ve arkamdan kapattım.

Küçük bir yer olduğu için hemen Anya'nın babası Lazar'ın karşısına çıktım. Yalnız gelmedi.

"Burada ne halt ediyorsun?" Lazar hırlıyor. "Kopolov. Sana kızımı vermemin yeterli olduğunu sanıyordum."

"Anya ve ben buraya onun bazı eşyalarını almaya geldik." Soğuk bakışlarımı ortaklarına yöneltiyorum; kısa boylu, göbekli, yaşlı bir adam, Lazar'a bakmak için döndüğünde gıdıları sallanıyor. Diğeri kel, zayıf ve çelimsiz ama gözlerindeki soğuk vaat hariç. Bir bastona dayanmış, tuzağa yakalanmış bir hayvanı inceler gibi hafif bir merakla ikimize bakıyor. Arkalarında, hepsi de silahlı, iri yarı korumalar duruyor.

Umurumda değil. Hepsini nasıl alt edebileceğimi çok iyi biliyorum. Odayı tarıyorum ve çıkışları, korumaları, üzerimdeki ve elimdeki silahları gözden geçiriyorum. İçgüdülerim keskinleşiyor. Karımı buradan sağ salım çıkarmak için her birini öldürebilirim.

Bastonlu olan ilk giden olurdu. Piç kurusu bir ayağını cehenneme atmış gibi görünüyor. Çabuk ve kolay, dizine bir kurşun onu anında sakat bırakır. Göbekli olan mı? Yavaş. Bir dövüşte on saniye bile dayanamaz. Muhafızlar sorun yaratabilir ama kambur duruşlarından ve silahlarını tembelce tutuşlarından silahlı ama özensiz olabileceklerini anlayabiliyorum. Duruşları çok gevşek, bakışları odaklanmamış. Muhtemelen kafaları güzel. Hızlıca saldırır, en yakındakini etkisiz hale getirir, sonra da onun silahını kullanarak diğerini onlar ne olduğunu anlamadan ortadan kaldırırdım.

Ellerim iki yanımda seğiriyor. Onu koruyabilirdim. Bu süreçte ne kadar kan dökmek zorunda kalırsam kalayım onu koruyacaktım.

Eğer iş oraya gelirse. Gelme se iyi olur. O da herkes gibi buraya ait. Acaba onu duydu mu? Ben ona rıza gösterdiğim yanılsamasını vermeden çok önce evliliğini ayarladığını bilmiyor.

"Bize tuzak mı kurdun?" diye sorar bastonlu adam, Lazar'a ters ters bakarak. "Tabii ki hayır. Burada olacaklarından haberim yoktu."

Nefes alıyorum ve daha dik duruyorum. "Doğruyu söylüyor. Anya'nın birkaç eşyasını almaya geldik." Eli'n sözde kaçırılması olayına kimin karıştığına dair hiçbir fikrimiz yok. Tek bildiğim, bunu Lazar'ın yaptığı. Çocuklarını pazarlık kozu olarak gördüğü kesin.

Yatak odasının kapısı açılıyor ve Anya dışarı çıkıyor, tamamen giyinmiş, saçlarını ensesinde düzgün bir topuz yapmış, zarif ve dengeli. Yumuşak pembe yorganın üzerinde bekaretini aldığını asla bilemezsiniz.

Ona sarılmış görüntüsü hoşuma gitti, benim kendi küçük hediyem.

"Ne haltlar karıştırıyorsun sen?" Lazar ona hırlıyor. Yüzümü ona dönüyorum, damarlarımda kan kaynıyor.

"Karımla bir daha böyle konuşursan dilini keserim."

Kimse kımıldamıyor.

Lazar'ın sesi tehlikeli bir hakaret. "Evime gelip beni tehdit etmeye cüret mi ediyorsun?"

Neden herkes bunun bir tehdit olduğunu düşünüyor?

Başımı eğdim. "Kopolov Bratva'nın kraliçesiyle saygısızca konuşmaya nasıl cüret edersin?"

Bana doğru bir adım atıyor ama ben dilimi şaklatıp başımı sallıyorum. *Kopolov Bratva'nın kraliçesinden* bahsettiğimden beri diğer adamların hiçbiri kıpırdamıyor. Saygısızlığı yüzünden onu cezalandırmaya hakkım var ve onların müdahalesi bir savaş başlatabilir. Her hamlem dikkatli ve hesaplı.

Gardiyanlardan biri parmaklarını çıtlatıyor ve yaklaşıyor. "Ona bir parmağını bile sürersen," diye uyarıyorum, zihnimde tetiği çekerken bile sesim son derece sakin. "Ve o lanet elini keserim."

Oda sessizleşiyor. İyi oldu. Blöf yapmadığımı biliyorlar.

"Şimdi, burada olmanızın bir sebebi var mı?" Silahımı onlara doğrulttum.

"Burada yapmam gereken bir iş vardı."

"İş mi?" Anya başını sallayarak, "Çalışmak mı?" dedi. "Burada üzerinde çalışabileceğin bir şey yok. Neden gitmiyorsun ve işimizi bitirmemize izin vermiyorsun? Sonra sen ve ahbabların burada istediğinizi yapabilirsiniz." Başını dik tutuyor. "Stefan ve ben geri dönmeyeceğiz, böylece sonunda bize yaptırmaya çalıştığın gibi pislik içinde yaşayabilirsin."

Ona doğru bir adım atıyor, elini kaldırıyor. "Sırf evli olduğun için yapabileceğini sanıyorsun-"

Saniyeler içinde gömleğini avucumun içine aldım, kemikli bedenini mide bulandırıcı bir gümbürtüyle duvara iterken bayat nefesi yüzümdeydi. Eğilip dişlerimi gösteriyorum, kendimi zor tutuyorum. "Kızın için ateşin içinden geçerim. Onun için cehenneme gider ve yanarım. O kadın için yapamayacağım hiçbir şey yok ve bu, senden bir daha asla korkmamasını sağlamak için seni toprağa gömmek anlamına geliyorsa, bunu yaparım." Nefesimi bıraktım, nabzım hızlanmıştı.

"Hâlâ nefes alıyor olmanın tek nedeni," diye duraksayıp sözlerimi sindirmeye çalışıyorum, "çünkü anne ve babasının ölümünden beni sorumlu tutmasını istemiyorum."

Anya inlemeye benzer bir ses çıkarıyor. Koridordaki bir adam müdahale edecekmiş gibi araya giriyor.

"Semyon!" Anya arkamdan bağıyor. Biri beni arkamdan yakalıyor ama hızla kurtulup tek bir yumrukla muhafızı yere seriyorum. Bir başkası arkadan saldırıyor, botum iyi hedeflenmiş bir dropkick ile göğsüne çarpıyor. Taş gibi yere düşüyor.

Kimse kıpırdayamadan bastonlu adamı yakalayıp öne doğru itiyorum ve silahımı şakağına dayıyorum. Oda ölüm sessizliğine büründü. Onun elebaşı olduğu varsayımım doğru çıktı.

"Buraya girip bu saçmalığı yapabileceğini mi sanıyorsun?" Tıslıyorum, sesim alçak ama ölümcül. Bakışlarım kalan adamların üzerinde geziniyor. "Daha iyi bilmen gerekirdi. Bana dokunursan, lanet olası bir savaş başlatırız. Ne için?" Çenemi Lazar'a doğru salladım. "Bu şerefsiz yüzünden mi?"

Elimdeki adam şimdi titriyor, bastonu elinden kayıyor. Benimle göz teması kurmaya bile cesaret edemiyor. "İnsanlar benimle uğraşırsa ne olacağını anlat onlara," diye hırlıyorum.

Nefesi kesiliyor. "Bilmiyorduk- Bilmiyorduk-"

"Hayır mı?" Silahın namlusunu şakağına daha sert dayıyorum. "Artık biliyorsun."

Gerilim havada bir bıçak gibi asılı duruyor. Yanlış bir hareket ve işleri biter. Bu onların sonuncusu olacak.

"Adamlarını buradan çıkar," diye emrediyorum. "Bunu bitirmem için bana bir sebep vermeden önce."

"Evet, evet, elbette," diyor başını sallayarak. "Şimdi gidiyoruz. Herkes dışarı!"

Gözlerimin içine baka baka itaat etmeye çalışıyorlar. Sonuncusu da kapıdan çıkana kadar silahımı indirmiyorum.

Onlar gittikten sonra Anya bana bakıyor, alt dudağı titriyor.

"Bu çok yoğundu."

Ona acımasız bir gülümseme veriyorum. "Benim dünyama hoş geldiniz kraliçe. Hadi gidelim. Elektronik eşyaları topladın mı?"

Sözsüzce başını sallıyor. "Evet. Odadaki bir çantada."

Bir nefes veriyorum ve Rafail'e hızlı bir güncelleme yapmak için telefonumu çıkarıyorum. Silahımı uzaklaştırıyorum.

Şimdilik.

"Başka bir şeye ihtiyacınız olursa, hemen alın. Ve Anya?"

Duraklıyor, yeni keşfettiği bir saygıyla bana bakarken gözleri irileşiyor. Yoksa korku mu?

"O pembe yorganı eve götürüyoruz."

CHAPTER 18

ANYA

Kulübeye geri döndüğümüzde MATVEI bizi mutfakta karşılıyor. Masada oturmuş, kendisini taklit eden Stefan'ın karşısındaki bir bardak süte büyük kurabiyeler batırıyor. Karşısında oturan kocaman, güçlü olduğu her halinden belli olan adamı izlerken gözleri kocaman. Stefan'ın gerçek hayatta bir süper kahramanla tanıştığını hissettiğini hayal ediyorum.

Ha. Çok az şey biliyor.

Ama Matvei'nin gözlerindeki vahşi bakışla ilgili bir şey elimi Stefan'ın omzuna koymama neden oluyor.

Matvei sırtıyor. Bu beni daha iyi hissettirmiyor. "İhtiyacın olanı buldun mu?" Matvei Semyon'a soruyor.

Semyon alaycı bir gülümsemeyle, "Bu ve küçük bir ekstra bonus," diyor. Stefan'ın babamla orada neler olduğunu bildiği fikri karşısında olduğum yerde donup kalıyorum.

Semyon beni savunduğunda ve babamın canını yakacağına söz verdiğinde kalbimin nasıl sıkıştığını hâlâ hissedebiliyorum. Bir an için babam anneme zarar verdiğinde onun da olmasını diledim.

Hayır. Bu korkunç olurdu. Muhteşem ikinci
ama korkunç.

Belki o zaman annemin ölümü için onu suçlama ihtiyacı hissetmezdim. Bir
duygu seli beni boğduğunda gözlerimi kapatıyorum.

Bazen onu bu kadar çabuk affetmek anneme ihanet etmek gibi geliyor. Ama belki
de yanılmışımdır. Belki de yanlış değerlendirdim.

Semyon önce Stefan'a, sonra Matvei'ye bakar. "Seni sonra bilgilendiririm."
Bilgisayarı ve cep telefonunu Matvei'ye uzatıyor, Matvei'nin gözleri anında
heyecanla parlıyor ve hayalindeki oyuncağı eline almış bir çocuk gibi sırtıyor.
Matvei masadan sıçrayıp mutfak tezgahının yanındaki bar taburesine koşuyor ve
neredeyse ayaklarının üzerinde zıplıyor. Bir dakikasını bile boşa harcamak
istemeyerek hevesle düzenini kurar.

"Çok meşguldük," diyor Stefan sıkıntılı bir iç çekişle. Dudaklarımı birbirine
kenetliyorum ve bilgece başımı sallıyorum. "Bana patates ve havuç soydurdu ve
bir kase çorba içene kadar kurabiye vermedi." Yüzünü buruşturdu.

Zoya büyük bir tencereyi karıştırdığı ocaktan ona gülümsüyor. "Biliyorum, çok
kabayım. Kibarlık olsun diye sadece bir saniye istedin, değil mi?"

Gözleri kardeşime parıldıyor ve kalbimi acıtıyor. Tanrım,
çok gerginim.

Semyon, Matvei'nin omzunun üzerinden bakarken Stefan'a "Bu senin için iyi,"
diyor. "El emeği göğsünde kıl çıkarır."

Stefan gömleğinin altına gizlice baktığında bir homurtuyu bastırıyorum.

Matvei ekrana bakıyor, Semyon da onu izliyor. "Anasını-" Semyon Matvei'ye
ters vuruyor, o da hemen susuyor. Stefan gözlerini dikmiş bakıyor.

"Üzgünüm, evet. Dinle, bunun için çok daha fazla zamana ihtiyacım olacak.
Bunlar ağır bir şekilde şifrelenmiş," diyor Matvei başını sallayarak. "Ama
içimden bir ses
-Hayır. Hayır, öğrenene kadar bir şey ."

Bakıyorum, karnım ayak parmaklarıma kadar iniyor. "Günler mi?" Kuru dudaklarımı yalıyorum. "Ama eğer kardeşim tehlikedeysen, ben-"

Stefan sırtıtarak, "Ben iyiyim," diyor ve masanın ortasındaki tabaktan bir kurabiye daha alıyor. Tanrı'ya şükür, *kardeşimin* kendisinden başka kimseyi kastetmediği gerçeğini düşünmeyecek kadar genç ve kendine odaklı. Eli hakkında hiçbir şey bilmesini istemiyorum. Şimdi olmaz.

Ama nedense gözlerim sulanıyor ve boğazım .

"Anyay," diyor Semyon nazikçe, gözlüklerinin arkasındaki buz mavisi gözleri bana sabitlenmiş. "Alabileceğin tüm bilgileri hemen almak istediğini biliyorum. Ama söz veriyorum, o anlık bir tehlike içinde olamaz. Eğer onu koz olarak kullanıyorlarsa, sağlıklı olmasına ihtiyaçları olacak. Bir süre rahatsız olabilir ama yaşayacaktır."

Başımı sallıyorum. Çok mantıklı.

Semyon duvardaki saate bakar. "Bir saat içinde zorunlu aile yemeği var." Zoya'ya bakarak kollarını sıvamaya başladı. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Zoya onu tabakları dizmeye yönlendiriyor ve Stefan'la beni de salata hazırlamaya koyuyor. Burası nefis kokuyor.

Zoya ocaktaki tencereyi karıştırıp kaynatırken biz sıcak ve rahat bir sessizliğe gömüldük. Stefan Zoya'ya yardım ediyor, Semyon ve ben de yan yana durup doğruyoruz.

Kopolov ailesinin sunduğu her şeyden keyif aldığım için bir parçam kendimi hain gibi hissediyor.

Ve bir parçam, aile ve evin tanıdık rahatlığını ne kadar derinden özlediğim için ağrıyor... tıpkı bunun gibi.

Semyon yaklaşp eğiliyor, sesi alçak ve yumuşak, ağzının kenarından şakacı bir gülümseme geçiyor. "Mutfak becerilerinin kapsamlı özgeçmişinin bir parçası olduğunu bilmiyordum. Yeteneğinin fırıncılıkla bittiğini sanıyordum. Bıçakla ilgili dikkat etmem gereken başka yeteneklerin olduğundan endişelenmeli miyim?"

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Sadece bu sebzeler gibi mükemmel bir şekilde dilimlenmekten endişeleniyorsanız. Özellikle mandolin ve doğrayıcı kullanmakta ustayımdır. Göstermemi ister misin?"

"Bu bir tehdit mi yoksa davet mi?" diye fısıldıyor kulağıma, sesi umut dolu.

"Evet," fısıldıyorum.

Külotum ıslanıyor. Kalçalarımı birbirine kenetliyorum, çocukluğumun yatak odasındaki küçük yatakta yaptıklarımızın anısıyla bir uyarılma seli yaşıyorum. Elleri saçlarımda, ağzı bacaklarımin arasında, dili kışkırtıcı bir mükemmellikle girip çıkıyor.

Aman Tanrım.

Mutlak coşkunun anısının aileme olan sadakatimi tehdit etmesine nasıl izin verebilirim?

Semyon bıyık altından kıkırdıyor ve içimi bir heyecan kaplıyor.

"Dikkatli ol, küçük Anya," diyor yumuşak bir sesle, sesi alçalarak. "Beni sınamaya devam edersen, benim de sana öğreteceğim birkaç şey olabilir."

Ağzım kurudu ve nabzım heyecanla atıyor.

Bunu bu kadar istememeliyim. Kardeşim orada. Ben onun kız kardeşiyim.

Bu Semyon.

Benim kocam.

Ellerimiz birlikte çalışıyor ama aramızdaki elektrik gerilimi vızıldıyor.

"Ahhh." Matvei başını sallıyor, parmakları klavyenin üzerinde uçuşuyor. "Babana gel, orospu çocuğu."

Semyon ona bir havuç fırlatır ve kafasının arkasına vurur. Matvei inliyor ve bir özür mırıldanıyor.

"Hey!" Aynı anda hem kıs kıs güldüm hem de irkildim. Bu hiç iyi hissettirmedi. "İyi nişan alıyorsun."

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve omuz silkiyor. "Hiç ıskalamam."

Rodion içeri giriyor ve Stefan'a diğerleri masayı hazırlarken yakalamaca oynamak isteyip istemediğini soruyor. Stefan'a iyi davranmaya mı çalışıyor yoksa işten mi kaçmaya çalışıyor anlayamıyorum.

Diğerleri yiyecekleri getirip masayı hazırlarken, Semyon'un nefesi kulağımda sıcak. "Söyle bana, küçük Anya. Ailemle birlikte akşam yemeği yiyeceğiz. Beni hâlâ içinde hissediyor musun? Döllerimin amından sızdığını hissediyor musun?" Gözlerim dalgalanarak kapanıyor, hissizleşirken dünyayı kapatıyorum. "Söyle bana, Anya. Çünkü hâlâ tadını alabiliyorum."

Başımı sallıyorum, yanaklarım kızarıyor.

Onu hala hissedebiliyor muyum? *Evet, hissedebiliyorum.*

Herkes odun işinden çıkmış gibi görünüyor. Uzun boylu, zarif Yana. Kocası bariz bir şekilde kayıp. Kardeşine, onu işlerine karıştırmaması için söz verdirdiği söylendi. Zoya, Semyon sonunda elini onun omzuna koyana kadar masadan mutfağa koşturup duruyor.

"Burada masayı hazırlamaya yardım edecek yeterince insan var. Her şeyi tek başına yapmayı bırak."

Bana utangaç bir gülümseme veriyor.

"Haklı," diyorum ona nazikçe. Onlar için kendini yormuş gibi görünüyor ve en küçüğü o. Çocukluğunu hâlâ hatırlıyorum. Şimdi kaç yaşında? Üniversiteye gittiğini biliyorum.

Matvei Semyon'la sakın bir konuşma yaparken yemeği masaya koyuyoruz ve ben Stefan'ı içeri getirmek için ön bahçeye gidiyorum.

"Yemek hazır," diye sesleniyorum.

Bir yanım Rafail her şeyi yoluna ne yapması gerekiyorsa yaparken her gece buraya gelmek zorunda kalmaktan hoşlanmıyor ama bir yanım da Stefan'ın bir ailesi olduğunu görmekten mutlu. Aile yemeği. Bunu en son ne zaman yapmıştık?

Stefan başını sallıyor. "İçeri girmek istemiyorum. Aç değilim," der meydan okurcasına.

Ugh. Şu anda Stefan'la yüzleşmek istemiyorum. "Stefan." Sesim bir uyarı niteliğinde, tam da Semyon arkamdan yaklaşırken.

"O sormuyordu. Kardeşin ne derse onu yap," diyor ve kardeşimin söz dinleyeceğinden emin bir şekilde dönüp uzaklaşıyor. Stefan teneffüsün sonunda azarlanmıŝ bir okul çocuğu gibi içeri giriyor.

Semyon'un insanları zahmetsizce hizaya getirmesi neredeyse  ileden  ıkarıcı. Sanırım işin çoğunu itibarınız yaptığınızda bu tür bir otorite doğal olarak geliyor.

Yemek sırasında yorgunum, bazı konuŝmalara zar zor dayanıyorum. Semyon yanıma oturdu. Eğilerek kulağıma fısıldıyor: "Yorgun görünüyorsunuz Bayan Kopolov. Neden acaba?"

Yanaklarım kızarıyor ve yüzümü büyük bir kadeh ŝaraba gömüyorum, ki bu kesinlikle yorgunluğuma yardımcı olmuyor.

Stefan, daha önce gerçekten a  olduğunu kabul etmeyi reddetmesine rağmen yemeği iŝtahla mideye indirir. Tabağı boŝaldığında, Semyon sözünü sakınmadan ona bir tabak daha verir.

 tiraz etmek için ağzımı açıyorum. O hiç bu kadar yemezdi ve ben onlara y k oluyormuŝum gibi hissediyorum. Semyon elini koluma koyuyor.

"Herkes'e yetecek kadar yiyecek var, Anya," diyor kulağıma sessizce. "Burada endiŝelenmen gereken bir şey yok." Stefan'a başıyla işaret ediyor. "Stefan, dirseklerini masadan kaldır lütfen."

Stefan daha uzun oturuyor, gözleri kocaman. Őarabımdan bir yudum daha aldım. Telaŝlandım. Minnettarım.

Kafam karıştı.

Semyon kolunu sandalyemin arkasına doluyor. Yakınlığı içimi ürpertiyor, özellikle de eğilip fısıldadığında, "Bugünü asla unutmayacağım. Ve bu gece seni yatırmak için sabırsızlanıyorum. Çok yorgunsun."

Sonra ŝakađıma bir öpücük kondurdu. "Uyumana yardım edeceğim."

Yanaklarım kızarıırken, "Eminim kızaracaksın," diye mırıldanıyorum. Sesinin tenime değmesi bir sözün hayaleti gibi. Sözlerinin sıcaklığı

içimde alışılmadık bir çırpınış

kıvılcımlanıyor. Yavaş yavaş buzlar erimeye

başlıyor.

"Stefan," diyor Semyon sessiz bir düzeltmeyle, kardeşim yine dirseklerinin üzerinde masaya yaslandığında. Dik oturduğunu gösteriyor. Yanaklarım utançtan yanıyor. Ama Semyon, her zamanki soğukkanlılığıyla, ağabeyim üzerinde otorite sahibi olmuş gibi araya giriyor.

Hem sinirlerimi bozuyor hem de içimi sıcaklıkla dolduruyor. Bunu açıklayamam.

"Bunu ben halledebilirdim," diye fısıldıyorum nefesimin altında. "Onunla her zaman sen ilgilenmek zorunda değilsin."

Semyon'un dudakları seğiriyor ve gözleri benimkileri yakıyor. "Biliyorum. Elbette yapabilirsin," diye fısıldıyor, nefesi kulağımda ılık. "Ama senin bu kadar heyecanlanmanı izlemek hoşuma gidiyor. İşleri... ilginç kılıyor, değil mi?"

Küçük bir gülümsemeyi bastıramadığımı fark ediyorum. Düğmelerime nasıl basacağını biliyor. Hepsine.

"Tatlıyı atlayacağız. Aile yemeği olayından bıktım artık. Seni eve götürmek istiyorum," diye fısıldıyor Semyon. "Kardeşine bulabildiğim tüm yayın servislerinin yüklü olduğu bir tablet aldım. İsteddiği her şeyi izleyebilir. Dolu dolu bir gün geçirdi, değil mi? Yemek. Egzersiz. Sıkı çalışma. Bence biraz dinlenmeye ihtiyacı var." Uzun, kalın parmakları elimin üzerinde geziniyor. Üzerlerindeki dövmelere takıldım. Neden bu kadar seksi? "Sence de öyle değil mi?" diye soruyor sessizce.

zorlamak, test etmek, birlikte oynamak istiyorum. "Sanırım tatlı

istiyorum." Bakışları üzerimde kararıyor. "Sana ne istersen getiririm."

"Ama ben Yana'nın yaptığı çikolatalı turtayı istiyorum."

"Doğru," diyor Semyon, ama ondan dalga dalga yayılan gerilimi hissedebiliyorum, kalçalarımı sıkan, onu koparana kadar itmek istememe neden olan o zar zor dizginlenen enerjiyi. Nefis. "İşte anlaşma, bebeğim," diyor, sesi alçak ve sert. "Burada oturup o tatlıyı yiyebilirsin. Seni eve götürdüğümde soyacağım, dizime yatıracağım ve güzel kıcını kırmızıya boyayacağım, böylece önümüzdeki lanet hafta boyunca her oturduğunda beni hissedeceksin. Kulağa nasıl geliyor, küçük Anya?"

Nabzım o kadar yüksek atıyor ki fısıldadığımda kendi sesimi zar zor duyuyorum, "Seeneklerim olduğunu söylemiştin. İki numaralı kapının ardında ne var?"

Dudakları yavaş ve tehlikeli bir gülümsemeye dönüşüyor. Kirli vaatler parıldıyor dudaklarında, kibar kızların istemiyormuş gibi davrandıkları türden şeyler. Kontrol edemediğim o delici soğukluk yerine gözlerinin böyle ısınması hoşuma gidiyor. Kimi kandırıyorum ki? Hepsinden hoşlanıyorum.

"İki numaralı kapı," diyor kısık bir fısıltıyla, sesi boğuk, "tatlıyı atlıyoruz. Yanımızda getiririz. İyi geceler diyorsun. Seni eve götüreceğim, tatlıyı yedireceğim ve sonra kalçalarını açıp *benimkini* yememe izin vereceksin."

Nabzım aşırı hızlanıyor, karnımda sıcaklık birikiyor. Bunları burada, ailesinin önünde, kardeşimin önünde konuşması çok yanlış. Hiçbiri onu duymuyor ama yine de kalçalarımın arasında onun canlı bir resmini çizmesi doğru değil.

Eli sandalyemin arkasından kalkıyor, masanın hemen altına kayıyor, parmak uçları kalamda geziniyor. Aman Tanrım. Daha ağır nefes alıyorum ve Rafail şarap bardaklarını yeniden doldurmaya gittiğinde, ne kadar telaşlandığımlı fark etmemesini umarak benimkini doğal bir şekilde ona doğru kaldırıyorum. Semyon'un eli kalamda müstehcen bir yere doğru ilerlerken koltuğumda kayıyorum. Isı birikiyor ve amım zonkluyor. Utanç ve ihtiyaç arasında gidip geliyorum.

Semyon kulağıma, "Uyarıldığın zaman çok güzel oluyorsun," diye fısıldıyor. "Yanaklarındaki o güzel pembe kızarıklık..."

Etrafa bir göz attım. Herkes hala kendi konuşmalarına dalmış, görünüşe göre ikimizin arasındaki gerginliğin farkında değiller.

"Tamam ama ben tatlıyı severim," diye fısıldadım. "Evde hâlâ biraz yiyebilir miyiz?"

Gözleri parlıyor. "Ne istersen."

Ağızım cevap vermek için açılıyor ama Stefan sözümü kesiyor. "Turta istiyorum," dedi. "Turta alabilir miyim?"

Ona gülümsüyorum ve Semyon'un elini yavaşça kendimden uzaklaştırıyorum. "Bir dilim turta isterim."

Semyon'un dudakları inceliyor. "Kararını verdin," diyor, sesi ikimizin arasında kalacak kadar yumuşak. "Hâlâ oturabiliyorken pastanın tadını çıkar."

Ona gülümsüyorum, kalbim küt küt atıyor. On sekiz yaşındaki genç ve saf halimi düşünüyorum. Semyon benden büyük ve güçlüydü. Bunu asla açıklayamazdım ama bana karşı sertleşmesi vücudumda her zaman açıklanamaz bir sıcaklık yaratırdı. Şimdi onu tekrar böyle düşünmek -komuta , acımasız, sorumlu- içimde beklenti ve gerginlik yaratıyor. Stefan'a bir dilim turta servis etmeye odaklanırken yanaklarım kızarıyor, ancak Semyon'un gözlerinin üzerimde olduğunun farkındayım. Bakışları bir dokunuşun hayaleti gibi geliyor.

Bu gece... unutulmaz .

"Bilgisayarla ne kadar zamana ihtiyacın var?" Semyon Matvei'ye sorar.

Başını iki yana sallar. "En az bir hafta. Aşılması gereken büyük güvenlik duvarları var. Biraz ilerleme kaydettim ama bu bir yumurtanın ilk çatlağı gibi. Henüz gerçek anlamda bir şey olmadı. Yüzeyi ne kadar kırabilirsem o kadar ilerleyebiliriz.

"Şimdiye kadar bazı ilginç bilgiler buldum," diye ekliyor. "Ama bunları daha sonra görmeniz için bırakacağım. Daha fazlasını öğrenene kadar bir şey söylemek istemiyorum."

"Anya," diyor Yana merakla, dikkatimi Semyon'dan uzaklaştırarak. "Bir hafta sonra oldukça büyük bir etkinliğimiz var."

Gençliğimde Semyon'un sürekli bir etkinlikten diğerine koşturduğunu hatırlıyorum. Hayattan daha büyük yaşırdı ve ben onu çok kıskanırdım. Onun dünyası benimkinden çok daha büyük görünüyordu.

"Herkesin bunun için giyinip kuşanması bekleniyor. Zoya ve ben elbise almaya gidiyoruz. Belki sen de bize katılabilirsin?"

Sanki burada işlerin nasıl yürüdüğünü çok iyi biliyormuş gibi gözleri ağabeyininkilerle buluşuyor. Semyon arkasına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözlüklerinin arkasından gözleri hafifçe kısılmış.

" değil," diyor. "Ama her yanında iki muhafız olacak." Yana itiraz etmek için ağzını açıyor ama Zoya ona dik dik bakıyor.

"Altı muhafız mı?" Yana inanamayarak söylüyor. "Şu anda ciddi misin?"

"Ciddiyim."

"Semyon haklı," diye ekliyor Rafail, sesi sert. "Bir savaşın eşiğindeyiz. İttifakların nerede durduğunu bilmiyoruz. İşimizi şansa bırakmayacağız."

Sonra başını sallayarak, "Dışarı çıkmaya izin verdiği için bile şanslısın," diye mırıldandı.

Bir savaş... Bir savaşın eşiğindeyiz ve ailem bunun merkez üssünde. Stefan'a bakıyorum, keyifle turtasını yiyor. Neyin tehlikede olduğu, Eli'nin tehlikede olabileceği hakkında hiçbir fikri yok.

Ama her şeyi güvende tutmalıyız. Onun için. Buradaki tüm çocuklar için. Gelecek nesiller için.

Semyon'un eli uyluğumda esniyor.

Bunu tek başıma yapmak zorunda

değilim.

CHAPTER 19

SE8YON

Eve döndüğümüzde karım için çok güzel planlarım var ama hem o hem de Stefan yolculuk sırasında bayılıyorlar. Çok yorgunlar. Onu uyandırmaya kıyamıyorum.

Uyurken daha genç görünüyor, kaşlarının arasındaki kırışıklık rahatlamış, gözlerinin arasındaki o endişe çizgisinden kurtulmuş. Keşke onu yatıştırabilseydim. Keşke daha iyi hale getirebilseydim.

Bunu nasıl yapacağımı, onun ihtiyacı olan şeyi nasıl olacağımı bilmiyorum. Bazen bunu yapıp yapamayacağımı bile merak ediyorum. Duygular, bağlantı... Sanki hiç öğrenmediğim, anlayamadığım bir dil gibi. Ne zaman yaklaştığımı düşünsem, o benden uzaklaşıyor ve ben de kaderimin bu işte başarısız olmak olup olmadığını sorguluyorum. Ama pes edemem.

Yorgunluk göğsümde ağırlık yapıyor, park ettiğimizde gözlerim ağırlaşıyor. kurşun gibi, ama dinlenecek zaman yok. Eli hakkındaki cevaplar altında. Eğer kaçırıldıysa, onu bulmamız gerekecek ama bu savaşın sadece bir parçası. Kız kardeşini kaçırdığımı öğrenirse.

O köprüye geldiğimde geçeceğim.

Keşke ona annesinin ölümüne neden olan her durumu anlatabilseydim. Küçük yumruğunu masaya vurduğu, sesinin titrediği, mutfaklarında yaptığımız o konuşmayı hala hatırlıyorum.

"Onu bu işe bulaştıramazsın," dedi gözleri parlayarak. "Buna izin vermeyeceğim, Semyon. Senin kim olduğunu biliyorum. Ailenin kim olduğunu biliyorum."

Anya'nın gözleri annesine çekmiş.

Bilmediği şey, kardeşinin zaten ne kadar borç içinde olduğuydu. Kardeşini ailemin işinden uzak tutmak için ne kadar çok konuşma yaptığını - yalvardığını, tehdit ettiğini - elimden gelen her şeyi yaptığını bilmiyordu. Herkesin işinden.

Rafail sırf ailelerine ne yapacağını bildiği için onunla ilişkiye girmezdi. Ama Moskova dışındaki tek Bratva biz değildik.

Anya'nın eninde sonunda tüm hikayeyi bilmesi gerekecek. Tek hatırladığı annesinin kardeşini Bratva'dan uzak tutmam için bana yalvardığı ve benim de onlara sırtımı döndüğüm. İşte o zaman her şey dağıldı. Altı ay sonra, Eli borç içinde boğuluyordu. Annesi benimle yüzleşti, çaresizdi, yalvarıyordu. Öfke alevlendi ve sonra... yere yığıldı. Bir anda kalp krizi geçirdi. Hiçbir uyarı yoktu. Onu kurtaramadık.

Hiçbirimiz yapamadık.

Anya beni suçladı. Ben de kendimi suçlardım.

Uyanır ve kafası karışmış bir halde etrafına bakınır. Yanağında emniyet kemerinin tenine baskı yaptığı yerde belli belirsiz bir çizgi var. Şirinmiş.

"Evde miyiz?" diye soruyor küçük bir sesle.

Evim. Buraya ev dedi. Göğsümde alışılmadık bir sıcaklık yayılıyor.

"Evet, daha yeni geldik." Sessizlik aramızda havada asılı kalıyor. "Ne kadar yorgun olduğunu biliyorum. Seni içeri taşıyabilirim ve Stefan için geri gelebilirim-"

Başını iki yana sallar. "Yürüye bilirim. Onu burada bırakmak içime sinmiyor."

Evimin etrafındaki güvenliğin ne kadar kapsamlı olduğu, birinin bize gerçek bir tehdit oluşturması bir yana, mülküm girmesinin neredeyse imkansız olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Ama kararına saygı duyuyorum.

"Onu yukarı çıkaralım."

Stefan'ı ikinci kez kollarıma aldığımda gözlerini üzerimde hissediyorum. Ne düşündüğünü merak ediyorum. Arabaya yaslanıp beni izlerken nefesinin neden biraz kesildiğini merak ediyorum.

"Neden Zoya'nın eve gönderdiği turtayı almıyorsun?" enemi arka koltuğa doğru salladım. Stefan'ı odasına taşıırken o da sessizce arkamdan geliyor. Önceden toparlanmıştı, genç bir çocuğun gelişigüzel çalışmasıyla. Ama çaba göstermiş.

Onu yatağa yatırıyorum ve Anya onu uykuya hazırlamama yardım ediyor. Ayakkabılarını ıkartıyoruz. Sessizce alışıyoruz. O çarşafları indirirken ben onu kaldırıyorum. Ben onu tekrar yatırırken gözlerimiz küçük kardeşinin uyuyan bedeninde buluşuyor ve o da onu yatırıyor.

Bu kadın ocuklarımin annesi olacak. Daha iyisini seçemezdim.

Ama bir çocuğu sevmek için gerekenlere sahip *miyim*? Kendi ihtiyaçlarımin ötesini düşünebilir miyim? Karşılaştığım zorlukları biliyorum. Kim olduğumu ve bana Buz Kralı diyen fısıltılı sesleri biliyorum.

Başka bir insanı gerçekten sevebilir miydim?

Kardeşinin uyuyan bedenine bakıyorum. Onu çok az tanıyorum. Onu sevdiğimi söyleyemem... henüz.

Ama yapabilir miydim?

Kapıyı arkamızdan sessizce kapatıyoruz ve onunla yatak odasına kadar yürüyorum.

"Bu gece yatağımda uyumak istemiyorum," diyor esneyerek ve gözlerime .

"Güz el," diye fısıldıyorum. Ona uzanıyorum ve onu kendime çeviriyorum, sonra avucumu sırtının küçük kısmına doğru kaydırıyorum ve onu kendime ekiyorım. Alnından öpüyorum ve parmaklarımin hafifçe boynunun arkasına geçiriyorum çünkü görünüşe göre

Bunu yap. "Çünkü seni yatağında istiyorum. Şu anda yorgunsun. Biraz dinlen. Sonra konuşuruz."

"Beni cezalandırmakla dalga geçiyordun o zaman?" diye soruyor, gözleri muziplikle dans ediyor.

Başımı salladım. "Alay ediyormuş gibi mi konuştum?"

Dizlerimin üzerinde kıvrandığını düşününce aletim anında sertleşti.

CHAPTER 20

ANYA

Karnımda SİNİRSEL HEYECAN FIRTINALARI.

Onunla aynı mekânı paylaşmak, yakınlığa doğru atılmış bir adım gibi geliyor. Yorgunluk halimde bile ayrıntıların, odasının kişiliğinin bir uzantısı olduğunun farkındayım - yapılandırılmış. Minimalist. Titizlikle düzenlenmiş. Abanoz ağacından çelik ve cam aksanlara kadar odanın her unsuru bilinçli ve hassas. Sade nötr tonlardaki yüksek kaliteli nevresimler bile.

Tüm bu geniş alanda tek bir kişisel dokunuş bile yok. Tüm oda sade, tıpkı onun gibi, ancak gömme aydınlatma sıcaklığı filtreliyor.

"Eşyalarımı buraya sen mi taşıdın?" Benim odamda bulunan beyaz diş fırçası, pembe bornoz ve terliklerin burada olduğunu fark edince merakla soruyorum. Ona meraklı bir bakış atıyorum. "Geleceğimi biliyordun."

"Eninde sonunda yapacağınızı tahmin etmiştim," diyor. "Ama hayır. Bunlar aynı değil. Kopyalarını satın alıp buraya getirttim." Omuz silkiyor. "Belki bir ileri bir geri gitmek istersin diye."

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama ne söyleyeceğimi unutuyorum çünkü o... soyunuyor. Bakışlarım mürekkepli ellerine takılıyor, hareket ediş biçimlerinden büyüleniyorum - sabit. Kasıtlı. Onlarda kalbimi göğsümde döndüren bir şey var. Çocukken böyle dövmeleleri yoktu. Hayır, dövmele ve yara izleri iktidara gelişinin habercileri, acı ve vahşetin şekillendirdiği bir yolculuğun hatırlatıcılarıydı. Bu eller bir ömür boyu savaştı ve o henüz otuz yaşında bile değil.

"Yatmaya hazırlan, Anya. Uyumaya ihtiyacın var. Uzun bir gün geçirdik." Sanki uzun *bir ay* geçirmişim gibi geliyor.

Yıl mı?

Ömür
boyu mu?

Ama o haklı. Biraz uyumam lazım.

Gömleğini silkiyor, sonra kirli çamaşırların olduğu sepete atmadan önce katlıyor. Daha önce kimsenin çamaşırları sepete atmadan önce katladığını görmemiştim ama onunki tam yerinde.

Pekala. Eğer benim önümde soyunabiliyorsa, bu oyunu oynayabilirim.

Anneme ait olan elbise üstünü omuz silkerek çıkardığımda, sanki benliğimin bir parçasını -çocukluğumu, annemin anısını- atıyormuşum gibi hissediyorum. Eski evimden ayrılmadan önce dolapta kalan kıyafetlerden en sevdiğim birkaçını seçtim. Bu bluz... Fırını açtığımız gün bunu giydiğini hâlâ hatırlıyorum. Onu yatıştırmak ve fark edip etmediğini görmek için başımın üzerine çekiyorum ve çamaşır sepetine koymadan önce katlıyorum.

Bakışları erimeye başlar.

"Onu saklayacağım."

"Tabii ki saklayacaksın."

Arzusunun nasıl alevlendiğini ve aletinin pantolonunun içine nasıl girdiğini görmemiş gibi davranarak arkamı dönüyorum. *Ha.*

Sonra, eteğimin fermuarı. Sırtımı ona dönerek aşağı çekiyorum. Eski moda, biliyorum, ama aynı zamanda annemindi, bu yüzden seviyorum.

Onu özlüyorum. Onu çok özlüyorum. Onu toparlayıp çamaşır sepetine atıyorum. İrkildi.

Ani hareketten mi, yoksa giysilerin toplanmış olmasından mı? Stefan'a öğrettiği ilk şeylerden birinin odasını temizlemek olmasına şaşmamalı.

Külotum ve sütyenimle önünde duruyorum - belli ki çıkarmayı hayal ettiği güzel, iyi oturmuş giysiler.

Zor yutkunuyorum.

"Bunun için zamanımız yok," diyor kısık bir sesle.

"Yatmaya mı hazırlanıyorsun?" Masumca sordum. Çok yorgunum. Gözlerim ağırlaşıyor ama içimde bugün olanları hatırlatan bir adrenalini dolaşıyor. "Gidecek bir yere mi?"

Gözlerini bana diyor ve dudaklarını yalıyor.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Sorumluluk sahibi olmaya çalışıyorum Anya ve seni gibi günün her dakikası becermiyorum. Ama inan bana, o şeytani kovmuş olmaktan çok uzağım."

İçimde bir heyecan dolaşıyor. Meme uçlarım sertleşiyor.

"Bu konuda yardımcı olabilirim." Kasların sert düzlemlerine, çarpıcı mürekkebe baktığımda ağzım sulanıyor. Bir adım daha yaklaştığımda, Süpermen'i andıran bakışları beni olduğum yere mihliyor.

Bunu yapmamalıydım. Ama ona ulaştığımda ve kıkırmı avuçlamadan önce elini sırtımın küçük kısmına kaydırduğunda, nedenini unutuyorum.

Büyük, sert avuç içleri kıkırmı kavırıyor ve bir bacağımı yukarı kaydırarak kendimi kalçasının üzerine sabitliyorum. Ağzını enseme gömdüğünde başım geriye düşüyor ve nefes nefese kalıyorum. Dilinin düz kısmıyla tenimi okşuyor ve daha önce ağzını yerleştirdiği yerin anısıyla klitorisim zonkluyor.

Kollarımı boynuna doluyor ve sıkıyorum, daha fazla baskıya ve daha azına, daha fazla dile ve ağza ihtiyaç duyuyorum - daha fazla, daha fazla...

Boynumu emiyor ve köprücük kemiğimi ısıyor. Zevkle inliyorum. Amımı avuçlayarak, elinin topuğuyla bastırıyor. Ona sürtünüyorum, doruğa çok yakınım. Kendimi ergen gibi hissediyorum. Burada gerçekten neler oluyor?

"Yatağa," diye hırlıyor. "Şunları çıkar ve ellerinin ve dizlerinin üzerine çök. Başlığı tut, Anya."

Aman Tanrım. Bu beni savunmasız yapar. Açığa çıktım.

İstediğim bu değil miydi?

İtaatkâr bir şekilde sütyenimi ve külotumu çıkardım, yatağa süründüm ve yatak başlığını tuttum. Bacaklarımı açtım, arkamdan bana yaklaştığının farkındaydım.

"Muhtemelen sabahtan beri ağrın olduğunu biliyorum," diye fısıldıyor.

Omuz silkiyorum, öyle olduğumu kabul etmek istemiyorum. Kendimi koruma duygum nereye gitti?

Gözlüklerini yavaşça çıkarıyor ve katlıyor. Tanrım, bunun meşgul olmak üzere olduğu anlamına geldiğini çoktan öğrenmişim. "Yine amını yalarken parmaklarımı içine sokup seni parmaklayamayacağım anlamına gelmiyor, değil mi?"

Nabzım fırlıyor. Başımı sallıyorum, ağzım kuruyor. "Sanırım değil," diyorum kıkırdamamı bastırarak.

"Ama önce cezan, Anya." "Bekle bir dakika, ben-"

Sırtımın alt kısmını avuçlarının altında tutarken diğerini kaldırıyor ve kıcımın en dolu kısmına vuruyor. Sıkışıyorum ama acı hızla zevke dönüşüyor ve bacaklarımın arasında ıslak bir ısının büyüdüğünü hissediyorum.

"Seni cezalandırmamdan hoşlanıyorsun."

İçimi bir sıcaklık kaplıyor. Yumuşak, çaresiz bir miyavlama çıkarıyorum.

"Bu amcığı sikmeyi çok istiyorum. Şimdi olmaz. İyileşmek için zamana ihtiyacın var. Sana zarar vermeyeceğim, Anya." Kıcımı tekrar tokatladı, sertçe. "Bunu yapmak dışında."

"Ben iyiyim-" diye sızlanıyorum, bu da bana bir sert şaplak daha kazandırıyor.

"Hayır. Seni boşaltacağım bebeğim, ama parmaklarımla." Eğilip şaplak attığı yeri ısıırıp yaladığında bir çığlığı bastırıyorum.

Semyon başparmağını göt deliğime bastırarak, "Sonunda seni buraya götüreceğim," diyor. Aman Tanrım. Buna *kesinlikle* hazır değilim. "Seni buna alıştırmam gerek. Yapacağım," diye söz veriyor.

"Benim için aç, bebeğim. Seni tekrar tatmak istiyorum. Burnumu amına gömmek ve çığlık atana kadar yalamak istiyorum."

Ben de istiyorum.

Dediğini yapıyorum ve o da altıma yerleşiyor. Yatağının demir çubuğunu kavrayışım eklemlerimi beyazlatıyor. Klitorisimi yaladığında ve parmaklarını amımın kaygan sıcaklığına soktuğunda nefes nefese kalıyorum.

Parmaklarını içime sokup çıkararak daha iyi hale getirmeden önce ilk başta bir miktar acı var. Bir zevk dalgası klitorisimi ağrıttığında doğru noktayı bulduğunu anlıyorum. Dışlerini hassas etime hafifçe dokunduruyor, ağzını çekmeden önce alay ediyor, yalıyor ve emiyor, kıcımı elleriyle kavırıyor ve alçak bir sesle, "Benden uzaklaşırsan, seni kenara getirip orada bırakarak cezalandırırım. İstedğin bu mu, küçük Anya?"

Başımı sallıyorum, ağzım kuruyor. *Onu* istiyorum. *Her şeyi* istiyorum.

Klitorisimi yalıyor ve parmaklarını içime sokuyor. Kalçalarım sarsılıyor, bedenim gerilime kapılıyor ama ellerimi oynatmıyorum.

"Aferin kızıma," diye hırlıyor. "İşte benim iyi kızım."

Kalın parmaklarını içeri ve dışarı pompalıyor, başparmağı diliyle klitorisime dokunmadan önce kık deliğimi kızdırıyor. "Tanrım, tadın muhteşem." İnliyor, sonra dilini göbeğime daldırıyor ve beni onunla beceriyor. Çok iyi hissettiriyor. Durmasını istemiyorum, ama şimdiden kendimi serbest bırakmaya doğru hızla, kontrolsüzce savrulduğumu hissedebiliyorum.

"Yalvar bana. Yüzüme boşalana kadar amını yalamam için bana yalvar," diye homurdanıyor bacaklarımdan arasından. *"Yalvar bana, Anya."*

"Lütfen." Sesim boğuk bir fısıltıya dönüştü. "Lütfen-"

Hâlâ , hâlâ kıcımlı avucunun içinde tutuyor.

"Bundan daha iyisini yapabilirsin," diyor alçak sesle, alaycı bir hırıltıyla. "Yapabileceğini biliyorum. Değil mi bebeğim?"

"S-Semyon... beni boşalt," diye yalvarıyorum, daha çok çabalayarak. "Seni çok istiyorum. Lütfen."

"Daha iyi. Oraya doğru gidiyorsun."

Tekrar içime pompalıyor, parmakları derinlerde. Onun etrafında sertçe kenetlenerek doruğa ulaşıyorum. Klitorisim zonkluyor ve o kadar sert boşalıyorum ki nefes alamıyorum. Kalçalarımı ağzının üzerinde sarsıyorum, dişlerin, kirli sakalların ve dilin verdiği hissin tadını çıkarıyorum - sert, yumuşak, mükemmel. Ben zevkten tamamen tükenene kadar beni yalıyor ve emiyor. Ben bitkin bir halde yatağa yığılıyorum, o ise hala sert bir şekilde yanımda yatıyor.

"Seni tekrar içimde istiyorum," diye fısıldıyorum.

"Şimdi olmaz," diyor. Reddedilmek göğsüme ağır bir şekilde yerleşiyor ama başımı sallıyorum. İyi olmam gerekiyor. Bunu yapabilirim.

Ama bu doğru gelmiyor. Onu içimde seviyorum. Beni istediğini, bana ihtiyacı olduğunu bilmek hoşuma gidiyor. Onun tarafından tekrar doldurulmak için acı çekiyorum.

Sesini her zaman soğuk, gözlerini mesafeli olarak hatırlamışımdır. Ama şimdi bana döndüğünde, yüzü işkence görmüş gibi. Yorgunluktan görüşüm bulanıklaşıyor.

"Uyu, Anya. Uyuma vakti geldi."

Gözlerim kapalı ama odanın içinde hareket ettiğini hissettiğimde hâlâ uyanığım. Beni soyuyor. Saçımı fırçalıyor. Bacaklarımın arasında sıcak bir bez. Uykuya dalıyorum.

ODA karanlık ama tanıdık.

"Semyon, lütfen."

Kelimeler göğsümü tırmalıyor. Birden onu gördüğümde yüzüm soluyor. Annemi. Ayaktaydı, nefesi kesilmişti. Yanına gittim ama ona ulaşamadım. Hayır. Hayır, bu şekilde ölmedi. Neden şimdi burada? Bu neden oluyor?

Ona ulaşmaya çalışıyorum ama ben ona ulaşmaya çalıştıkça o daha da uzaklaşıyor. Semyon kapıda duruyor, başını sallıyor.

"Ona yardım edin!" Çığlık atıyorum. "Ona yardım edin!"

Göğsünü tutuyor ve masaya yığılıp bana doğru haykırıyor. "Anya..."

herkese iyi bak. Kardeşlerine dikkat et."

Sandalyeden yere düştü. Semyon'a tekrar bağıyorum ama yardım etmiyor. Dönüp arkasına bakmadan uzaklaşıyor.

Soğuk bir ter içinde uyandım, kalbim hızla çarpıyordu. Panik içinde odayı tarıyorum. Nerede olduğumu hatırlamam bir dakikamı aldı.

Soğuk. Sade. Siyah ve çelik.

Semyon'un odası.

Benim kocam.

Yalnızım.

Gözyaşlarım dolup taşarken gözlerimi

kapatıyorum. "Özür dilerim anne. Denedim."

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, uykunun gelmesini istiyorum ama artık tamamen uyanığım. Semyon'un nereye gittiğini merak ediyorum. Daha önceki sevişmelerimizin anısı, geçen her şeyin gölgesinde kalıyor.

Zihnim hızla çalışıyor, parçaları ve anıları bir araya getiriyor.

Yıllarca kendime Semyon'un Eli'nin mahvolmasını engelleyebileceğini söyledim. Annem yardım etmesi için ona yalvardı. Eğer Eli düşmeseydi, annem asla ölmeyecekti. O asla...

Başımı sallıyorum. *Şu an bunu düşünemem. Düşünemem.*

Semyon bunun kendi hatası olmadığını söylüyor. Nefretimi yıllarca içimde tuttum, beni zehirlemesine izin verdim. Mutsuzluğum için suçlayabileceğim gerçek bir kötü adam bulana kadar iltihaplandı ve kaynadı.

Ama Semyon'un suçu yok.

Ona güvenmek zorundayım. Semyon'un Eli hakkında söylediklerinin doğru olduğuna, onu bulabileceğimize ve geri getirebileceğimize güvenin. Ama bunu yapsak bile.

Sonra ne olacak? Eli korkunç kararlar verdi. O tehlikeli biri. Ama o benim kardeşim.

Midem guruldayınca yorganı üzerimden atıyorum. Akşam yemeği uzun zaman önceydi.

Gece yemek yemeyi pek sevmem ama şu anda çok açım.

Kabarık terliklerimi giyip yatak odasından çıkıyorum ve mutfağa gidiyorum. Daha yeni taşınmış olmama rağmen burada bir şeyler yemesi gerektiğini biliyorum. Rafail'in daha önce makrolarını ve proteinini takip etmekle ilgili söylediklerini hatırlıyorum. Mantıklı geliyor.

Stefan'ın odasında duruyorum ve içeri baktığımda hâlâ uyuyor. Ama Semyon yok.

Gitti mi? Hiçbir şey duymayacak kadar ölü müydüm? Görünüşe göre öyle.

Mutfağa iniyorum ve dolapları hızlıca gözden geçiriyorum. Hazır protein shake kutuları ve büyük sürahiler dolusu protein tozu bulsam da, görmeyi beklemediğim birkaç şey de buluyorum: açılmamış kurabiye paketleri. Peynirli krakerler, açılmamış. Birkaç kutu gazoz, hepsi açılmamış. Folyoya sarılmış çikolatalar.

Kendi kendime gülümsüyorum ve küçük kilerin etrafına bakıyorum. Bunu kardeşimle benim için mi almıştı?

Belki kız kardeşlerinden biri yapmıştır.

Sonra buzdolabını açıyorum ve bol miktarda yiyeceklerle dolu olduğunu görüyorum. Kendime hızlıca bir sandviç yapıp küçük bir tabağa koyuyorum ve küçük mutfak köşesine oturuyorum. Burası büyük ve güzel bir oda ama pek kullanılmıyor gibi görünüyor.

İştahım kapandığında, kocamı bulmak istiyorum.

Kocam. Ona henüz böyle seslenmeye ya da onu böyle düşünmeye alışkın değilim ama elimde değil. Bir parçam bundan hoşlanıyor. Daha genç olsaydım sevinçten topuklarını tıkırdatırdım.

Tabağımı bulaşık makinesine yerleştiriyor, kırıntıları çöp kutusuna atıyor ve tezgahı siliyorum. Dağınıklık bırakmamaya dikkat ediyorum - Semyon'un düzeni takdir ettiğini biliyorum. Bu yönünü seviyorum, yine de mükemmeliyetçiliğinin beni çıkaracağı bir gün olacağından eminim. Şimdilik, bu bana garip bir sakinlik hissi veriyor. Temiz, düzenli tezgahlar, titizlikle düzenlenmiş buzdolabının parlak ışıltısı, havadaki hafif taze çarşaf kokusu... hepsi beni rahat hissettiren abartısız bir lüks taşıyor. Kendimi güvende hissettiriyor.

Onu oturma odasında, çalışma odasında ya da kütüphanede bulamıyorum - artık o oda her neyse. Kapalı bir kapının ardında karanlık bir sır, gizli bir geçit, zincirlenmiş biri ya da yeraltı şebekelerinin bir haritasını bulacağımı tahmin ediyorum - bu yerin ille de gizemli bir havası olduğu için değil, görünenden daha fazla bir şeyi kapsıyor gibi görünen genişliği nedeniyle.

"Uyuyamıyor musun?"

Arkamı döndüğümde Semyon'u geniş odalardan birinin köşesindeki bir masada otururken bulduğumda neredeyse çığlık atıp zıplayacaktım.

"Beni korkuttun." "*Beni*

korkuttun."

Tabii ki hiç tedirgin görünmüyor, bu da onu korkutmanın belki de kalp atışlarını bir kademe ykselttiğı anlamına geliyor.

"Acıkmıştım."

"Yiyecek bir şeyler bulabildin mi?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum. Bir daha konuşmuyoruz. Önündeki satranç tahtasına bakıyor ve bir tarafa hamle yapıyor. Bir süre düşündükten sonra diğerk tarafa da bir hamle yapıyor.

Kendine karşı satranç mı oynuyor? Bu neden bir şekilde sembolik hissettiriyor?

Varlığımın hoş karşılanıp karşılanmadığını merak ediyorum ama soramayacak kadar utangacım. Onun yerine, ne yapacağını görmek için uzaklaşacaktım gibi dönüyorum.

"Bu kadar erken mi gidiyorsun?" Gülümsüyorum.

Sesinin tonunda bana çocukluğumuzu hatırlatan bir şey var
-Bana onun kim olduğunu hatırlatıyor. Çok erken yetişkinliğe zorlanan yalnız çocuk.

"Seni rahatsız etmek istemedim." "Beni rahatsız etmiyorsun."

Terlikli ayaklarımla ona doğru ilerliyorum ve tam karşısındaki sandalyeye kayıyorum.

"Evinizin hayaletlere ev sahipliğı yaptığını bilmiyordum."

"Bu ev hakkında bilmediğın çok şey var. Ya da hayaletler hakkında," diyor biraz da sırtarak.

Kendi kendime gülümsüyorum ve onu izliyorum.

"Peki, kim kazanıyor? Sen mi yoksa hayalet mi?"

Gözleri kararır ve yüzünde bir gülümseme belirir.

"Hayalet," diyor küçük bir fısıltıyla. "Her zaman hayalet."

Semyon öne doğru eğilmiş, parmak uçlarını birbirine bastırarak satranç tahtasını inceliyor. "Anahtar birkaç hamle sonrasını düşünmektir. Merkezi kontrol edin, rakibinizin tepkilerini tahmin edin" diyor, sesi sakın ama odaklanmış.

Satrançtan mı bahsediyor?

Dudağımı ısııyorum, bir sonraki hamlesini düşünürken zihnindeki taşların yer değiştirmesini izliyorum. "Sürekli oyun oynuyormuşsun gibi geliyor," diyorum usulca, parmağımı tahtanın kenarında gezdirerek. "Satranç olmasa bile."

Bana hafif bir gülümseme veriyor. "Belki de hayat o kadar da farklı değildir."

Tahtanın köşesindeki bir toz zerresini fark etmiş gibi yapıyorum ve bir taş hafifçe vurarak onu uzaklaştırıyorum. "Belki de fazla düşünüyorsun," diye takılıyorum. "Bazen bir sonraki hamle beklediğinden daha basittir."

Gözleri parmağımın şövalyenin yanında durduğu yere kayıyor, gözlerinde bir farkındalık parlıyor. Yerini değiştiriyor, bakışları tekrar benimkilere kayıyor, heyecandan parlıyor. "Harika. Sürprizlerle dolusun," diye mırıldanıyor.

"Bazen." Sabit bakışları altında yanaklarım ısınıyor.

"Hâlâ oynuyor musun, Anya?"

"Pek sık değil. Ama evet, bana bir satranç tahtası hediye ettiğinden beri oynuyorum. Sadece hiç zamanım olmadı ya da benimle oynamak isteyen yeterince insan olmadı."

Gözleri tahtada benimkilerle buluşuyor. Sözsüzce bir hamle yapıyor.

"Şah mat," diyorum usulca.

Ona yaklaşıyorum. Gözleri üzerimde. Bana dokunmasını istiyorum. Beni öpmesini. Ama bu an kutsal hissettiriyor ve dokunduğumuzda ortaya çıkan yakıcı enerjiyle onu paramparça etmek isteyip istemediğimi bilmiyorum.

"Seninle oynamak istiyorum," diyor o kadar sıcak bir sesle ki bedenimi mi yoksa satranç tahtasını mı kastettiğini anlayamıyorum.

"Striptiz satranç diye bir şey var mı?"

Yüksek sesle gülüyor. Yerimden sıçıyorum, irkiliyorum çünkü en son ne zaman yüksek sesle duyduğumu bilmiyorum. Tüm yüzü aydınlandı - mutlak bir

Dönüşüm sırasında gözleri dans ediyor, ağzı yukarı kıvrılıyor ve bana sırıtıyor.

"Striptiz satrancı mı? Bu *artık* bir şey."

İşte bu .

Kalbimin etrafındaki son buz izi de eriyor.

Onu güldürdüm.

Belki de herkesin bahsettiği Buz Kralı soğuk değildir. Belki de sadece kırılmıştır.

Benim gibi.

"Sıkıntılı görünüyorsun, Anya."

Sanki duygularımı anlamaya çalışıyormuş gibi tahtaya bakıyor.

"Ben... çelişkili duygular yaşadım."

Benimle göz temasını koruyarak bir nefes veriyor ve sonunda başını sallıyor.

"Biliyorum."

Kalbim ağrıyor. Semyon *yapmadı*.

Konuşmak için ağzımı açtığımda birden ışıklar söndü. Tamamen, zifiri karanlığa gömüldük. Yanımda telefonum ya da el fenerim yoktu.

Semyon'un sesi karanlığın içinden geliyor. "Görünüşe göre bir elektrik kesintisi var."

Göğsüm daralıyor. Kolay kolay korkmam ama zifiri karanlık beni tetikliyor.

"Ne demek istiyorsun?" Sesim titriyor, titriyor.

"Korkuyor musun, Anya?" Sesi şaşırmış gibi.

"Karanlıkta olmayı sevmiyorum," diyorum fısıltıyla, tam sesime güvenmeden. Ağlayabilirim. "Stefan-"

"-uyuyor," diye bitiriyor benim yerime, son derece sakın. "O iyi. Eğer kendini daha iyi hissedeceksen yukarı çıkıp onu kontrol edeceğiz. Ama önce bir el feneri ya da mum alacağız," diyor sakın bir sesle. O an aklıma

Kız kardeşlerini pek çok şeyden koruyan ağabey. "Kardeşinizi kontrol etmeden önce, bunun kasıtlı bir şey olmadığından emin olmak için tüm çıkışlarımızı güvence altına alacağız."

Eğer biri buraya gelip elektriği keserse-

"Ve sonra," diyor sakince, ayağa kalkarak. Kıyafetlerinin nasıl karıştığını duyabiliyor ve elimin üzerinde sıcak parmaklarını hissedebiliyorum. "Biraz yürüyeceğiz, birkaç şeyi kontrol edeceğiz ve yatağa gideceğiz - sabote edilmediğimizden emin olduktan sonra."

Evde olsaydım ve ışıklar sönseydi, mumlar yakar ve kardeşim için cesur bir yüz ifadesi takınırdım. Ama evime birinin girmesi ya da saldırıya uğramam konusunda endişelenmeme gerek kalmazdı.

Ama ben artık Bratva'yım.

"Evin her odasında mumlar ve bir jeneratör var ama jeneratörü henüz çalıştırmayacağım çünkü bu bize saldıranların ortadan kaybolmasını çok kolaylaştıracak. Hadi bir göz atalım."

O kadar sakin, sorgusuz sualsiz konuşuyor ki, sanki her şey olağanmış gibi. Karanlıkta odada nasıl gezindiğini bilmiyorum, ama muhtemelen dağınıklık olmamasına ve hafızasının kusursuz olmasına yardımcı oluyor.

Elini tutarak onu takip ediyorum. Bir kibrit sesi duyuyorum ve mum ışığı önünde titriyor.

"Hayalet gibi görünüyorsun," diye

fısıldıyorum ona. "Belki de öyleyimdir," diye

fısıldıyor.

Dudaklarımın kenarı yukarı kıvrılıyor. Mumu alıyor ve odayı aydınlatması için düz bir yüzeye koyuyor, ardından el fenerlerini çıkarıp bir tanesini bana uzatıyor.

Onları açıyoruz ve o da metodik bir şekilde farklı çıkışlara doğru yürüyor. Oda oda dolaşmaya devam etmesini bekliyorum ama tabii ki çok daha basit bir planı var. Beni bir masaya götürüyor, bir ekrana dokunuyor ve on saniye içinde mülküne erişim noktalarının yirmi beş farklı görüntüsü açılıyor. Bir düğmeye basıyor ve mavi, sarı ve kırmızı bölgeler beliriyor.

"Bu da ne?" Ona fısıldıyorum.

"Termal taramalar. Burada başka bir ceset olup olmadığını gösteriyor. Bunu görüyor musun?"

Sağ alttaki ekranı işaret ediyor. Gözlerimi kısıyorum ve daha yakından bakıyorum.

"Stefan," diyor. "Evet," diye kendi kendine cevap verir. "Kırmızı, bu da vücut ısını gösterir. Yani ya," diye metodik bir şekilde devam ediyor, "soğukkanlı bir yaratık arazime girdi, birinin vücut ısını engelleyecek gücü var ya da sadece elektrik kesintisi. Hadi yatağa gidelim."

Mumu söndürüyor ve bana başka bir el feneri uzatıyor. "Bunu Stefan'ın yanına koyacağım. Eğer bu biraz daha devam ederse jeneratör devreye girecek."

Yorgunluğum yeniden başlıyor. Uyumak istiyorum ama kendimi tuhaf hissediyorum; gözlerim rahatsızlık ve yorgunluktan sarkarken bile adrenalini hala içimde dolaşıyor. Böyle anlarda onun ne düşündüğünü merak ediyorum. Koruyucu rolüne bürünmesi, beni ve kardeşimi savunmaya hazır olması çok doğal görünüyor. Tıpkı ondan önce kız kardeşlerini savunduğu gibi.

"Zoya her zaman karanlıktan korkardı," diyor ve karanlıkta gülümseyip gülümsemediğini anlayamıyorum.

" miydi?"

"Pek çok şeyden korkardı," diyor, merdivenleri çıkarken elini sırtımın alt kısmına koyarak. Ona hâlâ öyle olduğunu düşündüğümü söylemiyorum.

Yatak odasında, sağa doğru ilerleyip Stefan'ı kontrol ediyoruz ve el fenerini komodinin üzerine kaydırıyor. Stefan hâlâ mutluluk içinde uyuyor, elektrik kesintisinin farkında değil.

Aferin ona.

Onun yatak odasına -bizim yatak odamıza mı?- doğru ilerlerken ışıklar tekrar yanıyor. Gecenin geç saatleri olduğu için etrafta pek ışık yok ama birkaç tane var.

"Çok uzun sürmedi," diyorum ona. "Jeneratör bu mu?" Başını sallıyor. "Hayır, havadan olmalı."

Elektriğin açık olmasına sevindim çünkü onu, dövmelelerini ve vücudundaki sertleşmiş kasları seyretme fırsatını kaçırabilirdim. Yatağa tırmanıyorum ve kalın yorganı çeneme kadar kaldırıyorum. Onun soyunmasını ve yatağa hazırlanmasını izliyorum. Sonra yanıma tırmanıyor.

"Buraya gel," diyor yumuşak bir fısıltıyla ve kolunu kaldırıyor.

Tereddütle yaklaşıyorum, altından kayıyorum ve başımı göğsüne yaslıyorum. Beni güvenli bir şekilde kucaklıyor, tutuşu koruyucu ve rahatlatıcı. Elimi karnından geçirip göğsüne koyuyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Küçük kız ben çılgık *atıyor*.

"Bu iyi hissettiriyor," diye fısıldıyorum. Daha önce söylediklerini ve olanları unutamam ama güvende olduğumuzu bilerek bu yumuşak rahatlığın tadını çıkarabilirim. Biri pusu kurmaya kalkışsa bile onun bunu kontrol altında tutacağını bilmek bile. Sarılıyorum ve o da bana daha sıkı sarılıyor.

"Bu şekilde uyuyamayacağım," diyor hırslayarak. "Diğer insanların vücutlarına karşı hassas mısın? Hareketlere? Neye karşı?"

"Hayır," diyor, sesi alçak ve sert. "Ama eğer yanıma uzanırsan, cehennem gibi sertleşeceğim ve seni bu yatağa bağlayıp tekrar benim yapmak isteyeceğim. Ve güven bana, yapacağım. Bundan hiç şüphen olmasın. Ama şu anda biraz uyumana ihtiyacım var." Bakışları kararıyor. "Sana o güzel amcığınınla ilgilenmek istediğimi söyledim... seni tekrar mahvetmeden önce dinlenmene izin ver."

Boğazımı temizliyorum. "Eğer beni tahrik etmeye çalıştıysan, işe yaradı."

"Kadın," diyor hafif bir hırıltıyla, nazikçe çeviriyor ve arkamdan kaşıklıyor. Ereksiyonunun kışkırmadaki kalın hissi beni gülümsetiyor. Ama gözlerimi kapattığımda uyku çok yakın geliyor. Kendimi battaniyenin altına, yastığı da başımın altına sokuyorum. Hiç bu kadar büyük, bu kadar rahat, çarşafı bu kadar lüks bir yatakta uyumamıştım. Göbeğimin üzerinde duran eline bir göz atıyorum ve dövmelelerin hemen yanında kalın bir yara izi fark ediyorum.

"Bunu da nereden çıkardın?" Esneyerek soruyorum, gözlerim çoktan kapanmış.

"Bir kavga."

Daha fazlasını teklif etmediğinde, şakacı bir şekilde kaburgalarına dirsek atıyorum. "Belli ki. Hangisi?"

"Dere kenarındaki o zamanı hatırlıyor musun? Hani ağlıyordun?"

Gözlerim açıldı. Yara izinin *benimle* bir ilgisi olduğunu kabul etmesini beklemiyordum.

"Evet, çok net hatırlıyorum. Neden?"

"Yine peşine düştüler ama okulda olduğun için haberin olmadı. Ama ben biliyordum. Onları takip ettim. İzledim. Bir gün içlerinden biri seni tehdit etti."

Zor yutkunuyorum.

"Bunun bir daha yaşanmayacağından emin oldum."

Kalbim daha hızlı atıyor. Bu da ne demek oluyor? "Onları öldürdün mü?"

"O zaman öldürmedim."

Bunu o yaptı. Birini öldürdüğünü itiraf ediyor. Aman Tanrım.

"Biraz uyu, Anya. Sen sordun, ben cevapladım. Şimdi tartışma sona erdi. Dinlenmeni istiyorum."

Karanlığa bakıyorum. Kardeşim güvende. Ailem şimdilik öyle. Semyon'a güveniyorum.

Öyle değil mi?

CHAPTER 2I

SE8YON

Günler geçiyor ve Matvei gerçeği öğrenmeye eskisinden daha yakın hissetmiyor. Anya sabırsızlanmaya başladı, bunu her şeyi sorgulamasından anlayabiliyorum. Her akşam saat altıda yemeğe çıkıyoruz ve sanki o ve kardeşi hep buradaymış gibi görünüyorlar. Zoya ile kanka oldular ve ailemle sanki onları tanıyormuş gibi sohbet ediyor.

Öyle ama, değil mi? Benim güzel karım.

Romanov balosu yaklaşıyor. New York'ta düzenledikleri yardım geceleriyle ünlüler ama Polina Moskova'da -Moskova'nın hemen dışında- yaşadığı ve annesi de burada çok zaman geçirdiğı için balolarını Moskova'ya da taşımaya karar verdiler. Aslında bu bir yardım balosu, genellikle birkaç milyonluk bir sanat müzayedesini düzenleniyor ve bu müzayededen elde edilen gelir hayır kurumlarına bağışlanıyor. Romanovları ve dolayısıyla bizi iyi durumda tutuyor.

Ben de Anya'nın kız kardeşlerimle alışverişe gitmesine -istemeyerek de olsa- izin verdim. Matvei, Rodion, Rafail ve Rafail'in arkadaşı Vadka ile birlikte bardaydım.

"Hala hamile değil misin?" Rafail barmene bir kadeh votka daha getirmesini işaret ederken soruyor.

"Tabii ki hayır," diyorum ona. "Bu nasıl saçma bir cümle böyle? Erkekler hamile kalmaz."

"Ama olmalılar," diyor barmen, elleri barın tepesinde düz bir şekilde dikilmiş. Onu bir yerden tanıyorum ama Vlad konuşana kadar tam olarak nerede olduğunu anlamıyorum.

"Peki neden?" diye soruyor, başını yana eğerek.

Barmen Ruth, Vadka'nın baldızı. Kız kardeşiyle evli. Kısa siyah saçları ve insanı delip geçen gözleriyle unutulmaz bir kadın. Tam bir tükürük ateşi. Ve sadakati ve acımasızlığı hakkında dolaşan ilginç söylentiler var.

"Çünkü siz erkekler bunun yükünü paylaşmalısınız," diyor pragmatik bir şekilde. "Evrimin sizin de çocuk sahibi olacağınız bir noktaya gelmemiş olması büyük bir utanç."

"Çocuklarımız var," diyorum biramdan metodik bir yudum alarak. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Onlara katlanmıyorsunuz. Çatlaklarla, kanla ve sarkık göğüslerle uğraşmak zorunda ."

Başımı yana eğiyorum.

"...Ve doğum sancıları ve akan meme uçları." Ellerini havaya . "Kadınların neler yaşadığını gördüm. Bu saçmalık."

Ve bununla birlikte votka şişesini tezgâha çarptı. "Kendi votkanı kendin doldurabilirsin."

"Bu da ne demek oluyor?" Vadka'ya sordum.

Başını sallıyor. "Kim bilir? O gerçekten zararsız. Aslında, hayır, hiç de *zararsız* değil," diyor sessizce, başını sallayarak. "Eğer onun iyi tarafındaysan."

Rodion kaşlarını çatıyor. "Erkeklerden nefret mi ediyor?"

"Öyle olsaydı onu suçlamazdım," diyorum biramdan bir yudum daha alarak. "Biz bir çeşit pisliğiz."

"Kendi adına konuş," diyor Rafail sırtına vurarak.

Matvei ona "Sen kesinlikle bir pisliksin," diyor. "Dinle, geçmişi kurcalamaktan nefret ediyorum ama bu bilgisayar dosyalarını incelerken birkaç şeyle karşılaştım," diyor gizemli bir şekilde.

"Ne gibi?" Ona soruyorum.

"Hepiniz Anissa'nın korkusuz liderimize ihanet ettiğini hatırlıyorsunuz," diyor Matvei, çenesini bardağına doğru homurdanan Rafail'e doğru sallayarak.

"Benim için iyi bitti," diyor Rafail. "O hainin yerine karımı aldım." Matvei'nin gözleri kısılıyor. "Ve o hain yine de bize ihanet etti, değil mi?"

Rodion başını sallayarak, "Bu bilgiyi aramıyor olman gerekiyordu," dedi. "Kaçırılma -ya da sözde kaçırılma ya da her ne haltsa- hakkında bilgi almak için bilgisayara girmen gerekiyordu."

"Biliyorum," diyor Matvei. "Peki ya sana bu iki şeyin iç içe geçmiş olduğunu söylesem?"

"Tanrım," diye mırıldandım nefesimin altında. "Bana şunu mu demek istiyorsun-"

"Size bir şey söylemek istemiyorum. Size tam olarak ne olduğunu söylemek istiyorum. Öğrendiğim şey bu." Sesini alçalttı. "İrlandalılar işin içinde."

Öne doğru eğildim, midem düğümlendi. Eli'nin bilgisayarında başkaları hakkında bilgi gerekiyordu. "Ne kadar bulaşmış?"

Başını iki yana sallıyor. "Bir süredir gölgelerde . Fırının yerini kontrol altına almak için bastıran sadece *onlardı*," diye açıklıyor. "Mesele mülkler değildi - bunu biliyoruz- her şey konumlandırmayla ilgiliydi. Tam olarak nereye saldıracaklarını biliyorlardı."

Başımı sallıyorum. "Peki ya Anissa?"

Rafail sertleşiyor. Birkaç yıl önce mihrapta terk edildi ve ona ihanet eden kadının yerini tespit edemedik. Rafail, Polina'yla evlendikten sonra onun peşine düşmedi ama o zamandan beri kadın kayıp.

"İki tarafa da oynuyor. İletişimi araştırdım; İrlanda liderliğiyle gizlice görüşüyormuş. İrlandalılar ona bir çıkış yolu önermiş. Koruma, mali güvence, Rafail'le evlenmesini engelleyecek her şeyi. Evliliğin bizi güçlendireceğini, kilit grupları birleştireceğini ve onların etkisini engelleyeceğini biliyorlardı. Tüm bu 'mihrapta korkma' hikayesi? Saçmalık."

Tüm bunları sessizlik içinde değerlendiriyoruz. Başımı sallıyorum. "Ama dahası da var. Eli beklediğimden daha derinde. Borcu rastgele değildi Semyon, planlarının bir parçasıydı. İrlanda bağlantılı çıkar çevrelerine borcu var ve karşılığında onlara istihbarat sağlıyor. Unutma, fırına ilk elden erişimi vardı."

Kahretsın.

Any'a bunların hiçbirini anlatmak istemiyorum. "Kendi ailesine ihanet mi etti?"

Matvei iç geçirir. "Evet. Muhtemelen sadece zaman kazandığını, onları alt edebileceğini düşündü. Ama İrlandalılar oyun oynamaz. Onu kullandılar."

"Ve tüm bunlara dair kanıtınız var mı?"

"Neredeyse." Matvei kaşlarını çatıyor, yüz hatlarını gerginleştiriyor. "Hâlâ son güvenlik duvarını da aşmaya çalışıyorum ama bu çok kötü. Bizi içten çökertmek için her şeyi ayarlamışlar."

Aramıza soğuk bir sessizlik yerleşti. İrlandalılar uzun bir oyun oynadılar.

"Kazmaya devam edeceğim. Ama hazır olun. Tüm bunlar erdiğinde... ortalık kan gölüne dönecek."

"Evet, beyler," diyor Vadka ayağa kalkarak. "Bu arada karıma bu gece yatmadan önce yapacağıma dair söz verdim, o yüzden gitmem gerekiyor."

Hesabını öder ve gider.

İşte bu yüzden hiçbir zaman bir kadınla ilişki kurmak, bir aile kurmak, *aşık* olmak istemedim. Tek düşünebildiğim Anya'nın güvenliği. Dikkatim dağıldı, sadakatim bölündü.

"Bu ilginç bir gelişme," diye mırıldanıyorum. Rafail homurdanıyor. Rodion parmak eklemlerini çatırdatıyor. Matvei sanki bir oyunda bir sonraki hamlesine karar vermeye çalışıyormuş gibi tablete bakıyor.

Telefonum bir mesajla çalıyor. Kimse görmesin diye hemen gizliyorum.

Güzel karımın, kıvrımlarını her yönden saran mavi bir elbise giydiği resme bakıp gülümsüyorum. İkinci resimde arkasını döndüğünde sırtı tamamen çıplak. Tanrım. Bunu insan içinde giyemez.

Bir mesaj yazıp gönderiyorum:

Bunu yatak odasında giyebilirsin ama toplum içinde giyersen
kıçına şaplak atarım.

Kızaran bir emoji gönderiyor ve ben de başımı sallıyorum.

Sonra başka bir resim geliyor, bu ilk ikisinden *daha da kötü*. Göğüslerinin üzerinde kırmızı kumaştan bir şerit var, alt göğüslerinin kıvrımı açıkta ve geri kalanını şeffaf kumaş kaplıyor. Elbise kalçalarına kadar geliyor.

Rodion aynı alaycı ses tonuyla, "Birinin dikkati dağılmış," diyor. "Karın sana çıplak fotoğraf mı gönderiyor?"

"Bunu bir daha söylersen seni barın öbür ucuna fırlatırım," diye .

Teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Tamam, tamam, sadece şaka yapıyorum. Sakin ol."

Rafail, Rodion'un kafasının yan tarafına vurarak, "Karısının çıplak olduğundan bahsedip durursan rahatlamayacaktır," dedi. "Tıpkı biri *senin* karın hakkında aynı şekilde konuşsa *senin rahatlamayacağın* gibi."

Rodion omuz silkiyor. "Her şey ifadende gizli. Şu anda nasıl göründüğünü başka nasıl açıklayabilirsin? Bir an mutlusun, neredeyse telefona bakıp sırtıyorsun; bir an sonra telefonu odanın öbür ucuna fırlatmak ister gibi bakıyorsun."

"Belki de bana galada giymek istediği elbiselerin fotoğraflarını göstermiştir," diye çıkışıyorum ona. "O yüzden kapa çeneni."

"Vay canına, Buz Kralı'nı eritmiş," diye mırıldanıyor Rodion. Ona hırlıyorum, bu da Rafail'in dudağının seğirmesine ve Rodion'un yüzünün kızarmasına neden oluyor. Benden birden fazla iyi dayak yemişti ve çok yaklaştığını biliyordu.

"Ağzını bir daha aç," diye uyarıyorum onu, gözlerimi kısarak. "Seni lanet olası-"

"Çocuklar, çocuklar," diyor Rafail. "Ayrılın. Rodion, özür dile." Rodion'un burun delikleri alevlenir. Herkesin önünde rezil olmaktan hoşlanmıyor.

"Özür dilerim, mı?"

"Semyon," diye azarlamaya devam ediyor Rafail, sanki yine liseliymişiz gibi, "işleri fazla ciddiye aldığın için özür diliyorsun."

"Kesinlikle hayır. Karım hakkında saygısızca konuşuyordu. Sanki bunu yanına bırakacakmışım gibi. Dişlerini kırardım."

Matvei alçak sesle ıslık çalar. "Vay canına. Haklısın Rodion. Semyon gerçekten değişmiş, ha?"

"Ne? Siz neden bahsediyorsunuz?"

"Ona karşı bir şeyler hissediyorsun," diyor Matvei, bana kocaman gözlerle bakarak ve çenesi düşerek. "*Sen-Semyon*, orijinal Buz Kralı, kimseye karşı bir şey hissetmeyen. Senin bir psikopat olduğunu düşünüyorduk."

"Olmadığımı kim söyledi?" Omuz silkiyorum.

"Önemli değil," diyor Rafail, yüz hatlarında merakla bana bakarak. "Karını sevmelisin. Bu aranızdaki bağı güçlendirecektir. Senin için iyi olur," diye ekliyor. "Polina'yı seviyorum."

Daha dik oturup odaya bakıyorum. Aşk benim

için iyi mi? Onu seviyor muyum?

"Aman Tanrım. Onu seviyorum."

Kelimeler tuhaf ama doğru geliyor. "Birini sevmek ne demektir?" Aralarına bakarak soruyorum. "Bilmek istiyorum. Siz söyleyin bana. Birini sevmek ne anlama gelir?"

"Bu kadar zeki biri bunu nasıl bilmez?" Rodion sorar. "Aslında onun bilmediği bir şey biliyorum. Dostum, birini sevdiğinde onun için her şeyi yaparsın. Onlar için hayatını ortaya koyar, onları korursun. Onlardan uzak kaldığında, aklındaki her düşünceyi onlar kaplar. Onlarla birlikte olana kadar bir daha kendiniz gibi hissetmezsiniz. Ve sonra onlarla birlikte olduğunuzda, yeniden kendiniz olursunuz."

Matvei, "Tüm bu saçmalıkları bir kenara bırakın," diyor.

Rafail ona ters ters bakar ama Matvei başını sallar. "Katılıyorum. Hiçbir kadını sevmedim ama kız kardeşimi sevdim." Gözleri yumuşuyor, uzaklara bakıyor. "Onun gibisi yok." Kız kardeşi on yıl önce acımasız bir savaşta öldürüldü. Onu kurtarmak için elinden gelen her şeyi yaptı ama başaramadı. Kız kardeşi benim kuzenimdi ve hepimiz onun yasını tuttuk.

"Gleb'i hain olana kadar sevdim," diye ekliyor Matvei. "Ve benim pislik babamla annemi de."

"Onlar hâlâ aileden," diye yanıtlıyor Rafail. "Ve biz ailemize sadığız." Matvei bir hataya sadıktır.

"Aşk bir duygu değildir," diyor Rafail. "Sadece göğsünüzde ya da kalbinizde olan bir şey değildir. Yaptığınız şeydir. Eğer birini seviyorsan, onun için her şeyi yaparsın." Sesi düşüyor ve gözleri kararıyor. "Her şeyi."

Barmen ona meraklı bir bakış atar, bir kadeh votka daha doldurur ve ona uzatır. ". Anlık bir ateşkes ilan edeceğim," diyor bara servis yapmaya geri dönmeden önce göz kırparak.

"Kavga etmiyorduk ama olsun," diyor Matvei bedava içkiyi alırken. İyi bir bedava içkiyi sever.

Sevgiler.

Lanet olsun.

Onu seviyorum.

"Az önce hayalet görmüş gibisin," diyor Rafail sırtarak. "Tanrım, kardeşim, onu sevdiğini bilmiyor muydun?"

Başımı salladım. "Onu koruyacağımı, ona sadık olduğumu ve yeminlerimde söylediğim her kelimeye ciddi olduğumu biliyordum. Ama aşk? Hayır, bilmiyordum... Aşık olabileceğimi bilmiyordum."

Rafail, "Aşka yeteneğim yok," diye alay ediyor. "Beş yaşındayken aşkın peşinde koşuyordun, hep etek boyuna bakıp sana sadık birini bulmaya çalışıyordun. Sonra bir gün, tüm dünyanın gıcırdayarak durdu."

Any'a'dan bir mesaj daha geldi. Telefonuma bakıyorum.

Any'a
Buna ne ?

Ekrana bakıyorum. Her kıvrımını saran ama her santimini örten yumuşak şampanya rengi bir elbise giyiyor. Omuzlarında güzel, küçük bir omuz askısı var.

Any'a
Bunu insan içinde giydim.

Mesajı, göz kırpan bir emoji ve bir resimle birlikte ping atıyor. Neredeyse anında bir ikincisi geliyor. Sonra ikinci bir fotoğraf geliyor. Bu sefer omuz silkme hareketini çıkarmış.

Any'a
Çıkardığınızda da böyle oluyor.

Dudaklarım nadir görülen bir sırtışla seğiriyor. Elimde telefon, sandalyeden kalkarken göğsümde bir sıcaklık hissediyorum. Sesim sertleşiyor. "Karımı seviyorum, orospu çocukları. Ben eve gidiyorum."

Kahkahalar odada yankılanıyor ama Matvei garip bir şekilde sessiz. Ekrana bakarak kaşlarını çatıyor, gözleri konsantrasyonla kısılmış.

"Bekle."

"Ne?" Sabırsızlanıyorum. Onu *hemen* görmem gerek.

Matvei bir nefes verdi, omuzları kaskatı kesilmişti. "Bir şey... uymuyor. Ama önce bir şeyi daha kontrol etmem gerekiyor." Başını iki yana sallıyor. "Gerçeğe yaklaşıyoruz ama bunu doğrulamak için zamana ihtiyacım var."

Kanım donuyor. Yanlış bir şeyler var. Telefonumdan Anya'nın yerini buluyorum, başparmağım ekranın üzerinde geziniyor.

"Ne kadar sürece?"

"Yakında. Umarım yarın."

Göğsümdeki düğüm sıkılaşıyor. Anya bekliyor. Kardeşi için endişeleniyor ve aramızdaki barışın ne kadar kırılgan olduğunu çok iyi biliyorum. Diğer ayakkabı da düşmek üzere.

CHAPTER 22

ANYA

Çenemi dizlerime dayamış, ağlamamaya çalışarak yıkık dökük evimizin sahanlığında otuyordum. On sekizin böyle hissettirmemesi gerekiyordu. On sekiz yaşımın özel ve anlamlı olması gerekiyordu. Pasta ve mumlar, yerel dükkândan aldığım en sevdiğim ikramlar ve belki de biriktirdiğim bir kitap olmalıydı.

doğum günümü planlıyordum, hatta mahalledeki ayak işlerinden biraz para bile biriktirmiştım. Ama artık yoktu. Kardeşim Eli parayı yastığımın altında bulmuştu - para saklamak için gerçekten aptalca bir yer. Parayı aldı, tıpkı kumar için hızlı bir çözüme ihtiyaç duyduğunda her zaman yaptığı gibi.

Bu yılın farklı olmasını umduğum için kendimi aptal gibi hissettim.

Öğleden sonra güneşi gökyüzünde asılı duruyor, caddenin karşısına uzun gölgeler düşürüyordu. Annem denedi - gerçekten denedi - ama tarihleri o kadar sık unuturdu ki doğum günüm olduğunu hatırladığından bile şüpheliydim. Zaten bugün de çalışıyordu.

Kendime umursamadığımı söyledim ama göğsümdeki sıkışma aksini söylüyordu. Bu sadece bir gün, dedim kendime. Diğer günler gibi bir gün. Ve şimdi on sekiz yaşımdayım.

Ophelia bunu özel kılmaya çalıştı ama okulda başı belaya girdi ve annesi ona ceza verdi. Sınıfta bana bir not verdi, "Doğum günün kutlu olsun! Göğüslerin bugün çok daha büyük görünüyor."

Bu beni güldürdü ve ona gülümsedim ama daha sonra kendimi gizlice aynada göğsüme bakarken buldum ve gerçekten daha büyük görünüp görünmediklerini merak ettim.

Bugün kimsenin bana ilgi göstermemesini umursamadığımı söyledim kendime. Hediye yok, kutlama yok, hiçbir şey yok. Midem guruldadı ve kollarımı bacaklarıma sımsıkı sararak sıradan bir günmüş gibi davrandım.

Düşüncelerimde o kadar kaybolmuştum ki, tam önüme gelene kadar ayak seslerini duymadım.

"Anya."

Gözlerimi kırıştırdım, irkildim ve Semyon'un orada dikildiğini görmek için başımı kaldırdım. Bir elinde basit beyaz bir fırın kutusu, diğer elinde ise parlak kâğıtlara sarılmış bir paket tutuyordu.

Benim dünyamın soyulmuş boyaları ve çatlak o kadar yabancı görünüyordu ki. Sıradan giyinmiş olsa bile -zayıf, kaslı vücudunu saran düz siyah tişört ve koyu renk kot pantolon- bana kendimi küçük ve dengesiz hissettiren bir varlık yayıyordu. Sınıfımdaki çocuklar gibi değildi; sözlerini tökezleten, benimle dalga geçen ya da göğüslerimle alay eden çocuklar gibi. Hayır, değildi.

Semyon bir adamdı.

Benim on sekizime karşılık yirmi iki. Ama bu sadece onun yaşı değildi. O uzun zamandır bir erkekti.

Hakkında söylentiler vardı; daha on altı yaşındayken Bratva için nasıl adam öldürdüğü, şehrin sokaklarında ondan nasıl korkulduğu. Çok korkuluyordu.

Ama benim tarafımdan değil. Ondan korkmuyordum. Bana dere kenarında taş sektirmeyi öğreten o küçük çocuğu hâlâ görüyordum. Soğuk Bratva infazcısı sadece oynadığı bir roldü, gerçekte olduğu kişi değil.

En azından kendime böyle söyledim.

"Semyon," dedim usulca, sesim istediğimden daha kısık çıkmıştı. Ağladığımı anlamamasını umuyordum.

"Hey." Fırın kutusunu ve paketlenmiş paketi yanımdaki sahanlığa bıraktı. Kalbim daha hızlı atmaya başladı.

Burada olamayacağı için... Biliyor muydu?

"Zoya bugün senin doğum günün olduğunu söyledi," dedi basitçe ve yanıma oturmak için alçaldı.

Bacaklarını uzatarak arkasına yaslandı. Gömleğinin kollarının altından dövmeleeri görünüyordu - koyu mürekkep, ön kollarında dönen karmaşık desenler. Birden kendimi utangaç hissettim.

Çok genç.

"Kimsenin bildiğini sanmıyordum," dedim.

"Bu tür şeylere dikkat eder," dedi, sesi nötrdü.

"Kutunun içinde ne var?" hızla saptırarak sordum. "Kek," dedi sanki çok açılmış gibi. "Çikolatalı."

Kalbim sıkışmıştı. "Zoya sana çikolatayı da sevdiğimi söyledi mi?" Yanaklarım kızarıırken dudağımı ısırarak alay ettim.

Dudakları seğirdi. "Hayır. Herkes senin çikolatayı sevdiğini biliyor."

Herkes değil. Babam yapmazdı. Eli'ın bildiğinden bile emin değildim. Annem biliyor olabilirdi, ama sadece iyi bir gününde.

Ama Semyon? Semyon biliyordu.

Kutunun kapağını çevirerek açtı ve üzerinde dağınık krema kıvrımları olan sade bir çikolatalı pasta ortaya çıktı. Mum ya da süsleme yoktu; sadece üstüne çarpık beyaz harflerle Anya yazılmıştı.

"Süslü bir şey değil," dedi omuz silkerek.

"Çok güzel," nefes , boğazım düğümlendi. Gözyaşlarımı uzak tutmak için dudağımı ısırdım. "Bunu yapmak zorunda değildin."

Sonra bana döndü, delici mavi gözleri yumuşadı. "Elbette öyle. Sen benim arkadaşısın."

Arkadaş. Bu kelime bana balyoz gibi çarptı.

Onun arkadaşı olmak istemedim. Daha fazlası olmak istiyordum. Ama ben sadece onun en iyi arkadaşının küçük kız kardeşiydim.

Sarılı paketi yanıma koydu. "Aç şunu."

Parmağımı kâğıdın altına sokup dikkatlice sıyırdım. İçinde bir satranç tahtası vardı; köşedeki dükkândan alınmış ucuz bir satranç tahtası değil, güzel, cilalı, karmaşık bir şekilde oyulmuş taşları olan bir set.

"Muhteşem," diye fısıldadım, görmemesi için gözlerimi hızlıca kaydırdım.

"Oynuyor musun?" diye sordu, sesi rahattı ama cevabı zaten bildiğini söyleyebilirdim.

"Biraz," diye itiraf ettim.

"Güzel," dedi, parçaları hemen orada, sahanlıkta yerleştirirken. "Çünkü sana karşı kolay davranmayacağım."

"Belki de düşündüğünden daha iyiyimdir," diye karşılık

verdim, alay ederek. Bana baktı, bakışları yumuşaktı. "Belki

de öylesindir, Anya."

Saatlerce oynadık, parçaları tahta üzerinde ileri geri hareket ettirirken kutudan çıkardığımız pastadan ısırmalar aldık. Her oyunu kaybettim ama umurumda değildi. Fazla konuşmazdı ama konuşmak zorunda da değildi. Sadece orada olması, benimle vakit geçirmesi, dikkatini vermesi... Yeterliydi.

Hava soğuduğunda nihayet ayağa kalktı ve ambalaj kâğıdını titizlikle küçük kareler halinde katladı. "Eve gitmem gerekiyor," dedi. "Rafail beni bir saat önce bekliyordu."

"Umarım başın belada değildir," dedim küçük bir gülümsemeyle.

Bir kahkaha attı. "Kesinlikle başım belada. Ama buna değdi."

Bir an orada öylece durdu, bakışları okunmuyordu. Kalbim çarpıyor, nefesim boğazımda düğümleniyordu. Beni... öpecek miydi?

Kendime hayır dedim, tabii ki hayır. Ben onun için sadece bir kızdım.

Ama sonra parmakları çeneme dokundu ve çenemi hafifçe yukarı kaldırdı. Nefesim kesildi. Buz mavisi gözleri aradı, derinliklerinde tereddüt titreyordu. Ve sonra, ikinci bir tahmin yapamadan -zihnim bedenimin önüne geçemedi-beni öptü.

Kısaydı, bir cevaptan çok bir soruydu. Dudakları benimkilere zar zor değdi, çekilmeden önce sadece bir kalp atışı kaldı. Konuştuğunda sesi sertti.

"Mutlu yıllar, Anya." Ve

sonra gitmişti.

O gelmeden önce bir kitap, bir hediye, ilgi istiyordum... Şimdi çok daha fazlasını istiyorum.

O gittikten sonra uzun süre orada oturup satranç tahtasına ve kalan pastaya baktım. Parmağımı kremanın üzerinde gezdirip yalayarak temizledim.

Çok lezzetliydi.

Kalbim doldu ve gözlerim yaşlarla doldu. Şimdiye

kadar yaşadığım en güzel doğum günüydü.

"NE DEDİ?" Yana gözleri parlayarak soruyor. Gözlerimi deviriyorum. Kardeşini tanıyor.

Zoya alaycı bir bakış atıyor ve avucunu kaldırıyor. "Dinle, aslında ayrıntı istemiyorum, tamam mı? Eğer seksi, flörtöz ya da her neyse-" Yüzünü buruşturdu. "Aman Tanrım. Semyon hakkında bunu söylediğime inanamıyorum. Kardeşime ne yaptın sen?"

Asıl soru, kardeşi bana ne yaptı?

"Şey..." Ona çok fazla şey söylemeden bunu nasıl ifade edeceğimi düşünmeye çalışarak söylüyorum. "Bazı elbiseler hakkında kesinlikle kararlı fikirleri var."

Yana sırtıyor. "Tabii ki öyle. Yani, göğüs altı olan kırmızı olan, öyle mi?"

"Evet, sanmıyorum." Gülümsemekten kendimi alamıyorum. Onlara söylemediğim şey, eğer bunu insan içinde giyersem, kıcımın elbisenin rengine uyacağını hissettiğim.

Bu kötü bir şey mi?

"Seninle evlendiği için çok mutluyum," diyor Yana sessizce. "Ailemiz için mükemmel bir uyum sağlıyorsun Anya." Gülümsüyor. "Ailemin neler yaşadığını çok fazla insan bilmez. Sen biliyorsun. Ve bana destek olmaktan başka bir şey yapmadın. Teşekkür ederim." Öne doğru eğildi ve yanağıma bir öpücük kondurdu.

Göğsüm sıkışıyor. "Tabii ki, evet." Eli'ı

özlüyorum.

Annemi özlüyorum.

Babamı özlemiyorum çünkü aramızdaki iyi olan her şeyi yok etti, ama daha önce olduğu kişiyi özlüyorum.

Ama ailem sağlamken bile kız kardeşim yoktu. Ve şimdi var.

Zoya sırtarak, "Bence bunları Stefan için almalıyız," dedi ve uzaktan kumandalı arabaların olduğu bir kutuyu işaret etti. Bir bebek gibi hüngür hüngür ağlamadan önce konuyu değiştirdiği için minnettarım. Biraz sinirli olabilirim. "Lütfen, bu çok mükemmel olurdu. Onları Semyon'un mükemmel evinin etrafında yarışırken hayal edebiliyorum."

"Ya da bunlar," diyor Yana, kale ve ejderha gibi şekilleri olan bloklardan oluşan bir kutuyu eline alarak. "Bir şeyler inşa etmeye bayılır. Kendi kalesini inşa ederken yüzündeki ifadeyi hayal edin."

Boğazım biraz gıcıklanıyor ve konuyu değiştirmenin bir faydası olmadığı için başımı sallayarak başka tarafa bakıyorum. Şu anda konuşursam her ikisinin de üzerine hüngür hüngür ağlayacağımdan korkuyorum.

Artık küçük kardeşimi önemseyen tek kişi ben değilim.

Yana gözlerime bakmadan askıdaki giysileri karıştırıyor. "Semyon'un öyle olmadığını biliyorsun... Onun bazı zorlukları var, Anya. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Yavaşça başımı sallıyorum.

"Bu onun da bizim gibi *hissetmediği* anlamına gelmiyor," diyor Yana. "Sadece bunu nasıl ifade edeceğini her zaman bilemiyor."

"Biliyorum. Çok çabalıyor, değil mi?" Onu izledim. Her şeyi bir bilim adamı gibi katalogladığını, duyguların tepkilerini işlemesinin zaman aldığını biliyorum. Ama bu kadar çok çabalamasını seviyorum.

"Elbette. Ve onun hakkında bunu bilmene bayılıyorum." Yana sırtıyor. "Seninle evlendiği gün onu azarladığımı biliyor musun?"

"Yaptın mı?"

"Evet. Ona sana oyunundaki bir satranç taşı gibi davranmamasını söyledim. Ve söylediğim her kelimedede ciddiydim." Yana tüm aldıklarımızı kollarının arasına alıp kasaya yöneliyor. "Bunu Rafail ödeyecek," diyor göz kırparak.

Başımı salladım, minnettarım. "Ne dedi?"

Yüksek sesle gülüyor. "Peki, o zaman? Kişisel olmadığını söyledi." Homurdanıyor. "Beni yanlış anlama, o bir pislik *olabilir*."

"Kim yapabilir?"

Semyon arkamızda duruyor, elleri kalçalarında. Kalbim biraz eriyor. Çok yakışıklı, çok koruyucu, çatık kaşlı ve Süpermen gibi. Kollarını kavuşturup kaslı ön kollarını ortaya çıkardığında bizi bekleyen kız telaşlanıyor.

Yana, "Belki de konuşmamıza kulak misafiri olmamalısın çünkü bunun seninle bir ilgisi yok," diyor.

Zoya, "Evet," diye ekliyor ama adam ona sert bir bakış atınca yüzü pembeleşiyor.

"Belki de karıma söyleyeceğin *her şey* benimle ilgilidir." Ama gözlüklerinin arkasındaki gözlerinin parıldayıp parıldamadığını anlayamıyorum. "Anya, ben gidiyorum."

kızların bu paketleri eve götürmesini istiyorum. Senin ve benim fırında yapacak işlerimiz var."

Eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor ve parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor. Zoya aval aval bakıyor. Yana sırtıyor.

Dışarı baktığımda, bir arabanın kaldırımın kenarında usulca mırıldandığını fark ediyorum. El sallıyorum. "Hoşça kalın kızlar."

El sallıyorlar ve onunla el ele yürümemi izliyorlar. Etrafımızdaki tüm insanların bakışlarının farkındayım. Zalivka, Moskova'nın dışında küçük, işçi sınıfı bir şehir. Herkes Kopolov ailesinin kim olduğunu biliyor. Bu benim de kim olduğumu bildikleri anlamına geliyor.

Semyon arabanın kapısını benim için açarken, "İşinizin finansal hesaplarını bitirdim," diyor. Şimdiye kadar ona uzanmamam gerektiğini biliyordum. "İşi tekrar kara geçirebileceğimizden oldukça eminim ama bazı değişiklikler yapman gerekecek."

Rakamlardan, dağıtımdan ve endüstriyel makinelerden bahsedip duruyor ama benim tek düşünebildiğim, annemin kendi elleriyle yarattığı özel mekânının yıkılmamasını sağlamak.

Başımı salladım, işliyorum.

Sürücü koltuğuna geçer, kapıyı kapatır ve fırına doğru sürmeye başlar.

"Dinle Semyon, tüm bunları anlıyorum ama ne kadar para kazanırsa kazansın buranın bir endüstriyel üretim şirketi haline gelmemesini sağlamam gerekiyor. Bu benim için önemli. Küçük kalmasını istiyorum."

"Yapacağız," diye söz veriyor.

"Ama dürüst olalım. Bu yeri sen istedin. Beni istediniz çünkü fırına erişmek istiyorsunuz."

Bir şey göğsümü çekiştiriyor, tam olarak tanımlayamadığım huzursuz bir his.

"Annenin başlattığı şeyi onurlandıracağız, Anya," diye söz veriyor. "Sana söz veriyorum."

Buraya geldiğimde bu duygu yoğunluğunu beklemiyordum. Tanrım, bugün berbat haldeyim. Semyon'un bana ilk doğum günü pastamı getirişini, annemin dirseğini ekmek ununa batırışını, Eli'nin parmaklarını yakacak kadar sıcak bir tepside bir kurabiye kapışını hatırlıyorum; hepsi bir kasırga şiddetiyle üzerime çöküyor ve ben de onları itiyorum. Burada olmamızın bir sebebi var.

Semyon etrafına hızlı ve değerlendirci bir bakış atar.

"Yeni aletlere ihtiyacın var. Bunlar boktan." Annemin kazıya kazıya aldığı aletlere bakıyorum. Sanki karnıma yumruk atmamış gibi devam ediyor. "Yeni döşemeler, yeni tezgahlar. Her şey yeni. Bu kadar iyi satmamana şaşmamalı."

"Hey." Ellerim kalçalarımın sabitlenmişti ama o bunu fark etmedi çünkü çoktan dondurucuya girmişti.

"Ve bu lanet olası bir tehlike. Lanet olsun Anya, eğer sen ya da Stefan burada sıkışıp kalırsanız..."

Onu görmezden geliyorum, göğsümde sıcaklık yükseliyor. Zoya ve Yana'nın bana söylediklerini hatırlıyorum: Sözlerinin başkaları üzerindeki etkisini anlamıyor. Ona söylenmesi . Bunu anlıyorum ama yine de...

"Yarın normal saatte kapılarımızı açacağımızı söylemiştiniz, değil mi?" Ona sordum.

"Evet," diyor kilerin derinliklerinden. "Tanrım, bu da bir güvenlik tehlikesi."

Bir omzunda kocaman bir şeker torbası ve elinde bir tepsi pişirme malzemesi tutarak dışarı çıkıyor. "Kim elli kiloluk torbaları böyle üst üste yığar ki?" Şekeri bir gümbürtüyle yere bırakıyor ve yıkılmanın eşiğinde sallanan devasa bir tarçın kavanozunu çekiyor. "Peki bu neden torbaların üstünde? Yanlış bir hareket yaparsan bu bir buluta dönüşür ve tarçınla boğulabileceğini biliyor musun?"

Yarı açık bir konteyneri ayağıyla iterken gözlerini kısıyor. "Cidden, orada bir uzvunu kaybedebilirsin."

Ne söylediğini bilmiyor, kendime hatırlatıyorum. Anlamıyor ki ben bunu kişisel olarak alıyorum, ve ben alıyorum her lanet kelimeyi

Şahsen. Kendime tekrar hatırlatıyorum. Saçlarımı dağınık bir şekilde topuz yapıp önlük takıyorum ve o bana dönene kadar dirseğime kadar una batmış oluyorum.

"Ne halt ediyorsun, Anya?"

"Az önce sabah açacağımızı söyledin," diyorum ona. "Açıkçası, eğer sabah açıyorsak, bazı şeyleri pişirmek için prova ettirmem gerekiyor. Ve güneş doğmadan önce burada olmalıyım; bunu biliyorsun, değil mi?"

"Hayır dersem olmaz," diye tersleyerek benim alanıma giriyor. Şu anda ikimiz o kadar zıt uçlardayız ki; ben telaşlı ve un içindeyim, o ise erkek moda kataloğundan fırlamış gibi görünüyor. O muhteşem soğuk ve ben bu hamuru onun mükemmel saçlarını karıştırmak istiyorum.

"Yani böyle mi oynayacaksın? Birkaç gün, birkaç hafta iyi davranacaksın ve sonra birdenbire kendini kaybedip beni kontrol etmeye mi çalışacaksın?" Bir nefes veriyorum. "Ben senin satranç oyunlarından birinde bir piyon değilim, Semyon! Başkası şah mat demeden beni öylece kenara atamazsın. Bunu bilmen gerekir."

Durdu. Şaşırmış gibi bakıyor. Buraya gelip, dişimi tırnağıma takarak ayakta tuttuğum fırını mı eleştirmesi hakkında ne hissedeceğimi gerçekten bilmiyor mu? "Sen neden bahsediyorsun be?"

Ona inanamayarak bakıyorum, anlamadığını kendime hatırlatmaya çalışıyorum ama o yetişkin bir insan. Ne olduğunu çok iyi biliyor *olmalı*.

"Beni duydun. Senin piyonlarından biri olmadığımı söyledim." Bunu söylerken bile, bir parçam geri itmesini diliyor çünkü onu hissetmek istiyorum. Beni duvara doğru itmesini ve kontrolü geri almasını istiyorum. Elini boğazıma dolmasını, bana neler yapabileceğini hatırlatmasını istiyorum. Hepsini istiyorum ve neden bu kadar çok çelişkili şeyi aynı anda istediğimi anlamıyorum.

Bana çok yakın. İkimizi çeken manyetik bir çekim var, buna ben de ondan daha fazla karşı koyamıyorum.

"Bu doğru mu?" diyor, elleri kalçalarında. "Seni rahat bırakmamı, her şeyi kontrol etmeyi bırakmamı mı istiyorsun? Çekip gitmemi ve seni bununla baş başa bırakmamı istiyorsun, değil mi? Söyle bana, Anya. Bu daha önce nasıl işliyordu?"

Dudaklarımı ince bir çizgi halinde bastırırken yanaklarım pembeleşiyor.

"Bana çekip gitmemi söyle, ben de seni o lanet ekmekle ne yapman gerekiyorsa yapman için burada bırakayım."

Sesindeki küçümsemeyi gizleyemiyor ve ben de göğsümde yükselen sıcaklığı gizleyemiyorum.

"Kontrolü ele almamın hoşuna gittiğini sanıyordum," diyor kendini beğenmiş bir sırıtışla ve bende onu tokatlama isteği uyandırıyor.

"Her şeyle değil." Sesimdeki huysuz tonu çıkaramıyorum ama bunu bilmesi gerekiyor. İnsanların ona bir şeyleri açıklamasına ihtiyaç duyması umurunda değil. Bu temel bir terbiyedir. Burası benim ailemin eviydi. Bunu annem başlattı.

"Çok mantıklı," diyor ürpertici bir hassasiyetle. "Fırını yerin dibine sok. İşi bırak. Anneni onurlandırmak için mükemmel bir yol."

Ah şu *küstahlık*. Ne yaptığımı anlayamadan, tam da hayal ettiğim şeyi yapıyorum: Ekmek hamurunu doğruca onun güzel yüzüne fırlatıyorum. Kalbimin göğsümde dönmesine neden olan bir isabetle tam ortasından vurdum. Tam on ikiden.

Semyon eğilip yerden almadan önce yere düşen hamuru izliyor. Çöpe atıyor ve sonra ellerini yavaşça yıkarken kalbim göğsümde çılgınca bir ritimle atıyor ve az önce bir çocuk gibi yüzüne yemek fırlatmamışım gibi davranıyorum.

"İnatçı gururunun seni kurtaracağını mı sanıyorsun?" diye soruyor, gözleri mavi ateşle parlıyor. "Yardıma ihtiyacın olduğunu kabul etmektense fırının kapılarını kapatmayı tercih edersin, değil mi?"

Bana sinsice yaklaşıyor. Kalp atışlarım hızlanırken yerimde duruyorum. Önlüğüme yapışıyorum, sanki bu ince kumaş parçası bir şekilde beni ondan kurtaracakmış gibi parmaklarım kenarlarını kavlıyor.

Hiçbir şey beni ondan kurtaramaz. Gururumu değil. Ne ailem. Ne sivri dilim ne de zekam. *Hiçbir şey*.

Bir adım öne çıkıyor ve beni çalışma masasına sıkıştırıyor.

"Beni tuzağa düşürmeseydin belki de buna gerek kalmazdı." Ses tonumdaki hırçınlık yumuşadı ama hâlâ huzursuzum, hâlâ öfkeyle kaynıyorum. Yine de içten içe inkar edemiyorum, o haklı. Kontrolü ele geçirmesi hoşuma gidiyor. Çok uzun zamandır kontrolü elimde tutuyorum, ona bir şamandıra gibi yapışıyorum.

Ama şimdi... gittikçe ağırlaşıyor.

"Nefret ettiğin şey benim kontrolüm değil," diyor öyle sessiz bir inançla ki neredeyse beni sarsacak. "Korkuyorsun, Anya. Sadece itiraf et."

Onu itiyorum, avuçlarım geniş omuzlarının iki yanına sertçe bastırıyor. Hayır demek için, onu uzaklaştırmak için ama bir milim bile kıpırdamıyor. Güçlü parmakları bileklerimi çelik kelepçeler gibi sararken gözleri kararıyor. Ben daha ne olduğunu anlayamadan beni döndürüyor ve sırtım dondurucunun soğuk çelik kapısına çarpıyor. Nefesim kesildi.

Bana ne yaptığını bilmenin tatminini ona yaşatmak istemediğim için hareketsiz kalıyorum. Ama ağzı boynumu bulup köprücük kemiğime kadar öptüğünde, dişleri hassas tenime battığında ürperiyorum. Bu cezalandırıcı, beni ne kadar kolay alt edebileceğinin bir hatırlatıcısı.

Birbirimize teslim olurken kıyafetlerimizin tozunu un kaplıyor. O beni öpüyor, ben de onu öpüyorum -öfkeli ve ateşli- ama bir yanımda bunu tek başıma yapamayacağımı kabul ediyor. Yapmak istemiyorum. Onun haklı olduğunu biliyorum.

"Bu konuda bir pislik olsan bile haklı ," diye itiraf ediyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

"Ve bir velet olmana rağmen haklı olabilirsin." Saçlarımı çekiştiriyor ve beni kaldırmadan önce kıcımı sertçe kavırıyor, dönüyor ve beni çalışma masasının çelik üst kısmına kaydırıyor. Kendimi ona kaptırıyorum. Gömleğini çekiştiriyorum, pantolonumu çözüp aşağı indirirken avuçlarımı karnının sert düzlemlerine koymaya hevesliyim.

"Önlüğü bırak," diyor alçak bir fısıltıyla. "Bu lanet fırına her attığımda bacaklarının benim için açıldığını, boşalırken başının geriye eğildiğini görmek istiyorum."

Yanaklarım kızarıyor ve ona

sırıyorum. "Bu çok edepsizce."

Bir omzunu kaldırıyor.

"Ve?"

Parmakları kalçalarımı sıkıca sararak beni yerime sabitlediğinde ürperiyorum.

"Kirli şeylerden hoşlanıyorsun, Anya. Sadece henüz itiraf etmek istemiyorsun."

Yarı yarıya onu itmeye, tokatlamaya meyilliyim ama gerçek şu ki zaten sırlısıklamım ve onun için yanıp tutuşuyorum. Elleri kaba ve kasıtlı bir şekilde kalçalarımın yukarı kayıyor, önlüğümü belime dolanana kadar yukarı itiyor. Serin hava tenimle buluşuyor.

Sırtımı kamburlaştırıp onu itiyorum. Boğazından alçak sesle inliyor, bu ses doğrudan bacaklarımın arasına gidiyor, sonra avucunun içiyle amımı kavlıyor, onun için acı çektiğim yere bastırıyor. Bakışlarıyla buluşuyorum. Bu sefer, buz mavisi gözlerinden başka yere bakmıyorum.

"Hâlâ kontrolün sende olduğunu mu sanıyorsun?" Avucunu daha sert bastırıyor, daireler çiziyor. Bir iniltiyi ısıırıyorum, daha fazlası için can atıyorum.

"Belki de öyleyimdir." Sesimi tanıyamıyorum bile. Çok alçak, çok baştan çıkarıcı.

Şimdi tekrar hareket ediyor, çene çizgim boyunca öpücükler ve ısırıklar bırakıyor, kirli sakalı tenime sürtünüyor. Külotumu kenara itiyor, parmaklarını ıslak amıma kaydırıyor. Bir nefesi ısırarak geri çekiyorum. Acele etmiyor - benimle alay ediyor, her zamanki stratejist, beni çıldırtıyor. Hangi hamleyi yapacağını biliyor.

"Yalvarmanı istiyorum," diye fısıldıyor karanlık bir şekilde. "Seninle işim bittiğinde, kontrolü istediğini bile unutacaksın, Anya."

Parmakları kumaşın altına dalıyor ve ben usulca haykırıyorum, o dönüp okşarken omuzlarını tutuyorum. Beni tam olarak istediği yerde tutuyor. Onunlayken zayıflık gibi hissetmiyorum. İstendiğimi hissediyorum. Güçlü.

Parmaklarını tekrar amıma sokuyor, bir içeri bir dışarı okşuyor.

"Lanet olsun." Nefes alıyorum.

Dudakları, seksimin nabzını hızlandıran kurt gibi bir sırtışıyla kıvrılıyor. "Bu hoşuna gidiyor Anya, değil mi? İtiraf et, hoşuna gidiyor."

Ellerimi elik masanın düz kısmına koyuyorum, bacaklarımı açıyorum ve başımlı sallayarak onu daha yakına ağııyorum.

"Buna bayılıyorrum. Seni istiyorum, Semyon."

Kontrolünü kaybediyor. Ona dokunmak istiyorum ama can havliyle masaya tutunuyorum. Bacaklarımın arasından kayarak parmaklarını ağızına götürüp yalayarak temizlemesi bana bir tür g veriyor. Aman Tanrım.

İkimiz de boyun eğımek istemiyoruz, ama şu anda eğıtız, veriyoruz ve alıyoruz. Sonra ağızı benimkinin üzerinde, yiyip bitiriyor ve kendimi onun içinde kaybediyorum. Popomu masanın kenarına çekiyor, bacaklarımı birbirinden ayırıyor ve kemerini zyor. Ayağı kalkıyorum, kemerine uzanırken kendimi dik tutuyorum, ona yardım ediyorum. Yeterince hızlı hareket edemiyoruz. şu anda kontrolü ele almasına izin vermezsem fikrimi değıştirebileceğimden korkuyorum ve bunu yapamam. Yapmayacağım.

Kalın, sıcak sikini pantolonundan çıkarıp bacaklarımın arasına sokmak için iki elimi birden kullanıyorum. İlk yavaş itişte başım geriye düşüyor, sikinin ucu tam merkezimde. "*Semyon*."

İçime doğıru itiyor ve bu sefer daha önce olduğı kadar acıtmıyor. Bu sefer çok iyi, çok doğıru hissettiriyor, sanki birlikte olmamız gerekiyormuş gibi. Bir kadın gibi hissediyorum. Tam teşekküllü bir kadın. Eli'nin kk kız kardeşi değıl. Semyon'un en iyi arkadaşının kız kardeşi değıl.

Anya Kopolova.

Amımın duvarları onun sikinin kalın kenarları etrafında geriliyor.

"Hoşuna gittiğini söyle bana," diye mırıldanıyor kulağıma.

Ona bu zevki tattırmak istemediğim için dudağımlı ısııyorum. Neredeyse sonuna kadar çekiyor ve ben inliyorum, ona doğıru uzanıyorum, ona doğıru eğıliyorum. Onu geri istiyorum.

"Bana bunu istediğini söyle," diye fısıldıyor. "Bana bunu istediğini söyle."

"Peki," diye homurdandım. "Bunu istiyorum. Seni istiyorum. Bizi istiyorum. Her şeyi istiyorum. Becer beni, Semyon."

"İşte benim kızım," diye hırlıyor. "O benim iyi kızım."

Tekrar içime sokuyor ve bu çok doğru hissettiriyor. Yemin ederim ki siki rahim ağzımın arkasına çarptığında tüm vücudumda bir ürperti hissediyorum. Yine, tekrar tekrar içeri kaymadan önce neredeyse tamamen dışarı çekiyor, sürtünmeyle çığlık atmak istememe neden olan bir ritim oluşturuyor. Parmaklarım sırtını tırmalıyor, yalvarıyor, yakarıyor. Kirli ve tatmin edici. Tek düşünebildiğim daha fazlasını ne kadar istediğim.

Adını haykırana, amımın duvarları sıkılana ve ben boşalana kadar beni beceriyor ve *o da* içime boşalıyor, sıcak tohumu dökülüyor. Dizlerinin üzerine çöküp gözlüklerini çıkardığında arkama yaslanıyorum, doymuşum, klitorisim hala zonkluyor.

Aman Tanrım. Onları kaydırarak çıkarırken çok ciddiymi.

Dilini sert ve düz bir şekilde klitorisimin üzerinde gezdirirken ağzım açık, sessiz bir nefes alıyorum. Çok yanış, çok kirli hissettiriyor.

"Semyon-" Parmaklarım masanın kenarını sıkıca kavırıyor. Nefes alıyorum, inliyorum.

Durmuyor, beni emerek yiyor ve ben başka bir orgazmın eşiğindeyim. Tekrar boşalıyorum -daha sert- haykırıyorum, ellerim saçlarına dalıyor, destek için kendimi sabitliyorum, çığlık atıyorum. Sonra masaya yığılıyorum, bitkin ve tükenmiş bir halde.

Ama henüz işi bitmedi.

Hınzırca sırıtışını ve giyinik halde yavaşça buzdolabına doğru yürüyüşünü izliyorum. Ne halt ettiğini soramayacak kadar sarhoşum ama o gülümsemeye güvenmiyorum.

Açtı ve bir şişe krem şanti çıkardı. Genelde kendim yaparım ama bunu acil durumlar için el altında tutuyoruz. Bana geri döndüğünde kemiksizdim, masanın kenarında kendimi zar zor tutuyordum.

Şu anda nasıl hala yürüyebiliyor?

Diz çöküyor, önlüğümü çıkarıyor ve beni temizliyor. Kalçalarımın üst kısmına bir çizgi krema sürmesini izliyorum. "Tatlı zamanı."

Kremayı emiyor ve klitorisimi yalıyor. Daha yeni boşalmış olduğum için çok hassasım, kalçalarım sarsılıyor ve başımı sallıyorum.

"Hayır. Hayır, çok fazla."

Ama sonra yuvarlanışını biraz yavaşlatıyor ve dilinin ucunu şişmiş, hassas klitorisime değdiriyor. Çok yumuşak, çok nazikçe. Ve ben daha fazlasını istiyorum. Çok daha fazlasını. Adrenalin ve feromonlarla sarhoş oldum. Tek düşünebildiğim *daha fazlası*.

Kremayı tekrar tembelce, açlıkla yalıyor, klitorisimi ağzına alıyor ve sonra şişene, yalvarana, muhtaç olana kadar beni kenara itiyor.

"Semyon... Yapamam. Yapamam!" Masanın kenarına yaslanarak çığlık atıyorum. Artçı şoklar içimde dalgalanırken kalçalarım titriyor. O kadar hassasım ki dilinin her fiskeşi içimden geçiyormuş gibi geliyor, ama o durmak bilmiyor, acele etmiyor, sanki şimdiye kadar tattığı en lezzetli, en çökmüş tatlıymışım gibi her santimimin tadını çıkarıyor.

"Evet, yapabilirsin," diyor ve neredeyse ona inanıyorum çünkü kendinden çok emin ve sanki her şeyi biliyormuş gibi hissediyorum. "Ve yapacaksın, Anya."

Diğer uyluğumun iç kısmına bir çizgi daha krem şanti çekiyor. Serinlik hissi beni ürpertiyor. Sıcak ve soğğun zıtlığı, ezici zevk birbirine karışıyor. Başım geriye düşüyor. Çok daha fazlasını istiyorum. Durmasını istiyorum. Durmasını istemiyorum. Kafam karışık ve hevesliyim.

Krem şantiyle bir desen çiziyor, kalçalarım boyunca bir ızgara gibi lanet bir *desen*. Dilini kremanın üzerinde tembelce gezdirip beni yalayıp yutarken gözleri erimiş bir yoğunlukla benimkilerle buluşuyor. Dili tekrar şişmiş, hassas klitorisimle buluştuğunda bir çığlığı bastırıyorum.

"Tanrım..." Fısıldıyorum.

"Aferin kızıma," diye fısıldıyor ve hınzır bir sırıtışla karşılık veriyor. "Hâlâ benimle kavga mı ediyorsun?" Yumuşakça kıkırdıyor.

Başımı sallıyorum, başka bir doruk noktası oluşurken dudağımı ısırıyorum. "Bunu tekrar yapamam. Yapamam. Bu çok fazla."

"Kendine istediğin kadar yalan söyle tatlım, ama vücudun bana gerçeği söylüyor."

Sesi yavaş ve alaycı, bilgi dolu. Bacaklarımın arasına tekrar dalmadan önce diğer bacağıma bir öpücük konduruyor. Bu sefer kaçış yok. Ağzı doymak bilmez, aç, emme ve yumuşak hareketler arasında gidip geliyor, beni tam sınırd tutuyor. Öncekinden daha güçlü bir şekilde gelişiyor.

Parmaklarım saçlarına dolanırken kalçalarım yüzüne sürtünüyor ve onu kendime doğru çekiyorum. Tüm kontrolümü kaybettim ve umurumda değil. Şu anda istediğim tek bir şey var.

İçimdeki basınç dayanılmaz hale gelene kadar beni daha da yükseğe çıkarıyor.

"Lütfen, Semyon," diye yalvarıyorum utanmadan. "Lütfen durma."

Klitorisime karşı onaylayıcı bir şekilde mırıldanıyor, titreşim içime şok dalgaları gönderiyor, iki parmağını eklemenden önce, dilinin vuruşlarına uyan bir ritimle kaygan sıcaklığıma kayıyor. Kıvrılmış parmakları beni haykırtan noktaya çarptığında tüm vücudum kenetleniyor.

"Bir keresinde bir kadının orgazm olma yeteneği hakkında bir makale okumuştum," diyor sessizce kalçama doğru.

Tabii ki yaptı.

"Test ettikleri kadınlar altmış beş yaşına kadar yaşıyorlardı," diyor karanlık bir kıkırdamayla. "Biz bunun yakınında bile değiliz Anya. Ve makalede kadınların nasıl devam edebilecekleri anlatılıyordu."

"Görünüşe göre evrim bir şeyleri doğru yapmış," diye nefes alıyorum.

Kıkırdıyor, sesi arzu dolu. "Benim için gel, Anya." Dili tekrar kıkırdıyor.

Bedenim masadan fırlıyor ve boğazımı yırtan bir çığlıkla paramparça oluyorum. Dünya altüst oluyor ve tek hissedebildiğim zevk dalgaları oluyor. Ben onun adını haykırana kadar durmuyor.

"Tanrım, Semyon..."

Neden ağladığımı bilmiyorum. Sanki en büyük kurtuluşum ve en büyük korkularım sıkı bir düğümle birbirine sarılmış ve o her seferinde

beni boşaltır, bir şeyler gevşer.

Sonunda masaya yığılıyorum ve o elinin tersiyle ağzını siliyor, gözleri ağılıktan kararmış. Benimle işinin bitmediğini biliyorum.

"Henüz işin bitmedi," diyor Semyon, sesi sert. Beni kollarının arasına alıp masadan kaldırıyor. Bacaklarım sallanıyor ve onun yavaş kıkırdamasına bayılıyorum. "Dizlerinin üzerine çökmeni istiyorum, Anya."

Yere düşüyorum, bana verdiği zevke karşılık vermek için sabırsızlanıyorum. Yine sertleşti. Ellerimi kalçalarında gezdiriyorum. Vücudu sıkılaşıyor, kontrolü kayboluyor.

"Anya..."

Onu derinlere çekiyorum ve emiyorum, dilim kalın, damarlı horozunun hassas alt tarafında dönüyor, ikinci tur için tekrar sertleşiyor. İnliyor, hareketlerimi yönlendirirken elleri saçlarıma dolanıyor. Onun üzerinde sahip olduğum güce bayılıyorum; soğukkanlılığı dilimin bir sonraki hareketiyle paramparça olacakmış gibi görünüyor.

"Siktir," diye inliyor, sesi düzensiz. "Sadece senin *içine* boşalacağım."

Yanaklarımı çukurlaştırıyorum ve titreyene kadar onu daha derine alıyorum. Tam kontrolünü kaybetmeye başladığını hissettiğimde kalçaları kasılıyor ve beni yukarı çekip döndürüyor ve çalışma masasının üzerine yatırıyor. Elleri beni sahiplenici bir şekilde kavlıyor.

"Yine benim için hazır mısın?" diye kulağıma

hırılıyor. "Her zaman." Sırtımı ona yaslayarak nefes

alıyorum.

Sert bir hamleyle içimi dolduruyor ve ikimiz de bu his karşısında inliyoruz. Karşılıklı zevkimiz sarhoş edici. Cezalandırıcı bir ritim tutturuyor, itişlerimi karşılıyor ve içimde zevk dalgaları yaratıyor. Artık boşaldığım için kaygan ve ıslakım ve eskisi gibi acımıyor. Ne zaman olduğunu bile hatırlamıyorum. Onu tamamen içime alabiliyorum ve buna bayılıyorum.

"Benim," diye kulağıma hırılıyor, içime girerken omzumu ısıyor.

"Senin," diye bağırarak . Tırnaklarım çelik masayı tırmalıyor ama bir şey bulamıyor.

Klitorisimi ovmak için uzanıyor. O kadar hazırım ki çığlık atarak tekrar boşalıyorum. Kaç kez boşaldığının sayısını unuttum, ama içimde tekrar doruğa ulaştığında, onun etrafında kasılıyorum, zevk ve coşku bir araya geliyor. O da beni uçurumun kenarına kadar takip ediyor, içime boşalırken salıverilmesi sıcak ve yoğun. Birlikte yığılıyoruz, nefessiz ve doygun.

"Daha fazla zamanımız

olsaydı..." "Semyon," diyorum,

inanmayarak.

"Yapardım amına koyayım," diyor. "Eve gitmemiz gerekiyor ama bu gece seninle olacağım Anya. Benim olduğumu unutmanı istemiyorum."

Onun olduğumu nasıl ?

Eğiliyor ve daha önce ısırdığı hassas yeri öpüyor. "Giyin, Anya."

"Bundan zevk alıyorsun."

"Senin kadar değil," diye takılıyor ve beni göğsüne çekiyor. "Sen *benimsin*, Anya. Her şeyinle. Her nefesin, her orgazmın, her kalp atışının sahibiyim." Buz mavisi gözleri benimkilere kilitleniyor, yoğun ve amansız. "Beni anlıyor musun?"

Yutkunuyorum, bakışlarının yoğunluğunda

kayboluyorum. "Evet," diye fısıldıyorum,

onun gücü altında.

Beni toplanmış önlükle temizlerken, eğilirken ve çiğ, ıslak amımı içine çekerken dölleri tenimde kalıyor. "Mmm," diyor alçak sesle, çiğ bir fısıltıyla. "Lezzetli."

Tekrar yalıyor ve emiyor. Bu sefer orgazm bir öncekinin hemen ardından geliyor. Nefes nefese kalıyorum, uzuvlarım ateşle doluyor. Bir çığlıkla boşalırken başım geriye düşüyor. Zevkin artçı şokları geçene kadar beni yavaşça .

"Saat altıya on dakika kaldığı için çok şanslısın," diyor hırlayarak. "Hayır!

Neredeyse altı mı? Aman Tanrım. Hazırlanmam lazım. Gitmeliyiz-"

"Sakin ol, Anya. Rafail'e çoktan mesaj attım ve birkaç dakika gecikeceğimizi söyledim."

Ayağa kalkıyor, beni titreyerek ayağa kaldırıyor ve kıcıma şefkatli bir tokat atıyor. "Temizlen. Burada bitirmem gereken bazı işler var, sonra sen ve ben yemeğe gideceğiz."

Gözlerim onunla buluştu. Yarı uyuşmuş hissediyorum. Başımı sallayıp banyoya doğru yürürken çevresel görüşümde bir şey parlıyor. Arkamı bakıyorum.

Bir kamera var. Bana doğru bakıyor.

Hiç kamera kurmadım.

"Semyon?"

"Mmm?" Kaşlarını çatmış telefonundan bir şeyler okuyor. "Buraya ne zaman güvenlik kamerası koydunuz?"

Soğuk bir korku omurgamdan aşağı süzülürken başını sallıyor. "Zamanım olmadı. Henüz değil."

"Ama... bak."

Bir silah sesinin kulakları sağır eden çatırtısı odayı doldurmadan önce tepki verecek zamanı zar zor buluyorum. Cam ve bükülmüş metal parçaları yere saçılırken kalbim kaburgalarımın çarparak çılgılık atıyorum. Kamera yok oldu, kırık parçalardan başka bir şeye dönüşmedi.

Silahını indirdiğinde, öfke yüz hatlarını karartırken, atışın yankısı hala devam ediyor.

"Bunları kimin yerleştirdiğini bulacağım," diye homurdanıyor, sesi öfkeyle gerginleşiyor. "*Khristos*." Bakışları soğuk, ölümcül bir odaklanmayla yanıyor ve tüylerimi diken diken ediyor.

Aramızdaki bu küçük boşlukta onun gazabının tüm ağırlığını hissederek korku ve dehşet arasında donup kalıyorum.

"Sence gördüler mi... ne.... Tanrım, ne yaptığımızı?"

Tabii ki yaptılar.

Dudakları ince bir çizgiye dönüşüyor. "Bunu tekrar tekrar çalsalar iyi çünkü ben gözlerini oymadan önce gördükleri son şey bu olacak."

Gözlerimi kapatıp bir iniltiyi bastırıyorum. Boyumdan büyük işlere kalkıştım.

CHAPTER 23

ANYA

Fırının girişindeki zil o kadar sert çalıyor ki irkilerek başımı kaldırıyorum. Bu sesi tanıyorum. Bu öfkeyi. *O adamı.*

Babam fırına girdiğinde votka ve ter kokuyordu, yüzü benekli ve öfkeliydi, elleri saldırmaya hazır bir adam gibi kenetlenmişti. Tezgâhın arkasında duruyorum, parmaklarım tezgâhın kenarında kıvrılıyor. Buraya geldiğim her gün Semyon beni gölgeliyor ama şu anda arka tarafta, son gelen unlu mamulleri boşaltıyor. Görünüşe göre devasa un ve şeker çuvallarını kaldırmamdan pek .

Stefan bir masada oturmuş, bir şeyler atıştırmakta ve okul ödevleri üzerinde çalışmaktadır. Birden donar, eli havada asılı bir şekilde kalem tutmaktadır.

"Stefan," diyorum sessizce. "Arka tarafa git lütfen." Neyse ki Stefan bugünlerde dinleme konusunda çok daha iyi ve hızla tezgâhın arkasına, arka tarafa geçiyor.

Babama döndüm. "Burada istenmiyorsun."

Beni görmezden geliyor, tabii ki. Hep öyle yapar. Kan çanağına dönmüş gözleri küçümseyerek üzerime dikiliyor. "Artık benim için fazla iyi olduğunu mu ? Prensesçilik oynuyorsun

kocanla? Bana *borçlusun*."

duruyorum. "Sana hiçbir şey borçlu değilim. Gitmen gerekiyor."

"Aynen öyle." Yanımdan geçip arka tarafa açılan kapıyı itiyor. Nereye gittiğini çok iyi biliyorum, arka tarafta saklı olan kasaya. Şifreyi değiştirdim mi?

Arkasından gidiyorum. "Sana gitmeni söylemiştim."

Arka kapı kısmen açık olsa da Semyon hiçbir yerde bulunamıyor. Stefan ise bize doğru bakıyor, ayakları yere sağlam basıyor ve elleri kalçalarında.

"Gitmemi söyledi," diyor cesurca, küçük sesi titrese bile. "Stefan-"

"Anya *gitmemizi* söyledi," *diye* tekrarlıyor Stefan. Babam onu görmezden geliyor, yanından geçip kasanın bulunduğu dolabı açıyor.

"Sakın-"

"Hayır!" Stefan babamın koluna uzanarak bağıyor.

Olamaz.

Babam onu silkeliyor ve Stefan'ı çok sert bir şekilde yakalıyor. Stefan yüzünü buruşturup haykırırken babam homurdandı: "Seni geveze küçük pislik, tıpkı kız kardeşin gibi. Bu fırının sahibi benim." Avucunu kaldırırken Stefan'ı sarsıyor ve onu ayaklarından kaldırıyor.

"Hayır!" Çığlık atıyorum.

Sonraki an bir hareket ve ses bulanıklığı. Duvara çarpan bir bedenin keskin çatırtısı. Stefan yere düşüp bana doğru koşarken, Semyon babamın yakasını yumruklayıp onu duvara çarpıyor, parmakları sanki kaç kemik kıracağına karar vermeye çalışıyormuş gibi esniyor. Yüzü buzdan oyulmuş gibiydi.

"Sana zarar verdi mi, Anya?"

Başımı sallıyorum. Sesim titriyor. "Hayır."

"Stefan?"

Stefan başını sallar. "Kolumu tuttu ama ben iyiyim."

"Ellerini bir daha ikisinden birinin üzerine koyarsan," diyor, sesi alçak bir hırıltıya dönüşüyor, "vücudundaki her kemiği kırarım. Yavaşça."

Babamın gözleri korkuyla açılıyor. "Sen-"

"Yapardım. Ve bundan zevk alırdım." Hâlâ babamın gömleğini yumrukluyor ve onu soğukkanlı bir otoriteyle arka kapıya doğru yürütüyor. "Seni bir daha asla görmek istemiyorum." Kapıyı tekmeleyerek açıyor ve babamı acı soğuğun içine itiyor, bize dönmeden önce kapıyı arkasından çarpıyor.

Stefan önce ona gidiyor. Şaşkın şaşkın bakıyorum. "Onu rahat bırakmasını söyledim," diyor Stefan Semyon'a. "Tıpkı senin bana söylediğin gibi."

Aman Tanrım. *Tıpkı bana söylediğin gibi.* Küçük kardeşime beni korumasını mı söyledi?

"İyi iş çıkardın," diyor Semyon, Stefan'ın saçlarını karıştırarak. Gözleri benimkilerle buluşuyor. "Anya?"

"Bana dokunmadı," diye fısıldıyorum. Hâlâ hassas ve sarsılmış hissediyorum ama bir sonraki nefeste kalbimi eriten bir şey oluyor. Semyon'un eli Stefan'a doğru uzanıyor, avuç içi yukarı bakıyor. Söz yok.

Stefan'ın küçük parmakları Semyon'un büyük parmaklarının etrafında kıvrılıyor. Elini tutuyor. Gözlerimi kırıştırıyorum.

Semyon'un sesi daha yumuşak, "Hadi eve gidelim. Yarın birinin okul gezisi var." Bunu nasıl tamamen unuttum? Semyon'un diğer elini tuttum. Ve bu doğru hissettiriyor. İyi hissettiriyor.

Semyon'un yanağından öperim. "Teşekkür ."

O da beni öpüyor. "Olanlar için üzgünüm."

Fırını kapatıyoruz ve Stefan çantasını almaya gittiğinde Semyon'a dönüyorum. Sözsüzce bana uzandı. Başımı göğsüne gömüyorum ve bana sarılmasına izin veriyorum. "Ona zarar vermek istedim," diye fısıldadım. "Ama Stefan..."

"Ben de öyle. Ve *sırf* Stefan yüzünden onu o lanet duvardan geçirmedim. Ama uyarıları kaldırdı, bebeğim."

Başımı sallıyorum. Güzel. Artık onun zorbalığına maruz kalmayacağız. "Yarın Stefan müzeye gidiyor."

"Ve Romanov'lara gidiyoruz."

Sanki diğer ayakkabının düşmesini bekliyormuşum gibi geliyor. Ama eve gittiğimizde kendimi sıradan ve öngörülebilir olanın hissine kaptırıyorum. Stefan bana Zoya'nın ona havuç doğramayı nasıl öğrettiğini gösteriyor, ben masayı hazırlarken Semyon makarna için su kaynatıyor. Babam hakkında konuşmuyoruz.

Semyon lavabonun başında durmuş, kollarını sıvamış, bir kahve fincanını üçüncü kez çalkalıyorÇok düzenli ve her zaman böyle -sessiz, kontrollü, tamamen rahat ve bir şekilde... şimdi kenarları daha yumuşak.

Stefan yemekten sonra duş almak için yukarı çıkıyor ve ben de dizüstü bilgisayarımın mutfak masasına oturuyorum. Fırın faturalarının ödenmesi gerekiyor. Semyon'un telefonu tezgâhın üzerinde vızıldıyor, ekranda tanımadığım bir isim beliriyor. Bakıyor ve başını sallıyor. "Bu aramayı ofiste cevaplayacağım. Biraz geç kalabilirim. Dün gece yatağa çok geç gittin Anya. Bunu bu gece düzelt, tamam mı?"

Göğsümü sıcaklık kaplarken cevap veremedim gidiyor.

Artık böyle. Rahat. Tanıdık. Doğrudan benimle ilgili olmadıkça ne yaptığı hakkında soru sormuyorum ve şükürler olsun ki çoğu zaman sormuyorum.

Günün gerginliğini üzerimden atmaya çalışıyorum. Olanları gerçekten sindirecek zamanım olmadı ama omuzlarımın kulaklarıma kadar yükseldiğini hâlâ hissedebiliyorum. Muhasebe yazılımımı açıyorum ve genellikle vadesi geçmiş faturalar için yanıp sönen kırmızı bildirimleri bulmaya hazırlanıyorum.

Paralı olmaları dışında. Her biri. Sadece bu ay için değil, hepsi ödendi.

Semyon.

E-postalarımı gözden geçirirken ellerim titriyor, neye ihtiyacım olduğunu görmek için hızlıca kaydırırken okuldan gelen bir e-postayı fark ediyorum. *Kahretsin.* Okul gezisi izin belgesinin bugün teslim edilmesi gerekiyordu ve ben-

*Ulaşım güvence altına alındı. İzin formlar alındı.
Lütfen ücretleri öğrencinizle birlikte bir zarf içinde
göndermeyi unutmayın.*

Başımı sallıyorum. Bunu benim yapmadığımı biliyorum. Şaşkınlıkla mutfak kapısına bakıyorum.

Semyon...?

Sertçe yutkunuyorum ve dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum.

Benim olanla ilgilenirim.

Ben onunum. Semyon Kopolov'un. Bir tür şaşkınlık içinde Stefan'ın sırt çantasının ön kapının yanındaki kancada asılı olduğu yere doğru yürüyorum. Sırt çantasını fırlatıp gümbürtüyle yere bıraktığı ve kocamın sakince ona çantasının ait olduğu yerin orası olmadığını hatırlatıp tekrar denemesini istediği zamanları hatırlayınca kendi kendime gülümsüyorum. Öğreniyor.

Çantanın fermuarını açıyorum, her zamanki gibi buruşuk kâğıtlar ve boş atıştırmalık ambalajlarından oluşan bir kaos bulmayı bekliyorum ama bunun yerine her şey yerli yerinde. Düzenlenmiş. Ve ön cebin içinde Semyon'un kalın, imzalı eğik yazısıyla etiketlenmiş düz beyaz bir zarf var.

Ücretler - Stefan Borozov

Onu tekrar içine sokup çantanın fermuarını çekerken kalbim duracak gibi oluyor. Sırt çantasının yanında asılı duran palto da ne? Hızlıca bir kontrol ediyorum. Stefan'ın bedeninde, yüksek kaliteli, parlak mavi bir kışlık mont.

Boğazımda bir yumru, gözlerimi kapatıyorum. Her şeyi tek başıma yapmaya çok alışkınım. Her zaman ayrıntıları takip eden, plan yapan, hokkabazlık yapan, kardeşimin çocukluğunu normal hale getirecek kadarını bir araya getiren kişi oldum. Bu adamın beni çözmek için yapabileceği onca şey arasında bunun olacağını kim bilebilirdi? Sadece tehlikeli dokunuşları ya da çalıntı öpücükleri değil, bedenime sahip olması ve beni karısı olarak sahiplenmesi. Hayır... Zihinsel yükü taşımama yardım ediyor.

Tabii ki yapardı. Semyon bir ağabey, Rafail'in sağ kolu. Rodion, Yana ve Zoya'yı neredeyse onun yanında büyüttü. Her şeyle ilgilenmek onun işi.

Mutfağın ışığını kapattım, onu bulmaya kararlıyım. Bana bu gece biraz uyumam gerektiğini hatırlatmış olabilir ama ona teşekkür etmem gerekiyor. Yüz yüze. İyice.

Ofisinin kapısı yarıya kadar açık, telefonla konuşurken sesi kısık ve boğuk. Söylediği tek kelimeyi bile zar zor duyuyorum. Kapıyı kapatıp arkamdan kilitlediğimde ve rahatça, yavaşça soyunmaya başladığımda bana bakıyor, ifadesi okunamaz ama şaşkınlıkla karışık.

Başını sallıyor ve dudağını ısıyor, bu onu hayatımda gördüğüm en şirin şey. Kot pantolonum ayaklarımın etrafında bir su birikintisi halinde yere düştü. Sırada üstüm var, onu külotum ve sütyenim takip ediyor. Saçımı bile dağınık topuzundan çekip çıkarıyorum ve küçük saç bağına kıyafetlerimle birlikte yere atıyorum. O konuşmuyor. Çenesi geriliyor, boğazı düğümleniyor ve gömleğim yere düşerken üzerindeki sıcaklığı hissedebiliyorum.

"Anya," diyor usulca. Uyarı.

Parmağımı dudaklarıma bastırıyorum. "Şşşt."

Yanına sokuldum, çırılçıplak. Sandalyesini geriye itiyor ve birisi Dublin ve Cork'la ilgili bir şeyler söyleyip dururken *sessize* alıyor. Kucağına kayıyorum ve yanağından öpüyorum.

"Teşekkür ederim," diye kulağına fısıldıyorum.

"Ne için olduğundan emin değilim," diye inliyor. "Ama rica ederim."

Çenesinden aşağıya, boynundan aşağıya, gömleğinin düğmelerinin çözüldüğü yere kadar öpüyorum. Köprücük kemiğini yalıyorum. Parmaklarım saçlarında düğümleniyor, tırnaklarım kafa derisinde geziniyor.

Önsöz söylemeden ve bastırılmış bir iniltiyle iki parmağını içime sokup tam kıvırıyor. İçimden lezzetli bir ürperti geçiyor.

Hiç uyardıktan ayağa kalkıyor ve telefonunu karıştırıyor. "Gitmem gerekiyor." Tek bir yumuşak hareketle kemerini çözerken telefon yere düşüyor ve bir sonraki nefeste bana doğru bastırıldığını hissediyorum - kalın, sert, zaten içime sızıyor.

"Sikimi istiyor musun, Anya?" diye soruyor. "Bu yüzden mi buraya geldin?"

"Her zaman senin sikini istiyorum," diyorum yarı inleyerek, onun için yanıp tutuşarak, sırtımdan kavisler çizerek ona sözsüz bir şekilde beni almasını söylüyorum. "*Her zaman.*"

Acımasız, canlı bir vuruşla içime giriyor, nefesimi kesiyor. Beni amansız itişlerle beceriyor, tutuşu kalçalarımı zedeliyor, dişleri boğazımda. "O kadar mükemmelsin ki. Sen her şeysin."

Bana çarparken ritmi kekeliyor. Ona binerken aldığım zevk içimde yuvarlanıyor. Başparmağını klitorisimin üzerinde gezdiriyor, kalçalarım kalkıyor. Nefes alıyorum, geliyorum.

İçime boşalırken "Muhteşem amına koyayım," diye homurdanıyor. Dağınık ve nefessiz, terden sırlıklam ve birbirine karışmış bir halde birlikte yere yığılıyoruz. Alnı benimkine yaslanıyor.

"Bana benim olduğunu söyle, Anya. Bunu senden duymak istiyorum." "Seninim, Semyon." Ve sonunda doğru hissettiriyor.

"Telefon konuşmalarımı bölerek kurtulabileceğini sanma," diyor çıplak kıkırma gönülsüz bir tokat atarak.

Kıkırdıyorum ve ona göz kırpıyorum. "Sen nasıl istersen."

CHAPTER 24

SE8YON

Romanov malikanesinin büyük salonu parılıyor. Kristal avizeler takımyıldızlar gibi sarkıyor ve altın süslemeli aynalar buradaki herkesi aydınlatıyor. Bazıları altın süslemeli aynaların sadece gösteriş için olduğunu düşünebilir ama ben onların Mikhail Romanov ve kardeşlerine bu devasa mekândaki mermer sütunların etrafında daha iyi bir görüş açısı sağladığını biliyorum. Aynalar faydalıdır; size ikinci bir çift göz verirler.

İnsanların gözlüklerim hakkında bilmedikleri...

Hava mırıltılı konuşmalar, yumuşak kahkahalar ve şampanya kadehlerinin şingirtisiyle uğulduyor. Romanovları tanıdığımdan beri, bu galaları düzenlemekle ünlüler. Burada insanlar bir süreliğine uygarmışız gibi davranıyor.

Onlardan nefret ediyorum.

Bir bakıma, geçmiş çağlarda düzenledikleri büyük dansları anımsatıyor; her kibar selamın ve altında gerilimin kaynadığı, gizli güdülerin ve dile getirilmemiş duyguların kalabalık bir salonda oynadığı türden.

Tabii ki Rafail'in karısı Polina buna bayılıyor. Ne de olsa burası onun aile evi. New York'ta büyümüş olsa da kökleri Moskova'nın elit çevrelerine dayanıyor. Kız kardeşlerim de buna bayılıyor, giyinip kuşanmak, bir süreliğine de olsa bizi takip eden ve sürekli bekleyen bir tehlike gölgesi yokmuş gibi davranmak için bir fırsat. Romanov galasında herkes en iyi davranışını sergiler.

Bana değil . Hiç gerek yok.

Burada pek çok farklı insan, pek çok farklı aile var ve Anya biraz yersiz ve kafası karışık görünüyor. Ama bu gece odaklandığım tek kişi o. Vücudunu saran ve yumuşak dalgalar halinde yere dökülen o şampanya rengi elbiseyi giyiyor. Ama iyi bir kız gibi şalını takıyor.

Bu gece çıkaracağım.

Renk, sofistike bir kabarıklıkla toplanmış kumral saçlarını ortaya çıkarıyor ve ela gözleri ışıkların altında parlıyor gibi görünüyor. Anya'nın kendine geldiğine dair herhangi birinin aklında bir şüphe varsa, bu gece ortadan kalkacak. Anya kendine geldi.

Merdivenleri birlikte çıkarken kafalar dönüyor, ben onun yanında, özel dikim siyah bir takım elbise içindeyim, elim hafifçe sırtının küçük kısmına dayanıyor.

"Çarpıcı," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

"Çok güzel," diyor etrafına bakarak. "Sanki-" "Balo değil, tatlım."

Dudaklarının titremesine ve yanaklarının pembeleşmesine bayılıyorum. Çok tatlı bir kız.

"Sen de gayet iyi temizliyorsun," diyor göz kırparak. Kıçına ihtiyatlı bir çimdik atıyorum. Uzaktan kumandalı bir vibratör taktığını bilen tek kişi benim, kumandası cebimde. Benim sapık ve kötü olduğumu söyledi.

Hiçbir fikri yok.

Bu gece, kontrolü elinde tutması gereken kişi benim. Ama Anya? Kendini tamamen kaybedebilir ve eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa, gece yatağımızda adımı haykırmaya başlayacaktır. Onu istiyorum.

O kadar gergin, benim için o kadar çaresiz ki, onu eve götürdüğümde yalvarıyor, onu almam için yalvarıyor. Onu mahvetmem için.

Her bakış, her dokunuş yavaş, kasıtlı bir alay olacak, ta ki ben içinde olmadan bir saniye daha dayanamayana kadar.

"Matvei bu gece burada

mı?" "Gelmeli. Neden?"

Kaşlarını çatarak başını sallar. "Ben... ona güvenmiyorum."

Güzel. Güvenmemeli. Ama benimle güvende.

Balo salonuna girdiğimizde, tanıdık bir figür yaklaşıyor. Şeytandan bahsetmişken. Kibarca başını sallayarak bizi selamlıyor, karanlık gözleri odada geziniyor. Ama alttan alta başka bir şey var. Bunun gibi büyük etkinlikler çok sayıda yerel halkın ilgisini çeker. Polina'nın kız kardeşi hakkında bir haber alacaksak, bu gece olacak.

Anya yanımda kılanıyor. Onu suçlamıyorum. Onun bir psikopat olduğundan eminiz.

"İyi akşamlar Anya," diyor Matvei, sesi yumuşak ve mesafeli. "Çok güzel görünüyorsun."

"Bu kadarı yeter," diyorum, onu adamın yanından uzaklaştırarak. Kıkırdıyor ve ona teşekkür ediyor ama gülümsemesi sade ve temkinli. Bana onun kendisini tedirgin ettiğini söyledi. Onun Rafail'e sadık olduğunu biliyor ve ona kardeşi Gleb'in bize ihanet ettiğini açıkladım. Matvei görünürde kibar biri ama çekiciliğinin altında sert bir yan var; kızın çok iyi bildiği sessiz bir acımasızlık. Matvei sadakatini göstermek için her şeyi göze alır.

İçeri girdiğimde Rafail ve Polina'nın çoktan içki içmeye başladığı daha özel bir alana yönlendiriliyorum. Anya bunun büyük bir kalabalık değil de küçük, samimi bir toplantı olduğunu fark edince geriliyor. Küçük gümüş tepsilerde şık yiyecekler servis ediliyor ve içkiler dolduruluyor.

"Şampanya, hanımefendi?" diye soruyor garson.

Cebimdeki vibratörün en düşük ayarına geldiğimde sırtı gergin ve sert. Dudakları aralandı ve bana bakarken yanakları kızardı, hınzır bir

muhteşem gözlerinde parıltı.

"İki tane lütfen," diyor ve tepside iki kadeh şampanya alıp birini bana uzatıyor.

"Sana bu gece içmeyeceğimi söylemişim," diye hatırlatıyorum ona.

"Biliyorum," diyor küçük bir sırıtışla. "İlkini bitirdiğimde ikincisini tutuyorsun." Yudumluyor. Küstahlığı yüzünden onu cezalandırmak için vibratörün en yüksek düğmesine basıyorum. Hafifçe inliyor ve vibratörü şampanya kadehinin arkasına saklıyor.

Şampanya bitince kapattım. "Semyon,"

diye yalvarıyor kulağıma.

"Evet, bebeğim?"

Uzun sarı saçları ve gümüş rengi elbisesiyle zarif ve zarif Polina yaklaşırken başını sallar.

Polina bizi ailesinin tanıdığı birkaç kişiyle daha tanıştıırken onunla rahatça sohbet ediyoruz. Anya ikinci kadeh şampanyasını yudumluyor. kulağına fısıldıyorum.

"Şu anda ellerimi bacaklarının arasına koysam ne hissederim?" Düğmeye basıyorum.

"Islak," diye nefes nefese kalıyor. "Sıcak. *İhtiyaç*." Tek heceden öte konuşma yeteneğini kaybetmiş. Bir kıkırdamayı bastırıyorum ve onu kucaklıyorum.

"Bebeğim," diye mırıldanıyorum. "Başını omzuma koy." Tereddüt etmeden itaat ediyor.

"Boşalmaya hazır mısın, Anya?" "Mmmm."

"Aferin kızıma. Bırak kendini. Gel bebeğim. Burada kimse yok." Ben vibratörün düğmesine tekrar basarken o bir kraliçenin kontrolünü sürdürüyor. Titriyor, salıverilmesi dalgalar halinde geliyor. Hafifçe gülüyorum, sanki titreyen omuzları kahkahadanmış da odanın ortasında orgazm olmamış gibi onu kollarıma çekiyorum.

Kendi kendime sırtıyorum. Benim için bir puan.

"Aferin kızıma," diye onaylayarak kulağına fısıldıyorum. "Seninle çok gurur duyuyorum."

"Sahi mi?" diye takılıyor, başını arkaya atıyor ve şampanyasından bir yudum daha alıyor. Yine de ayaklarının üzerinde biraz titrediğini fark ediyorum.

"Gerçekten mi?"

Flütü elinden alıp yakındaki bir masanın üzerine koyuyorum.

"Benimle dans et," diyorum nazıkçe ama kararlı bir şekilde.

"Dans ediyor musun?" diye soruyor,

gözlerini kırıştırarak. "Bu gece

yapıyorum."

Sessizce elini benimkine koydu. Onu sadece bir çiftin daha bulunduğu dans pistine götürüyorum. Müzik daha yavaş, daha samimi bir şeye kayıyor. Onu yakınımaya çekerken kolumu beline doluyorum, diğer elim onunkini sıkıyor, sabit ve sıcak. Onun yanımda bana karşı hissettiklerini seviyorum.

"Sürprizlerle dolusunuz efendim," diye mırıldanıyor, sesi

yumuşak. Elimini cebime atıyorum ve küçük bir kutu

çıkarıyorum.

"Henüz hiçbir şey görmedin. Bu senin için."

Avucuma bakıyor. "Ama biz zaten evliyiz, Bay Kopolov. Bu bir yüzük olamaz mı?"

"Biliyorum. Aç ve ne olduğunu gör."

Sinsi bir gülümsemeyle kutuyu açıyor ve içindeki anahtara merakla bakıyor.

"Nedir bu?"

"Yeni pastanenizin anahtarı."

"Yeni fırın mı?"

"Sana bana güvenmeni söyledim. İnanın bana, bittiğinde bayılacaksınız. Annenin tüm aletlerini, eve yerleştirdiği her güzel şeyi saklayacağız."

Orada. Yeni eklenenler sadece kapılardaki endüstriyel kilitler, çok daha büyük bir buzdolabı ve erişebileceğiniz farklı bir dondurucu olacak. Gerçi orijinalini bilerek muhafaza ettim." Omuz silkiyorum. "İşe yarayabilir."

Kalabalığın içinde ilerliyoruz. Anya'nın duruşu sert, parmakları şalının eteklerini bir kalkan gibi okşuyor. Onu okuma ve neye ihtiyacı olduğunu bilme konusunda giderek daha iyi oluyorum. Kalabalık bir yerde gergin olduğu için onu suçlamıyorum, özellikle de sudan çıkmış balık gibiyken. Gerçi gergin olmamalı. O benimle birlikte.

"Kaşlarını çatıyorsun." Gözleri benimkilerle buluşuyor, meraklı.

"Burada korkacak bir şeyiniz olduğunu düşündüğünüzü söyleyebilirim. Ama yok. Benimleyken değil." Parmaklarımı boynunun arkasından geçiriyorum ve onu nazıkçe sıkıyorum.

Sözsüzce bana yaklaşıyor, bir nefes alıyor ve başını sallayarak bana en ufak bir gülümseme veriyor. İhtiyacım olan tek şey bu.

Biraz temiz havaya ihtiyacımız var. Açık hava barına doğru

ilerliyorum. "Kendimi buraya ait hissetmiyorum," diye fısıldıyor kulağıma.

"Bunu anlayabiliyorum. Kendimi hiçbir yere ait hissetmiyorum." Onu daha iyi okuyabildiğimi sanıyordum ama bana bakıp elimi sıktığında gözlerindeki yumuşaklığı tam olarak anlayamıyorum.

Daha yakına eğildim. "Seni koruyacağım, Anya. Her zaman koruyacağım. Ama sen düşündüğünden daha güçlüsün." Parmağımı çenesinin altına sokuyorum ve bakışlarını kendime . "Kim olduğunu unutma. Bana kalsa içeri girdiğinde önünde eğilirlerdi."

Bir gün . Yapacaklar. "Kopolov."

Onu gördüğümde odağım keskinleşiyor-Oleg Makarov. Tahmin edilemez. Romanov ailesinin Moskova'daki daha az müttefiklerinden biri ama yine de tehlikeli. Bakışlarını Anya'ya dikmiş, otoriter bir hava yayıyor.

Anya'ya dönmeden önce yumuşak bir sesle, "Uzun oldu Semyon," dedi. "Peki bu kim? Senin küçük sevimli karın mı?"

Pislik.

Anya sinirleniyor, hemen geriliyor. Makarov acımasız ve öngörülemez biri ve ben ona güvenmiyorum.

Adamın gözleri hemen kıza kayıyor ve sesi alçalıyor. Ona dokunmasını istemiyorum, ama elini uzattığında, elini uzatıyor ve onun elini sıkıyor - acımasızca.

"Evet. Anya Kopolov. Onun 'küçük karısı'." Kelimeleri vurguluyor ve bunu yapmasına bayılıyorum.

Gözlerini kısar. "Cesur olan sen değil misin?"

"Peki sen?" diye , umursamaz bir tavırla. Gurur göğsümde kabarıyor.

Gözleri keyifle parlıyor - Oleg gibi bir adam sınırları zorlamaktan hoşlanır, özellikle de Anya gibi kendi dünyasına uygun olmayan insanlarla. Kıkırdıyor, benim hoşuma gitmeyecek kadar yakınımaya eğiliyor. "Dalga geçmek istemeyeceğin biri," diye bitiriyor dişlerini göstererek.

"Kendi adımları söylemenin neresi cesurca anlamıyorum," diyor soğuk bir gülümsemeyle. Bir yanımla onu alkışlamak istiyor. *Aferin kızım.* Bir yanımla da onu korumak için arkama itmek istiyor.

"Dikkatli ol kızım," diye mırıldandı, "Bizim dünyamızda bazı insanlar küstah bir kadını takdir etmez."

Pekala, bu kadar yeter. Kendimi ikisinin arasına koydum. "Biliyorum amına koyayım. Bu kadar yeter."

Atmosferdeki değişim anında gerçekleşiyor. Yüzümdeki kibar maske düşüyor, yerini çok daha karanlık bir şey alıyor. Aramızdaki tehdidi sezmiş gibi donup kalıyor ama ipucunu almış gibi görünmediğine göre daha sert bir şeyler söylemek gerekebilir. "Karıma söylemek istediğin bir şey mi var?" Fısıldıyorum. "Onunla birbirimize yemin ettiğimizi biliyorsun. Bunun ne anlama geldiğini de biliyorsun, değil mi?"

Bunun nasıl sonuçlanacağını hayal ediyorum - onu nasıl alacağımı, yumruğumun çenesine nasıl vuracağını. Yere düşecek, kafası betona çarpacak.

Ve kimse . Tek bir kişi bile gözünü kırpmayacak çünkü bu, ailem için, bu toplantı için sıra dışı bir şey değil.

Ama ben bilmiyorum. Henüz değil. Uslu karar verdim. Anya için. Ona söyleyecek başka bir şeyi olduğuna karar verene kadar.

"Sen onun ilk karısısın, değil mi? Tadını çıkar. Bu ailenin karılarına ne yaptığını bilmiyor musun?" Sesi yine alay ediyor, bu kez bakışlarıyla buluşuyor. "Beni hayal kırıklığına uğrattın, Semyon. Şimdiye kadar karına haddini bildirmişsindir diye düşünmüştüm."

Anya'nın çenesi düşer.

Yüzüne bakıyorum. "Dikkatli olması gerekenin ben olduğumu sanmıyorum," diye uyarıyorum onu. "Söylentilere göre İrlandalılarla bazı bağlantılarınız varmış. Ve onlar hareket halinde. Bunu mahvetmek senin yararına değil gibi görünüyor, değil mi?"

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," diyor ama soğuk gülümsemesi bozuluyor. Keskin dişleri bana doğru parlıyor. "Hiç vakit kaybetmeden fırına taşındın. Görünüşe göre karını da oraya götürmeyi seviyorsun, değil mi?"

Yumruğum çenesine çarpıyor. Bu sadece iştahımı kabartıyor. "Seni orospu çocuğu!" Hırlıyorum ve onu anında paramparça olan cam bir masaya itiyorum. Camlar yere düşüyor ve Anya çığlık atıyor. Kimse bize doğru bakmıyor bile.

Kıkırdıyor, ayağa kalkarken kolunu kırık dudağına sürterek kan bulaştırıyor. "Biliyordum," diye mırıldandı. "Bu bir testti... ve sen başarısız oldun."

Peşinden ama ağır bir el omzuma düşüyor.

"Yapma." Bu Matvei, gözleri benimkileri deliyor. "Bu bir dikkat dağıtma. Ne olduğunu biliyorsun. Asıl sorunun *ne* olduğu konusunda dikkatini dağıtıyor."

Makarov gitti.

Anya bana bakıyor, gözleri kocaman.

"Kimse buraya bakmadı bile," diyor başını sallayarak. "Ona yumruk attın, masayı kırdın, camı parçaladın ve kimse kılını bile kıpırdatmadı." Bana sitem dolu bir bakış attı. "Siz çocuklar olayları hep böyle mi halledersiniz?"

Tam onu anlamakta ilerleme kaydediyor gibi görüldüğümde, beni ters köşeye yatırıyor.

Matvei bir kahkaha atar. "Biz işleri böyle yaparız, Anya. Bu gece buradaki her konuk bir şekilde, bir açıklama yapmak konusunda iki kez düşünmeyen bir aileye bağlı." Gözleri çıkışları takip ediyor. "Semyon'a yakın dur."

"Biraz temiz hava alalım," diyorum Matvei'den uzaklaşıp ay ışığının aydınlattığı asfalt bir alana doğru ilerlerken. Kız kardeşlerimin işine yarıyor gibi görünüyor.

Matvei bizden uzaklaşıyor ama elinin beline gittiğini, silahını çekmeye hazırlandığını gözden kaçırmıyorum.

"Artık eve gidebilir miyiz?" İşte yine oldu. *Eve*.

"Yakında."

Bir şeylerin olmak üzere olduğu, yapbozun bir parçasının daha yerine oturduğu hissinden kurtulamıyorum.

Anya ile yürüyorum. Bahçe yolları loş bir şekilde aydınlatılmış, gölgeler taşların üzerinde uzanıyor. Burası sessiz, partinin uzaktan gelen uğultusu arka planda kayboluyor.

Bir şeyler ters gidiyor. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Sanki koku bir şeyleri ele verecekmiş gibi derin derin içime çekiyorum ama yakalayamıyorum. Onun yerine Anya'nın gözlerinin gölgelere kaydığını, nefesinin hafifçe kesildiğini fark ediyorum.

Etrafımda dönüyorum, tetikteyim. Öfke göğsümü tırmalıyor. Önce fırın, şimdi de bu. Çevresel görüşümde hızlı bir hareket ve bir metal parıltısı fark ediyorum. İçgüdülerim alevlendi.

"Yere yat!" Karanlığın bir figür çıkarken onu arkamdan çekiştiriyorum. İlk silah sesi gecenin sessizliğini paramparça etti.

Onu yere itiyorum, bir el daha ateş edildiğinde onu kendi bedenimle koruyorum. Omzumda bir acı patlıyor ama damarlarımda adrenalin yükseldiği için bunu fark etmiyorum bile. Anya'yı güvende tutmalıyım.

Matvei'nin iri, heybetli figürü sessizliğin içinden geçiyor. Tetiği çekiyor. Silahından ateş çıkıyor.

"İyi misin?"

Dişlerimi sıkarak, "Vurulдум," diyorum. "Anya, iyi misin?"

"İyiyim." Sesi panik içindeydi. "Ne oldu?"

Silahımı çektim ve ateş ettim. Benim ve Matvei'nin silahından ateş fişkırdı. Saldırganlar dağıldı, gecenin içine doğru geri çekildiler.

Onları kovalayabilirim ama bu Anya'yı savunmasız bırakır.

"Yakalayın onları. Yakalayın onları!" diye bağıryorum, sesim öfkeyle keskinleşiyor. Matvei'ye başımı sallıyorum, ama o dağ gibi bir adam, güç için yaratılmış, hız için değil. Peşlerinden koşuyor, koşarken ateş ediyor ama piçler çoktan gözden kaybolmuş. Silah sesleri yankılanıyor ama artık çok geç.

Bu rastgele bir saldırı değildi. Hesaplanmıştı. Bizi şaşırtmak için tasarlanmıştı.

Anya'nın nefesi kesildi. "Aman Tanrım, Semyon!"

Yere baktığımda kanın beyaz gömleğime, yere ve ellerime döküldüğünü görüyorum. *Orospu çocuğu.*

Anya bana uzanıyor ve kanım parmaklarına bulaşıyor, kalın ve yapışkan.

"Ben iyiyim," diye homurdanıyorum, herhangi bir hareket belirtisi için karanlığı tekrar tarıyorum. Ama bahçe şimdi sessiz, yırtıcı bir hayvan geri çekiliyor.

"Kahretsin." Başımı salladım. "Matvei haklıydı. Bu da neydi böyle?"

Topuk sesleri kız kardeşlerimin gelişini işaret ediyor. İlk gelen Yana, keskin ve ölümcül bakışlarıyla durumu değerlendirmeye başladı bile.

"Kimdi o? Matvei nerede?"

"Güney çıkışı." Bütün lanet yeri ezberledim. Her zaman benim yolumdur. Güney çıkışının sadece uzun çitler ve ferforje çitle korunan otoparka çıktığını biliyorum.

Yana tereddüt etmeden topuklarını tekmeleyip fırlıyor ve gecenin içinde kayboluyor. Keşke Matvei yerine o burada olsaydı, çünkü iki kat daha hızlı.

"İyi misin, Anya?" Zoya her zamanki gibi sakin ve telaşsız bir şekilde soruyor. Hızlı bir bakışla Anya'yı kontrol etti. Kız kardeşimin, daha savunmasız bir hedef olduğunu bildiği için önce karımla ilgilenmesi hoşuma gidiyor.

"Ben iyiyim, ama Semyon-"

Zoya hızlı bir değerlendirmeden sonra, "Daha kötülerini de yaşadı," dedi. Ama karanlıkta, bunu sadece Anya'nın korkularını yatıştırmak için mi söylediğini anlayamıyorum. Görüşüm dalgalanıyor.

Anya başını sallar. "Kanaması var."

Zoya sakinliğini koruyor. "Onunla biz ilgileneceğiz. Romanovlar'ın sağlık görevlileri olacak."

"Ben iyiyim," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından. Kendimi iktidarsız, yenilmiş hissediyorum ve bu beni çok kızdırıyor. Anya'yı vurabilirlerdi. Kimdi o? "Benim için endişelenme."

Ama Anya'nın bana bakışını görmezden gelemiyorum, gözleri kocaman ve korkuyla parlıyor. Titriyor ve bir şey bana bunun korkudan daha fazlası olduğunu söylüyor. İçime uzanan daha derin bir şey, göğsümün etrafında bir yumruk gibi sıkılıyor.

Görüşümün kenarları kararıyor. *Khristos*. Kan kaybediyorum.

Zoya, "Geri döneceğim," diye mırıldandı ve silahını çekerek geri çekildi. "Anya, burada onunla kal."

"Elbette," der Anya başını sallayarak. "Sanki bir yere gidecekmişim gibi." Dudakları somurtarak aşağı doğru çekildi. Omzum patlayacakmış gibi hissetmesem gülümserdim.

"Kim buraya gelip ateş eder ki?" Başını sallıyor. Sanki beni bir şekilde yerime sabitlemek istiyormuş gibi ellerini yanıma yaklaştırıyor. "Oh,

Semyon." Parmaklarımız birbirine kenetlendi, kandan yapış yapıştı.

"İrlandalılarla bağı olan biri." Parçalar yerine oturmaya başlıyor. Odaklanabilmem için ilaçlara ihtiyacım var, böylece hepsini yerine oturtup *şah mat* diyebilirim. "Matvei'nin içgüdüleri haklıydı. Bu lanet bir dikkat dağıtmaydı. Rafail ve Rodion burada değiller, bu yüzden hamlelerini yapmadan önce arazinin uzak ucunda olduklarını garanti edebilirim."

Ona söylemediğim şey, muhtemelen içgüdülerimin Anya'yı korumak olacağını ve Matvei'nin kovalamak için çok yavaş olacağını bilecekleriydi. Bu hesaplanmıştı.

Anya kaşlarını çatar. "Ateş edecek kadar yaklaştılar. Gitmek için döndüğünde bileklerinden birinde bir şey gördüm, bana Eli'nin videosunu hatırlatan bir şey."

Tabii ki. Fraksiyonun sembolü. İrlandalı sendika ne istedikleri konusunda sessiz kalmadı. Bu gece, sonunda bir hamle yaptılar.

"Kimsenin bakmadığına inanamıyorum," diye fısıldıyor Anya. "Verandalarında kanlar içinde yatıyorsun, Semyon. Silahlar patladı ve kimsenin umurunda değil. Bu da ne böyle?" Başını sallıyor, sesi titriyor. "Bu nasıl normal olabilir?"

Onu rahatlatmak için ne söyleyebilirim bilmiyorum. Bilincimi korumak için elimden geleni yapıyorum.

Ama bakışlarındaki ham duyguyu algılamam biraz zaman aldı. Bunu daha önce hiç görmemiştim. Titriyor, evet ama daha fazlası var. Daha derin bir şey.

Bu ne anlama geliyor? Belki daha önce görmüşümdür ama farkına varmamışımdır.

Bir an için ikimiz de konuşmuyoruz. Bakışlarının yoğunluğu göğsümün sıkışmasına neden oluyor. Dünya önümde yüzüyor ve yüzüm çok sıcak, derim çok sıkı hissediyor. *Kahretsin*.

Ona acımasız bir gülümseme veriyorum. "Şiddet yeterli değil. Bizim dünyamızda yaşam ve ölüm göz açıp kapayıncaya kadar gerçekleşir ve dünya dönmeye devam eder, Anya."

Sözlerimin ağırlığı yavaş yavaş içine çöküyor. Ama hissedebiliyorum, korkusu artık sadece kendisi için değil. Benim için.

Matvei dönüyor, hafif nefes nefese ama sakın. Eğiliyor. "Kesinlikle İrlandalılar," diye onaylıyor, bakışları Anya'ya kayıyor. Bize daha fazla ayrıntı verirken dinliyoruz, ama bu sadece zaten bildiklerimizi doğruluyor.

Zoya, Romanov ailesinin pakhan'ı Mikhail Romanov ve yanında tanımadığım, esmer tenli, beyazlar giymiş genç bir adamla dönüyor. Sanırım onun doktoru.

"Pekâlâ," diyor sıkı bir gülümsemeyle. "Hadi seni içeri götürelim ve yaralarını ."

"Güvende değiliz," diyor Anya. "Tanrım, Semyon."

Elini uzatıp nazikçe sıkıyorum. "Hiçbir zaman öyle olmadık, Anya."

Yana muzaffer ve hiddetli bir şekilde bize dönüyor, peşinde bağlı bir rehineyi sürüklüyor. Mikhail'in kaşları havaya kalktı. Anya solgunlaşır. Adam tökezliyor, şakağından kan damlıyor. Yana bir elini adamın gömleğinin arkasına sokmuş, diğer eliyle de kaburgalarına sıkıca bastırılmış bir silah tutmaktadır. Her zamanki gibi ölümcül bir zarafetle hareket ediyor.

"Bu piçi bir kaçış arabasına doğru gizlice yaklaşıırken yakaladık. Diğerlerini yakalayamadık ama ondan cevapları alacağız."

Omzumdaki sızıyı görmezden gelerek bir adım öne çıkıyorum. Anya gergin bir şekilde kıpırdanıyor ama ben onu geçiştiriyorum. Artık kontrol bende. "Seni kim gönderdi?"

"Kim olduğunu biliyorsun," diyor kalın gizleme zahmetine girmeden. "Bütün gece bizim," diye fısıldıyor Yana, sırtarak.

Çenesi gergin, yere tükürürken gözleri kısılmış. "Benden hiçbir şey alamayacaksın."

Başımı sallıyorum. Bu piç karıma karşı bir tehditten sorumlu. Kanım kaynıyor. "Bunu göreceğiz."

CHAPTER 25

ANYA

"O HAKLI," diyorum kısık bir sesle, saçlarımı parmağımın etrafında döndürerek. Bu bana daha küçükken annemin dolabında saklanıp telefon kablosunu parmağımın etrafında döndürdüğüm zamanları hatırlatıyor. Telefonların kablosu olduğu zamanları.

"Ne oldu?" Ophelia sorar. "Bu çılgınlık. Sanki birdenbire bir aşk romanında yaşıyor gibisin."

"Bilmiyorum. Sanki pusuya düşürülmüş gibiydik. Bu ailelerde neler olduğunu gerçekten bilmiyorum," diyorum başımı sallayarak. "Bunca zaman Eli'nin mafyaya yakın olduğunu sanıyordum. Tamamen işin içinde olduğunu düşünmemiştim. Ama görünüşe göre hâlâ anlamadığım çok şey var."

Kocamın uyuyan haline baktım. Tabii ki ağrı kesicileri reddetti, çünkü bunu kendi başına göğüslemek zorundaydı. Bence asıl sebep konuşacak bir rehinesi olması.

Bir zamanlar duygusal olarak çok uzak görünen adam uykusunda kıpırdanıyor. Uyandığında bana bakıyor, elime uzanıyor ve onu sıkıyor.

"Saat kaç?"

Saate bakıyorum ve telefonumun ahizesini kapatıyorum. "Altı."

Tabii ki. Semyon saat gibidir. Kurşun yarası mı? Bir... ne diyorlar buna... bir yerlerde sorularını bekleyen bir *rehine* mi? Fark etmez. Ailesiyle akşam yemeği saat altıda.

Semyon yaralandığından beri Rafail, büyük aile evlerinde kalmamız için ısrar ediyordu. Stefan tabii ki Zoya burada olduğu için çok sevindi. Ve o zamandan beri tek bir akşam yemeğini bile kaçırmadık.

"Semyon?" Sessizce söyledim. "Akşam yemeği için aşağı inmek ister misin? Gitmek zorunda değilsin."

Oturur ve bacaklarını yataktan sarkıtır. "Tabii ki biliyorum."

"Rafail sana burada kalmanı ve dinlenmeni söyledi."

"Ben iyiyim. Lanet olası bir kâğıt kesiği,

Anya." Gözlerimi deviriyorum. Tabii ki

böyle söyleyecekti.

"Konuşacak çok şeyimiz var ve bunların çoğu doğrudan sizin güvenliğinizi ilgilendiriyor," diyor ısrarla. "Aşağıya iniyoruz."

Telefona geri döndüm. "Gitmem gerek."

"Beni yakında ara, bebeğim. Seni seviyorum ve çok özledim. Fırını tekrar ne zaman açıyorsun?"

"Yakında," diye söz veriyorum ama bozuk plak gibi gelmeye başlıyor. "Seni seviyorum."

Telefonu kapattım. Semyon bana kaşlarını çatıyor ve ben nedenini

bilmiyorum. "Pekala, eğer kendini iyi hissediyorsan..."

"Öyle olmasaydım gitmezdim," diyor sert bir şekilde.

Alnındaki bir tutam saç okşuyor ve gözlüklerini düzeltiyorum. Sabit bakışları içimi ısıtıyor, sesi alçak bir hırıltıya dönüşüyor. "Biraz toparlanmaya ihtiyacım olması dayanıklılığımı kaybettiğim anlamına gelmez, kadın."

"Yapmasan iyi edersin," diyorum usulca, alay ederek. Kucağına oturuyorum ve ellerimi sert göğsünün genişliği üzerinde kaydırıyorum. Yaralı olan bu kısmı değil. I

Eğil ve onu öp, ama sadece kısa bir süreliğine. Geç kalmaktan nefret eder. Ne yapacağımın söylenmesinden nefret *ediyorum*.

Elleri boynumun arkasına dolanırken avucumu sert ereksiyonuna bastırıyorum, bu bir uyarı. Sikinin çizgisini takip ediyorum, amım ıslak ve muhtaç. Geriye kayıyorum ve eğilip ağzımı sikinin başına değdiriyorum. "Zamanımız olmadığına emin misin?" Miyavlayarak soruyorum. "Seni istiyorum, Semyon."

Saçımı yumruklayıp başımı yukarı çekerken ettiği gırtlaktan küfürlerle kıkırdamaktan kendimi alamıyorum.

"Böyle yapmaya devam edersen pantolonumun içine boşalacağım." Başını sallıyor ve sikini düzeltiyor. "Mavi taşaklarla konsantre olmak zor. *Tanrım*."

Ama beni kucağından itmek yerine, üstümdeki ince kumaşın arasından sertleşmiş meme ucumu parmaklıyor. İnliyorum ve daha da yaklaşıyorum. Bir çekiştirmeye üstümü aşağı indiriyor ve göğsümü avuçluyor, başparmağı meme ucumun üzerinde bir çizgi çiziyor. Klitorisim zonkluyor.

"İşte," diyor dişleri köprücük kemiğimi sıyırmadan önce memnun bir sırıtışla. "Şimdi ödeştik." Avuç içiyle kıcıma vurdu. ki yaralanan kolu değildi. "Şimdi kıcını kaldırıp aşağı in. Eğer bizi biraz daha geciktirirsen, yemekten sonra hıncımı senden çıkarırım."

Sanki bunu düşünüyormuş gibi başımı yana eğiyorum.

"*Any*." Ama ben ayaktaydım, onun yanında kapıya doğru yürüyordum.

"Rehinemize ne kadar çabuk ulaşabilirsem, Eli hakkında o kadar çabuk cevap bulabilirim."

Yutkunuyorum. Ağzım aniden kurudu. "Biliyorum."

Yemek masasında Stefan'ın söyleyecek çok şeyi var. Zoya'yla birlikte yaptığı kurabiyeleri, okulda ne kadar başarılı olduğunu, okuduğu yeni kitabı, oyunda ulaştığı yeni seviyeyi ve Zoya'yla birlikte sahip olmak istedikleri köpeği anlatmaya can atıyor.

Rafail bir köpekten söz edilince hırlıyor ama Zoya sadece kıkırdıyor.

Bir noktada Stefan o kadar heyecanlanır ki masanın diğer tarafına uzanır ve bir bardak sütü devirir. Rafail'in sert bakışları Stefan'ın üzerine düşer ve Stefan irkilir, ancak Semyon sakince bardağı düzeltir.

"Dikkatli ol Stefan. Sorun yok; kazalar olur ama dikkatli olursan daha az olur."

Stefan etkilenmiş görünmüyor. Onun yaşındayken çok utanırdım. Bence bu tür bir ortam onun için iyi olacak. Zoya sıırıslıklam olmuş gömleğini değıştirmesi için onu dışarı çıkartıyor. "Hadi gidip daha önce yaptığımız kremalı puflardan alalım."

Stefan huysuz bir şekilde bana bakarak, "Eskiden kız kardeşimle yemek pişirirdim," diyor. "Fırına ne zaman geri dönüyoruz?"

"Yakında," diyorum ona. "Semyon ve ben bazı tadilatlar yapıyoruz. Yakında orada olacağız."

Stefan ayrılır ve Zoya da peşinden gider.

"Olanlar hakkında konuşmamız gerek," diyor Rafail sessizce. Polina'nın gözleri benimkilere kayıyor. Semyon olanlardan kendini sorumlu tuttuğunu söylüyor çünkü olay ailesinin malikanesinde olmuş. Elbette öyle değıl.

"Bir karar vermemiz gerekiyor," diyor Matvei, sesi karanlık ve bakışları beni olduğum yerde sabitliyor. "Buradaki herkesin gerçeğı kaldırabileceğinden emin miyiz?"

Dudaklarımı ince bir çizgi halinde bastırıyorum. *Beni kastediyor*. Yumuşak bir gülümsemeyle, "Sanırım tüm taraflar tam olarak ne yapmaları gerektiğini anladılar," diyorum.

Semyon başıyla onaylar.

"Görüntüleri taradık," diye devam ediyor Matvei. "Eli'nin yakalanmasıyla ilgili elimize geçen videoda yer alan kişi, Semyon'un saldırıda tespit ettiğı ama aynı zamanda kaçan kişi. Görünüşe göre anonim kalmaktan hoşlanmıyor. Rehinemizi sorguladığımızda daha fazlasını öğreneceğiz."

"Neden bekliyorsunuz?" Bütün gözler bana çevrildi.

Semyon sessizce, "Ne kadar güçsüz, aç ve susuz olursa, cevapları almak o kadar kolay olur," diye cevap verdi.

Midem bulanıyor.

"Kimi tespit ettik?" Rafail soruyor, gözleri keskin ve Matvei'ye odaklanmış.

"Ona Undertaker diyorlar," diyor Matvei. "Keenan McCarthy'nin oğlu."

" çocuğu," diye fısıldar Rafail. "Ölümcül bir . Kötü şöhretli."

Yüksek sesle söylemedikleri pek çok şey olduğu hissine kapılıyorum
-Beni ilgilendiren ya da ilgilendirmeyen şeyler.

Yüzüm ısınıyor ve karnımda bir şeyler kaynıyor. Eli'ı düşünüyorum.

Undertaker mı?

"Neden ortaya çıkıp böyle bir şey yapsın ki?" Rodion başını sallayarak mırıldanır.

Matvei, "İrlandalıları var olduklarını ama savaşa hazır olmadıklarını bilmemizi istiyorlar," diyor. "En azından henüz değil."

"Tabii ki değil," diye yanıtlıyor Semyon. "Burada onlardan daha fazla müttefikimiz var."

Rodion parmaklarını düşünceli bir şekilde masaya vurur. "Bu da beni düşündüğüm bir şeye getiriyor. Amerika'da, Batı Yakası kartelinin temizlikçilerinden biriyle içki içtim. Boston İtalyan mafyasından bir adamla ve birkaç kişiyle daha görüştüğünden bahsetti."

Rafail yavaşça başını sallar. "Vadka da bana bundan bahsediyordu. Kardeşlik."

"Kardeşlik mi?" Ben soruyorum.

"Amerika'daki en güçlü altı yeraltı liderinden oluşan bir grup," diyor Matvei. "Resmi değil ama güçlerini birleştirdiklerinde durdurulamaz hale geliyorlar."

"Böyle bir şeyiniz var mı?" Ben soruyorum.

"Henüz değil," diye yanıtlıyor Rafail, sesi anlam yüklü. "Ama zamanı geldi."

İlginç.

"Böyle bir şeye nasıl başlanır?" Merakla sordum. Tüm bu güçlü insanları bir grupta düşünmek akıllara durgunluk veriyor.

Matvei, "Önce kardeşini yakalayacağız." diyor. "Sonra onu sorgulayacağız."

Semyon'un eli dizimde sıkılaşıyor. *Onu sorgulayacağız.*

Bu neyi içeriyor? İşkence mi?

Başım dönüyor. Gözlerimi kırıştırarak beynimi temizlemeye çalışıyorum ama pek etkili olmuyor. Semyon ailesiyle konuşmaya o kadar odaklanmış ki fark edemiyor. Dizimi sıkıca kavırıyor.

"İyi misin?" diye soruyor. Başımı sallıyorum.

"İyiyim," diye yalan söylüyorum.

Eli'nin Undertaker denen birinin pençesinde olduğu düşüncesi mi? Bir dakikaya ihtiyacım var.

"Bunun icabına bakacağız, Anya. Sana söz veriyorum," diyor Semyon. Ama ona baktığımda yüzü doğal olmayan bir şekilde solgun. Hâlâ kurşun yarasının etkisinden kurtulmaya çalışıyor, diyorum kendi kendime, ama...

Kendimi neyin içine soktum ben?

Bir bardak suya uzanıyorum ve dehşet içinde elim titriyor ve tıpkı küçük kardeşimin yaptığı gibi bardağı deviriyorum.

"Çok özür dilerim!" Kekeliyorum, telaşlıyım. Masadan kalkıyorum ve sandalye yere çarpıyor. Başım dönüyor. Oda dönüyor.

Neyim var benim? Hasta olacaktım gibi hissediyorum.

Konuşma yoğunlaştıkça başım zonkluyor. Garip hissediyorum. Dünya görüşümün kenarlarında eğiliyor, ama onu bir kenara itiyorum. . Şimdi olmaz. Çok fazla şey var-

"Anya."

Semyon ayağa kalkmış, bana doğru uzanıyor. Bu çok garip çünkü sanki zemin tavanla buluşmak için yükseliyor. Bu nasıl oluyor... Dönüyorum, düşüyorum... sonra her şey kararıyor.

"ZEHIR BULGUSU YOK," diyor üstümden biri acımasız bir sesle.

"Ateşi var. Daha fazla devam ederse onu hastaneye götürmek zorunda kalacağız."

"Hayır, orada güvende olmayacak." Semyon'un sesini tanıyorum.

"Onu susuz bırakmamak ve dinlendirmek için elinizden geleni yapmalısınız. Bir virüse benziyor ama hızla kontrolden çıkabilir."

Gözlerimi açmaya çalışıyorum ama çok ağırlar. Çok ağır. Tekrar kapatıyorum.

Annemin küçük yumruğunu mutfak masasına vuruşunu izliyorum, Semyon'a yalvarıyor, yalvarıyor. Babamın cansız gözleri ileriye bakıyor, nefesinde bayat viski kokusu. Eli, kanlı ve kırık bir şekilde bir sandalyeye bağlı görünüyor. Ama daha yakından baktığımda artık o değil, Semyon olduğunu görüyorum. Omzundaki yaradan kan fışkırıyor ve yere sızıyor. Çığlık atmaya çalışıyorum ama ses gelmiyor.

Sonra Stefan'ı dışarıda oynarken görüyorum. Yana'nın ona aldığı bloklarla bir kale inşa ediyor. Arkasında iri yarı, dövmele bir adam silahını kaldırıyor. Ona doğru koşmaya çalışıyorum ama bacaklarım çok yavaş. Ona ulaşamıyorum.

Nefes alıyorum. Uyanıyorum. Semyon bir sandalyede oturuyor ve başı yana düşmüş. Hızlı bir nefes alıyorum.

Uyuyor.

"Semyon?"

Dudaklarım şişiyor ve ağzım pamukla doldurulmuş gibi kuruyor. Hemen kıpırdanıyor, aniden uyanıyor, gözlükleri hafifçe eğrilmiş.

"İyi misin?" diye sorar.

Kendimi yatakta bulduğuma şaşırdım.

"Ben iyiyim," diyorum. Düşündüm mü? "Bana ne oldu?"

Semyon ayağa kalktı, bana doğru koşuyor. Hemen eli elimi kavradı. Korkularım artarken bile beni sakinleştiriyor.

"Bilmiyoruz. Zehirlenmiş olabileceğinizi düşündük ama doktor buna dair bir kanıt olmadığını söyledi. Ateşiniz var ama doktor büyük ihtimalle virüs olduğunu söyledi."

Ateş... hemen zehir zannettiler. Ona baktım. "Soğuktan bayılmıştın."

Başımı sallıyorum. "Kıyafetlerin buruş buruş olmuş."

Homurdanıyor. "Öyle mi?"

"Bu sadece... senin için alışılmadık bir durum."

Semyon bana doğru eğilirken sesi sertleşiyor. "Çok meşguldüm." İç geçiriyor. Sargılı omzunu hâlâ görebiliyorum. Sonuçta sadece yüzeysel bir yaraydı ama deli gibi kanıyordu ve iyi hissettirmiyordu.

"Kesinlikle öyle."

Zoya'nın kapıda durduğunu görmek için başımı kaldırdım.

"Hiç durmadan senin yanındaydı. Bir girip bir çıktın." "Zoya."

Semyon ona bir bakış fırlattı ama o sadece başını salladı.

"Kesinlikle sana yapışmış durumda, Anya. Hepimiz endişelendik."

"Sanırım iyiyim," diyorum başımı sallayarak, ama tam olarak emin değilim. Hâlâ kafam karışmış gibi hissediyorum. Midem gurulduyor.

"Aç mısın?" Zoya başını eğerek soruyor.

Başımı salladım. "Kesinlikle. Bilmem gereken yeni gelişmeler var mı?" diye soruyorum.

"Eli'yi ilgilendiren bir şey yok," diyor Semyon, ama gözleri başka bir şeyi inceliyormuş gibi başka yöne kayıyor.

Her şey bir üstüme üstüme geliyor. Gala. Silah sesleri. Semyon vurulmuştu ve elinde sorgulayacağı bir adam vardı. Akşam yemeği yedik ve ben bayıldım. Gözlerimi diktim. "Cevapları aldın mı?"

Hemen cevap vermiyor ama parmaklarını dikleştiriyor ve satranç tahtasında bir sonraki hamlesini planlarkenki mesafeli bakışını takınıyor. Gözleri kararıyor ve sesi kısılıyor. Bazen bu kadar gergin olmasına bayılıyorum. Bazen de beni korkutuyor.

"Bazıları, evet. Ya Eli onlarla ilişki içinde ve bize bazı şeyleri sorgulatmak için yeraltına indi," diyor Semyon, "ya da başka bir şey planlıyorlar."

Semyon her zamanki gibi hesaplı bir şekilde uzaklara bakıyor, ama göğsüme baskı yapan ağırlığı üzerimden atamıyorum. Ya Eli onların oyununda sadece bir piyon değilse? Ya o da bir oyuncuysa? Bu bizim için ne anlama geliyor? Anneme ailemi bir arada tutacağıma söz vermiştim ama şu anda çözülen benim...

"Ne planlıyor olabilirler ki?" Sesim kendi kulaklarıma garip geliyor. "Bize ulaşmanın en iyi yolu," diye yanıtlıyor. "Önce, fırındaki kameralar-"

Midem bulanıyor ve başka tarafa bakıyorum. O kameraların tam olarak ne çektiğini biliyorum. Başka birinin bunu görmesi düşüncesi-

"Sonra galadaki silah sesleri. Eli'nın videosu. İrlandalılar harekete geçti.
-O kadarını biliyoruz. Yıllar önce bize ihanet eden kızın da onlarla işbirliği içinde olduğunu biliyoruz. Ama Eli'nin bu bulmacaya nasıl dahil olduğunu bilmiyoruz."

Zoya yiyecek bir şeyler almak için ayrılırken arkama yaslanıp düşündüm ve bütün bunları değerlendirdim.

Bağımsız olmaya, Stefan'a bakmaya ihtiyacım var ama bu ihtiyaç Semyon'a duyduğum ve giderek artan çekimle çatışıyor. Ve bununla savaşırken bile, birine bağımlı olmaktan korkuyorum.

Yatak odasında uzandığım yerden, malikane ürkütücü bir sessizlik içinde görünüyor. Duvarlar sanki nefeslerini tutmuş bekliyorlar. Kapının dışında muhafızlar heykel gibi duruyor. Sanki bir savaş planının içinde yaşıyor gibiyim.

Cevap istiyorum. Nerede durduğumuzu bilmek istiyorum. Eli'nin iyi olduğunu bilmek istiyorum.

-Ve ailemin güvende olduğunu.

Semyon kollarını dizlerine dayayıp öne doğru eğilerek, "Bütün bunlarda beni rahatsız eden bir şey var," diye itiraf ediyor. "Unutma, kardeşini bulduğumuzda seninle evlendiğimi öğrenecek."

"Evet, yani bu pek iyi gitmeyecek." Yüzümü buruşturdum. "Seni asla affetmeyecek."

Yıllar önce küçük kulübede Semyon'a doğru gittiğini hâlâ görebiliyorum. O zamandan bu zamana çok şey oldu ama bu onun hislerini değiştirecek mi? Ve bu bizi nereye götürecektir?

"Biliyorum."

Eli onun tek arkadaşıydı. Bir sonraki soru için kendimi hazırladım. Semyon'un gözlerinin içine bakıyorum. "Babamın bununla bir ilgisi var mı?" diye sordum.

Semyon dudaklarını büzüp başını sallar. "Benimle evlenmeni kabul ettiğinde etmedi."

Onu doğru duyup duymadığımı merak ederek gözlerimi kırıştırıyorum. "Neydi o?"

Semyon bakışlarımı yakalayıp, "Benimle evlenmene karar verdiğinde bu işe karışmış gibi görünmüyordu," diye tekrarlıyor. "Öyle olsaydı, o zaman öğrenirdik diye düşünürdüm."

Bakıyorum. Babam... benimle evlenmesine izin mi

verdi? Neyi?

Bunca zaman bunun benim seçimim olduğunu, ailem için kendimi feda etmeye karar verdiğimi düşündüm ve şimdi bana... bunun önceden takdir edilmiş olduğunu mu söylüyor?

"Seninle evlenme seçeneğim olduğunu söylemiştin," diyorum başımı sallayarak. Az önce bir bomba patlatmış gibi neden bu kadar rahat davranıyor? "Ve şimdi bana babamın başından beri bu oyunu oynadığını mı söylüyorsun?"

"Evet, Anya. Gerçeği bilmeni istedim." Bir elini saçlarında gezdirerek saçlarının dikleşmesini sağlıyor. Saçlarının diken diken olması, buruşuk giysileriyle birleşince rahatsız edici bir hal alıyor. "Seni her şekilde manipüle ettiğim için özür dilerim."

Bunu, kalabalık bir süpermarkette bana çarptığı için özür dileyecek kadar açık bir şekilde söylüyor.

Bunların hepsi beni onunla evlendirmek için bir oyundu. Ailemin fırınına erişmek, onu güçlendirmek ve kendi ailesini güçlendirmek için bir plan.

Ailesi her zaman önce gelir, mi?

Göğsümde tarif edemediğim bir duygu yükseliyor ama onu bastırıyorum. Şu anla ilgilenmek zorundayım. *Şu anla.*

Hepsi bir yalandı. Dikkatlice düzenlenmiş bir plan. Uygun biriydim ama daha fazlası değil.

Buna kandım.

Zoya kapıyı hafifçe çalıyor. Benim dünyam başıma yıkılırken Semyon kaşlarını çatarak telefonuna geri dönüyor.

Duvarlar çok yakın geliyor, sanki üzerime geliyorlarmış gibi. Kendime aklımın başımda olmadığını, hikâyenin görüldüğünden daha fazlası olduğunu söylüyorum. Kendime tepki vermeyi bırakmam gerektiğini ve bir karar vermeden önce bunu iyice düşünmem gerektiğini söylüyorum.

Kendime önemli olduğumu söylüyorum.

Ama kelimeler boş geliyor.

Bir şeyler ters gidiyor. Çok fazla şey çok hızlı oldu ve cevaplar sadece daha fazla soru ortaya çıkarıyor gibi görünüyor. Ama açık olan bir şey var ki, Semyon bunu itiraf etti. Babam bir dereceye kadar işin içindeydi, öyle ki ben bir seçim yapmam gerektiğini bile bilmeden beni ele verdi.

Ve şimdi benim olduğunu düşündüğüm her şey bir yanılsama gibi geliyor.

Bana başka kim yalan söylüyordu? Başka ne öğreneceğim?

Zoya bana içinde en sevdiğim çorba olan bir tepsi uzattı: Polina'dan öğrendiği bir tarif olan kremalı tavuk ve pilav. Kasenin yanında kabuklu ekmek, basit bir salata ve büyük bir bardak su var. Birkaç dakika önce açlıktan ölüyordum. Şimdi hiçbir şey yemeyi düşünemiyorum, ama alarm vereceğim.

onlardan. Bu yüzden ona teşekkür ediyorum ve bir yudum su ile ekmekten geçici bir ısırik alıyorum.

"Senin için endişelendim," diyor Semyon küçük bir gülümsemeyle, içimdeki çalkantıdan habersiz. Boğazımda bir yumru oluşurken bile elini sıkıyorum. Artık ona bakmayacağım, benim yakışıklı, kalpsiz Süpermen'ime.

"Hey. Anya, iyi misin?"

Rafail kapı aralığında, elleri ceplerinde ayakta duruyor. Yorgun görünüyor, üzerinde pantolon ve beyaz bir tişörtten başka bir şey yok, her zaman giydiği takım elbise ceketini atmış.

Hayır, iyi değilim. Ama sadece sessizce başımı sallıyorum. "Keşke bunun neden olduğunu bilseydim, ama evet, sanırım iyiyim."

"Biliyorum. Dinlen ve bir şeye ihtiyacın olursa bize söyle." Burnum karıncalanıyor. Bir kez olsun *benimle* ilgilenen birinin olması güzel.

Rafail Semyon'a bakar. "Senin için hazırız."

Sorgulaması gereken kişi aşağıda bekliyor - muhtemelen cevapları olan kişi. Ama tereddüt ediyor, gözleri üzerimde.

"Git," diyorum ve rahatlıyorum, sesim bu sefer titremiyor. Sanki ona birden fazla şekilde gitmesini söylüyormuşum gibi geliyor.

Git... bırak beni.

Her şey manipüle edildi, imparatorluklarının büyük tasarımına uyacak şekilde şekillendirildi. Peki ne için? Kontrol için. Ailemin güvenliği onların oyununda bir pazarlık kozu olarak kullanıldı.

Duvarlar çok yakın, battaniyeler çok sıcak geliyor. Nefesimi düzene sokmaya çalışıyorum ama tek yapabildiğim Semyon'un buruşuk kıyafetlerine ve dağınık saçlarına odaklanmak. Bağlantım haline gelen adam şimdi beni çözen kişi.

Beni kontrol edebileceğini düşündü, satranç tahtasındaki başka bir

taş. Ayağa kalktı. "Anya, dinlen. Geri geleceğim."

Gözlerim koluna sarılmış bandajda sabit kalıyor; her şeyin bir hatırlatıcısı. Onun da insan olduğunu hatırlatan bir şey. Biliyorum.

cehennemde de.

Korku kemiriyor. Benden başka ne sakladı? Şimdi

kırılmayı göze alamam.

"Anya?" Zoya'nın sesi yarıp geçiyor. Gözlerimi kırpttırıyorum ve onun önümde durup endişelendiğini fark ediyorum.

"Ben iyiyim." Başımı sallıyorum, gözlerime ulaşmayan bir gülümsemeyi zorluyorum. "Biraz hava almam lazım."

"Elbette." Bir pencere açıyor. Evet, bundan daha fazlasına ihtiyacım var.

"Başka bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin," diyor neşeyle. "Stefan ödevini yaptı ve bu gece için yatmaya gitti."

"Teşekkür ederim."

O gidene kadar bekliyorum, ayağa kalkıyorum ve volta atmaya başlıyorum. Zihnim anılar, vaatler ve ihanetten oluşan bir yumak gibi. İçgüdülerim Semyon'u takip etmemi, cevaplar istememi söylüyor ama olduğum yerde kalıyorum. Ona gidersem ne bulacağım? Sorgulamak ve cevaplar almak için birini vahşice dövdüğünü görmeye gerçekten ihtiyacım var mı? Gerçekten başka bir kanlı sahne görmem gerekiyor mu?

Öylece . Stefan burada. Ama bir çıkış yolu bulmalıyım.

Telefonum bir mesajla çalıyor. *Ophelia*.

Ophelia

Konuşmamız gerek Anya. Bu çok acil.

Kalbim hızla çarparak ona cevap veriyorum.

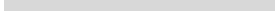
Sorun nedir?

Ophelia

Eli hakkında. Sana söylemem gereken bir bilgi var ama gizli kalmalı. Dışarı gelebilir misin? Seninle dışarıda buluşuruz.

Her çıkışta silahlı muhafızların durduğu pencereden dışarı bakıyorum.

Evet, tabii ki.

CHAPTER 26

SE8YON

BODRUM soğuk ve rutubetli, sadece tek bir titrekle ampulle aydınlatılıyor. Bu bizim zindan şeklimiz, ama Rafail bunu değiştiremeyecek kadar uygun. Mahkûmumuz, kanlar içinde ve yara bere içinde, bilekleri arkadan bağlı, sandalyeye yığılmış oturuyor. Umarım kırılmak üzeredir. Çok uzun bir gün geçirdim.

Ter alnını kaplıyor ama yarı kapalı gözleri açık kalıyor. Matvei onu benim için ısıttı.

Sesim alçak ve ölümcül. Sabrım tükendi. "*Konuş.*"

Adam öksürüyor ve yere kan tükürüyor. "Her şeyi bildiğini sanıyorsun, değil mi?" Acıya rağmen çarpık sırtışı şekilleniyor. "Sen de boku yedin, Kopolov."

Evet, bu tartışmaya açık değil. İnsani tarafıma hitap etmek zaman kaybıdır.

Ellerimi yumruk yaparak yavaşça ileri doğru bir adım atıyorum. Ağzını açıp bana her şeyi anlatmasını beklemiyordum.

"Hayatta kalma yaklaşımınızı yeniden düşünmek isteyebilirsiniz," diye uyarıyorum onu.

İki büklüm olur, öksürür, sesi ıslak ve düzensizdir. Uzuvarları ve kaburgaları kırılmış. Ağzının kenarından kan damlıyor.

"Oh, ben zaten ölüyüm. Bunu biliyorsun. Benimle taşak geçme."

"Ama senin bir ailen var," diyorum kayıtsızca, ellerimi ceplerime sokup yaklaşarak. Blöf yapmıyorum ve o da bunu biliyor.

Gözleri sertleşiyor. Matvei'nin bana verdiği notlara baktım. Bir eş. Çocuklar. Daha da yaklaşıyorum. Merhamet ederek bu hale gelmedim.

"Bir eş. Çocuklar. Hepsi şu anda savunmasız, onları koruyacak kimse olmadan yapayalnız kaldılar." Başımı salladım. "Bu utanç verici değil mi?"

Çenesine bir yumruk attım. Kemik çatırtıları sessizlikte yankılanıyor. Bana gülümsüyor, dişleri kana bulanmış.

"Onu kontrol edebileceğini sandın, değil mi?" diye hışırıyor. "Zavallı küçük fırıncının kızı. Ama şaka senin üzerinde, Kopolov. Seni kullanan o."

Donup kalıyorum, damarlarımdaki kan buza dönüşüyor. Beni manipüle etmek için her şeyi söyleyecek, bunu biliyorum. Ve yine de...

"Sen neden bahsediyorsun be?"

"Anya ve erkek kardeşi," diye soluk soluğa tekrar öksürdü. Kan yere sıçıyor. "Seninle oynadılar. Onunla evlendin, kendini onun ailesine bağladın. Ve şimdi imparatorluğunun kontrolünü ona devrettin, farkına bile varmadan onun sadakatine bağladın. Sen de diğer herkes gibisin. Bratva için bir utanç kaynağı."

Göğsümde bir kükreme oluşuyor. Onu yakasından tutup sandalyeden çekiyorum ve duvara çarpıyorum. Başını geriye attı ve korkudan nefesinin kesildiğini duydum. Güzel.

"Beni kullanmadılar."

Küçümsüyor ve gülüyor - alçak, şeytani, ürpertici bir ses.

"Oh, şimdi merak ediyorsun, değil mi? Neden bu kadar kolay kabul ettiğini merak ediyorsun. Neden kardeşini bulamadığını. Bu işin içinde olduğunu düşünüyorsun."

ama sen çoktan kaybettin. Şanslısın ki cehenneme giderken güzel pembe amcığı sikebileceksin."

Yumruğumu tekrar tekrar suratına indiriyorum, ta ki kafası yana düşene ve dizlerinin üzerine çökene kadar. Göğsünü itiyorum ve üzerine diz çökerek onu yere itiyorum. Nefesim sert, düzensiz soluklarla geliyor. Öfke görüşümü bulandırıyor. Ön koluna bakıyorum - İrlandalı'nın izi.

"Undertaker hakkında ne biliyorsun?" Konuyu değiştirerek homurdanıyorum. Bana karım hakkında ne söylediği umurumda değil.

"Sana hiçbir şey söylemeyeceğim," diye hırlıyor. Çökmüş gözleri meydan okumayla yanıyor. Kaderine çoktan karar vermiş bir adam gibi görünüyor.

Onu gömleğinden tutup yere çarpıyorum. Kafası betona çarptı. Onu tekrar tekrar yumrukluyorum. Elimde o kadar çok silah var ki -bıçaklar, aletler, işkence aletleri- ama birini yumruklamak istiyorum. Onu kum torbası olarak kullanmak istiyorum. Saldırganlığımı, öfkemi, hiddetimi boşaltmak istiyorum. Ama onu her yumrukladığımda, daha fazlasını istiyorum.

Anya'nın benim ya da ailemdeki herhangi biri hakkında bilmediği bir şey varsa o da ne kadar kana susamış olduğumuzdur. Eğer bilseydi, bunu asla kabul etmezdi.

"Neden karına sormuyorsun?" diye alay ediyor. Ona tekrar yumruk atıyorum, bu sefer gözlerini kapatacak kadar sert.

Hay sikeyim. . Belki de ölmüştür. İkisi de benim için aynı. Artık ondan bir şey alamayacağım.

Ayağa kalkıp kaburgalarını bir kez daha tekmeliyorum. Silahımı kılıfımdan çıkarıp horozunu kurmadan ve kafatasına dayamadan önce tatmin edici bir çıtırtı yankılanıyor. Beyni her yere sıçradı. Yüzü kanlı bir posa haline gelene, vücudu tanınmaz hale gelene kadar ateş ediyorum. Sonra yanına diz çöküp bir bıçak çıkarıyorum ve İrlandalı'nın izini etinden kesip çıkarıyorum.

Ayağa kalkıyorum, ellerimi pantolonuma siliyorum ve beni izleyen gardiyana dönüyorum. Korku gözlerinden okunuyor.

"Bunu paketle ve lanet İrlandalılara gönder."

Gitmeye gidiyorum.

Bana cevap borcu olan bir sonraki kişi karım.

Ama odaya döndüğümde orada değildi. Tepsisine dokunulmamıştı, sanki bir kırıntı bile yememiş gibiydi.

Soğuk, tanıdık bir korku damarlarıma sızıyor.

Neden karına sormuyorsun?

Bana ihanet mi etti?

En büyük korkularım. Telefonumu çıkarıp Matvei'yi aradım. Hemen cevap verdi.

"Anya'yı gördün mü?"

"Hayır," diye cevap verdi.

"Neden?"

"Onu bulamıyorum. Müsait olan tüm adamlar arasın. *Hemen.*"

"Dostum, aşırı tepki mi veriyorsun? Belki de ateşin var ve bu seni . Semyon, uzun birkaç gün oldu. Tanrım, dostum, biraz uyu."

"Sana karımın kayıp olduğunu söyledim ve sen bana biraz uyumamı mı söylüyorsun?" Şu anda karşımda durmadığı için şanslı. Boğazına yumruğu indirirdim.

Sonra Zoya'yı

aradım. "Anya

nerede?"

"Anya mı? Onu son gördüğümde yataktaydı. Ona Stefan'ın yatmaya gittiğini söyledim ve kendisinin de biraz dinlenebileceğini düşündüm. Onu dinlenirken bıraktım. Orada değil mi?"

"Hayır." Kayıyorum. Tabii ki biliyordum. Bunu neden düşünemedim?

Ama telefonumdaki güvenlik kamerası görüntülerini açtığımda boştu.

Ne oluyor lan?

Rafail'i aramaya gidiyorum, ama sinyal engellenmiş. Lanet olası bir arama yapamıyorum. Sanki karanlık çağlardaymışız gibi evimde dolaşmak zorunda kalıyorum.

"Anya!" Bağıryorum, sesimdeki çaresizliği saklamak imkânsız. "Anya!"

Evde kim var diye zihinsel bir envanter yapıyorum. Rodion ve Ember evlerine dönmüşler. Stefan ve Zoya burada, Rafail'in ailesi. Yana.

En yakın olan o. Ama kapısına gidip çaldığımda cevap vermiyor.

Sikeyim.

Tekrar deniyorum ama koridordan aşağı döndüğümde arkamdaki kapı açılıyor. Yana kapı aralığında duruyor, gözleri bulanık, üzerinde eşofman ve tişört var.

"Semyon? İyi misin?"

"Hayır. Anya'yı bulamıyorum. Güvenlik kamerası kayıtları boş ve telefon görüşmesi yapamıyorum."

Yana anında uyandı.

"Siktir," diyor, botlarını çekiştirmek için dönüyor ve yatağının başucundan bir silah çıkarıyor.

Giyinmeyi bitirirken ayak seslerini duyuyorum. Ben zaten koşuyorum.

Dışarı çıktım, muhafızlara emirler yağdırdım ve sorular sordum. Kimse onu görmemiş. Mülk birkaç dakika içinde kilitlendi, ama iletişim kurma yeteneğimiz olmadan-

Eğer bana ihanet ettiyse.

Ne olursa olsun onu bulacağım. Bulmak zorundayım.

CHAPTER 27

ANYA

ZEMİNDE DOLAŞIYOR, gözetim altında olma ihtimali en az olan bölgelerde olabildiğince sessiz bir şekilde yolumu bulmaya çalışıyorum. Zoya bana öğretti. Her yerde güvenlik görevlileri ve kameralar olmasına rağmen, personel ve teslimatlar için kullanılan mutfağın yanındaki servis girişinde ana girişlerdeki kadar yoğun bir güvenlik görevlisi bulunmuyordu. Sık çalılıkların yanındaki çevre çiti, sadece Zoya'nın bildiği anlaşılan gizli yollara açılıyor. Görünüşe göre en küçük kız kardeşin mahremiyet istemek için bir nedeni vardı ve bunu gerçekleştirmenin bir yolunu buldu.

Ophelia benimle konuşmak zorunda ve bunun kardeşimle bir ilgisi varsa Kopolov ailesinin öğrenmesi riskini göze alamam.

Bunun benim ailemle onlarınki arasında bir seçim olmasını asla istemedim. İçime bir sıcaklık hücumu dolduğunda gözlerimi kapatıyorum. Uyanık, ayık ve hazır kalmam gerekiyor ama gücüm tüm zamanların en düşük seviyesindeymiş gibi hissediyorum.

Tehlikenin farkındayım ama arkadaşımın bana ihtiyacı var ve şu anda kendime güvenilebileceğimi sanmıyorum.

Ophelia'yı arıyorum ama telefonu çalıyor, çalıyor ve cevap vermiyor. Mesaj atıyorum ama cevap yok.

Ne oluyor be?

Kapıya bakıyorum ve zihinsel olarak hareketleri gözden geçiriyorum. Gerekirse buradan nasıl çıkacağımı çok iyi biliyorum ama küçük kardeşimi bırakamam. Boğazım düğümleniyor.

Bir ailem varmış gibi hissetmeye başladım.

Ophelia'ya tekrar mesaj attım.

Ben buradayım. Sen neredesin?

Neden Ophelia'nın kardeşimle ilgili haberleri var?

"İşte orada."

alçak, karanlık İrlandalı sesi tüylerimi diken diken ediyor.

Arkamı döndüğümde maske takmış bir adamın bankta oturduğunu ve birinin ona bağlı olduğunu görüyorum. Ay ışığında göremiyorum. İleriye doğru bir adım attım.

"Ophelia!" Karanlığa doğru bağıriyorum ama orada oturan adam başını sallıyor ve kıkırdıyor. Kahkahası omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

"Ophelia'ya ne yaptın?" Sesimi çelikleştiriyorum ama titremesine engel olamıyorum.

Maskenin arkasından görebildiğim bir gülümsemeyle, "Arkadaşın yatağında güvende," diyor. "İyi bir küçük kız gibi kendisine söyleneni yaptı. Tanıdığım diğer bazı insanların aksine."

Ona ters ters bakıyorum ve içimdeki her şey söylese bile bir adım daha yaklaşıyorum.

"Merak etme, kocan seni almaya gelmeyecek. Nerede olduğun hakkında hiçbir fikri yok. Muhtemelen etrafta koşturup seni arıyordur." Adam kollarının üzerinde öne doğru eğildi, gözleri benimkilerle buluştu.

"Ve kardeşin fırından aldığım görüntüleri izlemeye bayılacak."

Midem düğümleniyor.

"İğrençsin," diye soluyorum ve yanında oturanın kardeşim olduğunu fark ettiğimde elimle ağzımı kapatıyorum. Bilinci yerinde değil, başı yana eğik.

Öldü mü?

"Kardeşime ne yaptın?"

"Sakinleştirici verildi," diyor adam. Adam gülüyor. "Onu tanıdınız, değil mi?"

İnanamayarak bakıyorum.

Kardeşimin burada ne işi

var?

"Görüyorsun ya, genç kız," diye devam ediyor, "ağabeyin ve babanın bu işle sandığından çok daha fazla ilgisi var, değil mi?"

Başını sallıyor.

"Baban annenin pırlanta yüzüğünü imzaladığı gibi seni de kolayca imzaladı. İnsanların para için yapabilecekleri ne kadar trajik, değil mi?"

Hepimiz oyuna geldik. Her birimiz. "Benden ne

istiyorsun?" Talep ediyorum.

"Ağabeyinle babanın bana verdiği şeyin aynısı," diyor gülümseyerek. "Adamına geri döneceksin," diyor o çekik sesiyle. "Bunların hiçbiri olmamış gibi davranacaksın. Ağlayarak yardım isteyecek ve kardeşinin burada olduğunu söyleyeceksin." Öne doğru eğiliyor, gözleri parlıyor. "Değil mi, genç kız?"

Gözlerimi kırpmadan bakıyorum. Casusluk

yapmamı mı istiyor? Beni öldürecekler.

"Ve sonra ben soru sorduğumda bana cevap veriyorsun."

"Senin için casusluk yapmayacağım!" Başımı salladım. Başka bir yolu .

Adam dilini şaklattı ve bir silah çıkardı. Kardeşimin kafasına doğrulttu.

"Bu çok yazık, değil mi?" diyor. "Sadakatinin ailene bağlı olduğunu sanırdım. Ne de olsa annene söz verdiğin şey bu değil miydi?"

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki başım dönüyor. Hiçbir şey olmamış gibi geri dönmemi, kocamı gözetlememi ve sonra da kardeşime karşılık ona bilgi vermemi mi istiyor?

Neden bir seçim yapmak zorundayım? Ne yapacağımı bilmiyorum.

Bekle.

"Annemle ne konuştuğumu nereden biliyorsun?"

"Lass," diyor hınzır bir sırıtışla, "ailen hakkında sandığından çok daha fazla şey biliyorum. Şimdi söyle bakalım. Geri dönüp casusculuk oynayacaksın ve her şey eskisi gibi mi olacak? Ben geri çekileceğim, sen de bana ihtiyacım olanı vereceksin ve hiç kimse, ne Eli, ne Stefan, hatta ne de değerli kocan zarar görmeyecek."

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. *Henüz. Henüz* kimse zarar görmeyecek.

"Sonra erkeğine geri dönersin. Her şey normalmiş gibi davran. Bu sana doğal gelmeli, değil mi?"

Başımı sallıyorum.

"İçeri girip Ophelia'nın sana mesaj attığını ve buraya geldiğinde onu hiçbir yerde bulamadığını söyleyeceksin. Ama sürpriz! İşte Eli, lanet olası hain. Sana musallat olmak için geri döndü." Başını yana eğdi. "Şimdi, bir anlaşmamız var mı, sevgilim?" diye soruyor.

Bana doğru bir parmak sallıyor.

"Çarkların döndüğünü şimdiden görebiliyorum. Bana sözde hizmet verip içeri girebileceğini ve kardeşini de yanına alabileceğini düşünüyorsun, değil mi? Ve bana cevap vermeyeceksin."

Bir tablet çıkarıyor ve uzun, mürekkepli bir parmağıyla ekrana vuruyor.

"Ama bunu görüyor musun, genç kız? Bu senin en iyi arkadaşın, bebek gibi uyuyor." Ophelia'nın yatakta, elleri çenesinin altında bir görüntüsü ekranı dolduruyor. "Bana karşı gelmeyi hayal edersen ona ne olacak? Bunu yapabileceğimi düşünmüyor musun? Belki de ünümü duymamışsındır."

Aman Tanrım.

Başka seçeneğim yok, değil mi?

Geri dönmeliyim... Geri dönüp her şey yolundaymış gibi davranmalı ve ona bilgi vermeliyim.

Kendimi toparlamak için oyalanmam gerekiyor. "Ne tür bir bilgi istiyorsun?" Ona soruyorum. "Her şeyi bildiğimden değil-"

Alçak sesle kıkırdıyor.

"Elbette öylesiniz. Kopolov ailesi cinsiyetçi değil, değil mi? Bilgilerini hem erkeklerle hem de kadınlarla özgürce paylaşırlar. Kız kardeşlerine nasıl dövüşüleceğini öğretmesi Rafail'in şapkasında bir tüy."

İnkâr etmediğimde yine kıkırdıyor. "Bana ihtiyacım olan yönleri vermesi için küçük güzel arkadaşını kullanacağım. Onun telefonunu hackleyeceğim. Benden kısa mesajlar alacaksın." Gözlerimi diktim. Demek böyle yaptı. "Şimdi, sevgilim. Şu videoyu görüyor musun?" dedi.

Ekranın ilk ışıkları beni fırındaki çelik masanın üzerinde, Semyon'u bacaklarımın arasında gösteriyor.

Yanaklarım alev alıyor.

"Şimdi, ," diyor başını sallayarak ve duraklatıyor. "Hepsini izlemedim. Ben bir beyefendiyim, bilmiyor musun?"

Tabii ki öyle.

"Sen iyi bir kız gibi kabul et, ben de bunu ve elimdeki tüm kayıtları hemen sileyim. Şimdi, sevgilim, anlaştık mı?"

"Bunda benim çıkarım ne?"

"Senin için mi?" Ayağa kalktı, yüzündeki tüm mizah izleri silinmişti. Ellerini cömertlikle alay edercesine yana açıyor. "Yaşamana izin vereceğim. Ve senin

Baba. Ve kardeşlerin."

Karanlığa bakıyorum, parçalanmışım. Bundan kurtulmanın bir yolu olmalı. Olmak zorunda.

Çılgılık atmak istiyorum. Birinin gelmesi için sessizce yalvarıyorum -Semyon, Rafail, Yana, herhangi biri- ama kendimi buraya çıkaran bendim. Hepsinden saklanan bendim. Ve kimse beni kurtarmaya gelmiyor.

Belki de işin özü budur, değil mi? *Kimse beni kurtarmaya gelmiyor.*

Kendimi kurtarmak zorundayım. Ailemi kurtarmak zorundayım. Ve Kopolov'a ihanet etmeyeceğim.

"Üç," diyor hınzır bir sırıtışla, silahını kurarak. "İki."

Sanki tetiği kardeşimin hayatına son vermek için sabırsızlanıyormuş gibi nefesinin altından ıslık çalıyor.

"Tamam, ! Ne dersen yapacağım. Lütfen, ona zarar verme."

Alçak, karanlık kıkırdaması gecenin içinde kaybolur. Ve sonra, o gitti. Yok oldu. Sanki bir değnek sallamış ve sihirli bir şekilde ışınlamış gibi.

Yalnızım. Kardeşim bir bankın üzerine yığılmış. Ve yardım çağırmalıyım.

Eli'ye koşuyorum. Onu sarsmak ve sarılmak istiyorum ama ilk yaptığım şey nefes aldığından emin olmak için nabzını kontrol etmek oluyor. Parmaklarım bileğini buluyor ve parmaklarımın altındaki kalp atışları beni haykırmaya zorlayana kadar nefesimi tutuyorum.

"Eli! Aman Tanrım, Eli, ne oldu?"

Annem onu şimdi görebilseydi.

"Uyan," diyorum onu sarsarak, ama yerinden kımıldamıyor. "Lütfen, Eli. Lütfen uyan."

Hala bir şey yok.

Onu göğsüme bastırdım, yüzümü göğse kaldırdım ve çığlık attım. "Biri bana yardım etsin! Yardım edin!" Avazım çıktığı kadar bağıryorum.

Projektörler beni kör ediyor ve başımı yana çevirerek göz kırpmıyorum. Sesler. Ağır ayak sesleri.

Semyon'un adamları koşarak yanıma geldi.

"Onu buldum! Elinde kim var? Ne oldu?" "Semyon,

Rafail'i çağır! Kapıyı kilitle!"

Telefonum bir mesajla çalıyor.

Ophelia

Eğer onlara bir şey anlattıysan, aşık olduğun çocuk da kardeşinle birlikte ölür.

Tüylar ürpertici bir doğrulukla, kaçış olmadığını fark

ediyorum. Korumaları etrafımızı sardı, silahlarını

kaldırdılar.

"Burada kim vardı?" Etrafımda bir çember oluşturdular. Kalbim ağrıyor.

"Zoya'ya temiz havaya ihtiyacım olduğunu söyledim. Kafamı boşaltmak için dışarı çıkıp biraz yürüdüm. Biri adımı haykırdı ve ödümü kopardı. Sonra-" Sesim takıldı. "Eli."

Kardeşim geri döndü. Geri döndü ve durumu iyi. Bunu sindirmek için henüz kendime vermedim.

Soruları olacaktır. Benim de.

Soğuk, acı sesini hâlâ duyabiliyorum.

"Eli burada. Dışarıda birinin bağırdığını duydum ve koşarak geldim. Ve onu gördüm. Hayatta mı bilmiyorum," diye yalan söyledim. Bu işte iyi olsam iyi olur. "Lütfen, onu içeri götürelim."

Adamları tarıyorum ama Semyon'u göremiyorum. Kalbim daha hızlı atıyor. Nerede acaba? Onu istiyorum, onun güçlü, güven verici varlığını ama aynı zamanda gözlerine bir kez baktığımda ne sakladığını anlamasından korkuyorum.

CHAPTER 28

SE8YON

BİR KEZ olsun ağabeyimin patronluk taslamasına ve bizi burada, aile evimizde tutmasına sevindim. Stefan'ın icabına bakıldığını ve bu gece bana ve Anya'ya ihtiyacı olmadığını bilmek beni rahatlattı.

de çok yorulduk.

Yatmaya hazırlanırken odadaki sessizlik kulakları sağır ediyor. Pencerenin önünde duruyorum, parmaklarım kristal bir votka bardağına sarılmış. Gerginliğimi alacak ve uyumama yardımcı olacak bir şeye ihtiyacım var.

Bu gece, en iyi arkadaşım bize geri döndü, zarar görmemiş ama tehlikeli. Eli'nin gerçekte nereye bağlı olduğunu kim bilebilir? Bu gece, cevap almak için bir adamı öldüresiye dövdüm. Bu gece karımın yere yığılışını izledim ve kafasını masaya çarpmadan hemen önce onu yakaladım. Onu kollarımda tuttum, kurşun yarasından kaynaklanan kendi acımdan habersiz, en kötüsünden korkuyordum.

O kadar büyük kayıplar yaşadım ki; bazen içimde hiçbir şeyin doyuramayacağı bir ihtiyaç olduğundan korkuyorum.

Anya yere yığıldığında en kötüsünü düşündüm.

Anya kaybolduğunda, en kötüsünü düşündüm.

Eli'in evde güvende olduğunu açıkladığında ve yardım için çığlık attığında... En kötüsünü d    nd m.

Ve  imdi, tükendim.

Anya k    k banyoda. Acele etmediği için suyun aktığını duyabiliyorum. Onun da benim gibi hissettiğini tahmin ediyorum. Yorgun. Temkinli. Hiçbir şeyden emin değil... ben de dahil.

  kimi yudumlarken pencereden  ehir önümde uzanıyor ama aklım tek bir şeye odaklanmış durumda: *Anya*.

Banyonun kapısı açıldı. K      k bir  ort ve ona uygun bir atletle karşımda duruyor, esniyor. Çok sevimli.

" yi hissediyor musun?"

"Mmm," diyor ba ını sallayarak. "Peki." Gözlerimi kısıyorum. Bu kesinlikle bir yalan. "Sen mi?"

Omuz silkiyor ve omuzları   km   bir halde yatağa doğru yürüyor.

Neden karına sormuyorsun?

"Anya."

"Mmm?" Yatakta sırtı bana , kıvrılmış, sanki kendini korumaya  alı ıyor.

Soyunmaya ba ladım. "Neden dı arıdaydın?"

"Sana söyledim Semyon," diyor esneyerek. "Biraz temiz havaya ihtiya ım vardı."

Yatağında ona katılmadan önce pantolonumu çıkarıp boxer'ıma kadar soyunuyorum. Yorganın altına girip yanına sokuluyorum ve onu arkadan kucaklıyorum. Savunmasız olduğunda acımasızca dürüsttür ve hiçbir şey onu seksten daha savunmasız yapamaz.

Aletim kıçına baskı yapıyor. Görmezden geliyorum ve elimi karnının üzerine koyuyorum. Ba parmağım ince kuma la zar zor  rt lm   g ğ  n n alt tarafını sıyrıyor.

" ok yorgunum," diye fısıldıyor.

"Ben de öyle. Her şey yolunda; sadece bugün hakkında konuşmamız gerekiyor, hepsi bu."

"Oh, bu kadar mı?" Biraz gülerek söylüyor. "Hangi bölüm? Yemekte bayıldığım ve hâlâ nedenini bilmediğim kısım mı? Yoksa omzunda yara yokmuş gibi davranıp bana sarıldığın kısım mı? Belki de yatağında yanımda oturduğun ve onu öldürmeden önce mahkumumuza muhtemelen şiddetli şeyler yaptığın kısım? Konuşmak istediğin kısımlar mı?"

"Hayır."

İçini çeker. "Biliyorum."

Yüzünü bana döndüğünde gözleri bulutsuz bir gökyüzü kadar berrak ama kaşlarının arasındaki küçük kırıklığı gizleyemiyor. Nefeslerimiz birbirine karışıyor. "Eli'yi nasıl bulduğum hakkında daha fazla şey bilmek istiyorsun."

Başımı sallıyorum. Gözlerim kapanmak istiyor. Çok yorgunum.

"Sana söyleyeceğim şey bu," diyor fısıltıyla. "Sana anlatabileceğim kadarını anlattım. Belki Eli sana daha fazlasını anlatabilir."

Ona bakıyorum. Gerçeği ortaya çıkarmak için onu sarsmak istiyorum ama bu şekilde işe yaramayacağını biliyorum. Tüm hayatımı kontrol, strateji ve soğuk hesaplama üzerine kurdum, ancak hiçbir şey beni bu hikayede daha fazlası olduğunu ve bana söylemeyeceğini bilerek beni kavrayan çığ öfkeye hazırlamadı.

Bana ihanet mi etti?

Neden karına sormuyorsun?

Dişlerimi sıkıyorum. "Sana koruma verdim. İstikrar verdim. Küçük kardeşini evime aldım, Anya."

Bana bakıyor ve ağzını açıyor, sonra tekrar kapatıyor. "Biliyorum." Güzel gözleri bana parlıyor. "Buraya gelen tek kişi sen değildin."

Omzunu kavradım. "Kardeşlerim sana inanmıyor. Matvei yalan söylediğini düşünüyor. Bu çok uygun. Bayılıyorsun. Kaybolursun. Gözetleme kayıtlarının ve telefon hatlarının olmadığı bir bahçeye mi düştün?"

Dişlerini sıkıyor ve konuşmuyor.

O incinmiş ve öfkeli, ben de öyleyim. Yumuşaklık için yerim yok, hele ki suç ortağı olduğunu kabul etmişken.

"Bunu öylece gömecekmişiz gibi mi davranmak istiyorsun?" Sesim alçak ve tehditkâr.

Nefesini üfleyerek bana bakıyor. Artık tamamen uyanığım. "Oh, işte bir fikir. Neden beni bodrumuna sürükleyip sorgulamıyorsun? Belki bu işe yarar? Eğer saklayacak çok şeyim olduğunu düşünüyorsanız, neden elinizdeki araçları kullanmıyorsunuz?" Başını sallıyor. "Bana güvenmiyorsun. En başından beri güvenmiyorsun, değil mi?"

Gözleri öfkeyle parlıyor.

"Beni uzaklaştırmaktan başka bir şey yapmadığın halde beni yargılayamazsın," diye tıslıyor. "Her şeyi kontrol edebileceğini sanıyorsun, beni bile."

Burnumdan nefes veriyorum ama vücudum gümbürdüyor, nabzım hızla atıyor. Tek bir hamleyle onu altımda kısıtırıyorum, ellerim bileklerine bastırıyor. Ben ondan daha güçlüyüm ve o kaçamıyor ama onun lanet olası pençesinde olan benim. Aramızdaki sessizlik ihtiyaç ve öfkeyle dolu.

Cezalandırma, sahiplenme ve öfke bir araya geliyor ve onu öpüyorum. Ağzını alıyorum. Harap ediyorum. Ağzını yağmalarken, ona sahip olurken dudaklarım onunkilerle buluşuyor, elleri pazularıma kıvrılıyor ve lanet omzumun acıyla çığlık atmasını görmezden geliyorum. O da beni aynı şiddetle öpüyor, darbelerime karşılık veriyor. Nefeslerimiz birbirine karışıyor, dillerimiz dans ediyor. Sikim zonkluyor, ona doğru bastırıyorum.

Bacaklarını dizimle iterek açıyorum. "Sana güvenebilir miyim bilmiyorum," diye kulağına hırlıyorum. Kavrayışım sıkılaşıyor, kaslarım kısıtlamayla sarmalanıyor. Anya'ya zarar vermeyi hiç istemedim. Ama kendime güvenmiyorum. Eğer bırakırsam, onu kırabilirim. Ne yapmış olursa olsun, bana ihanet etmiş olursa olsun, öfkeyle ona asla elimi .

"Bana güvenmiyor musun?" diye yüzüme vuruyor. "Babamla evlenmeyi planladığın onca zaman boyunca seninle evlenme seçeneğim yokmuş gibi davranan sendin. Ben Bratva değilim, Semyon. Zorla evlendirileceğim beklentisiyle yetiştirilmedim. Bunu bilmen gerekir."

Sırt üstü dönüyorum ve bacaklarını iki yanına koyuyorum, böylece bana biniyor. Ona zarar vermeyeceğim ama kontrolü nasıl ele alacağımı çok iyi biliyorum. Ağzı açılana kadar meme uçlarını parmaklıyorum. "Sen Bratva değildin," diye çıkışıyorum. "Artık öylesin."

Meme uçlarını çimdikliyorum. Çığlık atıyor. Kalın, ağrıyan sikimi boxer'ımdan çıkardım, şortunu çıkardım ve kumaşın küçük bir parçasını hareket ettirdim - beni ondan uzak tutan küçük üçgen - ve onun amını buldum, sıcak ve kaygan, benim için hazır. İyi bir kız gibi şartlanmış.

Onu üzerime kaydırıyorum, kalçalarını kaldırıyorum ve o da kendi zevkini arayarak hareket ediyor. Güzel gözleri bana bakıyor, saçları yüzüne dökülüyor. Elleri göğsümün üzerinde. Çok acıyor ama umurumda değil.

"Bu çok *açık*."

Nefes nefese kalana kadar kıcına sertçe vuruyorum. Ona tekrar şaplak atıyorum.

Ve tekrar. "Kendine gel," diye homurdanıyorum.

Kaşlarını kaldırıp bana bakıyor, güzel dudakları bir yay gibi büzülmüş. "Hayır."

Onu kaldırdım, sırt üstü yatırdım ve altına aldım. Bileklerini bir elimde toplayarak başının üzerinde tutuyorum. "Küçük velet."

Bana tekrar sataşmak için ağzını açıyor, ama ben kendi ağzımla alıyorum. Yağmalama. Sahipleniyorum. Dudaklarımız iradelerimizle çarpışıyor. Sikimi onun girişine doğru kaydırıyorum ve kabzasına kadar içine sokuyorum. Sırtını dikleştirdi ve haykırdı. Bacakları etrafımı sarıyor ve tekrar tekrar içine giriyorum, serbest bırakmam öfkemle birlikte artıyor. Anya'nın bu oyunda bir rolü yok - başka bir erkekle birlikte olmadığı sürece. Ağzımı kulağına doğru indiriyorum. "Kim lan o?" Homurdanıyorum.

"Neden bilmiyorum," diye itiraz ediyor, ama bu çok zayıf. Çok zayıf. Tekrar, daha sert itiyorum ve çığlık atıyor, acıyla zevk birbirine karışıyor. Tekrar. Ve tekrar. Ve sonra kendimi tamamen dışarı çekiyorum. "İsimler, Anya. Lanet isimler istiyorum."

Bileklerini serbest bıraktım. Karşılık vermek yerine kendini yukarı çekiyor, başımın arkasından tutuyor ve ağzımı kendine çekiyor. Beni öpüyor, dili benimkiyle alay ediyor. Bir elini göğsümde gezdiriyor. Neredeyse sorumu unuttuyordum. Neredeyse adımı unuttuyordum. Kalçalarımı tutuyor ve beni geri çekiyor.

onun içinde. Ona istediğini veriyorum - bir sert itiş daha, ardından bir tane daha.

"Seninle tanıştığımda bakireydim, Semyon. Bunu unuttun mu?" Çiy öpmüş papatyalar gibi kokuyor. İnledim.

Belki de yaptım.

"Bana başka bir adam hakkında soru sorman - seni aldatacağımı düşünmen? Seni lanet olası pislik," diye hırlıyor. Onu cezalandırırcasına içine giriyorum. Tenim onunki gibi terden kayganlaşmıştı. Tekrar soktum. Ve tekrar. Bana doğru eğildi.

"O zaman neden dışarıdaydın?" Tekrar itiyorum, zevk artıyor. Onun boşalmasına izin vermeyeceğim. Cevapları alana kadar olmaz.

"Çünkü ben istedim," diyor, gözleri öfkeyle parlıyor. "Ve şimdi kardeşim burada. Bu evdeki herkesin sana ihanet ettiğini mi düşünüyorsun? Öyle mi, Semyon? Birine çok yaklaştın ve bu sana fazla mı geldi? Sıcağa dayanamıyor musun? Senin için çok mu fazla ateş? Nasıl olduğunu bilirim. Sanki kim olduğumu, neler yaşadığımı unutmuş gibisin, sanki benden daha önemli olduğunu düşünüyorsun."

"Bu kadar şımarıklık yeter."

Yastık kılıfına uzanıyorum, bir hamlede çekip çıkarıyorum ve ağzını tıkayıp başının arkasından sıkıca bağlıyorum. Bana ters ters bakıyor. Başımı sallıyorum.

Tekrar içine giriyorum ve elimde değil -gözlerinin eriyerek büyümesine bayılıyorum ve boğazının derinliklerinden gelen tatmin sesini bastıramıyorum. Sikimi istiyor. Benim için yanıp tutuşuyor. Ama gözlerinin akmayan yaşlarla parladığını gördüğümde merak ediyorum. Çok mu ileri gittim? Belki de tüm bunlar boyunca bana sadıktı. Belki de kafamdaki pisliğin çok fazla düşünmesine izin verdim. Belki de gerektiği gibi güvenmiyorum.

Onu kaldırdım, yüzüstü yatağa yatırdım, dizleri yukarıda, kıçı havada. O inleyene kadar içine giriyorum ve ağzındaki tıkacı çıkarmadan önce kendim boşalmanın eşiğine geliyorum. Benimle konuşmasını istiyorum.

"Yüzüstü yat," diye emrediyorum, elim sırtının küçük kısmında sertleşiyor. Bana doğru eğiliyor, kalp şeklindeki mükemmel poposu el izimi taşıyor. Isırıyorum. Titriyor ve çığlık atıyor, içimde eriyor -daha fazlası için sessiz bir yalvarış.

Onu arkadan becerdim. "Bana söyleyeceğin bir şey mi var, kadın?"

"Sana zaten her şeyi anlattım," diyor, gözleri kapalı, ağzı açık, yarı yarıya orgazmın eşiğinde.

İnlemelerinin ve sırtının zarif kavisinin tadını çıkararak içine giriyorum. Kokusu etrafımda kenetlendi. Tekrar itiyorum.

"Eğer bana ihanet ettiğini öğrenirsem, Anya..." Cümleyi bitiremiyorum. Nasıl bitireceğimi bilmiyorum. Bana ihanet ettiğini öğrenirsem ne yaparım? Bu düşünemediğim bir şey. Kendime karşı savunmasız olmama izin verdiğim tek kişi o. İstedğim tek kişi.

Sevdiğim tek kadın.

Başını yana eğiyor, inerken gözleri kapalı. "Ama *bana* ihanet etmek senin için sorun değil mi? Bana yalan söylemen? Hmm?"

O haklı. Haklı amına koyayım.

"Özür dilerim," dedim ona. "Yapmam gerektiğini düşündüğüm şeyi yaptım."

Tekrar ittiğimde çığlık atıyor. "Bu evliliğimizde bir tema mı olacak?"

"Bilmiyorum," diyorum başka bir hamleyle ona. "*Öyle mi*, Anya?"

Onu test ettiğim için aptaldım. Ondan faydalandığım için aptaldım. Ailemin sadakat ve onur adına pek çok şey yaptığını gördüm, ama belki de bazen amaçlar araçları haklı çıkarmaz.

Ona tekrar sokuldum ve paramparça oldum.

Adımı haykırıyor ve altımızdaki battaniyeyi kavırıyor, parmak eklemleri bembeyaz. Elim onu okşamak için uzanıyor ve sonra geliyor. Adımı haykırıyor. Kendini bana bağlıyor.

Bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey.

CHAPTER 29

ANYA

Kapıya vurulması beni uykumdan uyandırıyor. Nabzım hızla atıyor. Semyon çoktan yataktan kalkmış, boxer'ıyla kapıya doğru ilerliyor.

Bam, bam, bam.

"Ne oluyor lan?" Kapıyı çekip açtığında Matvei'nin diğer tarafta durduğunu görüyor. Kocaman gölgesinin kapı aralığını doldurmasından anlayabiliyorum. Battaniyeyi omuzlarıma kadar çekiyorum.

"Eli uyandı ve seni görmek için aşağıda kıyameti koparıyor." Semyon başını sallar. "Sağ ol. Yola çıkıyorum."

Kapıyı kapattı ve bana döndü. "Ben kardeşinle konuşurken burada kalmanı istiyorum."

Tamam. Yorganı fırlatıp ona sert bir bakış attım. "Dün gece beni zorla getirdin diye ve ben de saçmaladım diye beni karanlıkta tutamazsın Semyon. Bunu hak edecek hiçbir şey yapmadım."

Kendimi biraz suçlu hissediyorum çünkü gerçek şu ki *öyle*. Yine de ona onun düşündüğü gibi ihanet etmedim. Yakınından bile geçmedim. Ne pahasına olursa olsun İrlandalıları bir yolunu bulacağım.

Telefonum bir mesajla çalıyor.

Görmezden geliyorum. Hâlâ uyuyor olabilirim. Burada kamera olmasına imkan yok, değil mi? Buranın cehennem kadar güvenli olduğuna dair belirgin bir his var içimde.

Ne halt edeceğim ben?

Semyon gözlüklerini almak için yürür. "Haklısın," diye itiraf eder sonunda. "Tamam, sen de gelebilirsin ama bunu yönetecek olan benim, Anya."

Gözlerimi deviriyorum ama görmesine izin vermiyorum. Her neyse. Eğer bu onu daha iyi hissettirecekse.

Semyon çoktan hareketlenmiş, pantolonunu tutuyor, ifadesi sert. Oda tam bir felaket; giysilerimiz yerde karmakarışık, çarşafklar vücutlarımızdan sıyrılmış, hava hâlâ ter ve seks kokuyor. Ama şu anda bunların hiçbirinin önemi yok.

Buruşuk yoga pantolonumu ve onun tişörtünü çekiştiriyorum, sanırım kapıdan çıkmak için acele ederken kendi ayaklarıma takılıyorum. Beni sabitlemek için dirseğimi tuttu.

Bir silah çıkarıp doldurduktan sonra cebine soktuğunda kaşlarımı kaldırıyorum.

"Silahına ihtiyacın var mı? Kardeşimle konuşmak için mi?"

"Savaştayız, Anya." Odadaki atmosfer ağır ve baskıcıdır.

Savaş.

Savaştayız ve bu beni nereye koyuyor?

Hayatımda hiç bu kadar çok silahlı koruma görmemiştim. Her kapıya konuşlanmışlar, koridorları doldurmuşlar. Yukarıda, savaşta olduğumuzu söylemişti. Şimdi bir savaş bölgesindeymişiz gibi *hissediyorum*.

"Nerede o?" Semyon küfür edip telefonu kapatmadan önce telefona sarılıyor. Elimden tutuyor, beni bir koridordan aşağıya, bir virajın etrafından dolaştırıyor, bir kat merdiven çıkıyor, sonra başka bir aşağıya sürüklüyor. Bu ev kocaman, gerçek bir

Labirent ve tek başıma gezinmek zorunda kalsaydım çıkabilir miydim emin değilim.

Sonunda, altı silahlı adamın durduğu bir koridorun sonuna geliyoruz, yüzleri asık. Kapının diğer tarafında Eli çığlık atıyor, sesi düzensiz ve boğuk, çaresiz. Kaskatı kesiliyorum. Buna hazır olduğumdan emin değilim.

"Yürüyün." Adamlar Semyon'un sözüyle karıncalar gibi dağıldılar.

Derin bir nefes çekiyorum. Bana bakmak için dönmeden önce eli kapı kolundaydı.

"Çok kızacak. Onu sorgulamak zorundayım, Anya. Onu görmene izin vereceğim ama güvenli değilse seni dışarı çıkaracağım. Ve onu sorgularken odada olmayacaksın. Anlaştık mı?"

Başımı salladım, ağzım kurudu.

Başını iki yana sallar. "Bir daha sana dokunmama asla izin vermezsin," diye mırıldanıyor kapıyı açmadan önce. İçeri giriyoruz ve Semyon kapıyı arkasından çarparak kapatıyor.

Kardeşimi yatağa bağlı görmeyi bekliyordum ama biri ona merhamet etmiş. Bağlı değil ama odada volta atıyor. Yüzü zayıflamış, gözleri yanıyor. Elbiseleri bol, çok bol, bilekleri bağlandığı yerden izli. Bulunduğum yerden yakasının altındaki kızgın kırmızıyı görebiliyorum.

Ona ne yaptılar?

Semyon'u görür görmez, Eli saldırıyor.

"Kız kardeşimi mi aldın lan?" Sesi çığdı, Semyon'a çarpıp onu geri iterken dudaklarından bir hırıltı döküldü. "Ona zarar mı verdin? Beni aldılar ve senin yaptığın ilk şey buraya gelip onu çalmak mı oldu?"

Köşeye sıkışmış bir hayvanın saldırıya geçmesi gibi yumrukları havada uçuşuyor. Öfkeyle saldırıyor ve Semyon bir anlığına ona izin veriyor. Semyon, soğuk stratejist, kontrolü asla kimseye bırakmayan adam, yenilmesine izin veriyor... *benim için*. Eli'a ihtiyacı olan kapanışı vermek için. Sanki en iyi arkadaşının kız kardeşini aldığı için bunu hak ediyor.

"Eli!" Çığlık atıyorum. "Hayır! Öyle değil!"

Semyon'un çenesine sert bir yumruk indi. Kafası yana savruldu ama kıpırdamadı.

"Eli! Dur!" Sesim çatlıyor. Kolunu tuttum ama o çoktan tekrar sallanmaya başlamıştı.

Semyon hareket ediyor, Eli'nin bileğini zahmetsizce kavıyor. Yüz ifadesi sakın ama gözlerindeki o soğuk bakışı biliyorum. Onları ayırmak, durdurmak istiyorum ama yapamıyorum. Semyon Eli'yi geri itiyor ve onu bir şifonyere çarpmasına neden oluyor.

Eli yumruklarını savurarak Semyon'un üzerine atılır. Odayı bir kükreme kaplıyor. Onlar duvara çarpıp boğuşurken, vücutları çarpışırken çığlık atıyorum. Çerçevesi bir baskı duvardan yere düşüyor, cam kırılıyor. Kapının diğer tarafında yumruklar havada, bağırışlar. Semyon'un o kapıyı neden kapattığını şimdi anlıyorum.

Eli tekrar savurur ama ıskalar, nişan alamamıştır. Semyon Eli'nin karnına sert bir yumruk indirir ama Eli kendini çabuk toparlar. Omzunu Semyon'a çarpıyor ve ikisi de yere yuvarlanıyor, yumruklar havada uçuşuyor. Homurdanıyor ve küfrediyorlar, birbirlerini döverken yuvarlanıyorlar. Kan yere sızıyor.

Bundan nefret ediyorum. Sevdiğim iki adamın birbirini bu şekilde dövdüğünü görmek kalbimi sıkıştırıyor. "Kesin şunu! Birbirinizi öldüreceksiniz!" Çığlık atıyorum.

İkisi de dinlemiyor.

Eli esaretten sonra daha küçük ve daha zayıftır, ancak kaybedecek hiçbir şeyi kalmamış gibi savaşıyor.

Belki de bilmiyordur. Belki de yoktur. Yanaklarımdan süzülen sıcak, yağlı gözyaşlarını siliyorum.

Bir kez , Semyon kontrolde değil... hesaplanmamış. *Bu kişisel bir şey.*

Bir komodine çarpıp lambayı yere düşürüyorlar. Birbirlerine tekrar tekrar vuruyorlar. Birbirlerini öldürecekler. Hırlayıp küfrediyorlar, kirli dövüşüyorlar, kaba dövüşüyorlar. Onları hiç böyle kavga ederken görmemiştim ve içimden bir ses bunun bitmeyeceğini söylüyor.

Tam ayaklarımın dibine yuvarlandıklarında onları durdurmak için kullanabileceğim bir şey bulmak için odanın içinde çılgınca bakınıyorum. Semyon'un silahını gördüm.

Silahı aldım, kurdum, tavana nişan aldım ve tetiği çektim. Sıva parçaları ayaklarıma düşüyor, toz ve döküntüler göz kırpmama ve öksürmeme neden oluyor. Semyon ve Eli durdu. Semyon anında ayağa kalkıp bana doğru koşuyor. Yüzümü tutarken eli titriyor, normalde sakın olan bakışlarında korku var. "İyi misin?"

"Ben iyiyim," diye fısıldıyorum, gözlerindeki bariz endişe karşısında tıkanıyorum. Eli gözlerini kocaman açarak onu izliyor.

Semyon'un gözü şişmiş, dudağı kanıyor ve yarası kanıyor. Karışıklığın içinde bir yerde gözlüklerini kaybetmiş. Onlarsız daha genç görünüyor.

İkisi de nefes nefese, kanlar içinde.

"Ben iyiyim. Sizi lanet olası aptallar!" Ellerimi kalçalarıma koydum. "Mantıklı yetişkinler gibi konuşamadınız mı?"

Semyon nefes nefese kalmış, yarılan dudağını siliyordu. "İşin bitti mi?"

Eli sırt üstü yatmış, tavana bakarak sertçe nefes alıyor. Gözleri Semyon'un kumaşın arasından kan sızan omzuna takılıyor. "Tanrım. Omzuna ne yaptım ben?"

"Oh, sadece bir *kurşun yarası* açtım," diye tersliyorum.

Semyon başını sallar ve sanki hiçbir şey olmamış gibi omuzlarını yuvarlar. "Ben iyiyim."

"Aman *Tanrım*." Başımı sallıyorum, sinirlerim tamamen bozulmuştu. "Ciddiyim. Siz ikiniz tam bir embesil gibi birbirinizi öldürebilirdiniz."

Eli'nin gözleri benimkilerle buluşuyor, daralmış ve kızgın. "Seni incitti mi?" Semyon'a bakıyor, öfkesi yeniden yükseliyor. "O benim kız kardeşim, seni dandalak."

Semyon yumuşak bir sesle, "Farkındayım," dedi. "Ve tabii ki ona zarar vermeyeceğim."

Semyon alay ediyor ama kaslarındaki gerginliği görebiliyorum. Yalan söyledi. Kesinlikle acı çekiyor.

Eli kendini dirseğine kadar iter. "Neden Anya? Onca insan arasından, Semyon, benim
Kardeşim."

Semyonun gözleri parlar. "Çünkü benim için başka kadın yok Eli, hiçbir zaman da olmadı."

Gerçek yüzüme çarparken Semyon'a bakıyorum.

Beni bekliyordu.

Tıpkı satranç tahtasındaki hamlelerini planladığı gibi hayattaki her hamlesini planladı. Ben büyüye kadar bekledi -ona ihtiyacım olana kadar- ve benim için pazarlık yapmanın bir yolunu buldu.

Başka bir zamanda ve yerde olsaydım, dehşete düşerdim. Ama şimdi... ama şimdi gerçeği görüyorum.

Semyon Kopolov... beni seviyor.

Eli irkildi. Görüyorum, o an gerçekliğin farkına varıyorum. Çürükler, çukurlaşmış yanaklar. Ellerinin titreyişini. O da bedelini ödedi.

Önünde diz çöküyorum. "Eli." Alt dudağım titriyor. Elime uzanıyor ve nazikçe sıkıyor.

"Özür dilerim Anya," diyor başını sallayarak. "Durduramadığım için özür dilerim, senin bu işe karışmanı istemedim."

Ona hüznü bir gülümseme verdim. "Biliyorum ama bunun için çok geç. Gittiğini sanıyordum."

Alay ediyor. "Terk etmek mi? Bazı kötü kararlar vermiş olabilirim ama seni ve Stefan'ı böyle yalnız bırakacağımı gerçekten düşünüyor musun?"

Evet. Evet. Evet, gerçekten

düşünmüştüm. "Belki de düşündüm."

Eli başını sallar. "Bunu hak ediyorum. Her şeyi ettim. Yine de kaçmalıydın, Anya. Tanrım, kadın. *Onun* yerine *onunla* evlendin."

Ve açıklayamadığım bir nedenden ötürü Semyon'u savunmak istiyorum. "Şeytanın vücut bulmuş haliyle evlenmedim ya."

Semyon kaşlarını çatı. "Teşekkürler mi?"

Eli kesik kesik bir nefes verir ve destek almak için duvara yaslanarak kendini oturmaya zorlar.

"Bir şey değil, bu arada," diyor Eli'ye kuru bir sesle. "Ve seninle burada işimiz bitmedi."

Eli ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde tutuyor. "Artık seninle dövüşmeyeceğim." Bakışları Semyon'un yaralı omzunda geziniyor. "Dikişlerin kanıyor, salak herif."

Semyon başını sallar. "Önemli bir şey değil."

"Evet, evet, seni lanet olası Bratva sert çocuğu."

Bir sessizlik ritmi uzuyor. Birbirlerini affetmediler, ama bir anlayışa yaklaşıyor muyuz?

"Siz ikiniz birbirinizi dövmeyi bitirdiniz mi?" Ellerimi kalçalarımaya koyarak sertçe sordum.

Semyon alaycı bir ifadeyle, "Benden bu kadar," diyor. "Şimdilik. Hak ettiğim dayığı yemeye devam edip etmeyeceğim bazı sorular sorduğumda ne öğreneceğime bağlı."

Eli başını sallar. "Kendine bunu söylemeye devam et."

Semyon ona sadece kaşlarını çatar. "Seni kimin kaçırdığını söyleyecek misin?" "Sanki onaylanmaya ihtiyacın varmış gibi."

Semyon'un vücudu kaskatı kesilir. "Biliyordum. Lanet İrlandalıları." Başını iki yana sallar. "Yine de seni neden geri getirdiklerini anlamıyorum, tabii bundan bir çıkarları yoksa."

Eli kaşlarını çatıyor. "Tüm operasyonunuzu içten dışa doğru parçalamak istiyorlar. Beni aldılar çünkü onlara borcum vardı ama birileri onlara ödeme yaptı."

Semyon kaşlarını çattı. "mi?"

"Evet. Kim olduğuna dair bir

ipucu yok."

"Seni öylece bırakmaları hâlâ mantıklı gelmiyor."

"Evet, tüm bunları daha sonra çözebilir miyiz çocuklar? Bence şu anda bu tartışmaları yaparken kan kaybından yere yığılmanız çok akıllıca olur."

Semyon ayağa kalkar, Eli'nin üzerinde yükselir. "Sana söyledim, Anya. Burada işimiz bitmedi." Kapıya doğru başını salladı. "Git. Eli'yle konuştuktan sonra seni görmeye geleceğim."

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama yüz ifadesi tartışmaya yer bırakmıyor.

"*Git.*" Eli soluklaşıyor ve sertçe yutkunuyor. "Anya?"

Ona bakmak için döndüm.

Eli bir kahkaha atmadan önce bana meraklı bir bakış atıyor. "Bekle." Semyon'a bakıyor. "Satranç oynadığımız zamanları hatırlıyor musun? Ve sen hamleler boyunca benimle konuşmaya çalışırdın?"

Neden bahsediyor ve bunun şimdi bizimle ne ilgisi var?

"Evet," diyor Semyon başını sallayarak. "Çok iyi hatırlıyorum."

Eli gülümsüyor. "Ve hiç kimse gizli bir dilimiz olduğunu bilemezdi, değil mi?"

"Hayır."

Gözleri benimkilere kayıyor ve bana bilmiş bir bakış atıyor. Semyon'la konuşurken bakışlarımı yakalayarak, "Uygun oldu," diyor. "Birbirimizle gizlice konuşmak için iyi bir yol."

Semyon başını sallar. "Bunu hatırlamak için garip bir zaman ama ." Hayır.

Hayır, hiç de garip bir zaman değil. *Mükemmel* bir zaman.

Aman Tanrım.

Eli, sen bir dahisin.

CHAPTER 30

ANYA

Telefonu kaldırıp mesajlarımı kontrol ettiğimde ellerim titriyor. Umarım çok beklememiştir. Bu konudaki kurallar nedir ki?

Aklım Eli'dan gelen tüyoyla çalkalanıyor. Dün gece olanlardan sandığım kadar habersiz değilmiş. Şimdi tek yapmam gereken İrlandalılarla işi sağlama almak ve Semyon'la pek de sıradan olmayan bir satranç oyunu oynamak.

Bana ulaşmak için Ophelia'nın numarasını kullanmasından nefret ediyorum. En iyi arkadaşımın numarasının altındaki mesajları görmek beni ürkütüyor.

Ophelia
Kardeşin nasıl?

Bunu nasıl oynayacaklarını şimdiden biliyorum. Beni sıkıştırmadan önce arkadaşmışız gibi konuşmaya başlayacaklar. Şimdiden derin brogue'u duyabiliyorum ve acımasız gözleri görebiliyorum.

Güzel

Ophelia
Kocan nasıl?

Beni test ediyorlar, bir zayıflık arıyorlar.

Sıkıcı. Çok fazla satranç oynuyor.

Ophelia

Şirinmiş. Kulaklarınızı açık tutun. İrtibatta olacağız.

Mesaj gönderildiği anda telefonu yatağa fırlatıyorum ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Neredeler? Ne planlıyorlar?

Stefan'ın iyi olduğundan emin olmak için onu kontrol etmem gerekiyor. Eli ve Semyon'a ne olduğuna dair aklıma gelen her düşüncüyü görmezden gelerek mutfığa doğru yürüyorum. Birbirlerini o şekilde dövmelerini izlemek korkunçtu.

Bir sorgulamanın nasıl gideceğini hayal bile edemiyorum.

Zoya'yı mutfakta, telefonunda gezinirken buldum. Parlak bir gülümsemeyle, "Selam güzelim," dedi. "Berbat görünüyorsun."

"Teşekkürler mi?" Sesim boğuk çıkıyor. Tezgâha yaslanıyorum, göğsümdeki ağırlık gülümsememi . "Stefan okula , tamam mı?"

"Evet. Uyuyakaldığı ve otobüsü kaçırdığı için bugün onu Yana aldı." Ayıldı. "Ona Eli hakkında hiçbir şey söylemedik. Bunu sana bırakmak istedik."

Ona küçük bir gülümseme veriyorum. Üç ayak sesini duyunca kapıya doğru bakıyorum; büyükbabam ve bastonu. Her zaman giydiği ütülü pantolonu ve düğmeli üniformasıyla, boğumlu eli bastonunun üzerinde, topallayarak içeri giriyor.

"Vay, vay, evdeki en güzel hanımlar değil mi bunlar?" diyor göz kırparak. "Zaten bu sabah Yana'yı gördüm ve aynı şeyi söyledim, bu yüzden favorileri oynadığımı düşünmeyin."

Zoya başını salladı ve çaydanlığı koymak için dönerken ona gülümsedi. Büyükbaba, "Duyduğuma göre zor birkaç gün geçirmişsin," dedi ve bir koltuk çekti.

Zoya tereyağı ve balla servis edilen sıcak bir lapa olan *kaşa* ile basit bir kahvaltı hazırlarken ben poşet çayları alıyorum. Ağzım sulandı.

Basit şeylerden bahsediyoruz ama kimse odadaki filden bahsetmiyor.

Telefonum bir mesajla çalıyor. Sanki beni ısıracakmış gibi telefonuma bakıyorum.

"Sen iyi misin?" Zoya endişeyle sordu. "Önce yine bayılacakmış gibi görünüyordun, şimdi de telefonunu pencereden dışarı fırlatacakmış gibi görünüyorsun."

Ona zayıf bir gülümseme veriyorum. "Ben iyiyim. Sadece yemek yemem gerek." Kapı açıldı ve Matvei içeri girdi.

"Selam." Kendine bir fincan çay yapar ve büyükbabanın yanına oturur. "Anya, Semyon'un nerede olduğunu biliyor musun?"

Titrek bir nefes veriyorum. "Eli ile birlikte."

Matvei'nin kaşları havaya kalkıyor, bu da kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıyor. "Ah. Doğru."

O büyükbabamla izlediğı bir maç hakkında sohbet ederken ben kahvaltımı yapmaya ve telefonumdaki mesajlara aldırmamaya odaklanıyorum. Tam tabağıımı iterken kapı açılıyor ve Semyon, Eli ile birlikte içeri giriyor.

Zoya keskin bir nefes alıyor. "İkiniz *de berbat* görünüyorsunuz," diyor başını sallayarak. Matvei gözlerini Eli'ye dikti, muhtemelen kelepçesiz bizim yanımızda olması gerektiğine ikna olmamıştı, ama Büyükbaba ayını yudumluyor, gözleri neşeyle dans ediyordu.

Eli herkesi gülümseyerek selamlıyor. "Evet, duş almak isterim Zoya."

Semyon, her zamanki gibi okunmaz bir güç. "Onu ikinci kattaki misafir odasına yerleştireceğiz, koridorun en uzağındaki odaya." İlginç. Büyük olasılıkla *bizden* en uzakta olan.

Zoya başını sallıyor. "Yardım edebilirim, Semyon." Eli'ye doğru bir adım attı. "Gel, sana odanı göstereyim. Kullanabileceğın bir duş var." Semyon'a bir bakış fırlattı. "Onun... durumu?"

Semyon bir nefes verdi ve ellerini ceplerine soktu. "O bir misafir, Zoya."

Aman Tanrım. Onu hapse mi atacaktı yoksa bir gardiyan ekibi mi ağıracaktı? Evet, evet. Evet, ağıracaktı.

Semyon yanıma oturuyor ve ben de elini hızlıca sıkıyorum. "Seninle konuşmam gerek."

Bir fincan çay yaparken kaşlarını indiriyor. "Birkaç dakika içinde, elbette."

Boğazımı temizliyorum. "Şimdi."

İfadesi değişmiyor ama yüzünde okunamayan bir şeyin titreşimi geçiyor. "Peki."

Semyon beni kilere götürüyor ve elini belime koyuyor. Ona doğru eğilerek biraz eriyorum.

O odada Eli'a söylediklerini asla unutmayacağım.

Asla unutmayacağım.

Boğazımı temizliyorum. "Bir oyun oynamak istiyorum, lütfen." Bir duraklama. Dudakları şaşkınlıkla seğirdi. "Bir... oyun." "Evet."

Gözlüklerini ayarlayarak burnundan sertçe nefes verir.

Ona doğrudan söyleyemem. Söylersem içeriden biri öğrenir, beni ispiyonlar ve hepimiz boku yeriz.

Burnundan sertçe nefes verir. "Anya, zamanım yok-"

"Bu satranç." Gözlerim onunkilere dikildi. Ona söylemem gerekenlerin ağırlığını bakışlarımın arkasına koymak için elimden geleni yapıyorum. Eğer ne dediğimi anlamazsa...

Elleri hareketsiz. Uzun bir dakika boyunca sessizce bana bakıyor, sanki arıyormuş gibi beni inceliyor. Onu suçlamıyorum.

"Pekala, eğer ihtiyacın olan buysa."

"İhtiyacım var."

Öne doğru eğilip sesini alçaltıyor. "Eğer oynarsam, bana tüm bunların ne geldiğini anlatacaksın, değil mi?"

Boğazımı temizliyorum. "Sonunda, evet."

Satranç tahtası çalışma odasına kurulmuş, koyu renkli ahşap taşlar yoğun kullanımdan dolayı cilalanmış. Semyon karşımda oturuyor, hamle yaparken parmakları taşlara zar zor değiyor. Acele etmiyor ya da konuşmuyor.

Aramızdaki satranç tahtası sessiz bir savaş alanıymış gibi geliyor. Ellerimin titremesini zor engelliyorum.

Semyon beni izliyor, buz mavisi gözleri keskin. Hesaplıyor. Görünüşte bir sonraki hamlemi bekliyor ama beni izlediğini biliyorum. Beni okuyor.

Bir piyon alıp parmaklarımın arasında yuvarlıyorum. Boğazım daralıyor, kalp atışlarım ağırlaşıyor.

"Piyonları hep küçümsüyorsun," diye başlıyorum.

Yüz ifadesi değişmiyor ama beni çok yakından izliyor. "Piyonlar harcanabilir," diyor. "Onlar kurbandır."

Piyonu yere bırakıyorum - sert değil, saldırı değil, ama yana doğru. Yersiz. Açıkça yanlış.

"Her zaman isteyerek hareket etmezler," diye fısıldıyorum.

Parmakları hâlâ masanın üzerinde. O daha dik otururken aramızdaki hava değişiyor ve ben de onun duruşuna ayak uyduruyorum.

Şimdi dinliyor.

Bir piyonu daha ileri kaydırıyorum. Ellerim titriyor. İfademi nötr tutuyorum. "Piyonlar her zaman beklediğiniz şekilde hareket etmez."

Bir şey yüz ifadesini karartıyor. Parmakları seğiriyor, bir at üzerinde geziniyor ama onu hareket ettirmiyor.

Elimi çeşitli oyunların diğer parçalarının bulunduğu çekmeceye kaydırıyorum, bazıları renkli, bazıları bunlar gibi siyah. Yeşil bir taş buluyorum ve dikkatlice tahtanın üzerine koyuyorum, sadece onun görebileceği şekilde elimle kapatıyorum.

Bir şövalye alıyor. Düşünüyor. Parmaklarının arasında çeviriyor. "Hayır. Ama sadece izin verilen yerlere gidiyorlar."

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Bir şeylerin peşinde ama henüz tam olarak ne olduğunu bilmiyor. Rahatlayarak ağlayabilirim.

Bir piyon daha oynuyorum. Bu zayıf bir hamle, çok açıkta. Semyon fark etti. Gözleri tahtadan bana kayıyor.

"Bu bir hata Anya," diye mırıldanıyor.

Sertçe yutkunuyorum ve fısıldıyorum, "Piyonun başka seçeneği yoksa olmaz." Parmakları kaleye karşı donuyor.

Yavaşça vezirini ileriye doğru değil, yana doğru hareket ettiriyor. Savunmaya yönelik bir hamle.

"Her zaman bir seçenek vardır."

Tahtaya bakıyorum, göğsüm sıkışıyor. Bir piyon daha alıp ileri sürüyorum, sözlerim fısıltıyla yayılıyor. "İzlenirken ve yaptığın her hamle diğerlerini tehlikeye atarken olmaz."

Arkamızdan sesler geliyor. Teyzesi ve amcası. " onca şeyden sonra satranç oynadıklarına inanamıyorum," diye mırıldanıyor, onu duyabileceğimiz kadar yüksek sesle. Gözlerimi deviriyorum.

Semyon tamamen hareketsiz kaldı. Bakışlarımı tutuyor. Sonunda vezirini ileri sürerek şahımı engelliyor.

Sessiz bir bildiri. *Kimse seni almıyor.*

Gözlerimi kırpıştırıyorum, yanağımdan sıcak bir gözyaşı süzölüyor ve eline uzanıyorum. Elini sıkıyorum.

"Çok fazla risk var," diye fısıldıyorum. "Pervasızca oynayamazsın."

Semyon sandalyesinde kayıyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş. "Ve kaybetmek için oynayamazsın."

Sonunda atı oynatıyorum, cesur bir hamle, beni tehlikeye atan ama bir açıklık oluşturan bir hamle. Kalbim küt küt atıyor.

"Ben düşersem, tahtanın geri kalanı da parçalanır," diye fısıldıyorum.

Gözünü kırpmıyor ama kalesini oynatarak atımın kaçışını engelliyor. "O zaman düşmene izin vermeyeceğim."

Ona inanıyorum. Tanrım, ona inanıyorum.

Tüyler ürpertici bir gülümsemeyle öne doğru eğiliyor. "İşte bu yüzden kazanıyoruz. Artık savunma yok." Vezirini tekrar hareket ettiriyor, son bir hamle.

Bir tuzak. Bir tuzak.

"Bir hamle daha." Beni izliyor. "Ve şah mat oldular."

Göğsüm sıkışıyor, içime sıcak ve dayanılmaz bir şey doluyor. O anlıyor. Şimdiden plan yapıyor. Şimdiden hesaplıyor.

Şimdiden savaşa hazırlanıyorlar.

CHAPTER 31

SE8YON

Tarçın ve taze pişmiş ekmek kokusu, fırına neredeyse nostaljik, ev gibi bir his veriyor ve yüzeyin altındaki gerilimi gizliyor.

Burası sessiz, *bu* toplantı için boşaltılmış. Vitrine yaslanıyorum, kollarımı kavuşturmuşum ve ifadem nötr. Anya tezgâhın arkasında duruyor, parmaklarını yüzüncü kez bir bulaşık bezine siliyor.

Dikkatini çekmek için boğazımı rahatça temizliyorum.

İrlandalıların neye bulaştıklarına dair hiçbir fikirleri yok. Neden gergin olduğunu biliyorum ama olmak zorunda değil. Ben hallederim. Ben hallederim.

İrlandalılar sadece kontrolün kendilerinde olduğunu sanıyorlar. Onları çoktan şah mat farkında değiller.

"," diye mırıldanıyor Anya, sesi kısık. Başımı sallıyorum. "Vakit geldi."

Telefonunu çıkardı ve bir mesaj gönderdi. Benimkinde gizli bir ekran yansıtma uygulaması var, böylece kimse izlediğimi bilmiyor.

Anya'dan Ophelia'ya

Büyük silahlar büyük bir anlaşma için geliyor. Bugün. Hazır olun.

Kapı açılana kadar tam bir saat geçer ve Cillian O'Rourke altı adamıyla birlikte içeri girer. Kendini beğenmiş, cesur, sanki bu işin nasıl sonuçlanacağını çoktan biliyor.

Şaşırmış gibi yapıyorum. "O'Rourke. Seni gördüğüme sevindim."

Başını eğdi ve altın dişini göstererek bana sırttı. Ukala herif. "Şeytanca konuşuyorsun. Yalan söylemekte her zaman berbattın, Kopolov."

Omuz silkiyorum. Haksız değil. Amacını hiç görmedim.

Onu korumak için Anya'nın önüne geçiyorum. Kurşun geçirmez yelek giyiyor ama ona ne kadar kolay saldırıp boğazını kesebileceğimi bilmek beni daha iyi hissettiriyor.

Cillian bana sırtlıyor ve siparişini veriyor. Anya'nın hakkını yemeyelim, çay fincanını doldururken elleri sabit duruyor ve ben de tabağa bir tarçınlı rulo yerleştiriyorum. "Müesseseden," diyorum başımı sallayarak. O'Rourke tereddüt ediyor.

"Karımın tatlılarını geri mi çeviriyorsun, O'Rourke?" Başımı sallıyorum. "Hatırlıyorum. Annen şu İrlanda elmalı tartlarından yapardı, değil mi? Bir daha tadına bakamazsan yazık olur."

Giriş kapısının üzerindeki zil çaldığında kaşlarını çatarak tabağı alır ve içeri girerler. Yabancı silah tüccarları ya da dünyanın dört bir yanından gelen güce aç Bratva gruplarının gücü değil.

Benim ailem.

Keskin giyinmiş. Sessiz. Kılık değiştirmişler. Yerlerine oturdular, atmosfer değişti. Girişe doğru yürüyorum, kilidi yerine kaydırıyorum ve sadece dramatik bir etki yaratmak için *Açık* tabelasını *Kapalı* yazacak şekilde çeviriyorum.

İrlandalılar kuşatıldıklarını bir saniye geç fark eder. Cillian

seğiriyor, silahına uzanıyor. *Lanet olası amatör.* İlk ben hareket

ediyorum.

Bir nefes daha alamadan silahımı ona doğrulttum. Atış havayı yarararak dizine isabet etti. Bullseye. Çığlık atarak yere düştü.

Dövüş hızlı. Verimli. Anya'ya öyle olacağına, fırının yeni ve güzel zeminini bozmayacağımıza ya da yeni fayanslara kan dökmeyeceğimize söz verdim.

Rafail paltosunu çıkarıyor, omuzlarını antrenman için ısınyormuş gibi kıvırıyor, sonra bir sandalye kapıp İrlandalı piçin suratına çarpıyor. Matvei kasları ve çeliğıyle harekete geçmeden önce parçalanan ahşabın sesi ancak duyuluyor ve onlar tepki vermeye fırsat bulamadan ikisini birden yere seriyor.

Yana ve Zoya pusu olabilecek bir şeyi anında teslimiyete dönüştürdüler. Bir bilek kırıldı, bir çene parçalandı ve Zoya'nın bıçağı bir gözün altındaki savunmasız ete saplandı. İrlandalılar silahsız ve kanlar içinde önümüzde diz çöktüler. Cillian O'Rourke'un ukala sırtışı yok oldu.

Artık kan yok. Kimse ölmeyecek. Bu şekilde planladık: müzakereye yol açan bir güç gösterisi, düpedüz savaş değıl.

Her şey bittiğinde, İrlandalılar dizlerinin üzerine çöker. Cillian Anya'ya bakar. "Bize tuzak kurdun, seni küçük-"

"Karıma saygısızlık edersen dilini kaybedersin," diye uyarıyorum. Bir kasap bıçağına uzanıyorum ve onu kullanıyorum. Hazır. "Dil olmadan amcık yemek zor, O'Rourke, mmm?"

Ağızını kapatıyor. Blöf yapmıyorum.

"Bu bir sidik yarışı değıl çocuklar." Başımı sallıyorum. "Şimdi," diyorum konuşma tonunda. "*Konuşuyoruz*. Keenan McCarthy işinizin bu kadar baştan savma olmasından pek memnun olmayacak, değıl mi?"

Patrikleri acımasızlığı ve titiz yöntemleriyle tanınır.

"Moskova'ya gelenler sizlerdiniz. Karıma şantaj yaptınız ve sizin olmayan bir şeyi almaya çalıştınız." Başımı salladım. "Ya bunu benim yöntemimle yaparız ya da hiçbiriniz buradan canlı çıkamazsınız."

Sessizlik.

Sonra yavaş, kasıtlı bir alkış sesi.

Onu görmeden önce kim olduğunu biliyorum. Undertaker, kendine özgü siyah ısmarlama takımıyla arkadan yaklaşıyor. Onun varlığı odadaki enerjiyi değiştiriyor. Adamları bile dehşete düşmüştü.

"Bu sefer sen kazandın, Kopolov."

Orospu çocuğu hep buradaydı. Adamlarının ne yapacağını görmek istedi. Bileğini dizinin üzerine koyup  ayından bir yudum almasını izliyorum. "Etkili," diye mırıldanıyor çayını karıştırırken. "Ama beklediğim kadar temiz değil, Kopolov."

Ona alaycı bir gülümseme veriyorum ve başımı sallıyorum.

Dudakları eğlenerek kıvrılıyor, sesi  elik tonlu alçak bir tınıya sahip. "Ama umarım kız kardeşin için geldiğimi biliyordur."

Yana evli ve o bile Bratva yasalarına karşı gelemes. Zoya daha yetişkin bile değil. Öfke göğsümde düğümleniyor. Tepki vermiyorum. "Bunu göreceğiz."

G z kırıyor. "Evet. Öyle yapacağız. şimdi hepimiz neden buradayız, beyler?" Rafail havlıyor, "Silahları indirin."

Undertaker başını sallars. İtaat ediyorlar.

Cillian'a dönüyorum. Yüzü acıyla buruşmuştu. "Bu artık sadece kan dökmekle ilgili değil. G  le ilgili. Senin kendi b lgen var, bizim de kendi bölgemiz. Savaşmaya devam edebiliriz ama birbirimizin kanını emmeye devam etmemize gerek yok."

Undertaker başını salladı ve yaralı adamına ilgiyle baktı. "Bu cezayı hak etmek için ne yaptın O'Rourke?"

O'Rourke'un yüzü benek benek kızarıırken, "Hiçbir şey, ben-" diye bağırdı.

"M lk m zde silah çekmeye çalıştı," diye bitiriyorum, hayal kırıklığına uğramış bir ebeveyn gibi başımı sallayarak.

"Evet." Patronu adamına doğru eğilip onu kelep elemeden önce başını sallıyor. "Ruslara silah çekme konusunda sana ne demiştim delikanlı?" Adamın yanağına iz bırakacak kadar sert bir tokat atar. "Buraya geldin. Hoş geldin partisi mi bekliyordun? Sana bir ders vermek için diğer diz kapağını da vurmalıyım.

ders, mmm?" İç çekerek doğruldu ve bana "bugünün çocukları" dercesine başını salladı.

Anya yanımda, kollarını göğsünde kavuşturmuş, metanetle duruyor. Benim güzel, korkusuz karım.

"Teklifini duyalım, Kopolov."

Boğazımı temizliyorum. "Bozulmaz bir ittifak kuruyoruz. Yeni bir düzen. Yeni bir yol. En güçlü grupların liderleri birbirlerinin sonunu getirmemeye yemin ediyor. Düşmanlarımızla birlikte savaşacağız."

Başını eğiyor. Düşünüyor. "Ve biz kazanıyoruz?" Başımı eğiyorum. "Hayatta kalmak. Masada bir koltuk."

Yavaşça başını sallayarak adamlarını değerlendiriyor. "Bu bizim lehimize olabilir, evet, ama sadece geçici bir ateşkes şartıyla." Sonunda başını sallar. "Kabul edildi."

Undertaker'ın dudağı eğlenmiş gibi kıvrılır. Bir elini kaldıran adamları O'Rourke'u ayağa kaldırır.

"Bu anlaşmayı kabul ediyoruz. şimdilik." Kapıyı açtı ama çıkmadan önce Zoya'ya dönüp göz kırptı. "Yakında görüşürüz, aşkım."

Gitmesine izin verdim, ama bir sonraki karşılaşmamızda sadece birimizin yürüyüp gideceğini şimdiden biliyorum.

Onu kendime çektim. Hâlâ nefes alıyor. Güvendeyiz... şimdilik.

Müzakereleri hazırlayıp İrlandalılara sunacağız. İşimiz çok zor ama geçici bir ateşkes bize zaman kazandırır.

Anya bana bakıyor. "Yani iyi gitti mi?"

CHAPTER 32

ANYA

Semyon ve Eli'nin burada birlikte olduklarına, votka shotları eşliğinde sohbet ettiklerine ve birbirlerini dövmediklerine inanmak benim için çok zor. Yine de Semyon üstünlüğü elinde tutuyor. Burası onun evi ve beni yakaladı.

Eli'nin yanakları Zoya'nın iyi aşçılığının etkisiyle biraz daha renklenmişti ama hâlâ biraz zayıftı ve gözleri donuktu.

"Demek burası," diyor başını sallayarak ve odaya bakarak. İlk başta, çelik, cam ve gözetleme ekipmanlarının temiz çizgilerindeki bariz zenginlik ve güç gösterisinden bahsettiğini düşünüyorum. En sağdaki duvardaki monitörler şimdilik duruyor, ama sadece gizlilik için. Semyon'un parmağıyla klavyeye bir dokunuşuyla hepsi canlanacak. Eli gözlemcidir. O biliyor.

"Senin evin," diye bitirdi, gözleri üzerimdeydi. "Sen de burada mı yaşıyorsun Anya? Stefan da mı?"

Stefan huzur içinde uyuyor, tüm olanlardan habersiz. Ona henüz Eli'yi göstermedik.

Semyon yanımda kılınıyor ama konuşmadan önce düşünüyorum. Eğer geriye dönüp küçük Anya'ya Semyon Kopolov'la evleneceğini, onun yüzüğünü takacağını, aynı yatağı paylaşacağını ve onun hayal ettiği kadar sadık olduğunu söyleyebilseydim, kendini çimdiklemek isterdi.

"Elbette burada yaşıyorum Eli. Yaşayacağıma yemin ettim."

Semyon parmaklarını benimkilere geçiriyor ve bana dönmeden önce beni biraz daha yaklaştırıyor. "Seni burada tutan şey bu mu Anya?" Her zamanki gibi sakın ama artık onu ne zaman korktuğunu anlayacak kadar iyi tanıyorum. Dudaklarının yanında küçük, neredeyse fark edilmeyen bir seğirme oluyor ve her zamankinden daha da hareketsizleşiyor, vücudu kaskatı kesiliyor. Değerlendiriyorum.

Yavaşça başımı sallıyorum. "Yeminimden asla dönmem," diyorum ama onunla dalga geçiyorum. Ona gerçekten nasıl hissettiğimi anlatmak için doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum.

Seninle güvendeyim.

Stefan seninle güvende.

Birlikte bir geleceğimiz var çünkü biz için doğduk. Seni seviyorum.

Ama ben daha fikrimi söyleyemedim Eli boğazını temizliyor. "Olması gereken buydu," diye itiraf ediyor sonunda iç çekerek. "Gerçi annemin ölümü için seni suçladığını biliyorsun, değil mi?"

Odadaki hava durgunlaşır. Semyon Eli'ye döner. "Belki de ona her şeyi anlatmanın zamanı gelmiştir."

Eli sonunda başını sallamadan önce votkasından yavaşça bir yudum daha alıyor. Nefes almıyorum. Nefesim daralmış ve sıkışmış gibi hissediyorum. Semyon'u istediğim için, hiçbir mantığın beni bu acıdan kurtaramayacağı kadar zayıf olduğum için kendimden nefret ettim. Onun beni geri istemesine ihtiyaç duyduğum için.

"Anya, Semyon'un düşman olduğuna inanmana izin verdim," diyor Eli, sesi acı dolu. Parmağının küt ucunun kadehinin kenarını çizişini izliyorum. "Böylesi daha kolaydı. Başımıza gelenler için suçlayabileceğin bir hedefin olması senin için daha iyi görünüyordu."

Ay ışığının aydınlattığı karanlık odada Eli anneme benziyor. Onun elmacık kemiklerine, zarif boynunun eğimine sahip. Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Ama tekrar yükseliyor.

Bana söyleyeceklerini duymak istiyor muyum? Semyon'un sert, sıcak elinin ağırlığı enseme yerleşiyor. Tekrar nefes alabiliyorum.

"Ona yalvardı," diye fısıldadım. "Seni bu işe bulaştırmaması için yalvardı."

Eli üzüntüyle başını sallar. "O noktada artık çok geçti. Babamın kumarı yüzünden ailemiz borç batağındaydı. Sahip olduğumuz her şeyi çarçur etti ve ben onu durdurmaya çalıştım. Bratva'ya dönmek tek seçeneğim gibi görünüyordu."

Semyon'un parmakları sıkılaşıyor. Başımı omzuna yaslıyorum.

"Semyon her gün beni bundan vazgeçirmeye çalıştı. Kiminle uğraştığımızı biliyordu. İşlerin ne kadar kolay ters gidebileceğini biliyordu." Eli başını sallıyor. "Bu Semyon'un hatası değildi, Anya. Öldüğü gün onu kurtarmaya çalıştı."

Gözlerimi kapatıyorum. Yanağımdan aşağı sıcak, yağlı bir gözyaşı yuvarlanıyor. "Neden bana tüm hikâyeyi daha önce anlatmadın, Semyon?" "Bana inanmazdın."

O haklı. Bunu yapmamın imkanı yok. Eli da haklı. Semyon'u suçlamak daha kolaydı. Benim ailem çözülmeye, onunki güçlenmeye ve sayıca artmaya başladığında zaten beni terk etmiş gibi hissediyordum.

"Öldüğü gün," diye devam ediyor Eli, sesi çatlıyor ve gözleri parlıyor, "Babam borç içinde boğuluyordu ve ben her şeyi bir arada tutmaya çalışıyordum, ruhumu en çok ödeyecek kişiye satıyordum. Semyon'u suçladı. Beni kurtarması için ona yalvardı ve sonra kalbi durdu. Semyon ve ben oradaydık. Semyon sağlık görevlilerini aradı, tanıdığı herkesi çağırdı ama artık çok geçti."

Fırından eve dönerken onun yalvarışlarını duydum, sesi diğerlerinin arasında yükselip alçalıyordu. Üst katın sahanlığına ulaştığımda Semyon beni iterek geçti, yüz ifadesi okunmuyordu. Eli onu tutuyordu, yere yığılmıştı. Semyon'a bağırdım, ama o gelmeyince

Geldiğinde kaçacağını biliyordum. Kaçıyordu. Ve Eli... Bana yalan söyledi, duymam gerektiğini düşündüğü şeyi söyledi.

Kalbim acıyor.

"Benim gibi mahvolmanı istemedim," diyor Eli, sesi kırılarak. "Seni *ondan* uzak tutmak için yalan söyledim."

O gün bizi kulübede görmüştü. Semyon'a nasıl baktığımı görmüştü. Biliyordu.

"Onu kurtaramadığım için üzgünüm," diyor Semyon sessizce, sesi her zamanki çelik ve buzdan arınmış, çiğ. "Söz veriyorum Anya, denedim."

Semyon gözlerini kaçırmıyor, hatta ürkmüyor ama onu olduğu gibi görmeme izin veriyor

-Yıllardır taşıdığı sessiz pişmanlığa tutunmuş, sadık ve fedakâr. Günah keçisi olmaya istekli.

Yıllarca bunu farklı bir şekilde hayal ettim - belki de ona karşı bağırp çağırırdım, bir şeyler fırlatırdım, hatta yumruklardım, kaybettiğim annem için adalet talep ederdim. Ama şimdi kendimi boş hissediyorum. Ve bu üzüntü kuyusunun ötesinde... biraz umutluyum.

Semyon'un sesi bu sefer daha yumuşak. Çözülüyor. "Eskiden birine ihtiyaç duymanın insanı zayıflattığını düşünürdüm," diye itiraf ediyor. "Aşkın bir sorumluluk olduğunu, kontrolden vazgeçmene neden olacağını düşünürdüm." Bir kahkaha atıyor. "Kısmen haklıydım."

"Ne hakkında?" Fısıldıyorum. Bilmek istiyorum.

"Bu aşk kontrolünü kaybetmene neden oluyor. Senin için her şeyimi verirdim, Anya. Senin için her şeyi yaparım. Seni kaybetme düşüncesi, kendi kalbimi oyar, sonra da sensiz bir hayata geri dönerdim. *Bizsiz*. Ve bunu sana kanıtlamak için her şeyi yaparım."

Burnumu çekiyorum. Semyon'un ağzını açıp yalvarması beni hazırladığımdan daha fazla etkiledi.

"Seni hak ettiğin gibi sevmiyorum," diye fısıldıyor. "Ama yemin ederim, her gün uyanacağım ve doğru olanı yapana kadar tekrar tekrar deneyeceğim... aklında en ufak bir şüphe kalmayana kadar... sen *bilene kadar*."

Onun içine düşüyorum, bana anlamlı gelen tek şeye tutunuyorum. Kolları beni sardığında ve bana sıkıca sarıldığında doğru, doğal ve mükemmel hissediyorum.

"Seni seviyorum, Semyon. Seni her zaman sevdim ve bazen sevdiğimden nefret ettim ama hala seviyorum."

"Ve seni seviyorum."

Beni kendine daha sıkı tuttuğunda, her zaman olduğu gibi terk edilmekten korkan kişinin o olup olmadığını merak ediyorum.

Gözleriyle buluşmak için başımı yukarı kaldırıyorum. "Yaşanan diğer her şeyle birlikte bunu da geçmişte bırakacağız. Bana gerçeği söylediğin için teşekkür ederim."

Parmakları benimkileri buluyor.

"Tanrım," diyor Eli boğuk bir kahkaha atarak. "Siz çocuklar bunu gerçekten yüzünüze vuracaksınız, değil mi?"

Semyon'un gömleğini tutup avucumun içine aldım, onu kendime çektim ve öptüm -Sert, acımasız.

"Yeterince cevap ver," diyor Eli, nefesinin altında küfrederek. "Siz ikiniz bir oda bulun. Oh, bekleyin. Bütün bir eviniz var. Sanırım bu yatmam için bir işaret."

Başımı Semyon'un göğsüne gömüyorum. Ondan bir saniye bile ayrı kalmak istemiyorum.

Semyon, "Eşyaların Stefan'ın odasında," der. Eli'a oraya nasıl gideceğini söylüyor. Eğleniyorum - iki kardeşimin de yakın gözetim altında olmasını istiyor.

Semyon ve ben yalnız otururken ev sessiz. Monitörler vızıldıyor, bir komut bekliyorlar. Başımı göğsüne yaslayıp kalp atışlarının sabit ritmini dinliyorum.

Daha hafif hissediyorum.

Votka ve odun dumanı kokuyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum. Devam etmek, detaylandırmak istiyorum ama boğazım düğümleniyor.

"Ne için?"

"Ona yardım etmeye çalıştığın için. Eli'ı affettiğin için. Benimle evlendiğin için."

Semyon kıkırdıyor. Artık daha sık oluyor ama yine de duyduğumda yüreğim kabarıyor. "Bu senaryodan yararlanan tek kişinin sen olduğunu düşünüyorsan, küçük Anya..." Parmağını çenemin altına koyduğunda ona bakıyorum.

"Teşekkür ederim," diyor bana kısa ve iffetli bir öpücük vermeden önce. Ona gülümsüyorum ve sorusunu yineliyorum.

"Ne için?"

İliklerime kadar hissettiğim bir iç çekişle başını sallıyor. "Bana birini gerçekten sevebileceğimi öğrettiğin için. Beni affettiğin için. Beni sevdiğin için."

Parmaklarımı onunkilere geçiriyorum. Kalp atışlarımız senkronize oluyor.

"Hâlâ risk altında mıyız?" diye sordum. Adamın fırında söylediği sözler hâlâ kulaklarımda. "Her zaman."

"Ve Zoya-"

"Korunacak." Bunu bir kesinlik havasıyla söylüyor ve bu konuda biraz inkâr içinde olup olmadığını merak ediyorum. Ama onun ne kadar sadık olduğunu biliyorum. Kız kardeşlerini korumak için her şeyi yapar.

"Peki Eli?"

"Borcunu ödedi."

Başka soru sormuyorum. Bazen tüm cevaplara sahip olmamak daha iyidir.

"Hadi yatağa gidelim, aşkım."

Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama beni kollarının arasına alarak

şaşırtıyor. "Yürüyeblirim, Semyon. Yürümek zorunda değilsin-"

"Karımı yatağa mı taşıyorsun?" diyor vücudumu anında ısıtan o sesle. "Taşıırım. Enerjini korumam gerekiyor."

Başım omzuna düşüyor. Gözlerimi kapatıyorum ve bırakıyorum. Her şeyi. Beni taşımasına izin veriyorum. Beni yukarı çıkarsın, yatırsın, kıyafetlerimi çıkarsın, sonra ayak parmaklarım kıvrılana ve nefes alamayana kadar beni orgazm etsin. Bırakın beni sahiplensin. Bırakın, sabah yeni bir gün getirene kadar uzuvlarımın ve yavaş nefesimin karmaşasında yanımda uykuya dalsın.

EPILOGUE

ANYA

STEFAN'ın kahkahası evin içinde çınlıyor, saf ve neşeli. Oturma odasının kapısına yaslanıp Eli'nin onu sertçe kucaklamasını ve çocukken yaptığı gibi saçlarını karıştırmasını izliyorum.

Stefan'ın tüm bu olaylarda masum olmasına çok sevindim. En azından birimiz masum olabilir. Kısacık bir an için normalmişiz, ailemiz parçalanıp dağılmamış gibi davranabilirim. Bir kez olsun kendimi bütün hissediyorum.

Stefan durmadan konuşuyor, Eli'a o yokken olan biten her şeyi anlatıyor. , Semyon alametifarıkası olan verimliliğiyle bulaşık makinesini sessizce dolduruyor, ama her şeyi anladığını biliyorum. Konuşmuyor, şimdi değil, ama orada, her zaman tetikte. Benim güçlü Bratva liderim, meyve suyu bardaklarını duruluyor ve bulaşıkları diziyor.

Zor yutkunuyorum.

"Semyon, Eli döndü!" Stefan sanki Semyon bilmiyormuş gibi anons ediyor. Masumiyeti çok sevimli. "Anya, onu gördün mü?"

Gülümsüyorum, kollarımı kendime sarıyorum ve kahvemden bir yudum daha alıyorum. "Ben yaptım."

Semyon Stefan'a döner ve parmağını bükerek. Stefan, Semyon'la karşılaştığında tek dizinin üzerine çöker. Benim korkusuz Bratva'm daha sonra bir çocuğun önünde diz çöküyor.

"Boyun çok uzamış," diyor Semyon uykulu bir sesle. "Şimdi kaç yaşındasın? On iki mi?"

Stefan sırtıyor. "Hâlâ sekiz yaşımdayım ama kesinlikle daha uzunum. Eli'dan daha uzun olacağım ve sen."

Semyon, "O zaman kız kardeşinin sürekli başının yediği sebzeleri yemeye devam et," diyor.

Stefan ona ciddiyetle bakar. "İspanak bile mi?"

"*Özellikle* ıspanak."

Stefan kaşlarını çatıyor. "Bunu düşüneceğim."

Semyon başını kaldırıp bana bakıyor ve gülümsüyor, gerçekten . Bu hala çok nadir görülen bir şey ve göğsümde bir şeyler gevşiyor.

Stefan Eli'ye döner ve sanki her şey çılgın bir maceraymış gibi ona Kopolovlar hakkında her şeyi anlatır. Sanırım onun için öyleydi.

"Bugün Eli ile birlikte bizim eve gidiyorum!" Ben kahvaltı masasını silerken Stefan sesleniyor.

Semyon'un bakışlarıyla karşılaştım. Başını sallıyor. "Güvendeler Anya," diyor sessizce. Sonra kardeşime doğru sesini yükseltiyor. "Önce ödevini bitirdiğinden emin ol Stefan." Boğazım ağrıyor. Artık bunu tek başıma yapmayacağım. "Yarın okula dönüyoruz."

Yarın her şeye geri dönüyoruz. Dört gözle beklediğim Kopolov'larda akşam yemeği. Fırında tam bir gün, ayrıntılı olarak planladığımız bir "yeniden açılış". Semyon ve ben, burada evimizde birlikteyiz.

Mutfağı dostane bir sessizlik içinde temizliyoruz, Eli ve Stefan gitmeye hazırlanırken ikimiz de kendi dünyamızda kayboluyoruz. Semyon yanlarına tam koruma almalarında ısrar ediyor. Semyon bana Eli'nin ailesinin geri kalanıyla arasının hâlâ tam olarak açık olmadığını söyledi ama neyse ki beni planladıkları şeyden habersiz tutuyor.

Bazen tüm detayları istiyorum. Bazen de istemiyorum. Şimdilik Stefan ve Eli'nin güvende olduğunu bilmek istiyorum. İhtiyacım olan tek şey bu.

Tembel bir Pazar öğleden sonrası. Öğlen vakti hala pijamalarımınla, saçım dağınık topuz, makyajsızım. Semyon gri eşofmanları ve beyaz tişörtüyle günah kadar seksi.

Mutfak pırıl pırıl olduğunda "Satranç?" diye sorar.

"Belki de daha düşük bahisli bir şeyler oynamalıyız," diyorum göz kırparak. "Ben gençken dama oynardık, hatırladın mı?"

Başını yana doğru eğiyor. "Gençken seninle ilgili her şeyi hatırlıyorum."

"Öyle mi?" Ona gülümsüyorum. Gençlik yıllarımdan sevgiyle bahsettiğini duymak beni rahatlatıyor. Her seferinde beni biraz daha iyileştiriyor. "Ne gibi?"

Neredeyse çocuksu bir omuz silkmeye ellerini ceplerine sokuyor. Gözlükleri burnundan biraz aşağı düşmüş ve düzeltmeye zahmet etmemiş. "Eskiden dere kenarında ateş böceklerini kovalardın."

Bu doğru, ben yaptım. Şaşkınlıkla ona baktım. Nasıl unutulabilirdim ki? "Annemle babam öldükten sonra beni gülümsetebilen tek kişi sendin. Şaka yapardın ya da aptalca bir şey yapardın. Eli ile birlikteyken bana yarı korkmuş yarı büyülenmiş gibi bakardın ve seni yakaladığımda pembenin güzel bir tonunda kızarırdın."

"Aman Tanrım." Elimle ağzımı kapatıyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır."

Ellerini ceplerinden çıkarıp bana doğru yürürken, "Sen yaptın," diyor. Yaklaşırken ona bakıyorum. Temiz, karla kaplı dağlar ve bahar havası gibi kokuyor. "Burnunun her çiller olan utangaç bir çocuktun. Masumdun. Güvenen."

Ayak parmaklarımız birbirine değiyor. Çenemin altındaki parmak eklemi

bakışlarımı onunkiyle buluşturmak için kaldırıyor. "Peki ya şimdi?"

Fısıldıyorum.

"Peki ya şimdi? Benim dünyam için fazla aydınlık ve masum olmandan korkuyordum." Başını sallayarak, çelik gibi mavi gözleriyle bakışlarımı tutuyor. "Ama korkarım ki tamamen bozulmuş olan benim, tatlım."

"Sonunda itiraf ettiğine sevindim, Süpermen." "Süpermen mi?"

"Seni böyle gördüğümü bilmiyor musun?"

Alnındaki sevimli çatıklık kafasının tamamen karıştığının tek göstergesi. "*Ben* mi? Bir süper kahraman mı? Ben kesinlikle iyi adam *değilim*."

Başparmağımı onun kirli yanağında gezdiriyorum. "Hayır mı? *Şok* oldum. Trenlerin kırık raylardan düşerek ölmelerini engellemek ve küçük yaşlı kadınların karşıdan karşıya geçmelerine yardım etmek için yaşadığına emindim."

"Hayır," diyor omuz silkerek. Daha da yaklaşarak dudaklarını alnımda gezdiriyor. "*Seni* kurtarmak için dünyayı köze çevirenlere pelerin vermedikleri sürece, kahramanlık konusunda şansım yaver gitmiyor. Şimdi. Şu striptiz satranç oyunu hakkında..."

Kucak satrancına karar verdik, gerçekten de bir "Semyon" stratejisi. Ben onun kucağına oturup kendi rolümü oynuyorum, o da beni hissederek kendi rolünü oynuyor. Tahtada nasıl geriye doğru oynayabiliyor bilmiyorum ama burada nihai amacının kazanmak olduğundan emin değilim.

"Bak aşkım," diyor, tahtayı işaret ederek. Daha iyi görebilmek için öne doğru eğiliyorum, bu da ona küçük uyku üstüme ve çıplak göğüslerime tam erişim sağlıyor. "Eskiden vezirin şahı korumak için kullanılan bir taş olduğunu düşünürdüm." Bir hamle yapıyor. "Ama sen bana onun tahtadaki en güçlü taş olduğunu gösterdin."

İnanamayarak bakıyorum. Beni tamamen açıkta bıraktı ve bunu görmüyor bile- bir hamleyle hamlemi yapıyorum.

"Lanet olsun," diye homurdanıyor ve boynumu öpmek için eğiliyor.

Meme ucumu okşarken dikkatimi toplamak için tüm enerjimi harcıyorum. "Hiç adil değil, Semyon. Dikkatimi dağıtamazsın."

Bir iniltiyi bastırıyorum ve ona dönüyorum. Dizlerim kalçalarının iki yanında duruyor, sonunda onu yenmiş olmanın verdiği zafer ona olan ihtiyacımı körüklüyor. Bedenim onun tarafından doldurulmak, onun tarafından dokunulmak için can atıyor. Ellerim kalçalarımaya yerleşirken yüzünü ellerimle çerçeveleyorum. Dudaklarımız buluşuyor ve nefeslerimiz birbirine karışıyor.

"Şah mat," diyorum sırtarak.

Tahtaya bakar ve başını sallar.

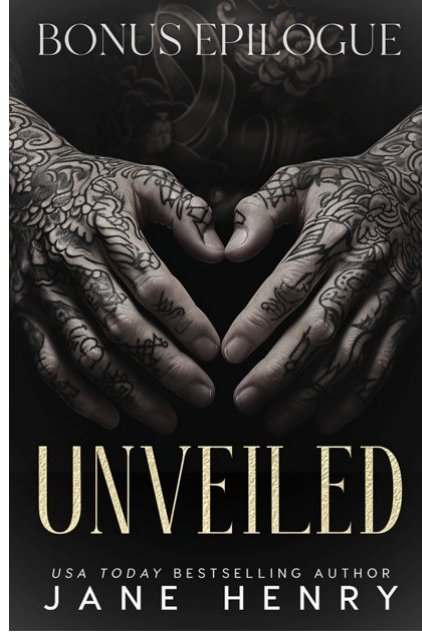
"Sen kazandın, Anya." Yanağımdan öpüyor. "Kaybettiğim için hiç bu kadar mutlu olmamıştım."

SON

QONUS PPILOJUE

SE8YON'UN VE ANYA'NIN
HİKÂYELERİNİN DAHA FAZLASINI
OKUMAK İSTER MİSİNİZ?
*UNLEASHED: A DARK FORCED 8ARR
AGE BRATVA RO8ANCE* İÇİN
ÜCRETİSİZ BONUS EPI LOGUE
ALMAK İÇİN AŞAĞIDAKİ CKII 8AGE!

PREVIEW

UNHINGED: A DARK MAFIA STALKER ROMANCE

BİRİNCİ BÖLÜM

Matvei

Markalama, dövme ile aynı düzeyde bir acı *değil* ve Rodion'un beni aksi yönde ikna etmesine neden izin verdiğimi bilmiyorum.

Ama bu sadece benim markam değil. Bu benim ruhumu Bratva'ya bağlama yeminim, varlığımın her zerresini Bratva akrabalarımın verme sözüm.

Bir tabureye oturuyorum, azı dişlerim kilitli, ayaklarım devrilmemek için basamakların altına asılı. Lanet olsun.

"Ağrın nasıl, kardeşim?" Küçük kuzenim ve en iyi arkadaşım Rodion, kollarını göğsünde kavuşturmuş, stratejik olarak ulaşamayacağım bir yerde, birkaç adım ötede duruyor.

"*Mürekkep gibi hissettiriyor,*" diye alay ediyorum. Ona ters ters bakıyorum. "Senin kışını tekmeleyeceğim."

Mürekkep gibi hissettirmiyor. Kefaret gibi hissettiriyor.

Kopolov ailesi Bratva'nın başı ve benim en büyük kuzenim Rafail başını sallıyor. "Zamanı geldi," diye mırıldanıyor.

Vadka dudaklarını birbirine bastırıyor, yüzünde bir konsantrasyon ifadesi var. Damgayı sırtıma bastırırken başka tarafa bakıyorum. Gözlerimi kapatıp zihinsel olarak buradan gitmeye çalışıyorum ama işe yaramıyor. Acı çok çığ, çok canlı. Bir çığlık yutmaktan boğazım yanıyor, yanmış etin mide bulandırıcı kokusu odayı dolduruyor. Birisi öğürme sesi çıkarıyor.

"Sana ne söyledi?" Vadka eğlencesini gizlemek için berbat bir iş çıkararak şöyle diyor.

Burnumdan nefes veriyorum. "Dövme gibi hissettirdiğini söyledi."

Vadka homurdanıyor ama elini tutuyor. "Bunun için kesinlikle onun kıcını tekmelemelisin ama ona inanan aptal *sensin*. İğnenin batması ile kızgın demirin etini yaralaması nasıl aynı şey olabilir?"

Dövme bir kağıt kesiği ise, damga bir uzvu kesmektir.

Tanrım.

Acı alnımı terletiyor. Aklımı bundan uzaklaştırmalıyım. Onun yerine...

Anissa'yı düşünüyorum.

Aileme ihanet eden kadın. *Benim* olan kadın. *Anissa lanet Laurent*.

Kaçak. Hayalet. Boynundaki ilmiği kaydırmayı başaran ve lanet olası bir efsane gibi ortadan kaybolan kız. Ama zihnim, onu takip ettiğim yıllar boyunca topladığım her ayrıntının bir kasası.

Pakhan'ımın *karısı* Polina Kopolov'un kız kardeşi. İkisi de acımasız bir ölüm kalım oyununun piyonlarıydı, ikisi de diğerinin varlığından haberdar değildi. Anissa hala bilmiyor.

Bazen sarışın, bazen kumral, bazen kısa boylu ya da siyaha boyalı. Gözleri çarpıcı mavi, ama soğuk. Her zaman analiz eder. İzliyor. Dünyaya sanki onun için bir tehditmiş gibi bakıyor.

Onu bu şekilde gösteren kişi olmak istiyorum.

Sakladığınız her sırrı biliyormuş gibi sırttan ağız dolusu dudakları, kendini beğenmiş çünkü tam kimlikleri silecek kadar zeki. Ve o dudaklarının hemen üstünde takıntılı olduğum bir doğum lekesi var. Sonunda onu altımda kısırdığımda parmağımı oraya koyduğumu hayal ediyorum.

"Bir sonraki kısım en zoru. *Nefes al,*" diye hatırlatıyor Vadka, o kadar sıcak ki serin bodrum havasında içinden yükselen buharı görebildiğim büyük markayı kaldırırken.

"Kahretsin," diyor Rodion, soluk soluğa. Belki de kusacakmış gibi ses çıkaran oydu. Yumruğumun çenesiyle buluşmasının tatmin edici hissini hayal ediyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve burnumdan nefes alıyorum. Sorun sadece acı değil, yanık et kokusunun hayatımın en kötü anısını, gömmeye çalıştığım anıyı geri getirmesi.

The Cottage'ın bodrum katının duvarlarının kardeşimin çığlık seslerini nasıl emdiğini, beton zeminin kardeşimin kanıyla nasıl kayganlaştığını hatırlıyorum. Soğuk karar damarlarıma yerleşirken kollarımı göğsümde kavuşturarak durdum. Kardeşim bize ihanet etmişti. Onun ölümünü izlemek zorundaydım. Küçük kardeşim, koruduğum ve yarı büyüttüğüm, uğruna canımı verebileceğim kardeşim affedilemez bir ihanet günahı işlemişti. Düşmanlarımızdan gelecek vaatlerle dolu bir cebe kanını değiştirdi.

Ve şimdi, ihaneti kolaymış gibi gösteren kızın peşindeyim.

Pakhan'ımdan kaçtı, ailemizle alay etti, sonra düşmanlarımızla güç birliği yaptı. Tüm dünyaya zayıf olduğumuzu düşündürdü.

Tıpkı kardeşim gibi.

Gleb önümüzde asılı duruyordu, bilekleri kelepçelerden dolayı kanıyordu ve *Vorovskoy Mir*'i, yani Hırsızlar Kanunu'nu çiğnediğinizde neler olacağına dair canlı bir uyarıydı.

"Yemin ettiğin üç yasayı söyle bize," dedi Rafail. Biz küçükken Rafail hepimize ağabeylik yapardı. Sert ve boyun eğmezdi, rehberimiz ve dostumuzdu. Şimdi ise bizim *pakhanımız*, Bratva'mızın vekil lideri, kuzeninin idamını isteyen kişiydi. Benim kardeşim.

Ve her acımasız, ruh yırtan saniyeyi izleyeceğime yemin ettim.

Küçük kardeşimi hayal kırıklığına uğrattım. Ona Bratva kanunlarına uymayı öğretmek *benim* . Ona bisiklete binmeyi, esrar içmeyi, bir kızı nasıl iyi ve güzelce becereceğini ve daha fazlası için geri gelmesini nasıl sağlayacağını öğreten *bendim*. İşi batırdığında onu kurtaran bendim, ama o gece - o gece - bize karşı işlediği günahların nihai cezasıyla yüzleşmeden önce dövmelerini etinden yakan bendim.

On sekiz yaşındayken kan yemini ettim. Ve bunu bozmadan önce öleceğim.

Tıpkı Gleb'in yaptığı gibi.

Hırsızlar Kanunu çok sağladı:

Bratva her şeyden önce gelir. Asla

yetkililerle işbirliği yapmayın. Asla ama

asla kardeşlerinize ihanet etmeyin.

Bizden korkulmasının bir nedeni var, Bratva'nın işaretinin kadınların biz geçerken çocuklarını daha yakın tutmasına ve yetişkin erkeklerin titremesine neden olmasının bir nedeni var.

"İşimiz bitti."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Biri dudaklarıma bir şişe votka bastırıyor. Susuzluktan ölüyormuşum gibi içiyorum. Biraz yardımı oluyor.

Daha dik oturuyorum. Vücudumdaki her hücre sırtıma odaklanmış gibi görünüyor, acı etime kazınmış, zonkluyor, rahatlıyor. Şişenin boynunu kavriyorum ve bir yudum daha alıyorum.

Vadka markayı iyileştirmek için talimatları sıralıyor. Onu sadece yarım yamalak duyabiliyorum.

Kanımı döktüm ve yemin ettim. Bırakın beni damgalasınlar. Yapılması gerekeni yaptım.

Şimdi, *o* bir sonraki adım. Benim teklifim. Sadakatimin kanıtı.

Benim takıntım.

Dişlerimi sıkıyorum ve onu düşünüyorum. Anissa lanet Laurent. Kaçak. Hain. Benim hayaletim.

Pakhan'ımdan kaçan ama hepimizi aptal yerine *koyan* kız. Rafail hayatına devam etti. Ağabeyimin aptallığı sayesinde Rafail, Anissa olduğunu düşündüğü bir kadınla evlendi, Anissa ise kaçtı.

Cezasız.

O benim. Ona sahip olacağım. Her santimi, her nefesi, her çılgılığı. Henüz bilmiyor ama o zaten benim.

Rafail önümde duruyor, ayaklarını iki yana dikmiş, kollarını göğsünde kavuşturmuş. Takım elbise giymiş, ceketini hâlâ üzerinde. Her zamanki gibi.

"Toplantımız Pazar günü Londra'da Matvei," diyor Rafail. "Seni orada istiyorum."

Rafail mutlu bir evliliği olmasına rağmen, Bratva erkekleri ihaneti unutmaz. Rafail unutmadı. Belirli bir tarihin neden önemli olduğunu çok iyi biliyor. Gözlerine bakıp başımı sallıyorum. "Benim için bir onurdur."

Burnumdan nefes alırken bile, vücudum acı içinde zonkluyor, göğsümde gurur kabarıyor. Mürekkep Bratva'nın işaretidir, ama damgalama tamamen farklı bir anlama gelir. Ve Rafail bana güveniyor.

Londra'da.

Mükemmel. Kuzenim Semyon bir teklif hazırladı, dünyanın en güçlü suç örgütlerinden oluşan bir koalisyon, sığınma talep ediyor. Hepsi Londra'da toplanıyor. İrlanda'dan Keenan McCarthy'nin Klanı, şimdi oğlu tarafından yönetiliyor. Boston'un İtalyan mafyasından Rossiler. Yacuzza, Kartel. En tehlikeli, en güçlü olanları aradık.

Ailemiz Bratva'yı temsil ediyor.

"Londra'dan Dublin'e mi gidiyorsun?" Rafail kulağıma soruyor. Başımı sallıyorum.

Artık Rafail'in markam için neden bugünü seçtiğini biliyorum. Bağlılığımın nihai adımını attığıma dair haberler . Dövmelerim bir hikaye anlatıyor,

ama marka mutlak sadakat demek, kan döktüğümün, acı çektiğimin kanıtı. Kardeşimin işlediği suçlar için kefareti. Bratva liderliğinde yeniden doğmak için bir şans.

Vorovksy mir'i kırmak bir ölüm cezasıdır. Acımasız, yavaş ve kaçınılmaz.

Anissa radarın arkasına gizlenip bir yerden diğerine kaçarak ve kimliğini değiştirerek zeki olduğunu düşünüyordu. Ama yemin edip etmemesi önemli değil, o benim Bratva'ya söz vermişti. Kaçtı ve şimdi ona kaçak gelinlere ne olduğunu tam olarak öğreteceğim.

O sadece bir hedef ya da dikkat dağıtıcı, ailenin adını taşıyan güzel bir oyuncak değil. *Hayır*. O benim derimin altındaki lanet bir arzu. Gerekirse onu dünyanın öbür ucuna kadar kovalarım.

Hiç yemin etmedi ama bir sözden kaçtı. Ailemden.

Bu da onu benim sorumluluğum, benim saplantım yapıyor. Benim lanet arzum. O sadece kaçak bir gelin değil, beni görünmez yapan kız ve bu markanın benimkine kazındığı gibi adımı onun tenine kazıyacağım.

Bizden iki kez kaçamaz.

*DAHA SONRA NELER
OLDUĞUNU ÖĞRENMEK
İSTİYOR MUSUNUZ? "UNH
NGED" KİTABINI SİPARİŞ EDİN:
A DARK 8AF A STALKER
RO8ANCE" KİTABINI
AŞAĞIDAKİ 8AGE'E
TIKLAYARAK SİPARİŞ EDİN. 9
MAYIS'TA SATIŞA SUNULACAK!*

UNHINGED

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
JANE HENRY

Bitter ikolata ve daha da koyu kahveyle beslenen USA Today oksatan yazarı Jane Henry, okumayı sevdiği Şeyleri yazıyor - baskın alfa erkekleri ve onları dize getiren güçlü kadın kahramanları içeren karakter odaklı, yıkılmaz romantizm. Belle'in canavarı yenmesinden beri aşkın ve romantizmin gücüne inanıyor ve sonunda kendi aşk hikyelerini yazmaya karar verdi.

[Jane'in Bülteni Jane'in
Web Sitesi](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

